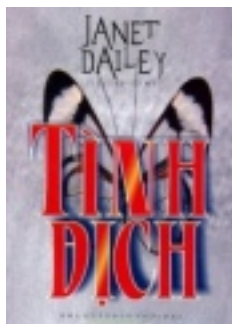

Tình Địch (The Rival's in Love)

Contents

Tình Địch (The Rival's in Love)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	10
3. Chương 3	16
4. Chương 4	22
5. Chương 5	30
6. Chương 6	35
7. Chương 7	44
8. Chương 8	54
9. Chương 9	62
10. Chương 10	69
11. Chương 11	77
12. Chương 12	86
13. Chương 13	92
14. Chương 14	100
15. Chương 15	108
16. Chương 16	118
17. Chương 17	129
18. Chương 18	146
19. Chương 19	154
20. Chương 20	169
21. Chương 21	180
22. Chương 22	189
23. Chương 23	192
24. Chương 24	196
25. Chương 25	199
26. Chương 26	206
27. Chương 27	212
28. Chương 28	217
29. Chương 29	220
30. Chương 30	222
31. Chương 31	227
32. Chương 32: Chương Kết	230

Tình Địch (The Rival's in Love)

Giới thiệu

Câu chuyện về tình yêu mãnh liệt của cô cùng với những thử thách mà định mệnh đã sắp đặt cho họ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-dich-the-rivals-in-love>

1. Chương 1

Nàng có cảm giác đang bị theo dõi. Một đôi mắt của ai đó đang rình rập nàng. Phòng tiếp khách đang đầy nghẹt người nên việc ấy không có gì đáng ngạc nhiên, thế nhưng nàng có cảm giác vô cùng nặng nề là đang bị theo dõi...

Cách đây 20 phút, cùng người bạn và đồng nghiệp Ellery Dorn, Flame Bennett vừa đến dãy mười hai phòng của gia đình De Bergs, ở tầng trên cùng của một tòa nhà cao ngất và sáng loáng trên ngọn đồi có đài điện báo của thành phố San Francisco, nàng đã dừng lại ở phòng lát đá cẩm thạch, bắt đầu cởi bao tay hiệu Fendy màu đi từng ngón một trong khi quay qua hỏi cô hầu gái mặc đồng phục hồ cứng đang chờ:

- Cô Colton đến chưa?

- Dạ, cách đây mười phút thưa cô Bennett.

Đúng như nàng đã nghĩ ngại. Nàng và bạn đã đến trễ, trễ hơn cả mức cho phép. Buổi chiều tối nay không chỉ là một buổi họp mặt dành riêng cho ủy ban điều hành nhà hát kịch của San Francisco, nó còn là một cuộc tiếp tân chính thức dành cho nữ danh ca giọng nữ kia tên là Lucianna Colton, được mời đóng vai đào chính trong vở kịch Trovatore II khai trương mùa biểu diễn trong mùa thu này. Không có mặt sẵn để đón cô ta khi cô ta đến cũng giống như đến trễ giờ khi được Nữ hoàng nước Anh cho yết kiến. Không ai làm thế bao giờ!

- Tiếc thay chúng ta đã không có mặt khi cô ấy đến.

Ellen lầm bầm, điệu bộ tỉnh táo trong khi đưa áo choàng và cái khăn quàng lụa trắng cho người hầu gái, rồi lơ đãng phải một sợi xơ vải gần như không thấy được ở tay áo vét màu đen.

Flame liếc nhanh anh ta. Anh ta đang mỉm cười, một nụ cười hơi có vẻ nhạo báng. Ellery là con người như thế đấy, coi thường mọi thứ không tao nhã và lịch sự, hóm hỉnh châm biếm đôi khi rất cay độc. Và cũng như bao giờ, tối nay anh phục sức chải chuốt không chệch vào đâu được, mái tóc tơ màu nâu ép sát không bung ra một sợi nào.

- Đúng là anh, Ellery! Những giọt nước mắt của anh giống hệt như đôi giày da cá sấu của anh.

Nàng bật cười trong khi anh ta bước đến sau lưng nàng và giúp nàng cởi áo vét bằng lông chồn màu đen.

- Dĩ nhiên – Anh ta trao cái áo vét cho người hầu gái rồi chìa bàn tay đỡ cánh tay nàng, rồi hỏi – Chúng ta đi vào chứ?

- Không còn cách nào khác – Flame lầm bầm với một vẻ hơi rầu rầu mà anh ta không thể chia sẻ.

Rời phòng ngoài, họ đi vào phòng tiếp tân rộng lớn và tiến vào khu có ghế ngồi bên trong. Nàng liếc nhanh qua chiếc ghế đệm dài màu vàng cổ hữu và các chiếc ghế kiểu thời Nhiếp chính, cùng hai cái kiểu tủ Đồng

phương thuộc thế kỷ thứ 18. Cảnh trang trí trong phòng nói đến cái nét quý phái chung cho cả khu phòng ở trên nóc cao ốc này. Nhưng nàng chú ý đến tiếng nói chuyện vui vẻ trộn lẫn tiếng cười khe khẽ ở phòng khách chính bên phải.

Bất giác nàng lấy thế thủ khi nàng dừng lại một chút ở khung cửa vòm dẫn vào phòng khách lát gạch men màu rượu vang đỏ. Nàng đã quen với việc người ta hay ngoái cổ lại nhìn nàng. Từ lâu nàng đã chấp nhận sự kiện người khác bị dung nhan nàng thu hút, kẻ hâm mộ cũng có, mà kẻ ganh tỵ cũng có. Không phải chỉ vì nàng có thân hình cao dong dong của một người mẫu, lại có dáng cân đối và một gương mặt xinh đẹp một cách mạnh bạo. Không, nét đẹp riêng của nàng là một sự phối hợp đặc sắc giữa làn da trắng như ngà voi, đôi mắt màu xanh ngọc thạch và mái tóc màu đỏ pha lẫn màu vàng làm cho màu đỏ dịu bớt đi. Tuy nhiên những cái nhìn hướng về nàng bây giờ chứa đựng một chút bất mãn vì nàng đến trễ. Nàng biết tất cả các người khách, hầu hết là bạn của gia đình nàng và đã trông thấy nàng lớn lên. Flame là một trong số ít người có mặt ở buổi họp này có điểm đặc sắc là hậu duệ trực hệ của một trong những dòng họ sáng lập ra thành phố San Francisco. Mỗi liên hệ ấy là chìa khóa mở cửa vào các nơi của những giới quyền quý, điều mà sự giàu có tiền bạc chưa chắc đã làm được. Như có lần Ellery đã châm biếm “tại thành phố San Francisco này, màu sắc đồng bạc gần như không có ý nghĩa quan trọng bằng màu sắc của dòng máu trong một con người”. Hễ đã có huyết thống thì không nhất thiết cần phải có tài sản mới được chấp nhận.

Bà chủ nhà là Pamela DeBorg, một phụ nữ nhỏ thó, vui vẻ, có mái tóc màu vàng tro đã nhận ra họ và chạy vội đến đón, kéo theo sau vạt áo dài bằng nhung.

- Flame, chúng tôi đã hết hy vọng là cô đến dự.

- Lý do bất khả kháng, công ty của tôi bận quay một phim quảng cáo ở Viện mỹ nghệ. Chúng tôi gặp vài trục trặc – Flame nói để xin lỗi.

- Thật vậy – Ellery chen vào – Cô đào chính trong phim của chúng tôi dữ như beo, đúng hơn là con beo cái. Tôi hy vọng rằng cô đào của bà không có tính bất thường và bất hợp tác như cô đào của chúng tôi.

- Lucianna dễ thương vô cùng – Pamela nói, hai tay chấp lại một cách vui thú, chiếc nhẫn kim cương khổng lồ ở ngón tay bà ta nháng lửa dưới ánh đèn – Cô sẽ thích cô ta, Flame ạ. Cô ta rất nồng hậu, rất hiền hòa... Tôi không biết diễn tả ra sao cho đúng. Cô phải đích thân gặp cô ta mới được. Lại đây, cô ta đang ở trong phòng trồng cây cảnh với Peter – Bà nắm lấy tay Flame, kéo nàng ra khỏi khung cửa vòm và nán lại để mời Ellery cùng đi – Dĩ nhiên cả anh nữa.

Rồi bà bước đi, nhưng cẩn thận đi trước Flame một nửa bước, vừa đi vừa day lại thao thao bất tuyệt nói với nàng.

- Tôi đã kể với cô chưa, cô ta đã đổi toàn bộ chương trình du ngoạn và bay thẳng đến đây bằng phản lực cơ riêng? Cả buổi chiều tôi đã điên đầu vì sắp đặt lại mọi chuyện cho kịp.

Flame chỉ mỉm cười thông cảm, vì biết không cần phải trả lời gì khác.

- Và cô chờ để thấy cái áo dài của cô ta. Chà, lộng lẫy vô cùng! Còn cái vòng cổ của cô ta đeo, một viên kim cương không thể tưởng tượng với những viên hồng ngọc làm mình muốn chết vì ganh tỵ. Jacqui đã nói bóng gió đó là thủy tinh giả kim cương.

Bà hạ giọng nói tiếp khi nhắc đến cô phóng viên thời sự về xã hội thượng lưu San Francisco, tên là Jacqui Van Cleeve, bản thân cũng là một người tai mắt trong xã hội trước khi ly dị chồng.

- Nhưng Flame ạ, mấy viên ấy là hoàn toàn thật. Cái vòng cổ ấy chắc hẳn là làm ở Bungary, tôi biết mà, cô cứ tin tôi.

Flame không nghi ngờ điều đó. Người ta kể rằng toàn bộ nữ trang của Pamela DeBorg có thể so sánh ngang ngửa với của bà Quận công Windsor, cả về lượng lẫn phẩm.

Hai cánh cửa kiểu Pháp mở ra trước mắt họ dẫn vào phòng trồng cây cảnh. Bà Pamela vội bước tiến vào rồi dừng chân lại một giây. Gian phòng lộng kính chạy dài nên đứng đó nhìn thấy phong cảnh không thể thiếu là chiếc cầu Golden Gate và cả cái vịnh. Bàn ghế bằng mây lót nệm nhung lộng lẫy đặt thành từng cụm xen lẫn giữa các chậu cây cảnh và những cái đỉnh Trung Hoa.

Ngay giữa phòng, cô nữ danh ca đích thân đứng tiếp chuyện mọi người. Cô ta có mái tóc đen và mặc một chiếc áo dài dạ hội lộng lẫy hở lưng màu đỏ tươi ôm sát thân hình có những đường cong đầy đặn. Cô ta quay lại, Flame thoáng nhìn thấy cái vòng cổ nạm kim cương và hồng ngọc, và gương mặt đã được lên ảnh nhiều có lưỡng quyền hơi cao để được coi là đẹp, tuy rằng chắc chắn lôi cuốn sự chú ý của mọi người. Ất hẳn cô ta đang là trung tâm sự chú ý của mọi người, Flame thầm nghĩ khi liếc thấy các thành viên của ủy ban điều hành nhà hát vây quanh cô ta, trong đó có cả ông chủ nhà, nhà tài phiệt tóc màu vàng cát tên là Peter DeBorg.

- Cô ta đó kìa – Pamela thốt lên một cách vô ích và xông tới - Xin thứ lỗi cho tôi vì cắt ngang Lucianna, nhưng tôi phải giới thiệu với cô một thành viên của uỷ ban điều hành nữa, cô Flame Bennett.

- Rất hân hạnh! - Cô ta quay lại nhìn Flame, cặp mắt đen chỉ có vẻ chú ý lấy lệ cũng như nụ cười trên môi khi cô nói - Tôi rất vui thích được gặp cô.

- Sự vui thích về phần tôi, cô Colton ạ. Và tôi hy vọng cô thứ lỗi cho tôi đã không có mặt ở đây để đón cô tối nay khi cô đến.

- Phải - Peter DeBorg lên tiếng - Flame làm cho hãng Boland và Hayes, một công ty quảng cáo quốc gia có văn phòng ở đây, tại San Francisco.

- Tôi không chắc đã hiểu - Cô ta đưa mắt từ người này qua người kia để hỏi – Cô là người mẫu à?

Flame mỉm cười:

- Không phải, tôi là phó tổng giám đốc của công ty.

- Phó tổng giám đốc! - Bây giờ cô ta hoàn toàn chú ý đến Flame, như vội vã đánh giá lại nàng - Tôi thật thích được gặp một phụ nữ có quyền hành.

Flame lịch sự cúi đầu chấp nhận lời khen, rồi quay qua phía Ellery:

- Tôi xin giới thiệu với cô một viên chức khác của công ty và là bạn thân thiết của tôi, anh Ellery Dorn.

- Chào cô Colton - Ellery khoan thai tiến lên một bước, cầm mấy ngón tay móng sơn đỏ của cô ta đưa lên môi hôn - Chúng tôi đang trông chờ xem cô trong vai Leonora. Tuy rằng, nếu tôi dám nói như vậy, thay vì cả thành phố San Francisco phục xuống dưới chân cô như ở đây - Anh ta khoát tay chỉ vào ánh đèn thành phố chiếu xuyên qua các cửa kính của phòng trên nóc nhà - Cô sẽ làm cho mọi người đứng bật dậy trên đôi chân của họ.

- Ellery, anh thật là dí dỏm! - Pamela kêu to lên và vỗ tay.

- Và khéo nịnh - Lucianna nói thêm và gật đầu cung kính như bà hoàng.

- Tôi thì tôi nghĩ rằng đó là diêm báo trước có nhiều chuyện hay sẽ tới - Ellery nói thêm, trong khi có thêm nhiều khách đi vào phòng cây cảnh, không phải để nhìn xuống quang cảnh thành phố mà để đến gần người phụ nữ nổi tiếng mặc áo màu đỏ tươi.

Trông thấy họ, Ellery khẽ nắm tay Flame.

- Mặc dầu chúng tôi rất muốn cô dành riêng thì giờ của cô cho chúng tôi, cô Colton, tôi e rằng chúng tôi phải tự hạn chế, vì có quá nhiều người đang nôn nóng muốn chào cô.

Sau vài câu bông đùa, Flame và Ellery rút lui. Có người khác thế ngay vào chỗ của họ, và Flame nghe tiếng của Andrea Crane nói:

- Năm ngoái tôi có xem cô biểu diễn thật tuyệt vời trong vở Tosca ở rạp La Scala.

Khi bước qua ngưỡng cửa để ra phòng khách chính, Ellery liếc lui đằng sau và mỉm cười tinh quái:

- Lại thật!

- Cái gì lạ? - Flame tò mò nhìn anh ta, hỏi.

Kéo nàng sang một bên, anh ta hất hàm về phía đám khách khứa, kẻ đứng người ngồi:

- Khách tối nay đủ mặt những người tai mắt trong xã hội thượng lưu của San Francisco. Vậy mà họ đang xum xoe trước mặt một phụ nữ gốc ở một thành phố nhỏ nào đó ở miền Trung Tây chỉ vì giọng cô ta có thể lên đến nốt fa mà vẫn nghe rõ.

- Không phải chỉ có thể đầu - Nàng đáp một cách lơ đãng, vì đột nhiên nàng có cảm giác mình bị theo dõi - Cô ta là một nghệ sĩ cực kỳ có tài.

- Có tài về nghệ thuật là một yếu tố tiến thân, phải không?

Cảm giác bị theo dõi vẫn đeo đuổi nàng, mạnh mẽ hơn trước. Nàng nói:

- Phải chăng câu chuyện này đang trở thành một cuộc bàn luận về triết lý, Ellery? Bởi vì nếu đúng như vậy, tôi nghĩ rằng tôi không đủ sức theo đuổi.

Nàng quay đi, định tìm cho ra nguồn gốc cái cảm giác kỳ quái ấy, thì đụng mặt một người bồi rượu, một người đàn ông trạc ngoài 40, có gương mặt như một con chim ó. Trong giây lát, nàng mất bình tĩnh dưới cặp mắt xoi mói màu nâu đỏ, sâu hoắm, và có cặp chân mày rậm của hắn ta. Rồi mất hắn ta nhìn xuống trong khi bước tiến lên một bước chia cái khay đựng các ly rượu vang và hắn ta mời khách bằng một tay phải.

- Thưa bà, có dùng một ly rượu vang Chardonnay không ạ?

Lời nói êm ái, lễ phép không che dấu được một giọng nói hơi thô lỗ.

- Cảm ơn.

Nàng cầm lên một ly rượu vang có chân cao ở khay, và đưa mắt quan sát hắn ta từ đầu đến chân. Có phải hắn ta là người đã nhìn chăm chăm vào nàng hồi nãy? Mặc dầu không chắc, nàng nghi rằng đúng hắn ta. Tại sao việc đó lại làm nàng bức mình? Tại sao nàng đã cảm thấy khó chịu đến vậy? Đàn ông nhìn nàng là chuyện thường tình - vì những lý do thường tình. Tại sao một người bồi rượu lại khác thiên hạ? Hắn ta mời Ellery, rồi đi sang mời một nhóm khác.

- Quần dài đen mang giày màu nâu! Ellery nhướn một chân mày lên có vẻ không chịu - Người cung cấp vật thực, lẽ ra phải để ý nhiều hơn đến phục sức của người làm của mình chứ.

Flame đưa mắt nhìn lại người bồi rượu đang đi thụt lùi, lần này nàng để ý màu nâu của đôi giày hắn ta mang. Bất ngờ, hắn ta quay mình nhìn lại Flame. Ngay khi nhận ra nàng đang quan sát hắn, hắn nhìn lảng đi nơi khác.

Một bàn tay chạm vào cánh tay nàng và thân mật đưa xuống áp dưới cùi tay nàng:

- À, ra cuối cùng cô cũng đến được.

Nhận ra giọng nói, Flame trấn mình trong chốc lát, rồi nở một nụ cười nồng hậu, nhanh nhẩu, với người đàn ông dễ dàng được coi là khách hàng quan trọng và thế lực nhất của nàng. Malcom Powell có bề ngoài đúng như tuổi 56 của ông, với dáng dấp oai vệ do ở thân hình chắc nịch, tuy chỉ cao cỡ trung bình. Mái tóc đen rậm như bờm sư tử đã lốm đốm những sợi bạc, nhưng nét hoa râm ấy chỉ tăng thêm hình ảnh của một con người sắt thép. Có người bảo rằng cung cách điều hành hệ thống siêu thị của ông rải ra trong cả nước cũng vậy, một công cuộc kinh doanh của cha mẹ ông để lại cho ông và trong đó ông đã tạo nên một danh tiếng riêng cho mình, tuy rằng các cửa hàng ấy chỉ là một phần nhỏ trong toàn bộ tài sản kếch sù của ông.

- Malcom, tôi không ngờ ông đã trở lại đây.

- Tôi về bằng máy bay tối qua. - Cặp mắt của ông xoáy vào nàng, tìm xem phản ứng của nàng thế nào, và rồi chớp chớp có vẻ tức tối khi thấy chỉ có sự bình tĩnh. Ông nói - Chiều nay tôi có nhắn lại cô thư ký của cô, vậy mà cô không gọi điện thoại lại cho tôi.

- Tôi bận quay một phim quảng cáo mất cả buổi chiều, nên không có thì giờ hỏi lại văn phòng xem có ai nhắn gì không. Chắc ông không nghĩ rằng tôi cố tình làm ngơ khi ông đã gọi tới.

Nàng mỉm một nụ cười thật tươi kèm theo câu trả lời. Đã từ lâu, nàng đã học được cách tốt nhất để đối xử với Malcom Powell là không để cho ông ta dọa dẫm nàng. Tốt hơn là đương đầu với ông ta một cách thận trọng.

- Không, không hẳn.

- Ông đã muốn gặp tôi có chuyện gì?

Ông ta liếc nhanh Ellery:

- Anh đi lấy cho Flame một ly rượu vang khác - Ông cầm ly rượu ở tay nàng và đặt nó xuống cái bàn sơn mài để sát tường - Và coi cho rượu làm lạnh đúng điệu.

- Tất nhiên! - Ellery cúi đầu kính cẩn với vẻ cường điệu - Tôi còn sẽ tìm cho ra anh chàng hầu rượu và báo cho y biết ông không bằng lòng.

Xoay qua Flame, anh ta thêm:

- Không quá năm phút đâu.

Khi anh ta đã đi, Flame quay qua Malcom, nền tảng của cả sự nghiệp của nàng. Nàng hàm ơn ông ta rất nhiều, và ông ta biết điều đó. Nàng được công ty tuyển dụng cách đây tám năm không phải nhờ khả năng hay bằng cấp đại học của nàng. Công ty tuyển dụng nàng để làm mặt cho công ty, vì nàng có liên hệ thân thuộc và quen biết với nhiều người đáng giá, là người công ty có thể đưa ra điều qua điều lại trước mặt một khách hàng khi tiếp xúc với họ. Trong một dịp như vậy cách đây hơn năm năm, Malcom đã gặp nàng. Không đầy một năm sau, ông đã đòi hỏi cho kỳ được, rằng nàng phải được giao phó đảm trách một mình hợp đồng quảng cáo cho các cơ sở của ông ta. Hơn nữa, ông còn hướng dẫn một số công ty khác, nhất là những công ty có giao dịch kinh doanh với ông, đến giao việc cho nàng. Trong vòng ba năm, nàng đặc trách mấy hợp đồng lớn nhất của công ty. Và lẽ đương nhiên công ty đã đưa nàng lên làm Phó Tổng Giám Đốc.

Nàng đưa mắt nhìn thoáng qua khuôn mặt ông, để ý đến quai hàm vuông và rộng, cái cằm hất ra đằng trước có chỗ lúm ngay giữa, cặp mắt màu xám sâu hoắm, và nhất là quyền lực in sâu trên nét mặt. Đối với ông, nàng cảm thấy biết ơn, khâm phục, kính trọng... cũng như hơi oán giận một chút.

- Tối thứ Hai cô dùng bữa tối với tôi nhé! - Câu mời có vẻ như nằm giữa yêu cầu và một mệnh lệnh.

- Ông hãy dùng bữa trưa với tôi thứ Ba đi.

- Cô đã có chương trình sử dụng buổi tối thứ Hai rồi sao?

- Rồi - Cô nói dối.

- Không, cô chưa có. Tôi đã báo cô thư ký của cô kiểm soát lại khi tôi gọi hỏi chiều. Chúng ta sẽ dùng bữa tối thứ Hai này.

- Chúng ta sẽ dùng bữa trưa thứ Ba, - nàng đối đáp.

Cảm giác bị theo dõi trở lại với nàng, nhưng nàng không để nó làm nàng lo lắng.

- Tại sao chúng ta cứ cãi lộn nhau về những chuyện vặt vãnh?

Malcom lâu bầu có vẻ tức tối.

- Tại sao cô không thể đồng ý dùng bữa với tôi vào...

- Trưa thứ Ba, chúng tôi có thay đổi mấy điểm trong các mẫu tranh quảng cáo cho ngày nghỉ. Tôi muốn cùng ông duyệt lại.

Đôi mắt Malcom ánh lên một vẻ khát khao:

- Bộ chúng ta luôn luôn phải bàn chuyện làm ăn hay sao, Flame? - Ông hỏi, và không cho mắt nàng rời ông.

- Ông thừa biết phải vậy, Malcom. - Cả câu chuyện trao đổi như là tiếng vọng lại của hàng trăm cuộc nói chuyện trước đó.

- Cô nói vậy, nhưng tôi sẽ nêu lại điểm đó với cô để chúng ta bàn luận thêm. Trưa thứ Ba.

Ông đáp và chịu nhượng bộ nàng.

- Tôi sẽ cho Arthur đem xe đến đón cô đúng 12:30.

- Tôi sẽ sẵn sàng.

- Tôi cũng vậy.

Flame biết rằng nàng sẽ còn phải chịu một cuộc đấu tranh cân não trong ngày thứ Ba. Và nàng cũng phải thừa nhận, dù là chỉ riêng với mình, rằng một phần con người nàng thích thú những cuộc đọ sức đầy kịch tính ấy giữa hai người, và thích sự có mặt luôn luôn thách thức của Malcom bên cạnh nàng.

Khi Ellery trở lại, cảm giác bị ai đó theo dõi lại trở lại.

- Thưa bà, mời bà dùng rượu - Anh ta đưa ly rượu mời nàng - Đã làm lạnh 36 độ C. Hay là độ Fahrenheit?

- Khác nhau chứ, anh bạn tốt - Nàng trả lời trong khi lên nhìn quanh phòng. Đúng như nàng đã nghĩ, người hầu rượu mang giày nâu có khuôn mặt chim ó ở bên kia gian phòng, lần này hẳn ta bưng khay đồ nhắm.

Nàng vừa bắt đầu nhìn đi nơi khác, thì mắt nàng bắt gặp cặp mắt một người đàn ông khác đứng ở cuối phòng đang nhìn nàng chăm chú. Anh ta tựa vai vào tường lát gạch men màu rượu chát đỏ, có mái tóc đen tuyền như bộ lễ phục của anh ta đang mặc. Và tuy tư thế anh ta có vẻ uể oải, cảm tưởng chung về con người anh ta là một con báo đen, chắc nịch và dẻo dai, một khối nghị lực đang cuộn tròn và nén chặt sẵn sàng bật lên sau một giây báo động.

Anh ta chăm chăm nhìn lại. Nàng nhấp một ngụm rượu vang mà không thấy mùi vị gì cả, chỉ thấy mạch máu đập mạnh một cách bất ngờ. Nàng đã tưởng mình biết hết khách khứa, nhưng anh ta là ai? Nàng nhìn lại lần nữa, và tự bảo chẳng qua chỉ vì hiếu kỳ nên để ý tới anh ta, tự bảo vậy nhưng không tin là vậy. Mắt anh ta không rời nàng suốt trong lúc anh ta lơ đãng gật đầu với người đứng với anh ta, và nâng ly rượu lên miệng. Lần đầu tiên, Flame nhìn người phụ nữ tóc vàng bé nhỏ đứng cạnh anh ta. Đó là Jacqui Van Cleeve, phụ trách một mục báo. Anh ta là ai? Rõ ràng là một nhân vật có tầm quan trọng.

- Malcom, người đàn ông đứng với Jacqui, ông biết anh ta là ai không?

Nhưng Ellery đã trả lời trước:

- Như là tôi có nghe ai nói anh ta đến đây cùng cô Colton.

- Vậy thì chắc là Chance Stuart, - Malcom kết luận, ông còn đang tìm cặp ấy đứng ở đâu.

- Hình như tôi đã có nghe đến cái tên ấy. - Flame nói, nhưng không nhớ được tại sao và ở đâu.

- Tôi cũng nghĩ vậy - Malcom nói - Trong mười năm vừa qua, Chance Stuart đã trở thành một trong những nhà kinh doanh phát triển địa ốc lớn nhất trong cả nước. Anh ta có một sở trường kỳ diệu là có mặt ở chỗ đúng phải có mặt và vào thời điểm đúng.

Ông tỏ ra tự lự.

- Anh ta đang xây dựng quần thể cư xá nghỉ mát ở Tahoe. Tôi tự hỏi anh ta đến San Francisco làm gì?

- Tôi chắc đó cũng là điều Jacqui đáng yêu đang cố tìm hiểu - Ellery phỏng đoán.

- Lý do tôi đến đây chẳng có gì là bí mật, cô Van Cleeve ạ - Chance Stuart liếc nhanh người đàn bà tóc vàng bé nhỏ, và nhớ lại Lucianna đã báo động trước với chàng rằng người đàn bà này nổi tiếng về ba điểm: cặp mắt sắc, cái mũi nhọn, và cái lưỡi bén của cô ta.

- Ông hãy gọi tôi là Jacqui - cô ta mời mọc - Ai cũng gọi như vậy cả.

- Vậy thì cô để tôi giải thích lại cho cô nghe, Jacqui. Tôi đang trên đường đi Tahoe để kiểm tra dự án xây dựng của tôi ở đó thì Lucianna cho hay cô ấy đang đi đến San Francisco. Tôi đã đề nghị cô ấy đi chung với tôi, vì cũng không cách xa chỗ của tôi đến là bao nhiêu.

- Vậy chứ không phải là ông đi thăm dò thêm đất đai à?

- Tôi đến đây không phải vì mục đích đó, nhưng thăm dò thì tôi luôn luôn vẫn thăm dò - Chàng lơ đãng lắc rượu Chivas trong ly, và lắng tay nghe tiếng các cục nước đá va vào thành ly - Giả sử cô đang đi nghỉ mát và có một chuyện nóng bỏng xảy ra ngay trước mặt, cô có làm ngơ không?

- Không - cô ta thừa nhận.

- Tôi cần nói thêm gì nữa không? - Chàng đưa ly rượu lên môi, nghiêng ly và nuốt một ngụm rượu xốt mát lạnh.

- Ông quen cô Colton khá lâu, phải không?

- Phải, một thời gian khá lâu.

Chàng hạ ly rượu xuống, mắt tự động nhìn về cô nàng tóc đỏ bên kia gian phòng. Cô nàng đã lôi kéo sự chú ý của chàng ngay từ khi mới vào gian phòng với dáng đi hơi phô trương một chút, chân bước nhanh nhịp nhàng làm tăng vẻ duyên dáng của thân hình uyển chuyển của nàng. Và đôi vai rộng và thẳng đã ưỡn ra như thể sự tự tin và điềm tĩnh của nàng là giả tạo. Nàng là một phụ nữ hoàn toàn, từ vải ren đến đôi chân.

- Có thể đoán mà không sợ sai rằng cuộc tình duyên khi tiến khi ngừng giữa ông và cô Colton nay lại tiến tới phải không? - Cô phóng viên tinh quái hỏi.

- Tôi không thích làm cô thất vọng, Jacqui ạ, nhưng tất cả câu chuyện khi tiến khi ngừng ấy là sản phẩm của ngành báo chí của cô. Qua bao năm, mối liên hệ giữa chúng tôi không hề thay đổi.

- Tôi phỏng đoán ông đang cố thuyết phục tôi rằng ông và cô Colton chỉ là bạn tốt - Cô ta ra mặt chế nhạo hình ảnh sáo mòn đó.

- Như thế thì không hấp dẫn đối với báo chí, phải không?

- Không, nếu sự thật là vậy.

Chance không thiết đáp lại, chàng nâng ly ra hiệu về phía bên kia phòng:

- Không phải Malcom Powell đấy sao?

- Phải, đấy là Malcom - Cô Van Cleeve xác nhận - Tôi không ngờ ông ấy có đây. Diedre đã bảo tôi ông ấy chỉ mới đi một chuyến công việc về tối qua.

- Diedre là ai vậy? - Chàng nhướn mày hỏi.

- Vợ ông ta.

- Bà ấy đấy à? - Chàng cau mày nhìn cặp nam nữ, có vẻ tức tối thoáng qua.

- Không phải, đó là Flame, Flame Bennett.

Trong phút im lặng tiếp theo đó, Chance có thể cảm thấy rõ cô phóng viên theo dõi kỹ lưỡng phản ứng của chàng.

- Cô ấy đẹp lộng lẫy phải không?

- Đích thực!

Chàng đáp và tiếp tục dựa ngửa vào tường, trong giây phút này chàng thích thú được nhìn không bị trở ngại người phụ nữ có cái tên rất thích hợp là Flame, và ý thức một cảm giác nóng rần và êm ái đang lưu chuyển trong toàn thân.

- Ông không hỏi tôi về cô ta sao?

Ngay khi câu hỏi thách đố lọt ra khỏi miệng Jacqui Van Cleeve, Chance biết cô ta sẽ cho chàng biết đầy đủ về Flame Bennett. Nghề của cô này là thu nhập mọi loại tin tức, bất kể sự kiện có thật hay chỉ là tin đồn, về bất cứ người nào có vẻ quan trọng một chút. Và khi đã nắm nhiều tin tức, thật khó lòng mà không chia sẻ với người khác.

- Người ta thường bảo tôi rằng, một người hào hoa phong nhã không nên dò hỏi về một người phụ nữ đang hoang - Chàng đối đáp lại.

Cô ta cười khẩy:

- Ông Chance ạ, tôi đã nghe người ta lên án ông nhiều điểm, nhưng chưa hề bao giờ nghe người ta nói ông là một người hào hoa phong nhã cả. Đồng ý, ông có đầy đủ cung cách lịch sự, vẻ chải chuốt, và phục sức của một người như thế, nhưng nói đúng ra, ông không phải là một người như thế. Ông quá liều lĩnh. Không ai dám chắc kể tiếp ông sẽ làm gì, và ông hành động quá nhanh. Đó là lý do tại sao bài viết về ông rất ăn khách như vậy.

- Tôi coi đó là một lời khen tặng.

Một lần nữa, chàng có cảm giác cô ta có vẻ tính toán khi quan sát chàng. Cô ta lại hỏi :

- Với Flame ông sẽ ra sao, đó là một vấn đề đáng chú ý.

- Tại sao cô nói vậy? - Chàng tò mò nhìn cô ta.

- Bởi vì... Flame là một phụ nữ có nhiều cái trái ngược vô cùng.

Cô ta không còn chú ý vào chàng mà tập trung vào vấn đề đang nêu lên.

- Cô ta có thể nồng nhiệt như màu đỏ của tóc mình, và lạnh lùng như màu xanh lục của đôi mắt, và thay đổi cũng rất nhanh. Tôi đoán rằng đó là một phần của sự hấp dẫn của cô ta đối với đàn ông. Họ luôn luôn vây quanh cô ta như những con thiêu thân. Cô ta để cho họ tới gần đến một mức nào đó thôi.

- Tại sao vậy?

- Tôi không chắc, nhưng không người đàn ông nào bền với cô ta. Thậm chí không phải là một trường hợp bỏ người cũ theo người mới. Nhưng đó là điểm trái ngược tôi đã nói. Những cuộc tình lãng mạn của cô ta đã có rất ít và cách nhau rất lâu. Do đó, không thể gọi cô ta là lãng nhãng. Cách cư xử của cô ta đích thực là đứng ngoài khuôn sáo.

Jacqui do dự một lát rồi nói tiếp:

- Lẽ tất nhiên cô ta đã qua một cuộc hôn nhân ngắn ngủi cách đây chín năm. Có vẻ như đó là một trong những cuộc hôn nhân giữa lớp trẻ không thành công. Ít nhất, đó là cách giải thích chính thức hồi đó.

- Còn không chính thức?

- Đúng hơn, tôi không hề nghe ai nói gì khiến tôi có ý nghĩ khác - cô Van Cleeve thừa nhận - Một cuộc hôn nhân thất bại là lý do đã làm cho nhiều phụ nữ, chứ không riêng gì một người, chán nản không muốn thử lại lần nữa. Có thể là lý do đơn giản như thế, nay là nghề nghiệp của cô ta...

- Cô ta làm nghề gì?

Hiện thời, phụ nữ thượng lưu cũng thích có nghề nghiệp. Nhưng kinh nghiệm cho chàng thấy họ ít khi đi xa hơn là hành nghề một cách tài tử, nhúng tay vào nghề chụp ảnh hay làm người mẫu, hay làm chủ những phòng bán tác phẩm mỹ thuật, những cửa hàng đồ cổ, hay những tiệm áo dài nhỏ có khách hàng chọn lọc, luôn luôn do một người khác làm quản lý.

- Flame là Phó Tổng Giám đốc công ty quảng cáo Boland and Hayes - Cô ta đáp, rồi nói thêm: - Dĩ nhiên, ai cũng biết cô ấy phải làm việc để kiếm sống. Tuy cô ta thuộc một trong những dòng họ sáng lập ra thành phố San Francisco, cô không còn tiền, hoặc có cũng ít. Ất hẳn đó là một kinh nghiệm nhọc nhằn, nhưng tôi có thể bảo đảm với ông rằng, cô ta chưa hề vì bao giờ vì thế mà phải chịu khổ cực gì. Cũng giống như bất cứ ở đâu, có quen biết lớn là có lợi.

- Như quen Malcom Powell - Chance đoán thử.

- Cô ta đích thân trông coi hợp đồng quảng cáo cho các cơ sở của ông ấy.

Nghe giọng nói của Van Cleeve có một vẻ làm chàng nghi ngờ. Chàng hỏi:

- Cô không tin những lời bàn tán đó?

- Không - cô ta thừa nhận - Cũng vì lý do đó, tôi cũng không tin lời Diedre khi bà nói Malcom chú ý đến Flame với tư cách là cha con. Nhưng một người vợ 35 năm có thể nói gì khác? Ông cứ tin tôi, nếu một

người cha mà nhìn con gái của mình như ông ta nhìn Flame, thì không khỏi bị bắt giam. Ông ta thêm muốn cô ấy, nhưng chưa làm gì được.

- Làm sao cô có thể nói chắc như thế?

- Nếu Flame có dạn dít với ông ta, cô ấy sẽ không tìm cách dấu diếm chuyện đó. Tính cô ta không như thế - Jacqui cau mày, như thể biết mình diễn tả không rõ ràng - Tôi nghĩ rằng, điều tôi muốn nói ra là, nếu Flame quan tâm đến mức muốn dính líu vào một người đàn ông, thì cô ta sẽ không để cho mình cảm thấy xấu hổ hay tội lỗi.

- Còn người đàn ông kia đối với cô ấy thế nào? Phải chăng là người tình mới nhất của cô ấy?

- Ellery Dorn? hoàn toàn không phải - Jacqui cười, rồi giải thích - Ellery là người mà bất cứ người đàn bà có chồng nào cũng chọn để cùng đi dạo với mình khi chồng bận hay vắng mặt. Anh ta bánh trai, dí dỏm, dễ thương và đồng tính luyến ái. Ông ngạc nhiên? - Cô ta liếc chàng - Đừng lo. Ít người biết chuyện đó về anh ta. Đó là điểm làm anh ta trở thành con người lý tưởng cho các bà.

- Vậy té ra anh ta chỉ là một người thấp tẹt an toàn - Chance cất kỹ tin này vào trí nhớ, cùng tất cả thông tin khác. Càng biết về Flame Bennett, chàng càng tò mò muốn biết nữa.

- Họ cũng còn là bạn thân với nhau. Thật ra, Flame có lẽ gần gũi với Ellery hơn bất cứ ai khác. Dĩ nhiên anh ta là một Phó Tổng Giám đốc khác của công ty, nên tôi chắc vì họ làm việc chung nên thân nhau cũng nên.

- Có thể - Ấy nhẹ vai vào tường, chàng đứng thẳng dậy, nói: - Nhân nói về người đưa đi dạo, Lucianna ắt hẳn đang tự hỏi việc gì đã xảy đến cho tôi. Nói chuyện với cô thích lắm Jacqui ạ.

- Tôi cũng vậy. Và kể từ nay, tôi sẽ theo dõi sự tiến bộ của ông một cách chú ý hơn.

2. Chương 2

Flame nhìn theo Chance Stuart đang thông thả len qua giữa các khách khứa mà không để lộ ra. Chàng cao, cao hơn là nàng tướng lúc đầu. Nàng bỗng dưng thấy mình ưa thích dáng đi của chàng, giống như một lực sĩ, cử động phối hợp nhịp nhàng và dáng đi khoan thai duyên dáng. Chàng chắc chắn có một thân hình lực sĩ, với đôi vai rộng và hai hông hẹp, thân hình ở giữa thì chắc nịch.

Chàng đến gần, thì Flame thấy càng rõ gương mặt và đôi mắt xanh sẫm của chàng. Nàng đi đến kết luận, chính màu xanh thẫm ấy làm cho cái nhìn của chàng như một tia điện giật. Nét mặt của chàng như được vỗ từ đồng thau ra bằng búa, vỗ thật tròn trịa nhưng không làm mất vẻ nhám của hai má hay vẻ cứng cỏi của quai hàm chàng. Nhưng trên mặt chàng cũng có một điểm khác nữa, một nét không tả được nhưng để lại dấu ấn rõ rệt: Chàng là một con người nguy hiểm, một người đàn ông có thể mỉm cười là làm cho bất cứ người đàn bà nào trong gian phòng này rên lên một tiếng.

Nàng hơi giật mình vì để ý thấy chàng đi tách qua hướng khác chỗ nàng đứng. Thế là chàng không tới đây. Nàng không nhận thức mình đã mong được gặp mặt chàng xiết bao, cho đến khi bị thất vọng đột ngột. Nàng cố giấu sự thất vọng, tự mình cảm thấy hơi điên rồ và kiêu căng khi chắc mẫm thế nào chàng cũng đến tìm nàng giữa đám đông. Nàng nhận thức mình đã gán cho cái nhìn giữa hai người quá nhiều ý nghĩa, đã bị trúng nhăm cái hội chứng “nhìn nhau qua gian phòng đông nghẹt người”. Thật là đáng buồn cười, nếu nàng không có cảm giác bị bỏ rơi như thế này.

Nhưng nàng không có thì giờ nghiền ngẫm chuyện đó vì bắt gặp cái nhìn trừng trừng của Diedre Powell. Những cái nhìn như thế không có gì là lạ. Đa số các bà vợ coi nàng như là một mối hiểm họa cho cuộc hôn nhân của họ, nhất là những phụ nữ lớn tuổi như Diedre Powell có chồng là người có quá trình lãng nhãng.

Và cũng như đa số các bà khác, Diedre đã giữ cuộc hôn nhân nguyên vẹn bằng cách mỉm cười và làm ngơ, cho đến một hôm nhìn bóng mình trong gương và cảm thấy hoảng sợ. Bây giờ da mặt bà đã được căng ra

trơn láng, cảm được sữa, hai má xệ đã cắt bỏ, hai mí mắt đã được lấy bớt mỡ để nâng lên, và chiếc áo dài bằng nhiều màu xanh hiệu Chanel buông thõng xuống trên một thân hình đã lấy lại được phần lớn sự gọn ghẽ của nó trước kia. Và mái tóc của bà một lần nữa có màu nâu bóng loáng, ngoại trừ một lọn tóc bạc xoà ra trên trán.

Người đàn bà ấy đang sống trong cảnh địa ngục riêng của mình. Flame tự hỏi Malcom có biết chăng, còn nếu biết, có hiểu chăng? Nàng nghi là không. Cái nhìn hau hấu, như muốn chiếm hữu của ông ta rõ ràng cho thấy muốn nàng, nhưng nàng cũng biết điều đó không có nghĩa là ông ta muốn ly dị vợ. Trong đầu óc ông, không có liên hệ gì giữa hai sự việc ấy.

- Anh đây rồi, Malcom! - Bà vừa xốc tới nhập bọn với họ, với một nụ cười trên môi, và các viên ngọc xaphia của gia đình Powell lấp lánh ở cổ và hai tai - Sid Rayburn vừa tìm anh cách đây một phút, có chuyện gì về cuộc họp mặt ở hội đua thuyền trong ngày thứ Năm phải không?

- Phải, tôi cần gặp anh ta. Anh ta ở đâu? - Ông ta ngẩng lên nhìn qua vai bà ra gian phòng.

- Hồi nãy thấy anh ta đang ở cạnh phòng ăn.

Bà khoát bàn tay đầy nhẫn về hướng ấy. Malcom sờ vai vợ nhẹ nhàng một cái rồi đi ra. Bà day lại nhìn Flame với một tia đắc thắng trong ánh mắt:

- Rất mừng gặp lại cô, Flame. Cô thế nào?

- Bận rộn như thường lệ.

Nàng điềm tĩnh trả lời, vì biết cả hai đều đang làm ra vẻ nói chuyện lịch sự với nhau, và làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra.

- Tôi cũng nghe thế - Trong khoảnh khắc, bà để lộ móng vuốt ra, nhưng nhanh chóng che đậy bằng một nụ cười dễ chịu.

Vài năm trước, thái độ của Diedre có lẽ đã làm cho nàng bức bối, nhưng bây giờ thì không. Da nàng đã dày thêm. Các bà vợ luôn luôn buộc tội nàng nếu chồng họ bắt đầu chú ý đến nàng. Nàng đoán rằng việc buộc tội người đàn bà khác dễ hơn là thừa nhận lỗi của người chồng với con mắt đảo quanh dòm gái của ông ta. Không công bằng chút nào, nhưng ở đâu có nó trong cuộc đời này?

Một tiếng cười có âm điệu du dương vọng ra từ phòng cây cảnh, khiến Diedre Powell nhìn về hướng đó:

- Tôi chắc là Margo đang ở cạnh cô Colton. Cả buổi tối chúng tôi chưa gặp nhau.

Bà bắt đầu bước đi, ngang qua Flame bà dừng lại, đặt bàn tay lên cánh tay nàng và bóp một cái ra vẻ thương yêu, rồi mỉm cười nói với Ellery:

- Anh phải trông nom đừng để Flame làm việc nhiều quá.

Bà bỏ đi, để lại đằng sau mùi nước hoa hiệu Giorgio ngào ngạt.

- Ưu ái quá, quan tâm quá, lạ thật, phải không? - Ellery làm bộ khâm phục: - Tôi thích những buổi họp mặt thân mật như thế này lắm, cô có thích không? Thật tình mà nói, tôi thích lắm đến nỗi cảm thấy cần uống thứ gì mạnh hơn thứ rượu vang này. Còn cô thì sao?

- Phần tôi thấy thế này là được rồi, thiệt tình đấy - Nàng nói, và mỉm cười đưa ly rượu Chardonnay nguyên chất lên miệng nhấp một ngụm.

- Tuỳ cô - Anh ta nhún vai và bỏ đi tìm quầy rượu.

Nàng nhìn theo đôi vai mảnh khảnh của anh ta đến giữa phòng, rồi thờ thẩn đi tới phòng cây cảnh sáng mờ mờ bên kia bộ cửa lớn kiểu Pháp. Chance Stuart từ trong cửa bước ra, ung dung đưa mắt lướt qua gian phòng trước mặt chàng. Trong khoảnh khắc, tất cả hoạt động trong thân mình nàng đều ngưng đọng. Chàng chưa nhìn thấy nàng ở phía bên trái chàng, nên Flame lợi dụng lúc ấy để quan sát kỹ nét mặt mạnh dạn rắn rỏi, màu tóc đen huyền bóng láng cắt ngắn thật sát của chàng. Con người chàng bóng mượt và hấp dẫn, làm Flame càng tin rằng, chàng nên đeo một cái nhãn hiệu báo động cho người không biết trước, rằng chàng là một người đàn ông vô cùng nguy hiểm cho loại đàn bà dễ xúc cảm.

Mắt vẫn lướt qua đám đông khách khứa, chàng cho tay vào túi chiếc áo lễ phục màu đen và lấy ra hộp thuốc lá bằng vàng. Chàng bấm hộp thuốc mở ra, rồi ngáp ngừng, day qua thấy nàng.

- Mời cô? - Chàng chìa hộp thuốc mời nàng.
- Cám ơn, tôi không hút thuốc - Nàng vừa nói vừa lắc đầu.
- Nếu tôi hút, có trở ngại gì không?
- Không.

Và Flame khoát tay chỉ vào đĩa gạt tàn bằng thuỷ tinh đặt trên bàn cạnh nàng.

Trong khi chàng rút một điếu thuốc ra khỏi hộp và đặt dưới môi, nàng quan sát mấy ngón tay rắn rỏi rám nắng của chàng, cũng có đường nét đàn ông gọn ghẽ như thân hình chàng. Một tia sáng lóe lên, và chàng che tay cúi xuống châm điếu thuốc. Một sợi khói bốc lên cao. Flame nhìn theo sợi khói và bắt gặp lại đôi mắt xanh đang ngắm nàng đầy vẻ ám áp hâm mộ của phái nam.

- Hình như chúng ta chưa được giới thiệu với nhau - Chàng tiến tới, một nụ cười nở trên môi: - Tôi tên là Chance Stuart.
- Tôi biết.

Nàng nói và mỉm cười trả lễ, đồng thời cảm thấy trong người nóng ran. Đã lâu lắm không có một người đàn ông nào tác động lên nàng mãnh liệt như thế.

- Vậy thì cô có ưu thế đối với tôi - Chàng nhường một bên chân mày nói, giọng trầm và hơi kéo dài.
- Theo lời người ta kể về ông, ông Stuart, chuyện đó ít khi xảy ra - Nàng mỉm cười để làm nhẹ bớt câu nói châm chích - Tôi là Flame Bennett.
- Flame - Chàng lặp lại như thể để nghe xem tiếng ấy ra sao, trong khi mắt liếc nhìn mái tóc đỏ rực của nàng - Tên ấy đọc đáo hơn là Red.
- Có lẽ tôi cũng là một người đọc đáo như ông, ông Stuart.
- Tôi đồng ý. Thật ra, đó là điểm đầu tiên tôi để ý ở cô.

Chance có cảm tưởng nàng cân nhắc mỗi lời nói, mỗi cái nhìn của chàng. Dù tỏ ra cởi mở đối với chàng đến mấy, mà thực như vậy, nàng vẫn thủ thế, và có lẽ ít người đã chọc thủng được thế thủ ấy. Chàng nhớ lời của Jacqui Van Cleeve bình phẩm về Flame và Malcom Powell. Powell là người đàn ông muốn gì được nấy, vậy mà người phụ nữ này đã chống lại được ông ta.

- Thật à, đó là điều đầu tiên ông để ý ở tôi? - Nàng nhếch miệng mỉm cười và lôi kéo chàng chú ý vào đôi môi mọng đỏ nhưng cương nghị của nàng - Về điểm thứ nhì là gì? - Câu hỏi có một chút giọng thách đố.
- Điểm thứ nhì thì không phải là để ý thấy mà là thừa nhận là tôi muốn gặp cô nhiều hơn.

Nàng cười lớn và nhìn chàng với vẻ vừa châm chọc vừa khuyến khích:

- Ồ, ông Stuart, tôi nghĩ rằng ông đang dở trò tán tỉnh tôi.
- Không - chàng chối phắt - Tôi chỉ nói ra ý định của tôi. Xin gọi tôi là Chance.

Chàng cảm thấy hơi nao núng trong giây lát, cặp mắt lóe lên một tia sáng thích thú vì sự để ý của chàng, trước khi hai hàng mi dài hạ xuống che mắt.

- Ông nổi tiếng là đúng. Ông tiến nhanh đấy, phải không... Chance?

Nàng cố tình do dự khi gọi tên tục của chàng, ngắt nó ra khỏi câu, và phát âm với giọng ảm hơn.

- Có nhanh đối với cô không?
- Câu hỏi rất có dụng ý - nàng đáp, và gỡ gạt nó một cách khéo léo không để bị kẹt về điểm gì cả, tuy nhiên vẫn để lộ sự quan tâm trong đôi mắt.
- Vì vậy tôi mới hỏi - Chàng mỉm cười, hai mắt long lanh đầy vẻ trêu cợt ác ý.

- Ông ở San Francisco lâu không?

- Lần này thì không. Sáng mai tôi phải bay đi sớm.

Chance thấy hối tiếc vì việc đó, trong khi chàng ngắm nhìn mái tóc đỏ dày và quần đang xoã xuống hai bên mặt nàng. Tự nó, màu hổ hoàng này đã đập mạnh vào mắt, nhưng nó càng nổi bật hơn vì ở bên làn da trắng muốt như ngà của nàng. Chàng tự hỏi không biết da nàng vuốt ve có êm ái như nhìn thấy không. Chàng liếc vào cổ áo bằng ren, lấp lánh những hạt huyền kết ở đó; vải ren mỏng để lộ ra một cách kín đáo da thịt nàng.

- Áo dài của cô đẹp lắm - chàng nói, và hầu như vô tình chàng sờ từ đầu ngón tay từ trên xuống dưới tay áo của nàng, và cảm thấy sức ấm của người nàng. Và cả sự căng thẳng đột ngột xâm chiếm nàng. Chàng ngược lên nhìn vào mắt nàng. Cặp mắt sáng quắc nhìn trả lại chàng không chớp - Tôi lấy làm lạ, ren màu đen có cái gì làm cho đàn ông nổi hứng? - Chàng nói ra ý nghĩ của mình.

- Tôi nghĩ rằng ông trả lời câu hỏi ấy dễ hơn tôi vì ông là một đàn ông chính cống.

- Cô đã để ý.

Nàng cười khê:

- Cũng như tất cả phụ nữ có mặt trong phòng.

- Xin lỗi ông - một người bồi rượu xen vào - Có phải ông là ông Stuart không ạ?

- Phải - Chàng với tay dụi tắt điếu thuốc trong cái đĩa gạt tàn.

- Thưa ông, có điện thoại gọi ông. Có máy điện thoại ở phòng tiếp tân - Người bồi phòng bước thục lùi, mắt vẫn nhìn xuống - Xin ông đi theo tôi.

Chance nhìn Flame:

- Xin cô thứ lỗi.

- Không sao - Nàng nói, nụ cười hơi có vẻ tiếc rẻ.

Chàng gạt đầu ra hiệu cho người bồi đi trước. Trên đường ra ngoài, Chance cố gắng nghĩ cho ra ai gọi chàng, nhất là gọi tới đây. Khi rời khách sạn, chàng không dặn gọi tới chỗ này. Nhưng Sam có thể tìm ra. Sam Weber đảm nhiệm chức vụ Phó Tổng Giám đốc thứ nhất trong tổng công ty Stuart, nhưng nhiệm vụ của ông ta còn nặng nề hơn chức vụ ấy hàm ý. Sam Weber là cánh tay mặt của chàng, người chấp hành trực tiếp lệnh của chàng và là người hậu thuẫn của chàng, y hệt như khi họ còn học chung ở trường trung học, và sau đó lên đại học, rồi cuối cùng vào ngành kinh doanh cùng nhau. Chance tranh thủ các hợp đồng, còn Sam lo sắp đặt mọi công việc đầu vào đấy.

Ắt hẳn Sam đã gọi tới. Mà nếu là Sam, thì ắt hẳn có chuyện gì trục trặc xảy ra.

Người bồi dừng lại ở cửa và chỉ vào chiếc bàn kiểu mới kê sát bên phải cửa vào:

- Máy điện thoại, thưa ông.

Chance nhìn thấy ngay ông nói màu nâu đang để nằm trên bàn cạnh máy và gạt đầu. Lách qua các cành cây ở cái chậu để giữa phòng, chàng bước tới cầm ống lên: "Alô".

Trước khi chàng kịp xưng tên, một giọng nói vang lên ở đầu dây bên kia: "Làm gì mà lâu quá vậy, Stuart?".

Chàng trăn mình, vì nhận ra ngay giọng nói gay gắt đặc biệt thường sắc mùi rượu uychky và luôn luôn nặng nề chỉ trích đầy ác ý.

- Khoẻ mạnh chứ, Hattie? - chàng khê nói và thấy sự giận dữ và lòng oán hận cũ nổi lên lại trong chàng. Chàng đã thôi không gọi bà bằng dì Hattie như cách đây gần 30 năm nữa.

- Chắc chắn còn sống, - câu trả lời đầy thách thức.

Không cần cố gắng, chàng vẫn có thể hình dung ra bà đứng trước mặt chàng, những ngón tay xương xẩu nắm chặt đầu cây gậy bằng vàng, đôi mắt sáng quắc vì thù ghét, mái tóc bạc quần loà xoà quanh khuôn

mặt nhăn nheo vì trải qua nhiều năm dài cay đắng. Chàng không thể nhớ Hattie cười với chàng một lần nào, hay nhìn chàng với vẻ bằng lòng bao giờ.

- Ta đang ở khách sạn của anh - bà nói - Ta chờ anh về đây trong 30 phút đúng.

Tiếp theo câu ra lệnh hách dịch là tiếng cách của đường dây bị cắt ngay. Trong giây lát, Chance ngồi bất động, vì tức giận tràn hông. Rồi chàng nhấn nút cắt liên lạc, lắng nghe có tiếng o o trở lại, và quay số gọi máy điện thoại riêng của Sam. Chuông reo chỉ một lần và có trả lời:

- Vâng, Sam đây. Có gì chưa?

- Sam, đây là Chance.

- Chance? - Giọng nói đầy ngạc nhiên - Tôi định gọi cho anh ngay sau khi có tin tức của...

- Hattie mới gọi tôi. Bà ta đang ở San Francisco.

- À, thì ra bà ta đến đó - Sam lẩm bẩm, có tiếng kéo kẹt quen thuộc của chiếc ghế bành trong văn phòng anh ta vang lên cho biết anh ta vừa đưa người vào ghế.

- Ở ngoài đó có chuyện gì xảy ra? - Chance hỏi.

- Tôi đang tìm biết - Sam đáp, rồi thở dài thườn thượt - Tôi biết được bà ta họp với lão Ben Cannon sáng nay. Bà đã đóng cửa ngồi trong văn phòng của lão ấy khoảng hai tiếng đồng hồ. Khi tài xế của bà ta đến đón để chở bà về trang trại Morgan, bà bảo y là bà lấy xe đi taxi đi đến sân bay. Chúng tôi đã kiểm tra bản danh sách hành khách của tất cả các chuyến bay rời khỏi Tulsa ngày hôm nay. - Một phút ngừng nói - Vậy là tôi khỏi lo nghĩ về chuyện đó nữa.

- Làm sao bà ta biết được tôi ở đây? - Chance cau mày hỏi - Và tại sao bà ấy muốn gặp tôi?

- Và buổi họp với Cannon có dính dáng gì đến chuyến bay đó? - Sam hỏi - Chance, chuyện này có vẻ không ổn. Tôi muốn tin rằng có lẽ cuối cùng bà ta muốn giảng hoà, nhưng tôi không thể tin được.

- Tôi cũng thế. Có thể là Cannon đã biết được tôi là chủ công ty cổ phần vừa mua sở đất của Turner.

- Phải là một thiên tài về doanh nghiệp mới phăng ra được chủ nhân là anh. Ben tính khôn, nhưng sự hiểu biết về luật danh nghiệp của lão ta cũng cổ lỗ như lão.

Chance không thể đồng ý, chàng đáp:

- Đoán mò không ích gì. Tôi sẽ biết ngay từ trong miệng của bà ta trong 25 phút nữa - Chàng nói, và nhìn đồng hồ tay.

- Sau khi xong việc anh gọi lại cho tôi nhé.

- Tôi sẽ gọi.

Nghe tiếng báo hiệu liên lạc đã bị cắt, Sam từ từ đặt ống nói lên máy, rồi dựa ngửa ra chiếc ghế xoay, không để ý đến tiếng kêu ken két của nó trong khi đưa bàn tay lên chà miệng có vẻ bối rối, suy tư.

- Vậy thì... bà ta đang ở đâu?

Giật mình vì câu hỏi đột ngột, anh liếc nhanh người phụ nữ có hai má phính như trái táo ngồi đối diện với anh bên kia bàn giấy. Trong phút giây, anh đã quên là có người khác trong phòng. Anh mỉm cười vì sự nghĩ có thể luôn luôn trông cậy vào Molly Malone, người nữ thư ký riêng và là người hậu thuẫn vững chắc nhất của Chance, để nhắc anh nhớ.

Sam ngồi chồm tới trước trở lại và bỏ bàn tay xuống, đáp:

- Ở San Francisco.

- Cái gì? Tại sao?

Gương mặt vui vẻ bầm sinh cau lại một cách hiểm có. Không phải làm Sam có thể bị lừa bởi cái vẻ bề ngoài mập mạp vui vẻ của chị ta. Đằng sau cặp mắt nâu hiền lành như chó xpanhen ấy là một bộ óc sắc bén như một lưỡi dao cạo vừa mới mài. Ít có người qua mặt được Molly về điểm gì. Nếu chị ta có một chỗ yếu, thì

đó là Chance. Chị ta chăm sóc chàng như một bà mẹ, và thường chỉ vào mấy chùm tóc bạc lẩn trong mái tóc nâu của mình mà bảo rằng do lo âu cho Chance mà có.

- Bà ta làm gì ở đây?

- Đó là điều tôi cũng muốn biết. - Sam vuốt lại mái tóc, nhưng mấy sợi tóc vẫn loà xoà xuống trán - Bà ta gọi điện thoại cho Chance và bảo muốn gặp anh ấy. Anh ấy đang trên đường về để gặp bà ta.

- Cái... Tôi do dự không muốn gọi con chó cái già bần tiện ấy là một người đàn bà, gọi thế là làm nhục phái nữ của tôi - Molly nói - Nhưng để rồi anh coi, bà ta có âm mưu gì đó.

- Tôi đồng ý. Nhưng âm mưu gì? - Anh ta lơ đãng nhìn mấy bức ảnh của vợ con bày đầy trên bàn giấy.

Sau khi Chance đi không lâu, Ellery trở vào.

- Tôi không hỏi cô có trông tôi không. Tôi để ý thấy cô có người tiếp chuyện. Có thể nào Chance Stuart là nguyên nhân làm cho cô ứng hồng đôi má như vậy? - Anh ta nhướn một bên chân mày lên hỏi - Bốn mắt nhìn nhau, chẳng còn nhìn ai.

- Sao anh cứ luôn phóng đại thế, Ellery? - Thật tình mà nói, nàng đã có cảm giác say sưa sống động, nhưng không ngờ lộ ra ngoài.

-Thiệt à? Cô muốn nói cô không bị anh chàng ấy thu hút chút nào cả sao?

- Anh có chịu ngừng ngay cái trò gấp lửa bỏ tay người ấy đi không, anh bạn hết chịu nổi của tôi? - Flame nói giọng trêu mếu - Tôi thấy anh ta rất hấp dẫn, và ngay bây giờ, chỉ có thế.

- Nếu cô nói vậy, thì tôi đành tin vậy.

- Đúng vậy - Flame mỉm cười và cố ngóng nhìn ra cửa phòng khách, vì tin chắc rằng Chance sẽ trở lại bất cứ lúc nào.

Nhưng hướng nhìn ra vòm cửa của nàng bất ngờ bị án bởi Lucianna Colton khi cô này từ phòng cây cảnh đi ra, vây quanh là các người ái mộ. Cô ta dừng lại và nhìn quanh phòng như muốn tìm ai.

- Tôi biết Chance vừa ở đây - Cô ta nói lớn, rồi xoay người lại đối mặt với Flame, môi vẫn mỉm cười nhưng cặp mắt đen như xoáy sâu vào nàng - Không phải là anh ấy vừa nói chuyện với cô đó sao?

Flame chưa kịp đáp là anh ta đi trả lời điện thoại thì Chance hiện ra ở khung cửa.

- Anh ấy kia kìa, Lucianna! - Pamela DeBorg lôi kéo sự chú ý của cô nữ danh ca ra khỏi Flame.

Chàng đảo mắt tìm nàng, nhìn nàng một lát, rồi chuyển qua Lucianna khi cô này băng ngang qua phòng để gặp chàng. Chẳng dưng dưng, Flame quan sát Chance kéo Lucianna ra xa đám người khác và nói riêng với cô ta. Nàng nhìn trừng trừng vào hai mái đầu đen đang cúi sát bên nhau. Chance nói gì đó với Lucianna, Lucianna mỉm cười gật đầu, rồi với tay lên vuốt má Chance, như chàng là vật sở hữu của mình.

Khi họ trở lại với các khách khác, bàn tay của Chance xoa lên khoảng lưng hở chiếc áo dài của Lucianna và để luôn ở hông cô ta với một vẻ quen thuộc đã lâu. Thấy vậy, Flame tự hỏi chàng có thật tình hay không khi nói với nàng những lời vừa rồi. Có lẽ đó chỉ là một trò chơi đối với chàng, một cách tiêu khiển. Nàng không muốn tin là thế, nhưng bây giờ thì có thể là vậy lắm. Có lẽ sự tự kiêu của nàng đáng bị một vố như vậy. Có một điều chắc chắn, là sự thích thú do nàng cảm thấy vừa rồi không còn nữa.

Nàng nghe loáng thoáng họ nói lời từ giã chủ nhà khi có người nêu lên còn quá sớm để họ ra về, Chance đáp:

- Đối với quý vị, có lẽ là sớm, nhưng nên nhớ Lucianna vẫn còn quen với thì giờ New York. Ngày mai cô ấy còn phải diễn tập. Và tôi biết tính cô ấy. Nếu còn ở lại lâu hơn, cô ấy sẽ nói chuyện đến khản cổ. Không thể để vậy được.

Trong một thoáng trước khi họ ra về, đôi mắt chàng bắt gặp mắt nàng và mắt họ dán vào nhau. Nhưng lần này, Flame không ngu dại gì mà cho cái đó có ý nghĩa.

Nàng uống cạn ly rượu vang và đặt ly không lên khay của một người bồi đi ngang qua. Trong khi day lại với Ellery thì nàng bắt gặp Diedre Powell nhìn về hướng nàng. Chắc hẳn Malcom cũng ở đâu gần đấy; nàng nghĩ, và thềm thở dài.

- Chúng ta hãy rời khỏi đây. Ngày hôm nay bận quá và tôi đã cảm thấy mệt - Đó là sự thật, tuy hơi lạ. Nàng cảm thấy kiệt sức, cả vật chất lẫn tình cảm.

Ellery như sắp sửa cho ra một câu bình phẩm châm chích khéo léo của anh ta, nhưng rồi đổi ý.

- Phải, ngày hôm nay bận rộn quá. Sao cô không ra xin lỗi ông bà DeBorg trong khi tôi đi lấy xe.

- Được rồi - nàng mỉm cười với một thoáng mệt mỏi lộ ra ngoài.

- Tôi sẽ đón cô ở mặt tiền toà nhà, trong vòng khoảng chừng... - Anh ta vén cổ tay áo lên để xem đồng hồ, rồi ngáp ngừng dòm một vật gì ở trên sàn gạch cạnh chân nàng - Mảnh giấy kia là của cô chẳng?

- Giấy gì? - Flame bước lui trong khi Ellery cúi xuống lượm miếng giấy vuông xếp đôi và mở nó ra.

- Khó hiểu thật! - anh ta lẩm bẩm, một bên mày nhướng lên.

- Cái gì vậy?

Anh ta do dự, rồi trao mảnh giấy cho nàng:

- Có lẽ là của cô đấy.

- Nào bây giờ ai là khó hiểu?

Nàng chinh anh ta, rồi liếc lên mảnh giấy, trên mình lại khi đọc dòng chữ nghịch ngoạc trong đó: “Đừng đến gần anh ta”.

- Ngắn gọn và ngọt ngào nhỉ! - Ellery lẩm bẩm.

- Vô cùng! - Flame nói theo và ném một cái nhìn thật sắc về hướng Diedre Powell. Tuy nhiên, cái đó có vẻ trẻ con quá, ngay cả nếu do bà ta. Nhưng nếu không do bà ta, thì do ai?

- Tôi xin lỗi - Mắt Ellery sa sầm vì ái ngại - Đáng lẽ tôi không nên để cô thấy.

- Không hề chi - Nàng vò nát mảnh giấy - Chẳng ăn nhằm gì, Ellery, chẳng ăn nhằm gì...

- Dĩ nhiên.

Nhưng cả hai đều biết đó chỉ là lời huyền hoang của trẻ con. Người lớn thì hiểu biết hơn.

3. Chương 3

Chiếc xe nhà rời lề đường chạy đi. Chance nhìn qua kính màu ở cửa xe thấy sương mù cuộn cuộn chạy qua. Chàng băn khoăn về sự có mặt của Hattie. Không có lý do gì đứng vững để bà ta bay qua một nửa lục địa tới đây. Chắc hẳn không phải để thăm chàng. Chàng biết Hattie Morgan cầu mong cho chàng xuống địa ngục sớm.

Bên cạnh chàng có tiếng khê thở dài và cử động. Đó là Lucianna vừa dựa ngửa ra đệm xe bọc nhung dày.

- Tôi mừng vì chúng ta đã rời khỏi buổi tiếp tân sớm, Chance ạ - Cô đưa bàn tay tìm bàn tay Chance - Những buổi tiếp tân này làm người ta mệt quá!

- Nhất là những lời khen tặng.

- Không phải, cái đó tôi lại thích.

- Tôi cũng nghĩ vậy, thưa cô nữ danh ca.

Lucianna mỉm cười và thôi không cãi nữa, vẻ mặt cô trở nên suy tư trong khi ngẩng đầu ra sau tựa vào lưng ghế, để lộ cái cổ cong dài, trắng muốt:

- Chính việc đóng vai nữ danh ca đôi khi rất mệt. Không những phải ăn mặc cho hợp, mà còn phải giữ gìn cho mình luôn luôn vui vẻ, luôn luôn mỉm cười, không thân cũng giả vờ thân mật, nhưng không bao giờ được thân mật quá để bảo vệ cái huyền thoại về mình. Nhưng trên hết, một nữ danh ca phải đặt mình lên trên các lời phê bình. Phải luôn luôn giữ nụ cười và không để cho người khác thấy là mình bị chạm tự ái.

- Cô đóng khéo lắm.

Chance quan sát khuôn mặt tự tin tự mãn mà cô luôn luôn khoác lên mình. Người phụ nữ ở bên cạnh chàng khác xa cô thiếu nữ miền núi xứ Arkansas mà chàng gặp cách đây 15 năm đang hát trong một tiệm rượu đầy khói thuốc lá; cũng cô gái ấy khi còn hát trong ban đồng ca của nhà thờ đã được vị mục sư khen là thiên thần. Cô đã bỏ lại đằng sau tất cả những thứ đó từ lâu, cùng với giọng nói quê mùa đặc sệt và cái tên không hấp dẫn là Lucy Kowalsky. Nay thì ít người đoán ra lý lịch của cô, cũng như ít người đoán được lý lịch của chàng. Thở dài, cô rẩy đôi giày xa tanh màu đỏ tươi như màu áo, nói:

- Tôi mệt vì mỉm cười mãi hoài, không biết cái gì mệt nhiều hơn, cặp má hay đôi chân.

Cô day qua nhìn chàng, cặp mắt đen rụt rè:

- Anh xoa dùm chút được không?

- Xoa má à? - Chance mỉm cười, có ý nhăm lẩn.

- Ý nghĩ đó thật là hay, anh yêu! - Cô rút bàn tay ra và khê vuốt má chàng - Sao anh không bắt đầu xoa từ bàn chân em trở lên? - Cô xếp hai chân lại và quì lên nệm ghế trước mặt chàng: - Hồi xưa anh hay xoa kiểu đó nhớ không?

- Cô không bao giờ để cho tôi quên cả - Nhưng chàng không phản đối khi cô nằm nghiêng xuống đệm và gác một chân mang vớ dài lên bắp vế chàng. Một cách máy móc, chàng bóp bàn chân cô.

Cô ta vẫn rên nho nhỏ vì sung sướng:

- Hừm, sướng ghê, Chance.

Chàng mỉm cười lặng thinh. Sự im lặng kéo dài nhiều phút, rồi Lucianna thì thầm:

- Có phải chín hay mười năm rồi từ khi anh trúng được xổ lớn nhất đầu tiên của anh, cái xổ anh thu hơn một triệu đô la?

- Gần 10 năm.

Chàng nâng chân cô lên khỏi bắp vế của chàng và đặt nó lên nệm. Cô giở chân kia lên cho chàng xoa bóp.

- Em đã cố gắng vui cho anh vui. Em cũng vui, nhưng một phần thôi - Cô nhún vai - Nhưng cũng ghét anh, bởi vì anh đã thành công, mà em thì chưa.

- Tôi biết.

Sau đó, họ đi mỗi người một đường. Không còn là tình nhân, và lòng ganh tị đã thắng cả tình bạn.

- Bây giờ em cũng đã sẵn sàng thành công - Giọng nàng sắc mùi tự mãn - Xe nhà có tài xế riêng, áo choàng lông chồn đen, áo dài do người vẽ kiểu thời trang, người làm tóc riêng, mọi thứ đều hạng nhất. Tất cả dấu hiệu thành công em có đủ. Em 35 tuổi. May thay, đối với một ca sĩ ngoại kịch, tuổi ấy còn là trẻ. Giọng hát của em còn tốt trong 15 năm nữa, lâu hơn nếu em cẩn thận. Nhưng anh biết không, Chance, điều buồn cười là em đã có tất cả những gì em muốn, thế mà gặp lại anh, em mới biết lâu nay em cô đơn.

- Cô đơn? - Chàng nhướn mày tỏ vẻ nghi ngờ - Với cả đoàn hầu gái, thợ uốn tóc, và người đệm nhạc đi theo cô? Không thể nào có chuyện đó được.

- Thế đúng đấy. Em không thân mật với họ như với anh. Chúng mình nên cưới nhau, Chance ạ.

Tay chàng đang bóp chân cô dừng lại nửa chừng, rồi quét xuống tận gót chân cô:

- Cô làm gì? Để gặp nhau ở các phi trường à? Cô biết tôi đi lại nhiều đến thế nào. Còn cô thì đã nói là chương trình biểu diễn của cô đã có cả trăm buổi chỉ riêng cho năm tới. Một cuộc hôn nhân như thế thì cần gì, phải không?

- Nhưng anh không thấy sao, Chance, anh nên hiểu cái đó đối với em có đầy ý nghĩa như thế nào. Nếu em lấy ai khác, người đó sẽ chống đối sự đi lại nhiều của em. Có lẽ ngay từ đầu, nhưng rồi theo thời gian sẽ như vậy. Em đã thấy chuyện đó xảy đến cho quá nhiều ca sĩ khác, nam cũng như nữ. Nhưng anh thì không màng để ý. Anh phải công nhận, Chance, rằng chúng mình hợp với nhau.

- Cô không thật sự muốn lập hôn nhân với tôi, Lucianna. - Chàng đáp.

Nhưng chàng hiểu cô muốn nói gì. Sau bao nhiêu năm, họ đã trở thành thoải mái với nhau, như kiểu hai người bạn lâu năm. Họ nói đi nói lại cuộc tình vì điều đó dễ dàng. Chàng biết có thể tìm thấy sự an ủi và thương yêu trong vòng tay cô, mà về phần cô không đòi hỏi gì, không điều kiện gì, không trông đợi gì ở chàng.

- Chúng ta biết nhau rõ quá! - Chàng nói tiếp.

- Cái đó có gì xấu? - Cô trách móc. Thế nhưng, giọng nói của cô không tỏ chút gì tự ái, và chàng càng tin là mình nói đúng - Chúng ta giống nhau rất nhiều điều, anh và em.

- Hãy thẳng thắn, Lucianna. Em có thật muốn có một người chồng đã quen em từ khi là Lucy Kowalski, một cô bé từ một vùng không ai biết đến, chỉ có lòng kiêu hãnh và tham vọng ngoài cái tên. Cả hai ta đã bắt đầu từ sát đất và tiến lên được đỉnh cao. Chúng ta không còn như trước. Chúng ta đã bỏ tất cả dĩ vãng đằng sau. Tôi không muốn sáng nào cũng bị nhắc nhở lại chuyện cũ... Tôi nghĩ rằng cô cũng vậy.

- Em cũng không chịu được - Giọng nói của cô run lên vì cảm động và cô quay mặt đi, để chàng ngắm khuôn mặt nghiêng rất hấp dẫn của cô - Tuy rằng, đó cũng là một ý hay, cô nói, hơi rầu rĩ.

Nhìn cô và cảm nhận sự thoải mái trong tình bạn, Chance nghĩ tới Flame, màu xanh lục hấp dẫn của đôi mắt nàng, nét mặt xương xương của nàng, nhưng bên dưới là cả một giếng sâu cảm xúc chưa được khoan cho trời lên. Nàng là một phụ nữ có ý chí mạnh mẽ, có lẽ còn mạnh mẽ hơn chàng. Riêng điểm đó thôi cũng là một sự thách đố chàng, nhưng cái đó thôi không đủ giải thích tại sao nàng thu hút chàng, sự thu hút có dính dáng đến sự hiểu biết nhau. Mới tiếp xúc nàng được ít phút, nàng đã khơi dậy nơi chàng sự thèm muốn và còn hơn thế nữa.

Rồi sau đó chàng nhận được cú điện thoại của Hattie. Bà ta muốn gì? Chàng cau mày suy nghĩ.

Chiếc xe nhà quanh vào con đường hẹp vào cổng khách sạn, cặp đèn pha chọc thủng bức màn sương trắng đục. Bị lôi ra khỏi suy tư, Chance bóp một lần chót bàn chân mang vớ của Lucianna và đỡ nó xuống khỏi vế chàng:

- Mang giày vào đi, đến rồi.

- Có bắt buộc không - Giọng cô lại rung động, nhưng khi bước ra khỏi xe, hai bàn chân cô lại mang đôi giày đỏ.

Hai dãy phòng riêng của họ nằm ở hai đầu nhà cùng một tầng lầu. Khi ra khỏi thang máy, Lucianna dừng lại một chút, ưỡn mình sát vào chàng và vuốt ngón tay lên cạnh ve áo vét của chàng, cặp mắt đen mờ mờ rất bạo:

- Công việc của anh không thể lâu hơn một tiếng đồng hồ, phải không anh? Em có sẵn một chai sâm banh Taitinger đang ướp lạnh trong phòng em.

Chance nhìn đôi môi mọng đỏ của cô. Cô là một phụ nữ đa tình, và đã quen làm vừa lòng chàng. Trước đó hai giờ, thậm chí ít hơn thế, chắc chắn có thể kết luận là chàng sẽ ở lại một hay hai giờ thỏa mãn trong giường cô, nhưng bây giờ ý nghĩ ấy không có gì hấp dẫn đối với chàng.

- Lần khác đi em - anh đề nghị.

Có một chút nuối tiếc trong giọng cô trả lời, nhưng về mặt cô thì suy tư:

- Sẽ còn một lần khác giữa chúng mình chứ?

- Phải - Chance đồng ý và công nhận rằng mỗi lần họ chia tay, đều biết rõ sẽ gặp lại ở đâu đó, khi có sắp đặt khi không.

- Hẹn tới đó - Cô đứng thẳng dậy hôn chàng, sự tiếp xúc ấm áp khơi dậy lại những chuyện cũ.

Chance hôn trả một cách máy móc, đầu óc chàng bận nghĩ tới cuộc gặp gỡ sắp đến với Hattie.

Vừa quay đi để bước dọc hành lang về phòng mình, chàng quên ngay Lucianna, ý nghĩ dồn hết về Hattie, và chỉ phớt đầu óc chàng như xưa kia bà đã khổng chế chàng. Nhưng hết rồi. Đã chấm dứt từ lâu. Hay còn? Chàng nhếch mép mỉm cười gượng gạo vì chợt nghĩ ra là chàng đã vâng lệnh khi bà ra lệnh đến gặp bà. Tuy nhiên, lần này do chàng tự nguyện. Nhất định chàng phải tìm cho ra lý do bà đến San Francisco. Trước đó chàng đã tin rằng, ngoại trừ khi chết, không có gì buộc được bà rời khỏi trang trại Morgan. Rõ ràng chàng đã nhầm.

Chàng dứt chìa khoá vào ổ và quay một vòng. Khi mở cánh cửa, chàng nghe tiếng đàn dây chơi khe khẽ bên trong, và đèn còn để sáng, do sự ý tứ của cô bồi phòng. Chance bước vào, đóng cửa lại, và bắt đầu bỏ chìa khoá vào túi, nhưng chợt dừng tay.

Hattie đang ngồi trong cái ghế bành giữa phòng quay mặt ra cửa nhìn Chance. Chàng liếc thấy bà mặc bộ đồ đi đường cổ lỗ, cổ áo có viền lông chồn, và mang một đôi giày đế thấp. Mái tóc quần cắt ngắn và bạc loà xoà hai bên mặt bà.

Thoạt nhìn, trông bà giống như một bà di thân yếu, nhưng nhìn kỹ thì nhận thấy sống lưng bà thẳng, hai vai bà ưỡn ra, và một bàn tay mang găng nắm chặt đầu gối như là một cây vương trượng.

- Anh đến trễ - Giọng khàn khàn của bà cất lên như một lời buộc tội.

- Đúng vậy

Thở thít ở quai hàm chàng tự nhiên co giật và Chance nhớ lại thuở còn là một đứa bé tám tuổi đã co rúm lại khi bị bà mắng chửi, bối rối vì miệng lưỡi độc địa của bà và sự thù ghét trong đôi mắt tối sầm của bà. Chàng liếc vào cái ghế thứ hai, đặt sẵn đối diện với chiếc ghế bà ngồi, nhưng chàng không đi đến ghế mà đi về phía quầy rượu nhỏ ở trong phòng. Chàng nói:

- Thế nào tôi cũng phải nói chuyện với người gác cổng về việc ông ta để cho người lạ mặt vào phòng tôi.

Chàng cầm chai rượu Brandy cổ thon và rót ra đầy một ly có miệng hẹp. Chàng nói tiếp:

- Làm sao bà bảo được ông ta, Hattie, bà đã nói cho ông ta tin được bà là di thân yếu già nua của tôi chẳng?

- Vừa nói một cách nhạo báng, chàng vừa nâng ly uống.

- Đơn giản hơn thế nhiều - bà đáp - Ta chỉ cho con hầu gái ít tiền là nó để cho ta vào. Ta chưa bao giờ phải dùng đến kẻ nói dối để có được cái gì ta muốn. Ta không phải là một dòng họ Stuart.

Câu nói chế diễu chỉ làm chàng cười nhạt, không thấy buồn cười chút nào, mà chỉ thấy tức giận tràn hông, trong khi bước tới đứng giữa phòng.

- Bà phải nói cho tôi biết, Hattie, nguyên nhân nào tôi có được sự bực bội được bà đến thăm?

Chàng hài lòng khi thấy môi bà mím lại càng mỏng hơn.

- Anh có vẻ tự tin nhỉ! - bà nói - Anh nghĩ rằng ta không còn cách nào khác là để lại trang trại Morgan cho anh.

- Chuyện đó làm bà tức tối chứ gì? Ý nghĩ trang trại Morgan về tay một người dòng họ Stuart! Nhưng bà bị ràng buộc bởi các điều khoản của văn tự cho bà hưởng di sản đó. Khi bà chết, nó phải được truyền lại cho một người thân thuộc có họ gần. Nếu không có ai cả, thì tài sản ấy thuộc về tiểu bang Oklahoma. Nhưng điều khoản sau này không áp dụng phải không? - Chàng ngừng nói và nhấp một ngụm rượu - Thật đáng tiếc bà không có con ruột, Hattie.

Nếu có, bà phải để lại gia tài cho một đứa cháu trai mà bà thù ghét.

Nhưng cả hai đều biết bà không hề có khả năng sinh con vì hậu quả những vết thương do té ngựa khi còn nhỏ. Chàng nhớ không rõ, có một lần Hattie và cha chàng cãi nhau. Ông đã vắng tục, bảo bà chỉ có một

nửa là đàn bà, và vì không thể có con nên đâm ra ghen tức, cay đắng. Khi lớn thêm lên chàng mới hiểu ý nghĩa của những lời nói ấy. Và đến đó, chàng cũng biết được sự thù ghét của Hattie có những nguyên nhân sâu xa hơn thế nữa.

- Trang trại Morgan không ý nghĩa gì với anh - Bà nói như xác nhận một sự kiện có thật, hơn là buộc tội.
- Bà lắm, Hattie - chàng nói ôn tồn - Tôi còn giữ nhiều kỷ niệm của nơi tôi đã sống trong 11 năm... nơi mẹ tôi qua đời. Mồ mẹ tôi chưa xanh cỏ thì bà đã đuổi chúng tôi ra khỏi nhà.
- Ta đã tổng đi một con chó cái và con của nó. Nếu không vì em gái của ta, ta đã tổng đi sớm hơn nhiều - Về mặt bà không để lộ chút gì là hối hận.
- Và bà không để cho ai trong chúng tôi quên việc đó. Mẹ tôi chết, bà cũng không để yên - Chance nói, giọng cay đắng.
- Ai khác có thể lắm vì tướng mạo và quần áo đẹp dễ của anh, chứ ta thì không. Có lẽ người khác ngạc nhiên thích thú trước khả năng của anh tấn công ngay vào chỗ yếu khi nó được phát hiện, nhưng ta thì từ lâu đã biết anh sinh ra với bản tính láu cá của một con chó sói. Bộ anh tưởng ta không biết anh có ý định sử dụng trang trại Morgan như thế nào sao? Một người dòng họ Stuart cuối cùng rồi cũng huỷ hoại tất cả những gì có được trong tay.

Chance chậm rãi xoay xoay cái ly trong tay và lơ đãng ngắm màu rượu hổ phách ở đáy ly.

- Có những cái nên huỷ hoại, Hattie - chàng nói, không phủ nhận cũng không xác nhận lời buộc tội của bà - Một nơi chỉ biết có sự thù ghét là một trong những cái ấy - Nói xong, chàng nâng ly lên nốc cạn.

Mấy ngón tay của bà Hattie bóp chặt hơn đầu gậy.

- Trang trại Morgan không bao giờ thuộc về anh - Bà kêu lên, giọng muốn khàn đi vì tức giận.

Chance nhướn chân mày nhìn bà với vẻ thích chí.

- Trừ phi bà ám sát tôi, không có cách gì bà ngăn cản được tôi trở thành chủ nhân của nó. Muốn hay không muốn, Hattie, tôi vẫn là thân thuộc duy nhất của bà, bà chỉ có cách chọn tôi làm thừa kế.
- Thật không - Mặt bà có một vẻ ung dung tự tại trước đó chàng chưa hề thấy - Nếu là ta, thì không chắc lắm như thế.

Chance tức thì cảnh giác, và mím một nụ cười để che giấu.

- Bà nói vậy có ý nghĩa gì?
- Chỉ có nghĩa là anh không phải là thân thuộc duy nhất còn lại của ta.
- Bà nghĩ rằng tôi sẽ tin lời bà - Chàng chế giễu.
- Thế mà cái đó là sự thật - Giọng bà đầy tự tin.

Chàng quan sát bà một lúc lâu và đầy suy tư.

- Bà thế đấy, Hattie. Nhưng nếu có ai khác, bà đã nêu lên từ lâu rồi.
- Có lẽ vì ta vừa mới tìm ra người đó thôi.

Chàng không tin bà, nhưng không thể bỏ qua ánh mắt sáng quắc của bà. Chàng định hỏi bà làm cách nào để tìm ra người gọi là thân thuộc ấy, nhưng nhớ lại buổi họp giữa bà và viên luật sư già tinh khôn Ben Camon ngay sáng nay, nên kịp thời đổi giọng hỏi:

- Thì ra cái đó, hay người đó, là nguyên nhân bà đến San Francisco này?
- Ta đã nghĩ, nên cho anh biết trước ai hết... và ta muốn thấy bộ mặt anh ra sao khi nghe tin đó. Anh thấy không - Bà ngừng lại để nhấn mạnh, và đứng dậy khỏi ghế, chống tay vào cây gậy nặng nề - Ta biết anh trông đợi làm chủ trang trại Morgan đến chừng nào. Ta không bao giờ coi thường sự hám lợi của một dòng họ Stuart. Anh cũng đừng coi thường quyết tâm của một người dòng họ Morgan nhất định ngăn cản anh.
- Tôi sẽ nhớ điều đó.

Bà bắt đầu bước ra cửa, và Chance tiến lên mở cửa cho bà. Chiếc gậy gỗ cồm cộp lên sàn nhà rồi ngừng khi bà dừng lại ở ngưỡng cửa, cặp mắt sáng quắc vì bằng lòng:

- Đây là lần đầu gặp anh mà ta thật sự vui thích, Stuart.
- Vậy thì bà nên tận hưởng sự vui thích trong lúc nó còn, Hattie - Chàng cười nhạt.
- Ta có ý định thế đó! - Cây gậy lại vang lên đằng trước bước chân của bà.

Chỉ ba bước, bà đã đi ngang qua chàng và ra cửa. Chàng nhìn theo thân hình vẫn thẳng băng của bà trong một giây, rồi đóng cửa lại. Quay trở về phòng, chàng tần ngần một lát rồi bước đến máy điện thoại quay số của Sam.

Như lần trước, có tiếng trả lời ngay: “Alô”

- Chance đây. Có lẽ như ta đang gặp rắc rối, Sam ạ.
- Hattie chứ gì? - Anh ta đoán ra ngay.
- Đúng. Bà bảo có một người thân thuộc khác còn sống, sẽ thừa kế trang trại Morgan.
- Cái gì? Trời đất quỷ thần ơi, Chance, anh không tin chuyện đó có thật chứ?
- Tôi không tin, nhưng nhất định phải tìm cho ra.
- Có thể là bà ta bị.
- Không thể liệu Sam ạ. Mức ăn thua lớn lắm. Anh phải tiếp xúc ngay Matt Sawyer, bảo anh ta ngưng ngay việc gì đang làm và lo việc này liền. Nếu có một người thừa kế hợp pháp thứ hai của trang trại Morgan, thì có lẽ Canon đã tìm ra người ấy. Anh hãy bảo Matt bắt đầu điều tra từ góc cạnh đó.
- Được rồi.

Chance ngừng một chút, rồi hỏi:

- Có Molly đó không?
- Ngồi ngay đây - Sam đáp, giọng tươi cười.

Chance cũng nhướn miệng cười khi hình dung ra khuôn mặt dịu dàng của người đàn bà nay đã 55 tuổi, đã bắt đầu có tóc bạc trong mái tóc màu nâu, goá chồng và không có con. Molly Malone vào làm với chàng nay đã gần 15 năm, bắt đầu là một thư ký bán thời gian, một phụ nữ sai vặt, và phụ trách cả việc dọn dẹp văn phòng. Vào một lúc nào đó trong quá trình ấy ngay trong những tháng đầu, bà ta đã tự động chăm sóc chàng như một người mẹ. Bây giờ bà ta làm trưởng văn phòng cho chàng, có lẽ thì ta thán bà nặng tay với nhân viên dưới quyền, tuy rằng đối với chàng thì bà mềm như bún. Câu châm ngôn của bà thích nhất là “Có việc là làm”. Cuộc sống của bà là tổng công ty Stuart, không phải vì trung thành với công ty, mà vì công ty là sở hữu của Stuart. Chance biết vậy. Cũng như chàng biết không một người mẹ yêu con nào sánh được với Molly đối với chàng, cả đến mức coi kẻ thù của chàng là kẻ thù của bà. Và trong số đó, bà ghét Hattie nhất, gần như lòng thù ghét ấy ám ảnh bà.

Chàng liếc vào cái đồng hồ Rolex ở tay:

- Ở Tulsa bây giờ đã quá nửa đêm. Chắc bà ấy nán lại để chờ biết Hattie muốn gì ở tôi.
- Anh đoán đúng.
- Sẵn bà ở đó, anh bảo bà lấy điện thoại gọi ngay cho tất cả các khách sạn ở San Francisco để tìm cho ra Hattie ở khách sạn nào. Hễ biết được, thì chuyển tin ấy tới Matt. Anh ta ắt phải có một hãng điều tra tư thường hợp tác với anh ta ở bờ biển phía Tây. Tôi muốn biết mọi cử động của bà ta, tất cả những gì bà ta đã tiếp xúc, kể từ khi bà đến cho tới khi rời đó.
- Anh không tin rằng Hattie đã bay suốt đoạn đường từ đây sang đó chỉ cốt để gặp anh, phải không - Sam bắt đầu hiểu ra - Anh chắc cũng nghĩ rằng người thân thuộc mất tăm mất tích từ lâu ấy có thể đang ở đó.

- Đó là một khả năng chúng ta không nên bỏ qua - Chance nói tiếp ngay - Sáng sớm này, tôi sẽ bay về Tahoe. Có lẽ tôi sẽ bận cả ngày với các kiến trúc sư và kỹ sư duyệt lại các vấn đề trong thiết kế kết cấu khách sạn chính và sòng bạc. Tôi hy vọng chúng tôi sẽ không phải sửa đổi nhiều, động chạm đến nhà cho người trượt tuyết cất đồ đạc và các lều trú ngụ. Nhưng nếu có tin gì, tôi sẽ trở về Tulsa hơi trễ tối chủ Nhật. Bảo Matt tôi chờ anh ta đúng chín giờ sáng thứ Hai ở văn phòng tôi với báo cáo đầy đủ của anh ta.

- Được rồi.

Mấy tiếng của Sam vừa lắng đi thì Chance đã gác máy điện thoại. Trong giây lát, chàng đứng tại chỗ lơ đãng ngắm cái ly rượu đã cạn trong tay, rồi quay đi và băng ngang phòng, vừa đi vừa tháo nút cà vạt cho hở ra, và cởi nút cổ áo sơ mi. Đến quầy rượu, chàng rót ra nửa ly brandy, rồi quay lại ngồi xuống chiếc ghế bành mà Hattie đã ngồi.

“Bà không tin là dễ dàng như vậy, chứ, Hattie?” Chàng lẩm bẩm. “Lẽ ra bà phải nhớ câu thề của đứa bé 11 tuổi đã nói với bà. Có thể bà không bao giờ còn thấy tôi nữa, nhưng trong trại giam Morgan thì không đâu!”.

4. Chương 4

Flame thần thờ trở vào phòng khách trang trí màu đen và trắng của căn hộ, chiếc áo sa tanh kiểu Thổ Nhĩ Kỳ kêu xào xạc theo bước chân nàng, tay cầm tách cà phê đầu tiên ban sáng. Nàng đưa mắt còn ngái ngủ nhìn quanh nhóm bàn ghế để không ngay ngắn quanh tấm thảm giống da ngựa vằn, nổi bật lên là chiếc ghế nệm dài màu trắng tuyền, với chủ đề trang trí ấy lập lại ở nệm lót các chiếc ghế băng sừng sơn đen bóng loáng nạm đồng.

Có thể nhận thấy nghệ thuật trang trí trong phòng phản ánh cá tính của nàng, với màu trắng thoáng và cỏi mở tương phản gắt gao với màu đen năng động và khơi dậy nhục dục. Flame cũng biết về bóng loáng hiện đại của đồ đạc bên trong không ăn với vẻ loè loẹt cầu kỳ của mặt ngoài toà nhà. Ngôi nhà có từ đầu thế kỷ, nghe nói là một món quà cưới của một người cha lẩm cẩm cho cô con gái rượu của ông, giống như nhiều ngôi nhà khác trên đồi người Nga, lấy tên nghĩa địa chôn các thủy thủ người Nga đã chiếm đỉnh đồi này trong thời kỳ thành phố mới thành lập. Cách đây 12 năm, các phòng của toà dinh thự này được cải biến thành những căn hộ cá nhân rộng rãi bán lại cho người ở.

Flame nhìn quanh và nghĩ rằng cuộc hôn nhân đổ vỡ của nàng dù sao cũng để lại một kết quả tốt là căn hộ này. Nó thuộc về nàng. Tuy rằng lúc đó nàng đã sẵn lòng bỏ hết để được ly dị. May thay, việc ấy đã không cần thiết.

Tiếng chuông reo xoá tan sự yên tĩnh của buổi sáng. Flame cau mày nhìn đồng hồ sơn đen để trên bục lò sưởi cẩm thạch màu trắng. Chưa đến chín giờ. Không ai đi thăm ai sớm thế này sáng thứ Bảy. Các bạn của nàng đều biết nàng thích tận hưởng các buổi sáng cuối tuần như thế nào, như là tha hồ muốn dậy lúc nào cũng được, mặc áo quần vào khi nào tùy thích, và đi chơi nếu muốn. Trong những ngày làm việc, nàng tuân theo một lịch biểu định trúng với những cuộc hẹn gặp, họp hành, và ăn trưa với khách trong công việc làm ăn. Nhưng cuối tuần, những khi không phải làm một chiến dịch gấp rút hay đi thăm ai, nàng hoàn toàn hành động tùy hứng, đi mua đồ hay bơi thuyền với bạn hữu, hoạ hoặc đem về một vật phẩm mỹ thuật nàng mua trong các cuộc triển lãm, hay chỉ muốn nằm đã dượt trong phòng xem tiểu thuyết mới ra. Buổi tối thì khác, thường thì nàng dự bữa ăn tối, hay một buổi tiếp tân, một công cuộc từ thiện, lâu lâu đi xem hoà nhạc hay xem hát.

Tiếng chuông lại vang lên chát chúa một lần nữa. Flame đặt tách cà phê xuống mặt kính của cái bàn sơn đen viền đồng và rảo bước từ phòng khách ra phòng ngoài, đi chân không trên sàn gỗ màu mật ong. Theo thói quen, nàng nhòm qua lỗ nhỏ ở cánh cửa ra vào. Ở bên ngoài có một bà già đang đứng, đầu đội một cái mũ như cái hộp trên mái tóc bạc trắng. Mặc dầu tấm kính trắng dày làm biến dạng bà, nàng vẫn thấy rõ bà ta không quen.

Bà ta bắt đầu bấm chuông lần thứ ba. Flame vuốt mái tóc xoã trước mặt và bắt đầu tháo chùm xích và khoá an toàn. Chuông vừa reo lần thứ ba thì nàng kéo cánh cửa gỗ sồi nặng mở toang ra.

- Vâng?

Nàng nhìn bà già, chắc chắn bà đã lộn địa chỉ. Thế nhưng bà già nhìn nàng từ đầu đến chân, rồi dán mắt vào mái tóc của nàng

- Bà tìm ai chẳng? - Nàng nói khi sự im lặng kéo dài.

Trong giây lát, nàng nghĩ rằng bà già không nghe nàng hỏi và tự hỏi phải chăng bà điếc đặc. Nhưng mặt bà bỗng lộ vẻ có nghe và hiểu.

- Xin lỗi cô, tôi đã phiền cô quá lâu - Bà nói, giọng khàn khàn ảm áp - Nhưng, mái tóc của cô, nó có màu đỏ như trái dâu, giống hệt của Nell Morgan. Bức chân dung của ông ấy treo trên lò sưởi ở phòng để sách.

- Bà là ai?

Nàng hỏi lại, và cảm thấy hơi căng thẳng vì bỗng nhận ra tại sao cặp mắt của bà nàng thấy quen quen. Cặp mắt của cha ngày xưa kia cũng màu đen sáng quắc như vậy, luôn luôn long lanh sức sống. Nhưng vô lý. Nàng không còn thân thích họ hàng nào cả, không có cô dì, chú bác, anh chị em họ nào cả.

- Tôi tên là Harriet Fay Morgan - bà xưng tên, một nụ cười nở trên đôi môi làm rõ hơn các đường nhăn nhăn trên làn da mặt mỏng và láng như giấy bạc - Còn cô chắc chắn là Margaret Rose Morgan.

- Bennett - Nàng tự động sửa lại.

- Cô có chồng? - Bà nhướn một chân mày xám tro lên hỏi gấp.

- Ly dị.

- Phải, phải, bây giờ tôi nhớ ra rồi. Ben đã bảo tôi vậy - Bà có vẻ tức giận vì chợt quên; điều đó tỏ ra bà đã yếu khiến Flame để ý thấy bà có lẽ đã gần 80, quá già để bắt bà đứng chờ bên ngoài, nhất là Flame còn cả chục câu hỏi muốn hỏi bà.

- Mời bà vào trong, bà Morgan - Nàng mở cánh cửa rộng thêm ra và tránh qua một bên nhường đường cho bà.

- Cảm ơn cô - Với vẻ chậm rãi chừng chặc, bà già bước vào phòng ngoài, hai vai ưỡn thẳng trong bộ áo quần có lông thú viền cổ áo vết, mà kiểu cắt nhắc người ta nhớ lại một kiểu thời trang rất được ưa chuộng cách đây 20 năm. Chiếc gậy được bà dùng như một cây chống phụ hơn là chính, trong khi bà quay qua Flame - Tôi phải yêu cầu cô gọi tôi là Hattie. Tôi không hề lấy chồng.

- Vâng ạ - Flame đi trước dẫn đường vào phòng khách. - Tôi có cà phê mới pha. Bà dùng một tách nhé?

- Tôi thích uống trà nóng hơn, nếu không làm phiền cô.

- Không có chi. Xin bà cứ thoải mái. Tôi chỉ cần một chút.

Nhưng gần năm phút sau Flame mới trở ra với một bình trà, và các thứ như kem, đường và đĩa chanh cũng như các tách đĩa uống trà trên một cái khay có cả tách cà phê của nàng. Trong lúc nàng vắng mặt, Barriette Morgan đã ngồi chễm chệ vào một chiếc ghế bằng sừng. Flame mỉm cười khi nhận thấy Hattie có một bộ điệu kiêu hãnh gần như một bà hoàng.

- Bà dùng chanh, kem hay đường ạ!

- Xin cô cho chanh - Bà đáp, và cầm lấy cái tách và đĩa bằng sứ Serves ở tay Flame, rồi đưa mắt nhanh gian phòng - Phòng này trông thích mắt lắm - Bà nói và nhìn lại Flame - Dĩ nhiên, nó hoàn toàn khác trang trại Morgan.

- Trang trại Morgan là nhà của bà ạ?

- Nhà của dòng họ tôi, phải. Nó đã đứng vững gần 100 năm, và với sự phù hộ của Chúa, sẽ còn đứng vững 100 năm nữa.

- Nó ở đâu vậy?

- Oklahoma, cách Tulsa 20 phút đường đi.

Bà không tự động nói thêm gì nhiều hơn, khiến Flame có cảm tưởng Hattie chờ nàng hỏi tiếp.

- Vừa rồi bà nhắc đến tên Ben. Ai vậy? Và nhân thế, Kell Morgan là ai? - Flame bừng tách cà phê và tới ngồi trên ghế dài gần Hattie.

- Ben Cannon là luật sư của gia đình đã nhiều năm. Nhờ công lao của ông ta tôi mới tìm ra cô. Còn Kell Morgan - cặp mắt bà nhìn vào mái tóc đỏ của Flame - là ông nội tôi. Em của ông là Christopher Morgan.

Bà nói tên cuối cùng này với vẻ nhấn mạnh nhưng nó không có ý nghĩa gì đối với Flame cả. Nàng nói:

- Tôi phải biết tên đó chẳng?

- Đó là tên ông cố của cô - Bà nhấp trà, và nhìn Flame qua tách trà viền vàng - Cô không biết lịch sử gia đình cha cô phải không?

- Không biết nhiều - Nàng thú nhận, vàng trán nhăn lại - Tất cả những gì cha tôi kể cho tôi nghe về ông nội của cha tôi mà tôi còn nhớ được là câu chuyện ông đến San Francisco vào cuối thế kỷ trước và phải lòng cô Helen Fleming, con gái của một gia đình sáng lập thành phố này. Trong vòng ba tháng, họ cưới nhau. Ngoài chuyện đó ra...

Flame nhún vai, chịu nhận không biết, và dựa lưng vào mấy cái nệm trắng trên ghế dài, một chân co lại. Bên ngoài nàng có vẻ thoải mái, nhưng bên trong thì căng thẳng

- Tôi có mấy người bạn lao sâu vào việc truy tìm phả hệ của họ và tìm kiếm càng nhiều càng tốt về tổ tiên họ. Làm như họ phải làm vậy để ý thức được họ là ai và là hạng người gì. Tôi chưa bao giờ đồng ý với họ ở điểm đó. Theo ý tôi, mỗi người có một bản sắc riêng. Tổ tiên tôi là ai và đã làm gì không liên quan gì đến tôi bây giờ.

Nhưng ngay khi nàng phủ nhận hăng hái như vậy, nàng vẫn biết hành động thường nhật của nàng trái ngược lại quan điểm đó. Bởi vì có gia đình có thành phố, nàng mới có được một uy tín nhất định, không do nàng tạo ra, mà do tổ tiên của nàng tạo ra. Và tuy một phần của nàng lấy thế làm oán giận, nàng vẫn nhờ cái đó mà vào được nhiều gia đình giao thiệp với những kẻ có vai vế, và giúp cho nghề nghiệp của nàng được thăng tiến. Nàng nhìn trừng trừng vào tách cà phê, ý thức sự im lặng tiếp theo đó và không thấy kiêu hãnh vì hành động của mình. Nàng nói:

- Nếu tôi đã làm bà méch lòng, Hattie, tôi thành thật xin lỗi. Rõ ràng là bà cũng thích sưu tầm phả hệ như họ, nếu không, bà đã không ở đây.

- Cũng thích như họ, phải, nhưng không cùng một lý do. Và tôi chắc chắn cách làm giữa tôi và họ khác nhau. Cô thấy không, tôi đã cố tìm cho kỳ được một con cháu còn sống của Christopher. - Bà không giải thích thêm - Cô cứ tin tôi đi, việc ấy đã không dễ. Ngay sau khi Christopher Morgan rời trại Morgan và đi về miền Tây bao nhiêu năm về trước, gia đình mất liên lạc luôn với ông ấy. Chúng tôi còn không chắc ông ấy còn có giữ cái tên hay không nữa.

- Lý do gì khiến ông đổi tên - Nàng cau mặt.

- Ai biết được - Cặp mắt sáng quắc không hề rời khỏi mặt Flame, ánh sáng bốc lửa của chúng thu hút nàng phần nào - Người ta đi sang miền biển Tây và đổi tên họ là chuyện thường. Thường thì để che dấu một quá khứ tội lỗi, nhưng đôi khi chỉ là một cách tượng trưng để bắt đầu một cuộc đời mới.

Nàng hiểu kiểu lý luận đó. Sau khi ly dị, nàng đã chọn lựa và giữ lại tên có chồng của nàng, như thể bằng cách đó nàng không còn là một người của dòng họ Morgan. Nhưng mọi người đều biết nàng là ai.

- Cô hãy kể cho tôi nghe về cô - Hattie thúc nàng - Theo chỗ tôi hiểu, cô làm việc?

- Phải, tôi là phó tổng giám đốc và quản trị viên các tài khoản cho một công ty quảng cáo toàn quốc ở thành phố này.

- Một phó tổng giám đốc! Cô phải rất thông minh.

Có thật vậy không? Hay là nàng cuối cùng đã biết khôn và ngừng không chống lại tên của dòng họ mình để bắt đầu lợi dụng nó mà đạt được những gì mong muốn? Ở địa vị phó tổng giám đốc, nàng lãnh một số lương cao, nhưng ngay với số lương ấy nàng cũng không có khả năng đài thọ một nửa những đồ vật nàng sắm. Trên thực tế, tất cả các đồ đạc trong căn hộ của nàng và gần hết lô áo quần do người vẽ kiểu sản xuất,

nàng đã mua của các khách hàng, nhưng không bao giờ mua ở các tiệm bán lẻ. Không, nàng đã lợi dụng địa vị, cả trong công ty lẫn ngoài xã hội, để được giảm giá đặc biệt. Luật chơi là thế, và nàng đã học được cách chơi thật giỏi. Trong thời đại hiện nay, đó là một hình thức sống còn ở thành thị.

- Quen những người đáng quen cũng có lợi - Nàng đáp, và nhún vai rất có ý nghĩa, hơi ngượng nghịu vì lời khen của bà.

- Tôi biết cô là con một.

- Phải.

- Và cả cha mẹ cô đã qua đời.

Flame gật đầu:

- Cha mẹ tôi bị tai nạn xe hơi cách đây hơn 11 năm. Cha tôi chết ngay tại chỗ. Mẹ tôi bị mê man trong mấy ngày liền, và chết luôn, không tỉnh lại lần nào.

Sau bao nhiêu lần nàng vẫn cảm thấy mất mát cùng cực. Thậm chí đến tận bây giờ, nàng cảm thấy thiếu thốn họ. Còn nhiều lúc nàng gần như nghe lại tiếng cười của họ, và tiếng trêu chọc của cha. Cả hai đều thương yêu nàng. Không phải yêu thương vì dòng máu của nàng hay vì nàng xinh đẹp, mà vì chính bản thân nàng. Từ khi mất cha mất mẹ, nàng mới thấu hiểu tình thương yêu như vậy hiếm có biết chừng nào.

- Cô và tôi giống nhau nhiều điểm, tôi nghĩ vậy, Hattie nói. Cả hai chúng ta đã học cách sống độc lập ở tuổi rất sớm. Mẹ tôi chết chỉ mấy giờ khi hạ sanh đứa em gái của tôi. Lúc đó tôi mới 13 tuổi, phải săn sóc một đứa bé và điều hành công việc cả nhà. Rồi cha tôi chết khi tôi lên 19. Trang trại Morgan bỗng nhiên trở thành sở hữu của tôi. Không những có một đứa em gái phải nuôi cho khôn lớn, tôi còn có cả một trang trại nuôi gia súc để điều hành.

- Trang trại Morgan nuôi gia súc? - Flame ngạc nhiên - Tôi đã tưởng nó là một sở đất - Mặc dầu sở đất ấy kiểu nào ở Oklahoma, nàng không có ý niệm gì cả. Nhưng chưa khi nào nàng nghĩ đến một trang trại nuôi gia súc.

- Cả hai. Trong ranh giới của trang trại có cả thấy mười ngàn hai trăm mẫu đất Anh. Xưa kia, có khi đã lên đến hai mươi lần diện tích ấy, nhưng thời gian và thời thế đã gặm nhấm dần chỉ còn chừng ấy. Phần lớn là thung lũng của một con sông, đất tốt và màu mỡ chưa từng thấy.

Trước đó, Hattie có thái độ dè dặt thủ thế, nhưng bây giờ thì mặt bà hớn hở, kích thích, rạng rỡ hẳn ra và mắt sáng lên. Bà nói tiếp:

- Vùng đó đẹp lắm, có những ngọn đồi uốn lượn và cây cối xanh rờn nổi lên trên nền trời xanh ngắt. Toà chính nằm ở đầu thung lũng. Ái chà, một toà nhà nguy nga, ba tầng lầu bằng gạch và hàng cột trắng cao ngất. Tổ phụ của cô là Christopher Morgan đã vẽ kiểu nhà ấy trước khi ông sang California. Gạch ngói đều do một lò gạch làm ra ngay trên đất nhà, dùng thứ đất sét đỏ sẵn ở đó. Cô cứ chờ đến khi thấy nó. Tôi chắc cô sẽ yêu mến toà nhà.

- Tôi biết chắc tôi sẽ mến nó - Flame mỉm cười cảm động và thấy rõ rệt là yêu mến nhà mình - Tuy rằng, không chắc gì tôi sẽ có dịp.

Hattie có vẻ ngạc nhiên:

-Ồ, chắc chắn cô sẽ có. Cô phải có dịp. Trang trại Morgan sẽ thuộc về cô khi tôi chết.

Flame sững sờ nhìn bà một giây lâu:

- Bà nói gì...

Cuối cùng nàng mới nói được, và chắc chắn đã hiểu nhầm. Trang trại Morgan sẽ thuộc về cô khi... Nàng không thiết nghe thêm nữa:

- Bà không thể nói vậy. Thậm chí bà còn chưa quen biết tôi - Nàng cãi lại.

- Cô là người của dòng họ Morgan. Tôi biết vậy ngay từ phút đầu gặp cô. Không phải chỉ có màu tóc đỏ và gò má cao của cô, mà còn sự kiêu hãnh và quyết tâm thành công trên đời của cô là những điểm giúp tôi nhận ra cô.

- Điều đó không giải thích được gì cả - Nàng cau mặt - Còn phi lý là đằng khác.

- Có chứ, cô thấy không, trang trại Morgan phải về tay một người dòng họ Morgan. Nếu không có con cháu trực hệ, thì sở đất sẽ thuộc về công hữu của tiểu bang. Đó là lý do việc tìm được cô có ý nghĩa rất quan trọng. Đã một thời gian tôi tưởng... - Bà ngừng ngang và lắc đầu bỏ lửng câu nói - Nhưng bây giờ tôi không phải lo lắng vì chuyện ấy nữa. Tôi đã tìm được cô.

Nghe có lý. Gần như có lý quá. Flame không tránh khỏi nghi ngờ. Ở đời làm gì có chuyện người ta bấm chuông nhà người khác để báo cho biết họ được thừa hưởng một trang trại, ở Oklahoma hay bất cứ ở đâu.

- Có phải đây là một trò bịp tinh vi để moi tiền tôi? - nàng hỏi - Bởi vì nếu là vậy, thì bà mất thời giờ vô ích.

- Bản tính cô hay nghi ngờ. Đó là một điểm tốt - Hattie nói, mắt sáng lên vẻ hài lòng - Trang trại Morgan sẽ an toàn một khi về tay cô. Cô sẽ không để cho... bất cứ ai chiếm đoạt nó từ tay cô.

Flame để ý sự ngập ngừng của bà:

- Có ai đang tìm cách chiếm đoạt nó của bà chăng?

Hattie chồm tới trước và đẩy tách đĩa của bà trên mặt bàn kính:

- Như tôi đã nói, đất ấy tốt lắm. Luôn luôn có kẻ thêm muốn nó. Người đời đã tranh giành đất đai của nhau từ thuở ông Môisê, phải không? - Bà mỉm cười dịu dàng - Còn về tiền bạc, tôi không dám tự phụ là trang trại Morgan được phát đạt như hồi xưa. Nó không phát đạt. Giỏi lắm là cô sẽ được hưởng một món lợi tức nhỏ sau khi đã trang trải các chi phí. Dĩ nhiên, cô có thể phải chịu món thuế thừa kế nào đó. Có lẽ cô nên kiểm tra lại mặt đó.

Bà nói thao thao bất tuyệt như mọi việc đã được giải quyết. Bộ bà ta không thấy câu chuyện này có vẻ không tưởng sao? Flame cố giải thích:

- Hattie, tôi là một phụ nữ thành thị. Tôi không biết chút gì về bò dê và trang trại.

- Tôi năm nay đã 81 tuổi. Chắc chắn cô không tin rằng ở tuổi tôi còn chạy đuổi bắt bò. Đồng ý rằng tôi còn có thể trèo lên lưng ngựa và cưỡi nó đi coi sóc mọi việc, nhưng tôi có một người quản lý trông coi tất cả, một người quản lý trang trại. Charlie Rainwater là một người tốt, ngay thẳng và trung thành cũng như chăm việc. Giao phó cho ông ấy là ta yên tâm. Với thời gian cô sẽ học ở ông ấy mọi điều cần biết. Nào bây giờ - Bà chấp hai tay lại như thể để ra dấu đã tới lúc nói đến những việc trọng đại hơn - Bao giờ cô có thể đến trang trại Morgan?

Flame không hề chờ đợi câu hỏi đó.

- Tôi không biết có đi được không. Dù sao, tôi...

- Xin lỗi, - Hattie cắt ngang - Tôi không muốn nói cô bỏ hết mọi việc ở đây và bay sang đó với tôi hôm nay. Tôi biết cô còn nhiều trách nhiệm và cam kết phải thực hiện cho xong. Nhưng chắc chắn cô có thể sắp xếp nghỉ dài hơn vào một dịp cuối tuần và đến thăm. Có lẽ là ích kỷ một chút, tôi biết, chúng tôi muốn có dịp đích thân đưa cô xem qua trang trại Morgan.

Không muốn cam kết sớm, Flame nói:

- Tôi sẽ coi lại chương trình của tôi.

- Cô sẽ đến - Hattie nói với vẻ tự tin - Cô là một người dòng họ Morgan. Và dù có thừa nhận hay không, gốc rễ của cô đã bắt đầu trong lòng vùng đất ấy. Cô sẽ bị chúng kéo trở về nơi cũ.

- Có lẽ - Flame nhượng bộ, mặc dầu bản thân không tin chuyện này có thật.

Xong nhiệm vụ, vài phút sau, Hattie từ giã nàng đi ra sân bay. Flame đề nghị gọi xe taxi cho bà, nhưng Hattie bảo không, bà có xe và tài xế đang chờ bà bên ngoài.

Còn lại một mình, Flame trở vào phòng khách. Sự yên tĩnh của buổi sáng đã bị phá hỏng. Thay vào đó là một ảo giác, như thể những giờ phút vừa qua đã không có thật, mà toàn do nàng tưởng tượng ra. Có phải vậy không?

Không. Bình trà còn kia trên cái khay bên cạnh là cái tách Hattie đã uống. Nhưng cái đó vẫn không có nghĩa là chuyện đó có thật. Đối với nàng, Hattie chỉ là một bà già mất trí nào đó. Có lẽ bà ta chẳng có cái trang trại nào. Không, câu chuyện ấy khó tin là có thật.

Tuy nhiên... Flame nhìn quanh gian phòng và cảm thấy cô độc. Nguyên nhân là toàn bộ câu chuyện về gia đình mà nàng đã nghe. Nàng do dự rồi bước tới cái kệ sách sơn trắng lấy xuống cuốn album của gia đình. Đã mấy năm nàng không hề ngó tới, kể từ khi... Nàng gạt kỷ niệm qua một bên và mở quyển ảnh ra.

Nàng mỉm cười với bức ảnh một đứa bé gái 4 tuổi, đội cái nón mới trong ngày lễ Phục sinh trên mái tóc quăn màu cà rốt, đang bị thu hút bởi màu đen bóng của đôi giày vécnì của nó mà quên nhìn vào ống kính màn ảnh.

Thuở đó là thuở ngây thơ vui sướng. Nàng lật hết trang sách này đến trang sách khác, thỉnh thoảng nhìn lại để ngắm một bức ảnh của nàng chụp với mẹ hay cha, hay mấy bức ảnh rất ít có cả ba người chụp chung. Tập ảnh đủ hết, từ các lễ giáng sinh và lễ sinh nhật trong quá khứ, những chuyến nghỉ mát trên dãy núi Rockies hay Sierras, những chuyến đi tàu thủy dọc theo bờ biển, buổi diễn tập khiêu vũ đầu tiên của nàng, lễ rước mình thánh Chúa đầu tiên của nàng, lễ tốt nghiệp lớp tám, các cuộc khiêu vũ, dạo chơi, bạn trai. Ảnh nào cũng đầy những nụ cười.

Nàng rưng rưng nước mắt khi nhìn bức ảnh chót. Nàng đang đứng với cha trước chiếc xe hơi màu đỏ rực, quà tặng tốt nghiệp của cha mẹ nàng. Xe chất đầy tràn áo quần và một ngàn thứ vật dụng của nàng mà nàng nghĩ sẽ cần đến ở trường đại học, dù rằng nàng chỉ vào trường Berkeley bên kia vịnh. Nàng phải mang theo hết cho kỳ được. Cha nàng đang quàng tay qua vai nàng, vừa cười vừa siết chặt nàng vào. Một giọt nước mắt lăn xuống má nàng. Flame đưa mu bàn tay chùi giọt nước mắt, và hít vào vì mũi sục sục, rồi khe khẽ cười vì nhớ lại hồi nàng mới lên bảy và té dốc u đầu gối. Nàng đã khóc và cha nàng đã đưa cho nàng cái khăn tay của ông. Nàng đã hỷ mũi vào đó và hỏi cha một cách ngờ ngẩn - Ba, tại sao mũi con chảy nước mỗi khi con khóc?

Cha nàng có sẵn câu trả lời. Ông luôn luôn có, dù trả lời không đúng, nhưng vẫn là câu trả lời:

- Có lẽ vì nó buồn khi thấy con bị đau.

- Thế tại sao miệng con không chảy nước? - Nàng hỏi cho được - Nó không buồn sao?

- Miệng con chảy nước cả ngày. Nó nói lem lém cả ngày đấy - Ông đáp, và nàng đã cười lăn. Ông luôn luôn làm nàng cười vui.

Nàng thở dài, nhớ tiếc thuở nàng sung sướng và được thương yêu, được bao bọc. Tuy rằng lúc đó nàng không biết được vậy.

Mấy trang sau thiếu, vì bị xé trong một cơn giận dữ. Nàng vuốt tay lên mép giấy sặc còn lại, và không thấy hối tiếc. Nàng không cần đến những bức ảnh nhắc nhở Rick với nàng.

Sự mất đột ngột cả cha lẫn mẹ đã là một cú choáng váng dữ dội cho nàng. Sau đám tang, của người này đến người khác, nàng dờ dẩn như xác không hồn suốt mấy ngày. Rồi đến sự buồn đau và cô đơn kinh khủng. Hơn thế nữa, nàng đã cảm thấy lạc lõng và cô độc như một con thuyền không có neo và không có lái. Tình thương yêu của cha mẹ đối với nàng đã bị giằng đi mất, để lại một lỗ hổng khủng khiếp đau đớn vô cùng. Nàng đã thấy cần được thương yêu một cách tuyệt vọng. Nàng đã bắt đầu tìm bắt nó, chộp lấy nó bất cứ lúc nào và bất cứ ở đâu. Ở trường đại học đã có tiếng đồn rằng nàng hơi lảng nhãng. Có lẽ trông bề ngoài là thế, nhưng thật ra, không phải vậy.

Rồi thì trong một buổi liên hoan, nàng đã gặp Rick Bennett. Tối đó anh ta đã làm nàng cười vui, giống như cha nàng xưa kia. Và anh có mái tóc đen, đôi mắt đen, giống cha nàng. Anh thật bảnh trai theo kiểu người Mỹ, gọn ghẽ và nói lên sự chắc chắn, bền dai. Tối đó Rick đưa nàng về nhà, ở trong trường, rồi sau đó gọi điện thoại chúc nàng ngủ ngon. Sáng hôm sau anh cũng gọi lại để chúc nàng buổi sáng. Gần như ngay từ đầu, hai người không rời nhau. Chỉ có một cái họ không cùng lắm chung, là học chung các lớp. Anh ta

học luật sau đại học, còn nàng mới là sinh viên năm thứ hai, chuyện về Rick như nàng đã luôn nói đùa và cười vui hồi đó. Lúc đó là sự thật tuyệt đối. Hồi tưởng lại việc Rick đòi cưới nàng ngày 1 tháng Tư, ngày bị lừa dối, là hợp lẽ. Dĩ nhiên, anh ta đã cố lảng mạn hoá chuyện đó bằng cách nói rằng anh đã chọn ngày ấy bởi vì anh là kẻ ngu dại trước nàng. Trong thời kỳ đính hôn ngắn ngủi, anh đã thi đậu vào luật sư đoàn và thuyết phục được Flame giới thiệu anh với một luật sư lão thành của một văn phòng luật sư hạng nhất tại San Francisco, ông này là bạn lâu đời của gia đình cha mẹ nàng. Không biết vì tình quen biết hay cảm tình với Flame, hay vì sự đánh giá khách quan khả năng của anh ta, sau đó ông đã mời Rick tham gia văn phòng luật sư của ông.

Rồi đến đám cưới, Rick đã đòi làm thật lộng lẫy. Flame đã cãi lại. Vì không còn gia đình thân quyến, nàng cảm thấy làm đám cưới lớn không nên, nhưng anh đã đốc thúc nàng phải nghĩ tới địa vị cao của nàng trong xã hội thượng lưu, phải thực tế, và phải nghĩ tới tất cả những món quà cưới mà họ sẽ nhận được, cho phép họ khỏi mua sắm gì nữa khi dọn vào nhà mới ở với nhau. Nàng đã có thể bảo anh ta những món quà cưới bằng bạc và thủy tinh Baccarat không hợp với một cặp vợ chồng trẻ chút nào, nhưng sau rốt, nàng đã thôi không chống lại ý anh, và danh sách khách mời dự đám cưới như một cuốn sách liệt kê tên các nhân vật của xã hội thượng lưu San Francisco.

Ngày thành hôn, Flame được trọn quyền sử dụng tài sản của cha mẹ để lại, trị giá vào khoảng một phần tư triệu dollar. Món đầu tiên họ mua sắm là căn hộ đắt tiền này, một căn hộ trong cao ốc chung cư quá sang đối với họ. Món thứ hai là một chiếc xe hơi hiệu Porsche cho Rick. Anh đã luôn luôn mong muốn một chiếc xe hơi hiệu đó, nó sẽ làm tăng thêm thể diện cho một luật sư mới vào nghề muốn tiến nhanh. Cũng vì thế, áo quần của hiệu - Brooks and Brothers- không xứng đáng với Rick, anh phải mặc đồ của Cardin, Blass và Lagerfield.

Cũng lạ, nàng không hề bao giờ tiếc số tiền họ đã chi tiêu. Căn hộ vừa là khoản đầu tư có triển vọng tốt và vừa là một nhà ở tiện nghi. Về chiếc xe hơi, nàng đã yêu cầu Rick, và muốn anh có nó, bởi vì anh mơ ước nó từ lâu. Về áo quần thì nàng cũng có lỗi như anh vì cũng muốn mặc toàn đồ hảo hạng.

Không, tiền bạc đã không là vấn đề đối với họ. Ngay sau khi hưởng tuần trăng mật ở Hy Lạp về, Rick đã thúc giục nàng nói lại các liên hệ cũ của cha mẹ nàng, và thuyết phục một số bạn hữu của nàng giới thiệu cho anh gia nhập hội chủ du thuyền. Không bao lâu, hầu như tối nào họ cũng vắng nhà, dự buổi liên hoan này, bữa ăn tối nọ, xem triển lãm hay xem vũ ba lê, dự một cuộc từ thiện hay khai trương một dạ hội. Họ chỉ ăn tối ở những nhà hàng hạng nhất và dự liên hoan ở những nơi được xem là vòng trong của xã hội thượng lưu.

Ban đầu, nàng đã chấp nhận lập luận của anh, anh bảo rằng sự giao du với những người có thể lực là quan trọng cho sự nghiệp của anh. San Francisco có đầy những luật sư trẻ tài ba, nhưng nếu họ không quen biết những kẻ có thể lực, họ sẽ không bao giờ thể hiện được hoàn toàn khả năng của họ. Rick không muốn là một luật sư tài ba lớn tuổi mà còn phải chờ được gia nhập một hãng luật sư. Nàng đã đồng ý với anh, và để cho anh tổ chức cả sinh hoạt hằng ngày của nàng, và do đó nàng đã phải tham dự các buổi từ thiện đúng hướng và các buổi tổ chức khác về mặt xã hội, các bữa ăn trưa, các buổi đánh quần vợt, hay đi mua sắm với những bà vợ mà anh muốn nàng phải đeo đuổi làm thân.

Sau bảy tháng đua đòi trong xã hội thượng lưu, Flame chán ngấy và chống lại. Họ đáng lẽ phải dự một buổi khiêu vũ để thu tiền cho một công cuộc từ thiện nào đó, nhưng khi Rick từ văn phòng về tối hôm đó, nàng chưa chuẩn bị sẵn sàng.

- Tại sao em chưa thay áo? - Anh nhìn nàng, lộ vẻ ngạc nhiên và liếc vào đồng hồ tay hiệu Piaget bằng vàng do nàng tặng vào dịp Giáng sinh - Tốt hơn, em nên sửa soạn gấp đi kéo trẻ.

- Không, ta không đi.

Làm ngơ trước vẻ mặt nôn nóng của anh, nàng tiến tới gần anh, kéo hai bàn tay anh đặt vào khoảng dưới của lưng nàng, và đưa hai tay mình đeo vào cổ anh.

- Thay vì đi dự buổi khiêu vũ, chúng ta hãy ở nhà bên nhau một buổi tối thật lãng mạn... chỉ có hai ta.

Nàng nhón chân cắn nhẹ tai anh.

- Đã lâu lắm, chúng mình không làm như vậy. Em có ướp lạnh một chai Dom Perignon trong tủ lạnh, với trứng cá hồi Beluga. Sau đó chúng mình ăn Pettirini, hoặc là bò bít tết. Anh cởi cái cà vạt ấy ra và em sẽ....

Nàng bắt đầu cởi ra cho anh thì Rick chặn tay nàng lại.

- Em yêu, anh thích ý kiến ấy lắm, nhưng hãy để khi khác. Tối nay chúng ta có buổi từ thiện này. Họ sẽ chờ đợi chúng ta đến.

- Anh nói như họ sẽ huỷ bỏ buổi khiêu vũ nếu chúng ta không đến. Em bảo đảm với anh, họ không làm vậy đâu - Nàng châm chọc anh với nụ cười quyến rũ. - Vậy tại sao chúng ta không tránh mặt luôn?

- Không - Anh đẩy nàng ra xa, giọng nói và cử chỉ của anh tỏ ra đã quyết định rồi.

Nhưng Flame vẫn hỏi tới:

- Tại sao không?

- Bởi vì chúng ta đã trả lời sẽ đến dự, và chúng ta sẽ có mặt.

- Rick, đây là một buổi dạ vũ từ thiện, có gì quan trọng đâu. Chúng ta đã từng dự những buổi như thế này hàng mấy trăm lần rồi trong tháng qua? Em chán rồi. Anh không chán sao? - Nàng cau mặt.

- Anh có chán hay không những buổi này, cái đó không quan trọng - Anh đáp, và kéo nút cà vạt lại - Những buổi như thế này quan trọng đối với anh. Anh tưởng em đã hiểu điều đó.

Bị giọng nói của anh làm cho nổi nóng, Flame định hỏi lại phải chăng các buổi ấy quan trọng hơn là ở với nàng, nhưng nàng đã nén giận quay mặt đi, giả vờ không để ý. Nàng nói:

- Vậy thì anh cứ đi, em ở nhà một mình.

- Đừng lố bịch, Flame - Anh nạt - Em là người dòng họ Morgan. Em phải có mặt ở đó.

- Em là dòng họ Morgan...

Đã bao nhiêu lần nàng nghe anh nói câu đó. Nàng không còn nhớ, nhưng lần này, hiểu hết ý nghĩa của câu đó, nàng quay phắt lại nổi giận đùng đùng.

- Tên em là Bennett. Hay anh đã quên mất điểm nhỏ nhất ấy?

Anh đỏ mặt, có vẻ biết lỗi:

- Em biết anh muốn nói gì.

- Không - Nàng lắc đầu phủ nhận - Em không hiểu. Tại sao anh không thử giải thích anh coi em là thế nào? Em có phải là vợ của anh không? Em có phải là bạn đời của anh không? Hay em là phương tiện cho anh vào xã hội thượng lưu?

Nàng hỏi đó, bỗng nhiên nhớ lại hàng ngàn câu chuyện đã trao đổi trong những tháng qua, và cách Rick dùng để nêu lên tên dòng họ nàng trong câu chuyện. Nàng nhận ra anh ta biết rõ về lịch sử gia đình nàng hơn cả nàng.

Từ điểm xuất phát đó, cuộc đối đầu đã biến thành một trận xỉ vả, chửi mắng và buộc tội nhau. Sau rốt, Rick đã chạy ào ra khỏi căn hộ, và liền mấy ngày sau đó họ làm mặt lạnh với nhau. Cuối cùng, họ đã thử làm lành lại với nhau, nhưng không bao giờ còn như trước.

Nhiều tuần lễ trôi qua, Flame lần hồi thấy rõ nàng đã vô tình đoán trúng sự thật. Nếu Rick có yêu nàng chẳng nữa, thì cũng vì nàng là giấy thông hành để anh ta vào được một thế giới mà nếu không có thì anh ta bị cấm cửa không vào được. Anh ta đã không yêu nàng, vì bản thân nàng. Anh ta không hề yêu nàng. Hai tháng sau, nàng đưa đơn ly dị.

Nàng bỏ cuộc hôn nhân ra đi với một vết thương lòng, nhưng biết khôn hơn. Nàng học được một bài học đáng giá, mà nàng có nhiều cơ hội để đem ra áp dụng. Trong nhiều năm, nàng khám phá ra ít người tìm dịp ở cạnh nàng chỉ vì sự có mặt của nàng mà thôi. Một số coi nàng như là một giấy thông hành để được vào nơi có quyền uy, như Rick. Một số hoàn toàn là những kẻ đầu cơ địa vị xã hội. Một số khác bị sắc đẹp của

nàng thu hút và coi nàng như một phần thưởng để diễu hành với nàng trên tay. Và đối với một số khác như Malcom Powell, nàng là một người họ phải chinh phục thêm cho đủ. Nàng đã loại bỏ nhanh tất cả những người ấy ra khỏi cuộc đời nàng, ngay lúc biết được lý do họ muốn ở cạnh nàng, một cách dễ dàng hơn nhiều người đã tưởng. Kết quả là bạn hữu của nàng còn rất ít, trong đó nàng chỉ coi Ellery là bạn thật sự.

Anh ta không bao giờ đòi hỏi nàng điều gì và không bao giờ lợi dụng tình bạn của nàng, dù chỉ một lần. Trái lại, Ellery còn luôn luôn cho nàng kiến thức, sự thông cảm, thì giờ và sự hiện diện của anh ta.

Flame chậm rãi gấp cuốn album lại và ôm chặt nó vào lòng. Nhu cầu yêu và được yêu vẫn còn có trong nàng, nhưng chôn chặt tận đáy lòng. Bạn hữu, nhà đẹp áo quần lộng lẫy và một sự nghiệp thành đạt rõ rệt không đủ để lấp chỗ trống trong tâm hồn. Những cái đó rất ít ý nghĩa, khi không có ai để chia sẻ. Nhưng ai?

Tức thì hình ảnh Chance Stuart loé lên trong đầu nàng. Nàng bỗng thấy lại ánh mắt hơi quỷ quyệt trong đôi mắt xanh của chàng, nét cười xảo trá một chút nhưng rất quyến rũ, và vẻ hào quang của sự cường tráng mà chàng phô bày một cách tự nhiên. Nàng mỉm cười, vì nhận thức chàng đã gây một ấn tượng rõ rệt cho nàng, và tự hỏi có gặp lại chàng nữa không, hay câu nói của chàng vừa rồi chỉ là một câu chóng quên. Có lẽ là vậy.

Flame thở dài và đặt cuốn album vào lại chỗ cũ trên kệ sách, mấy ngón tay nàng còn vuốt cái gáy da sờn cũ của nó một lúc. Quay lại, nàng thấy cái ghế Hattie đã ngồi trên đó. Cuộc viếng thăm lạ kỳ của Hattie đã khơi dậy cả một chuỗi ký ức dồn dập bằng câu chuyện của bà về gia đình. Lạ thay, chính một người không quen đã nhắc nàng nhớ lại.

5. Chương 5

Toà nhà chọc trời có tên là Tháp Stuart vươn lên cao ngất, kiêu hãnh, với mặt ngoài bằng đá cẩm thạch và kính, vạch thêm một nét bạo dạn vào đường nóc nhà tân tiến của thành phố quốc tế Tulsa. Giống như mọi vật sở hữu khác của Chance Stuart, toà nhà mang tên chàng gắn một phù hiệu có chữ S bằng vàng thật, lóng lánh dưới ánh mặt trời để mọi người được biết. Có nhiều người đã đề nghị, không hẳn là nói đùa, rằng chàng nên gạch thêm một nét sổ đứng giữa chữ S hoa mỹ ấy và biến nó thành dấu của đồng dollar, bởi vì chắc chắn mọi người đều biết cái tên Stuart và chữ tiền bạc đồng nghĩa với nhau trên thực tế.

Khi chiếc xe hơi hiệu Jaguar sơn màu bạc quẹo vào cửa toà nhà và chạy xuống nhà xe ở tầng hầm, cậu thanh niên lắc các gác nhà xe vội vã đứng thẳng dậy, chìa một ngón tay lên chào người lái xe, rồi nhìn theo chiếc xe với một vẻ thèm thuồng và ganh tị. Chiếc xe lăn bánh êm ái và ngừng lại ở một chỗ trống có đề bảng ghi: dành riêng, C. Stuart.

Chance bước ra khỏi xe và băng qua cầu thang máy riêng. Nó chỉ dừng lại một lần, ở tầng thứ 20, văn phòng của Tổng công ty Stuart.

Thang máy đưa chàng lên tầng cao nhất và mở cửa ra ngay văn phòng của Molly, cửa đi riêng này tiện lợi để chàng tránh khỏi đi qua khu vực tiếp khách công cộng và văn phòng khác của Tổng công ty chia ra nhiều ban. Cũng như mọi khi, Molly đã có mặt sau bàn giấy của bà, gác cửa vào văn phòng của chàng, và bà nở một nụ cười giữa đôi má phính để chào chàng bước ra khỏi thang máy.

- Chào chị, Molly. Matt Sawyer tới chưa? - Chàng vừa hỏi vừa đi đến thẳng văn phòng riêng của mình.
- Chưa.
- Y tới thì đưa vào ngay - Chance mở cánh cửa rồi dừng lại - Và chị cho Sam biết tôi ở đây.
- Ngay tức thì - Bà vói tay qua chiếc máy thông tin nội bộ.

Chance không đứng lại chờ, chàng đi vào văn phòng của mình và tự động đóng cửa lại rồi bước ngang qua sàn gỗ tẩy trắng, đến bàn giấy của chàng ở góc phòng. Chàng liếc vào đồng giây nhấn tin điện thoại và thư

từ đang chờ chàng xem ở trên mặt bàn đá xanh. Bây giờ chàng chưa xem, mà quay lưng lại, chàng bước đến gần tấm kính mờ màu khói bao quanh hai mặt của văn phòng rộng thênh thang.

Văn phòng của chàng nằm ở góc toà nhà trông xuống mấy toà cao ốc tượng trưng cho lối kiến trúc trang trí nghệ thuật thời thượng của những năm 30. Có thời những xí nghiệp dầu hoả khổng lồ như Waite Phillips, Bill Sinclair và J. Paul Getty đều đặt văn phòng tại những cao ốc ấy. Chance quan sát chúng một lát rồi ngược lên ngắm thành phố trải dài trên các ngọn đồi thoải thoải của vùng cây xanh Oklahoma.

Nhiều người đã thắc mắc tại sao chàng chọn Tulsa làm đại bản doanh trong khi cũng có thể chọn Allas hay Denver dễ dàng như vậy, nếu ý chàng là muốn có một chỗ nằm ở trung tâm. Ít người biết chàng hợp ý với thành phố này. Thành phố này đã tiến được một quãng đường dài từ khi nó là một thị trấn khiêm nhường của người nuôi bò, chỉ là một địa điểm hoang dã sát bên một con đường đầy bụi bặm, và từ khi nó trở thành một thị trấn thịnh vượng nhờ dầu hoả. Bây giờ các góc cạnh thô thiển của nó đã được mài dũa, để trở thành một thành phố bóng lộn, với những nóc nhà cao ốc in lên nền trời bằng thạch cao trắng xoá, một thành phố của khoa học kỹ thuật cao cấp. Chàng và Tulsa có nhiều điểm chung, nhiều hơn điểm chàng là một đứa bé trở lại quê nhà sau khi dựng nên sự nghiệp. Vâng, nhiều hơn thế.

Có tiếng gõ cửa và tiếp theo là tiếng chốt cửa kêu lách cách.

Chance quay phắt lại trông Sam vào. Nhưng chỉ là Molly đang bưng một tách cà phê bốc hơi trên tay.

- Tôi biết mình đang thấy thiếu một cái gì. Không ai pha cà phê ngon bằng chị, Molly ạ.

- Ông nói thế để tôi khỏi phải đình công và từ chối không pha cà phê cho ông dùng nữa - Bà ta băng qua phòng, đặt tách cà phê lên bàn giấy chàng, mặt mày rạng rỡ vì được khen, hai má phính càng phính thêm, và nhắc lại lần chàng chọc ghẹo bà ta là một phụ nữ tròn vo: má tròn, mắt tròn, mặt tròn và thân hình cũng tròn. Rồi mặt bà ta bỗng đổi sắc, có vẻ không vừa ý, khiến chàng biết ngay là bà sắp cự nự chuyện gì đó.

- Có một điều chắc chắn. Cái cô Lucy ấy...

- Lucianna - Chàng sửa, giả vờ chú ý vào sắp giấy nhắn tin điện thoại cầm ở tay.

- Dù cô ta lấy tên gì bây giờ đi nữa, cô ta cũng không hề pha cà phê cho ông mỗi buổi sáng.

- Không, đã có ban phục vụ các phòng làm việc ấy.

Molly không đếm xỉa đến việc đó.

- Ông đã quen cô Lucianna này rất lâu, tôi biết, nhưng cô ấy không là một người vợ tốt cho ông đâu. Và đã đến lúc ông nên cưới vợ.

- Tôi làm sao được? Tôi hỏi chị hoài mà chị cứ từ chối - Chàng bước trở về bàn giấy.

- Thật không ai chịu nổi ông! - Bà giả vờ tức giận chàng - Bao giờ ông mới thức tỉnh rằng ông đã 38 tuổi? Không những ông không có vợ, mà cũng không có đứa con nào cả.

Sam bước vào, dáng người gầy tong và gọn gàng, với mớ tóc nâu nhạt loà xoà trên đầu.

- Ít nhất, không có đứa nào mà chị biết được, Molly.

Bà ta quay lại:

- Nếu ông có con, thì tôi đã biết. Mọi người đều sẽ biết, vì tôi dám cá là người mẹ sẽ đưa đơn ra toà xin cha nó cấp dưỡng.

- Nếu anh muốn có một đứa con, Chance, Patly và tôi có thể cho anh mượn một đứa con của chúng tôi. Anh tha hồ chọn. Ngay bây giờ tôi nghĩ rằng Patly sẵn sàng cho không cả bốn đứa chúng nó. Cuối tuần vừa qua ở nhà chịu hết nổi. Tôi mừng vì hầu hết thì giờ tôi bận ở đây.

Chance ngồi thẳng lên sau bàn giấy, hoàn toàn chú ý:

- Anh tìm ra được gì không?

Sam lắc đầu:

- Tôi đã thông báo đầy đủ cho anh những gì tôi biết được. Chờ Matt đến đây.

Anh ta nhún vai.

- Molly, coi xem Matt Sawyer đến chưa.

- Vâng - Bà ta trở về vai trò thư ký có hiệu suất cao một cách dễ dàng và rời văn phòng chàng trở ra văn phòng mình.

Sam nhìn theo, rồi quay lại Chance, lắc đầu và nhe răng cười:

- Chị ta không bao giờ bỏ cuộc, phải không?

- Ai chứ Molly thì không đời nào.

Sam đến bên bàn giấy Chance và ngồi xuống chiếc ghế phía trước bàn bọc da lộn tuyết ra ngoài màu than:

- Anh bằng lòng công việc ở Tahoe chứ?

Chance mỉm cười xảo quyệt:

- Cứ cho là tôi đã thiết kế xong xuôi mọi việc. Nhưng bằng lòng hay không thì phải chờ xem.

Dự án Tahoe là dự án lớn nhất của chàng cho tới nay. Một khi hoàn thành, nó sẽ là nơi nghỉ mát cả năm, với một khách sạn nguy nga như một lâu đài, một nhà chơi bạc kế cận một bến thuyền và câu lạc bộ du thuyền, một hội quán trượt tuyết sang trọng kèm theo những khu cư xá tự quản theo kiểu nhà gỗ ở trong rừng, và một loạt các bãi và đường trượt tuyết.

- Sáng nay tôi nói chuyện với Kiley - Sam nói về người quản đốc công trường xây cất dự án - Anh ta bảo anh ta vừa có chuyện xô xát với Nick Borello.

- Anh gọi thế cũng được - Chance đáp - Y vụ cho tôi đã cướp sòng bạc của y.

Chàng đã mua của y với giá hời, đúng vậy, nhưng sòng bạc ấy đã bị lỗ vốn ba năm liền, vì nhiều lý do. Quản lý tôi là một, và lý do khác là vị trí của nó ở ngoài rìa khu vực đánh bạc chính của Tahoe. Một sòng bạc độc lập và nhỏ như nó không thể cạnh tranh lại các sòng bạc do các khách sạn lớn khai thác, và nó không chia được nhiều mối của các sòng ấy.

Nếu chỉ là một sòng bạc, ắt hẳn Chance sẽ không quan tâm tới nó. Nhưng chàng đã thấy nó trông ra hồ, có rừng bao quanh, và một đỉnh núi nổi lên phía sau; hơn nữa, nó ở gần các trung tâm đánh bạc, nên chàng biết ngay địa điểm ấy là một địa điểm bằng vàng, như trong giới địa ốc thường nói lóng.

- Rõ ràng y đã đổi giọng, phải không? - Sam nói - Không đầy sáu tháng trước đây, y đã quá sung sướng được anh mua lại nó của y, đến nỗi y có thể sụp xuống hôn bàn chân anh.

Sam toét miệng cười, gương mặt trẻ trung của anh ta dễ cảm. Anh ta tiếp:

- Nhân nói về chuyện ấy, hầu hết các kẻ cạnh tranh với anh đều đã tin rằng anh mua nhằm một vật vô dụng.

- Tôi biết.

Chance mỉm cười đáp lại, ý thức rằng chàng cũng đã không tỏ ra nhanh nhẩu muốn thay đổi ấn tượng ấy. Thay vì vậy, chàng đã chờ cho đến ba ngày sau khi Ủy ban cờ bạc Nevada đã chấp thuận cho chàng mở sòng bạc mới công bố các kế hoạch của chàng dự trù cho địa điểm ấy. Vào thời điểm đó, chàng mới ký vào hợp đồng thuê ngọn núi nằm sau sòng bạc đã dàn xếp trước với Sở Lâm Nghiệp. Nắm cái đó trong tay, chàng đã tổ chức một cuộc họp báo và công bố các kế hoạch của chàng.

Đột nhiên tất cả mọi người đã chồm dậy và coi lại công cuộc làm ăn của chàng vừa sắp đặt. Lúc đó họ mới ngã ngửa ra rằng không những chàng đã mua cái nhà chứa bạc ấy với giá rẻ mạt, mà chàng không bỏ ra một đồng hào nào cả. Một hệ thống khách sạn lớn nôn nóng muốn có mặt ở khu vực đó đã bỏ tiền ra một phần lớn, và phần còn lại là do một công ty bảo hiểm toàn quốc. Đến khi dự án này hoàn thành và đưa vào hoạt động trong hai năm nữa. Lợi nhuận của chàng sẽ lên tới hàng trăm triệu dollar. Do số các nhà kinh doanh địa ốc đã lắc đầu bỏ đi, và lâu bầu rằng, họ không có mắt để thấy được cái tiềm năng to lớn đến thế, và thừa nhận một cách bất đắc dĩ rằng chàng lại làm một trò ảo thuật không hổ danh là một dòng họ Stuart.

Nhưng người chủ cũ, Nick Borrello thì không, lúc đầu y đã khoe khoang khi bán được sòng bạc. Bây giờ y lại kêu ầm lên là bị lừa. Nhưng Chance đã quen với những chuyện ấy.

Cửa văn phòng mở toan ra và Molly bước vào loan báo:

- Ông Sawyer đến.

Bà tránh sang một bên nhường cho người đàn ông đi vào.

Ít người nhìn lại Matt Sawyer một lần thứ hai, và càng ít người hơn đoán được người nhân viên cũ của sở điều tra liên bang này đã từ chức để làm chủ một cơ quan trinh thám tư thuộc hạng nổi tiếng trên toàn quốc. Ông ta là một người tâm thước, không có vẻ gì đặc sắc nhưng tài trình thám của ông thì được nhiều người kính nể. Cách đây năm năm, Chance đã mượn ông lần đầu để tìm ra tung tích người chủ nhân của một sở đất nhỏ nhưng có giá trị quan trọng, không ai biết ông ta ở đâu cả. Chàng đã cho người của mình đi điều tra gần một tháng không có kết quả. Matt Sawyer đã tìm ra người chủ đất ấy không đầy 48 tiếng đồng hồ. Từ đó, Chance nhiều lần dùng đến dịch vụ điều tra của ông ta, và ông ta đã chứng minh giá trị của mình trong nhiều lần tìm kiếm tin tức cần thiết.

- Chào ông Matt.

Chance bước vòng ra trước bàn giấy và bắt tay chào Matt, rồi khoát tay mời ông ngồi ở nhóm ghế dài và ghế bành thường dùng để họp không chính thức.

- Ông tìm được gì?

- Chưa nhiều, nhưng chúng tôi còn tiếp tục theo dõi.

Matt kéo ống quần lên một chút, ngồi xuống chiếc ghế màu xanh và đặt cái cặp lên chân. Ông nói tiếp:

- Tôi đã có nói chuyện với cô nữ thư ký của Ben Canon. Cô ta cũng chịu hợp tác với tôi, nhưng có nhiều điểm chính cô cũng không biết hoặc là không muốn nói.

Ông mở cặp lấy ra hai tập hồ sơ bìa cứng.

- Cô ta xác nhận Canon có họp với Hattie lúc chín giờ sáng thứ Sáu, nhưng quả quyết rằng không biết họp về chuyện gì. Cô ta bảo rằng, Canon bảo cô hẹn lại các cú điện thoại gọi tới, rồi đóng chặt cửa vào văn phòng riêng của ông để cô khỏi nghe được những gì nói bên trong. Theo cô, buổi họp đã kéo dài trong khoảng 90 phút. Cô chắc chắn về điểm này, vì Canon có một khách hẹn gặp lúc 11 giờ, và Hattie đã ra đi từ lâu trước khi người khách ấy đến.

Ông chuyển cho Chance một tập hồ sơ và tập kia cho Sam.

- Canon bấm máy thông tin nội bộ và yêu cầu cô dành chỗ máy bay cho Hattie đi San Francisco ngay trong ngày đó. Và cô cũng sắp xếp gọi taxi đưa Hattie ra phi trường. Nhưng theo lời cô, không sự giải thích nào được đưa ra cho chuyến đi, hay sự gấp rút của nó.

- Cô ta phải biết nhiều hơn thế.

Chance liệng tập hồ sơ xuống bàn, không mở ra xem vì biết chỉ gồm những sự kiện mà chàng thì muốn cả những cảm tưởng.

- Cô ta là thư ký của ông ta. Cô ta thấy mọi chuyện xảy ra ở bàn giấy ông ta. Cô ta phải biết những gì ông ta đang làm chứ.

Matt lắc đầu.

- Theo cách làm việc của Ben Canon thì không. Cô ta mô tả ông ấy là hạng người rất kín đáo và không bao giờ thổ lộ với cô về chuyện khách hàng. Ông ta đích thân mở các thư tín, và có cả một tủ hồ sơ khoá chặt trong văn phòng của mình, ở đó ông ta cất giữ bất cứ thư từ hay tài liệu gì liên quan đến các vụ đang giải quyết.

Matt dừng lại một chút, mỉm cười:

- Và điều này sẽ khó tin với ông, đó là ông ta có một máy đánh chữ bằng tay cũ rách mà ông ta dùng để đánh lấy thư từ quan trọng.

- Vậy ông ta còn có thư ký làm gì? - Sam nói.

- Có lẽ để trả lời điện thoại - Matt nhún vai.

Chance vẫn nhìn chăm chăm vào Matt.

- Ông moi được tin gì ở cô ta nữa, phải không?

Matt nhìn lại chàng và nở một nụ cười hiểm hoi.

- Ngoài việc trả lời điện thoại, cô ta còn đổ giỏ rác trong văn phòng của ông ta. Tối thứ Sáu cô thấy trong giỏ có một phong bì lớn của một người tên Whitney hay Whittier hay tương tự như thế gọi đến. Cô ta để ý đến nó vì địa chỉ để trả lời là Salt Lake City và cô ta đang có một người cô đang ở đó. Cô ta nghĩ người gửi thư đó có thể là một bác sĩ, có lẽ là bác sĩ phụ sản. Cô không chắc, nhưng cô nhớ có một chữ tương tự như thể in dưới tên ông ta. Tôi đoán rằng chữ đó không phải là bác sĩ phụ sản, mà phải là nhà sưu tầm phả hệ.

Sam ngồi nhồm dậy:

- Tôi chắc rằng ông đúng, Matt. Tôi chắc Canon đã thuê ông ta tìm tung tích người thân thuộc nào còn có của Hattie.

- Cái đó hợp lý - Matt nói - Họ đã sưu tầm được nhiều phả hệ của các gia đình ở Salt Lake City, chỉ ít hồ sơ ở Washington mà thôi. Dù sao, nếu ở đó có một nhà sưu tầm phả hệ có tên là Whittier hay Whitney, tìm ra ông ta không khó gì.

- Còn về Hattie đến San Francisco? - Chance hỏi:

- Về điểm đó chúng tôi không gặp may như thế. Như các ông biết, bà ấy ở khách sạn Cartwright dưới phố. Đến lúc người công tác với tôi ở vùng vịnh gọi được một nhân viên tới đó sáng thứ Bảy, thì bà ta đã trả phòng ra đi rồi. Người tiếp khách của khách sạn bảo bà đi vào khoảng hơn tám giờ. Người gác cửa thì nhớ là bà được một người đàn ông lái xe màu xanh lục đậm đến đón. Anh ta không chắc chắn kiểu xe gì, nhưng chắc chắn nó mang bảng số của California. Khoảng hai tiếng rưỡi đồng hồ sau đó, một chiếc xe có đặc điểm phù hợp như vậy đưa bà đến phi trường. Người nhân viên của chúng tôi không kịp đến gần để thấy số xe. Rủi thay, chúng tôi không biết bà đã làm gì, đi đâu, cũng như bà đã gặp ai trong khoảng thời gian hai giờ rưỡi từ khi rời khách sạn đến khi ra phi trường.

- Không có tả hình dạng người lái xe?

- Không có. Nhưng rõ ràng bà ta hoặc Canon có quen ai ở San Francisco. Tôi có một điểm chỉ viên trong công ty điện thoại, tôi đã bảo y kiểm tra lại xem giữa Canon và bà ta, có ai gọi điện thoại đường dài tới vùng vịnh trong tuần vừa qua không.

Ông ta đóng cặp lại với một vẻ như đã kết thúc, không có gì để hỏi nữa, rồi tiếp:

- Như tôi đã nói, chúng tôi chưa thu thập được tin tức chắc chắn cho ông, nhưng còn nhiều điểm chúng tôi đang tiếp tục phăng ra.

- Việc này phải được dành ưu tiên số một, Matt - Chance nhắc ông ta, ánh mắt chàng sáng quắc khiến ông ta không còn chút gì nghi ngờ cả - Nếu cách này không tìm ra tin tức thì ông phải dùng cách khác, nhưng phải tìm cho được. Đừng để cho những tử hồ sơ khoá chặt làm ông bị trở ngại.

- Tôi hiểu - Matt gật đầu yên lặng, không cần nghe diễn giải gì thêm về câu nói ấy.

Sau khi ông ta ra về, Sam quay qua Chance đang thọc tay vào túi quần và có vẻ bối rối suy tư.

- Có vẻ như Hattie không dựng lên trò bịp, phải không? nhưng bà ta thì không bao giờ bịp. Lý do gì?

- Anh không thấy bà ta như tôi. Bà ta giống như con mèo đang bận liếm râu mép dính kem - Chàng cầm tờ báo cáo của Matt lên và đi tới bàn giấy.

- Tôi vẫn không tin chuyện đó - Sam nói và đưa bàn tay lên vuốt tóc - Chuyện một người cháu họ đã lạc mất từ lâu nay được tìm ra để thừa hưởng trang trại Morgan... Chance, anh sẽ làm gì?
 - Tôi sẽ mua lại nó, nếu cần.
 - Nếu người ấy không chịu bán thì sao?
 - Người nào cũng có một cái giá cả, Sam ạ. Đó là chỗ Hattie đã nhầm. Dù cho người thân thuộc đó là ai, y cũng chẳng thêm quan tâm đến trang trại Morgan. Y chỉ quan tâm đến số tiền được hưởng gia tài là bao nhiêu mà thôi.
 - Nhưng nếu Hattie đã nói chuyện với y, bà ta có thể đã xúi giục y chống lại anh. Và nếu chưa, thì anh có thể tin chắc bà ta sẽ làm nay mai.
 - Chả sao. Chúng ta sẽ dùng một người môi giới để điều đình. Y sẽ không bao giờ biết là đã bán cho tôi.
 - Tôi mong rằng tôi chắc chắn được như anh.
 - Đó là vấn đề ta sẽ chờ khi tìm ra người thân thuộc ấy là ai và biết ít nhiều về y. Có lẽ vào lúc tôi bay trở lại San Francisco dự buổi diễn khai trương của Lucianna thứ Sáu này, chúng ta sẽ biết... Cái đó nhắc tôi nhớ lại...
- Chàng đỡ ống nói và bấm máy thông tin nội bộ nói chuyện với Molly.
- Vâng!
 - Molly, tôi muốn chị gửi ít hoa dùm tôi.

6. Chương 6

Bầu không khí căng thẳng bao trùm phòng họp nhỏ trong xưởng vẽ của công ty, trong khi Flame đang nghiên cứu các sơ đồ sắp la liệt trên một cái bàn dài trước mặt nàng. Các sơ đồ mẫu của các mục quảng cáo trên báo chí và sơ lược cốt truyện để quảng cáo trên vô tuyến truyền hình đang được bày ra cạnh bên nhau. Một họa sĩ đầu tóc nâu rối bù mặc áo sơ mi lúng túng ra mặt trên chiếc ghế của anh ta, để lộ vẻ căng thẳng quá mức trong khi chờ đợi phản ứng của nàng. Người viết cốt truyện liếc anh ta ra vẻ thông cảm. Ellery không để ý đến hai người, còn Flame thì không để ý đến ai cả, nàng đang tập trung tất cả sự chú ý vào các cơ sở đồ mẫu trước mặt. Nàng chậm rãi lắc đầu một cách bất đắc dĩ.

- Cô không thích cái này - Ellery nhận xét, tiếng chàng che lấp một tiếng chữ thề vội dập tắt của người họa sĩ.

Flame hít một hơi và thở dài một tiếng tiếc rẻ:

- Nói cho thật? Không! - Nàng cầm lên một bảng ghi cốt truyện, tiếp: - Cốt truyện để làm một phim quảng cáo mới trên truyền hình này chỉ là một phim cũ sửa lại cho bóng bẩy hơn mà thôi.
- Chuyện đó rất thành công.
- Tôi biết, nhưng chàng ta đã nhai đi nhai lại chủ đề này cả năm nay. Chúng ta cần một hướng mới, một cái sẽ hấp dẫn đối với đám thanh thiếu niên. Kết quả điều tra về thị trường và dân số trong mùa hè vừa qua cho thấy số thanh niên ở tuổi 20 tới 29 mua hàng ở các cửa hàng của Powell đạt một tỷ lệ rất thấp. Theo ý tôi, mục tiêu chúng ta phải nhắm vào là thị trường đó. Mục đích của bất cứ chiến dịch quảng cáo nào cũng là nhằm gia tăng doanh số bán ra và mở rộng cơ sở tiêu thụ. Nếu có một bộ phận nào của thị trường ta không với tới được, thì ta phải đeo đuổi cho kỳ được.
- Cô có ý kiến gì để đạt được điều ấy chẳng? - Ellery bước qua đứng cạnh nàng.
- Ý kiến là lãnh vực của anh - Nàng mỉm cười đưa lại bảng ghi cốt truyện cho anh - Công việc của tôi là chỉ cho anh đi về hướng khách hàng mà chúng ta muốn đi.
- Cám ơn - anh ta lẩm bẩm.

Cô viết cốt truyện ngồi cạnh đấy, đẩy cặp mắt kính lên cao trên sống mũi, nói:

- Cuộc điều tra cô vừa nhắc đến, trong đó có nói lý do tại sao họ không mua hàng của cửa hàng Powell không?

Cô ta quàng một tay ra sau lưng ghế, chăm chú nhìn Flame, đầu óc đã bắt đầu tập trung vào vấn đề đang giải quyết.

- Trên cơ sở, phản ứng của họ đối với các cửa hàng Powell xếp vào hai loại: Một là họ cho rằng hàng hoá ở các cửa hàng ấy quá nhàm chán, quá bảo thủ. Hai là, họ cho rằng quá mắc, điều này, không đáng ngạc nhiên lắm.

Nàng quay qua Ellery:

- Tôi sẽ lấy một bản báo cáo về cho anh.

- Cái đó sẽ giúp ích cho tôi.

- Tôi cũng nghĩ vậy. Mục tiêu của chiến dịch mới này là tạo cho các cửa hàng Powell một bộ mặt trẻ trung, hiện đại, mà không làm mất các khách hàng quen thuộc. Tôi thiết tưởng anh nên bắt đầu nghĩ ra một tên hiệu mới, một tên gì có thể khiến người ta liên tưởng đến những năm 90 và năm 2000. Cái đó sẽ dẫn đến bài bản mới và hình ảnh mới.

- Dễ ợt - Người hoạ sĩ nhún vai ra vẻ coi thường - Đang ngủ làm cũng được, phải không Andy? - Anh ta nói với cô viết cốt truyện - Vấn đề là chúng ta không còn thì giờ để ngủ nhiều.

Có tiếng gõ cửa cắt ngang câu chuyện. Flame quay lại và thấy cánh cửa mở ra, một cái đầu ló vào, đó là Debbie Connors, phụ tá của nàng, với mái tóc dài rủ ra đằng trước.

- Xin lỗi, Flame, chị có dặn tôi nhắc chị có hẹn gặp ông Powell để dùng bữa trưa. Xe hơi đã đến đón chị trước cửa.

Flame liếc nhìn đồng hồ tay và thở dài:

- Bảo giùm, tôi sẽ xuống ngay.

- Không nên để ông lớn chờ - Ellery nói châm biếm.

Nàng háy anh ta một cái đẩy về mĩa mai:

- Có thể anh nói đùa, nhưng sự thật là vậy - Nàng bắt đầu đi ra cửa - Tôi sẽ cho Debbie đem các báo cáo tới văn phòng anh. Nếu có gì chưa rõ anh cần giải thích, ta sẽ có thể nói chuyện sau khi tôi ăn trưa về.

Ellery gật đầu, rồi tình quái nói thêm:

- Chúc cô vui vẻ.

Chiếc xe màu xám bóng lộn đang đậu ở lề. Flame từ toà nhà bước ra. Người tài xế vội vàng liệng điều khiển đang hút dở và mở cửa xe phía sau cho nàng vào.

- Chào bà Bennett - Anh ta đưa tay lên vành mũ chào và nở một nụ cười trên khuôn mặt to bè.

- Chào anh, Arthur - Nàng mỉm cười đáp lại và trao cái cặp hồ sơ cho anh ta - Mấy đứa cháu thế nào?

- Mạnh giỏi, thưa bà - Anh ta toét miệng cười lớn hơn, pha lẫn chút kiêu hãnh - Chúng lớn như thổi.

Nàng bật cười to, nói:

- Chúng nó chóng lớn thật - Nàng ngược lên nhìn giải trời xanh thấy được giữa hai hàng vách dựng đứng cao ngất của các cao ốc hai bên đường, và tiếp: - Trời đẹp quá, phải không?

- Đúng vậy, thưa bà.

Anh ta đỡ cùi tay nàng khi nàng cúi xuống để bước vào xe, và chờ đến khi nàng đã ngồi đằng hoàng rồi mới đóng cửa xe. Anh ta mở cửa xe phía trước, lách vào ngồi sau tay lái và đặt cái cặp của nàng lên bên cạnh.

Tiếng ồn ào của xe cộ trên đường phố lọt vào trong xe một lát, rồi chỉ còn sự im lặng, không nghe gì khác ngoài tiếng máy lạnh rừ rừ, trong khi chiếc xe chạy ra đường nhập vào dòng xe cộ.

Dựa lưng vào ghế bọc nệm dày và êm, Flame lợi dụng sự yên tĩnh để cố thư giãn sau một buổi sáng bận rộn. Nàng lơ đãng nhìn qua cửa kính, dòng người đang hấp tấp đi trên các vỉa hè đông nghẹt vì là giờ ăn trưa.

Các nhà chọc trời vươn thẳng lên thành hai bức vách cao vút hai bên đường. Các văn phòng của công ty đặt có tính cách chiến lược ở rìa khu ngân hàng của thành phố mà nhiều người đặt tên là “Phố Uôn của miền Tây”, và khu cửa hàng phục vụ giới thượng lưu quanh Quảng trường Liên bang với những cửa hàng thời trang đắt tiền và những khách sạn sang trọng. Flame mỉm cười, nhớ lại một lời nhận xét của Ellery trước đó về sự gần gũi giữa hai khu ấy, bảo rằng thật là thích hợp lạ lùng, một bên thì nhà cao ngất, bên kia thì giá cả cao ngất.

- Hôm nay chúng tôi ăn trưa ở đâu, Arthur?

Anh tài xế day đầu qua, nhìn nàng trong kính chiếu hậu:

- Thưa bà, tôi không biết. Tôi được lệnh đưa bà lại cửa hàng.

- À ra vậy!

Nàng ngồi dựa lui, hơi thắc mắc vì trái với lệ thường. Thường thì họ ăn trưa ở câu lạc bộ của Malcom. Tuy nhiên, không hề chi. Nàng còn thích như vậy hơn. Mấy ngày qua nàng cảm thấy bồn chồn, một sự thay đổi khung cảnh có thể làm dịu bớt.

Năm phút sau, Arthur mở cửa xe cho nàng bước ra trước mặt tiền của trung tâm thương nghiệp Powell, từ đây để ra nhiều chi nhánh trên toàn quốc. Cầm cái cặp hồ sơ ở tay, Flame đi vào trong, rảo bước ngang qua quầy bán nước hoa thơm lừng, và đi thẳng đến khu văn phòng nằm ở tầng gác lửng.

Khi nàng bước vào phòng ngoài của văn phòng Malcom, cô thư ký tóc nâu mặt có vẻ nghiêm nghị ngồi sau bàn giấy ngược lên nhìn và nở ngay nụ cười. Cô ta nói:

- Mời cô vào thẳng luôn, cô Bennett. Ông Powell đang đợi cô.

- Cám ơn - Nàng ngấp ngừng một giây ở ngưỡng cửa rồi không gõ cửa, nàng bước thẳng vào.

Một tấm thảm hiệu Tobriz phủ hết sàn gỗ; các vách thì hoàn toàn lát bằng gỗ thông từ California được chọn từng miếng, sơn mài rồi đánh xi láng bóng, làm cho văn phòng rộng và đường bệ giống như cabin của một thuyền trưởng trên tàu thủy. Cầm tường ấy còn được tăng cường bằng một bản đồ biển Đông ngoài khơi Trung Quốc, đóng khung treo trên vách đằng sau chiếc bàn giấy đồ sộ đặt ở góc trong của văn phòng, chiếc bàn tuy to lớn vẫn không lấn át được con người ngồi sau bàn. Malcom đứng dậy khi Flame đến gần, gót giày nàng đi trên thảm Ba Tư êm như ru.

- Flame, như mọi khi, trông cô xinh đẹp vô cùng! - Đôi mắt màu xám của ông lướt qua trên người nàng đầy vẻ ái mộ - Tôi đặc biệt thích bộ áo quần cô đang mặc.

- Ông thích là phải - Vừa mỉm cười, nàng vừa giơ lên một tay như một người mẫu để trưng bày bộ đồ bằng len đan hiệu Adolfo màu xanh sẫm - Bộ đồ này bày ở tầng thứ tư nhà hàng này.

Ông mỉm cười, cái cảm chê của ông lún sâu hơn.

- Tôi luôn luôn biết rằng cô là một phụ nữ có khiếu thẩm mỹ, rất biết phân biệt - Nét nhìn của ông đầy vẻ thèm thuồng, nói lên sự khao khát được ghi thêm tên cô vào bảng liệt kê những vật sở hữu của ông.

Nhìn thấy vậy, Flame giữ nguyên nụ cười trên môi và cố ý nói khẽ:

- Rất biết phân biệt. Malcom... về tất cả mọi thứ - Nàng để cặp hồ sơ lên chiếc ghế lưng thẳng trước bàn giấy, và tiếp - Chúng ta xem qua các sự sửa đổi trước khi ăn trưa nhé! Coi như ông đồng ý, nàng bắt đầu mở cái kẹp kim khí.

- Harrison đã đồng ý chưa? - Ông hỏi, gọi tên người giám đốc phụ trách tiếp thị của ông.

Nàng gật đầu xác nhận:

- Tôi đã cùng ông ấy duyệt qua hôm thứ Năm vừa rồi.

- Vậy thì không cần tôi phải coi nữa. Nếu anh ta bằng lòng, thì tôi cũng vậy.

Câu nói của ông thật bất ngờ. Trong quá khứ, Flame đã luôn luôn cùng ông duyệt qua những việc đó, bất kể nhỏ nhặt đến đâu. Đó là một cách duy trì bề mặt làm ra vẻ những buổi ăn trưa ấy là vì công việc, tuy nàng biết từ đầu là chẳng vì công việc gì cả, mà vì ông thêm muốn có nàng bên cạnh. Bây giờ lại có sự thay đổi, biến bữa ăn trưa này thành công khai có tính cách giao tế, thậm chí riêng tư, như vậy là nghĩa gì? Nàng không biết chắc. Có lẽ là ông gia tăng áp lực để buộc nàng phải đối xử với ông thân mật hơn.

Bên trong nàng thủ thế, nhưng bên ngoài nàng giữ nguyên nụ cười thoải mái trong khi đóng cặp lại.

- Nếu ông không muốn xem thì thôi, Malcom - Quay lại nàng nở một nụ cười lớn hơn - Tôi không bao giờ cãi lại khách hàng.

- Cái đó là rất khôn ngoan Flame - Đôi mắt ông lại quan sát nàng chặt chẽ: - Bởi vì khách hàng luôn luôn có lý. Và nếu cô không tin, cứ thử bỏ qua khách hàng để xem làm được việc gì.

Hăm dọa chẳng? Lời lẽ thì có vẻ như vậy, nhưng ánh mắt nồng hậu của ông thì lại phủ nhận điều đó. Flame cố tình coi đó chỉ là một câu đối đáp hóm hỉnh.

- Ông nên ghi câu ấy vào tờ thông tin của công ty như là một châm ngôn của ông Powell, ắt hẳn tờ báo sẽ ăn khách.

- Rất có thể tôi sẽ làm.

- Ông nên làm - Nàng ngừng nói, cầm cái cặp da lên - Vậy thì trưa nay chúng ta ăn ở đâu? Ông chưa nói.

- Không đi đâu cả. Ông đi vòng quanh bàn giấy đến trước mặt nàng - Chúng ta sẽ ăn trưa ngay tại đây. Tôi đã quyết định đến lúc nên dùng phòng ăn riêng của tôi vào một việc khác hơn là những bữa ăn trưa để làm việc, khô khan và chán ngắt. Cô cảm phiền nhé?

- Không có sao - Flame không để lộ sự lo lắng của nàng, dù đây là lần đầu tiên nàng ăn trưa với ông ở một chỗ khác hơn là chỗ công cộng - Ít nhất, chúng ta không có lý do gì để phàn nàn về cách phục vụ.

- Hay về thức ăn, tôi hy vọng thế - Malcom thêm vào, vẻ mặt rất trào lộng ít thấy.

- Với một đầu bếp tuyệt hảo như của ông, theo người ta nói, tôi chắc chắn chúng ta sẽ khỏi phải ăn độc có bánh mì.

- Chúng ta hãy xem ra sao nhé.

Đỡ cánh tay nàng, ông đưa Flame ra phòng ngoài đã được biến cải thành phòng ăn riêng mà theo lời đồn đại đã tốn hết năm mươi ngàn đôla, tuy rằng nó được trang trí thật thẩm mỹ không để lộ ra chuyện đó. Phòng này cũng được lát vách bằng ván lộng lẫy như văn phòng của ông. Lần này chủ đề biến cải còn được tăng cường thêm bằng một bức tranh sơn dầu đồ sộ, vẽ một chiếc tàu kiểu Trung Quốc đang gặp bão trên biển, treo bên trên một cái bàn kiểu thời Eddwar để sát vách.

Chiếc khăn bàn bằng vải phin Ailen trải trên chiếc bàn trà nhỏ đặt ngay giữa phòng, các cành lá trên bàn đã được cắt bỏ để rộng rãi cho hai người ngồi ăn. Nhưng không có nến, cũng không có hoa hồng trong các bình hoa bằng thủy tinh, và ngọn đèn treo bằng đồng trên trần bật lên sáng choang, như loại bỏ bất cứ ý tưởng thân mật lãng mạn nào.

Họ vừa ngồi vào bàn, một người bồi mở một chai rượu vang, trình cho Malcom xem và nếm thử. Nhưng ông khoát tay miễn các việc đó. Ông ra hiệu cho người bồi rót rượu chất đống sẫm vào ly của hai người. Malcom nâng ly lên ra hiệu mời nàng, rồi chờ Flame nhấp ly trước.

- Rượu Cabernet - nàng nói với vẻ vừa ý.

- Cô thích thứ rượu này chứ? - Câu hỏi hàm ý nếu nàng không vừa ý thì sẽ cho đổi thứ rượu khác.

- Ngon tuyệt!

Mặc dầu nhiều người cho rằng uống rượu chất trắng nguyên chất mới đúng một, Flame luôn luôn thích uống rượu chất đỏ, vì nó có hương vị đậm đà hơn.

- Tốt - Malcom gật đầu với người bồi đang chờ, và đến lúc đó ông mới nhấp rượu ở ly của ông.

- Thưa ông, bắt đầu dọn lên được chưa?

Malcom gật đầu. Người bồi đi ra buồng để thức ăn rồi trở vào ngay với hai đĩa xà lách tươi với dâu tây và đặt trước mặt hai người. Flame trải khăn ăn lên vạt trước của chiếc váy và cầm nĩa lên.

- Cuối tuần vừa qua, cô thế nào? - Malcom hỏi.

- Yên tĩnh lắm, cảm ơn ông. Đúng như sở thích của tôi - Nàng dùng nĩa gom mấy ngọn rau dền lại -Ồ, Malcom, tôi đã tiếp một người khách phải nói là kỳ lạ.

Nàng kể vắn tắt cho ông nghe về bà già đến thăm nàng sáng thứ Bảy vừa rồi và tự xưng là bà con xa của nàng. Khi nàng kể đến chuyện thừa hưởng một trang trại ở Oklahoma, Malcom đồng ý với nàng câu chuyện ấy không đứng vững, và bà già ấy có lẽ là mắc bệnh ảo tưởng, nếu không nói là lắm cảm.

- Còn buổi nghỉ cuối tuần của ông thế nào? - Nàng hỏi - Ông có tiếp nhiều khách như thường lệ không?

Bà vợ của ông nổi tiếng là ưa tiếp khách. Được mời đến tư gia của gia đình Powell trong khu cộng đồng khép kín Belvedere nằm trên hòn đảo là một sự kiện rất nhiều người thèm muốn, cả vì lý do hàm ý người được mời được chấp nhận bởi xã hội thượng lưu, và vì lý do thứ hai là không khí trên đảo ngào ngạt hương thơm, từ đó có thể nhìn thấy nhiều quang cảnh đẹp như đường nóc nhà của San Francisco về phía Nam, và chiếc cầu Golden Gate nổi tiếng về phía Tây. Khu cộng đồng Belvedere được xây dựng bởi những gia đình cổ cựu nhất trong giới nhà giàu của San Francisco vào cuối thế kỷ trước để tránh sương mù mùa hè. Nó nổi tiếng vì những toà nhà lịch sử, những con đường hẹp và quanh co, những khu vườn đẹp đẽ, và đời sống hàng ngày điển hình của hầu hết các cộng đồng trên đảo là bao quanh bởi mặt nước, cho nên nó đã trở thành khu cư xá của giới thượng lưu San Francisco hội viên của hội du thuyền.

- Cuối tuần qua thì không - Malcom đáp - Cũng như cô, cuối tuần vừa qua đối với tôi thật yên tĩnh. Sự thật là tôi có giong thuyền ra biển một lần chót.

Chiếc thuyền ông đề cập đến một cách giản dị đó là một du thuyền bóng lộn dài bốn mươi bộ đã tham dự cuộc đua thuyền tranh giải toàn Mỹ quốc cách đây mấy năm.

- Cứ cái điệu chương trình làm việc của tôi như thế này trong mấy tháng tới, có lẽ tôi không còn cơ hội nào đi biển trước khi mùa đông đến.

Đi biển là một đề tài mà hai người đều thích. Câu chuyện của họ xoay quanh đề tài ấy trong khi ăn món xà lách. Người bồi trở lại mang món ăn chính và đặt xuống bàn trước mặt Flame.

- Thịt bê với sốt ớt tươi, món này là món tôi thích nhất - Nàng nói và nhoẻn miệng cười với Malcom.

- Cô không biết rằng đến giờ này tôi đã biết được cô thích món ăn gì sao?

Đến lúc đó, Flame nhận ra toàn bộ thực đơn đã được chọn lựa trên ý thích riêng của nàng, từ các thứ rượu đến món xà lách và món khai vị, và rồi...

- Vậy thì chúng ta sẽ ăn tráng miệng món bánh phồng sôcôla - Nàng đoán với giọng nói làm ra vẻ tự nhiên, che dấu xúc động vì ông đã quan tâm đến nàng tới mức độ để ý đến cả những thứ nàng thích, và ông muốn làm vừa lòng nàng.

- Chứ gì nữa? - Về mặt ông rạng rỡ vì tự tin và tự mãn.

Nàng cười ròn rã, và ý thức nàng đang vui vẻ hẳn lên, không còn căng thẳng như trước đó nữa. Nàng cho rằng do ảnh hưởng của rượu quý và thức ăn ngon, không khí giàu sang nhưng thoải mái của văn phòng và có lẽ quan trọng hơn cả là sự chú ý ân cần của Malcom đến từng chi tiết.

Trong suốt bữa ăn, kể cả lúc ăn bánh phồng sôcôla tráng miệng và uống cà phê, hai người nói chuyện về công việc làm ăn, đề cập đôi chút tới chính trị và kinh tế. Chính sự trao đổi ý kiến và quan điểm điển hình của những bữa ăn trưa của hai người trong quá khứ là cái Flame ưa thích, vì cô có tính cách kích thích một

cách êm ả, giúp nàng quên đi những chuyện về làm ăn hầu như vô tận ở công ty và những mẩu chuyện mách lẻo, nói xấu người này người nọ.

- Cô dùng thêm cà phê? - Malcom với tay về phía bình cà phê bằng bạc người bồi để lại trên bàn.

Nàng lắc đầu từ chối, rồi mỉm cười:

- Tôi cần phải nói rằng bữa ăn trưa này thật tuyệt hảo không?

- Tôi vui mừng thấy cô thích - Ông lại đưa mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới, đầy vẻ ái mộ - Cái màu xanh đậm này rất hợp với cô. Nó làm nổi bật màu xanh lục của mắt cô. Cô nên mặc vậy thường hơn.

- Nếu ông luôn luôn khen nịnh sau bữa ăn, thì chúng ta nhất định sẽ phải ăn trưa ở đây thường hơn, Malcom
- Nàng mỉm cười nói, và gấp khăn đặt lên bàn.

- Tôi sẽ nhớ điều đó - ông đáp, và ngừng lại một lúc - Nhân nói đến việc nhớ, tôi có cái này muốn đưa cô xem.

Bỏ khăn ăn lên bàn, ông đứng dậy. Flame đi theo ông trở về văn phòng.

- Ít lâu nay tôi đã có ý định muốn mở rộng các mặt hàng lông thú ở các cửa hàng chính của tôi - Malcom nói và dừng lại đóng cánh cửa thông qua phòng ăn - Lẽ tự nhiên tôi quan tâm đến việc giữ gìn tiếng tăm của các cửa hàng Powell về chất lượng hàng hoá. Vì thế tôi muốn hỏi ý kiến cô về chiếc áo choàng này.

Lời yêu cầu đó không có gì khác thường. Trong quá khứ, Malcom đã nhiều lần hỏi ý kiến nàng về những chuyện tương tự, ông lý luận rằng nàng đại diện cả hai đầu thị trường của hàng hoá ông: là một phụ nữ có nghề nghiệp, lại là người phụ nữ của xã hội thượng lưu.

Sự tò mò của nàng bị kích thích, nàng đi theo Malcom đến cái bàn họp nhỏ ở góc phòng bên kia. Một cái áo choàng lông thú màu sẫm sang trọng vắt ngang một chiếc ghế. Ông cầm nó lên, rồi quay lại, đưa ra cho nàng xem. Ngay khi vừa nhìn thấy chiếc áo choàng dài màu sẫm gần như đen tuyền, nàng cảm thấy như ngộp thở.

- Malcom, cái áo đẹp tuyệt trần - Nàng khẽ nói và đưa tay ra vuốt nó, rồi liếc nhanh ông - Bằng lông chồn đen phải không?

- Chồn đen bên Nga, phải. Cô mặc thử đi.

Không cần đợi ông phải thuyết phục, nàng quay lưng lại để ông giúp nàng mặc áo vào. Vuốt hai bàn tay lên lớp lông dày từ hai bên cổ áo dựng đứng suốt vạt áo phía trước, nàng thấy không có cảm giác nào sánh được với cảm giác vô cùng thoải mái do lông thú đem lại: vừa mềm, vừa êm, vừa sang trọng vô cùng. Không có gì có thể làm một phụ nữ cảm thấy đầy nữ tính, lịch sự và hấp dẫn bằng.

Nàng quay lại Malcom:

- Thật đẹp kinh hồn!

- Đúng vậy, khi cô mặc nó.

Câu nói không có gì say sưa, nhưng ánh mắt sáng ngời của ông nói thay cho ông. Nàng quay phắt đi để ông khỏi thấy là nàng để ý, nhưng trong lòng cảm thấy sung sướng quá chừng nên nàng chẳng thiết giữ gìn nữa. Nàng kéo hai vạt áo choàng khép chặt quanh mình, các đầu ngón tay ngấp sâu trong lông thú.

Ông đặt bàn tay lên vai nàng, nói:

- Tôi đề nghị như thế này nhé. Sao cô không mặc nó đi xem nhạc kịch, tối thứ Sáu này?

Nàng để cho mình bị cảm dỗ một lát, rồi thở dài đầy tiếc nuối:

- Tôi không thể mặc. Làm thế coi không được - Nàng lắc đầu từ chối.

Nàng không để ý hai bàn tay ông đã đề lên vai nàng và kéo nàng vào sát ông hơn cho đến khi nghe thấy hơi thở của ông phả ấm gần tai nàng. Lẽ ra nàng phải nhích ra xa, nhưng nàng không làm vậy.

- Coi được chứ, tại sao không? - Giọng nói ông trầm trầm mơn trớn - Cái áo này phải do cô mặc, Flame ạ - Đôi môi ông phớt lên tóc nàng, và nàng có cảm giác như lông trượt trên gáy nàng.

Bất giác nàng quay mặt đi để tránh ông.

- Đứng!

Tiếng của nàng phản đối nghe quá nhỏ, trong khi miệng ông áp lên vành tai nàng, làm nàng phản ứng liền trước sự tiếp xúc bất ngờ ấy bằng cách ớn lạnh toàn thân. Nàng không ngờ mình yếu đuối đến như vậy, dễ cảm xúc đến vậy. Đáng lẽ ra nàng không nên ở một mình quá lâu trong dịp cuối tuần vừa qua, để suy nghĩ và nhớ nhung, và ao ước được yêu, vì biết rằng không tiếng cười nào nghe cô độc bằng tiếng cười chỉ một mình người cười nghe, và không chiến thắng nào vô vị bằng chiến thắng chỉ có một mình kẻ thắng trận ăn mừng. Không thể nói là độc lập khi không có ai đứng bên cạnh mình cả! Chỉ có sự cô độc. Hai bàn tay của Malcom đang sờ nàng và đôi môi của ông đang phớt lên da nàng nhắc nàng nhớ lại những điểm đó.

Nàng nhận thấy đã chín mùi cho thời điểm này. Và Malcom đã xếp đặt thật hoàn hảo, nào rượu, nào thức ăn, nào câu chuyện thoải mái và chiếc áo choàng lông chồn đen đã nhắc nàng nhớ lại mình là một phụ nữ có những nhu cầu rất bình thường, rất người. Nhưng nàng tin cậy ông được không? Có phải ông tìm cách thoả mãn nhu cầu của nàng không? Hay là, giống như Rick, Malcom chỉ muốn nàng thoả mãn mục đích riêng của ông?

Hai bàn tay ông trượt xuống hai cánh tay áo choàng lông thú, quàng lên hai tay nàng đang khoanh lại để ôm nàng, trong khi miệng ông phớt lên má nàng và mang tai nàng một cách vô cùng kích thích. Nhưng nàng phản ứng trước những lời nói mơn trớn của ông còn nhiều hơn là trước sự vuốt ve ấy.

- Tôi đã không cho cô thấy chúng ta đã ở bên nhau như thế nào sao? Những buổi ăn tối yên tĩnh bên nhau. Những buổi tối thân mật chỉ có hai ta. Tuyệt vời, Flame ạ, nếu cô cứ để cho...

Nàng chao đảo nhưng chỉ một khoảnh khắc.

- Không! - Nàng nói, rồi với giọng cương quyết hơn: - Không!

Nàng tiến một bước ra khỏi vòng tay ông, và tiến thêm hai bước đứng ra xa ông. Nàng vội vàng cởi cái áo choàng và quay lại đưa nó cho ông, ước mình thật thẳng để che dấu không cho ông biết nàng đang run rẩy đến thế nào ở bên trong.

- Cái áo lông thú đẹp lắm, Malcom, nhưng tôi không thềm đâu, vì những điều kiện kèm theo nó.

- Mới đây thôi, cô không phản đối gì cả - Ông nhắc nhở nàng, đôi mắt màu xám của ông vẫn ánh lên một niềm tự tin.

Không phủ nhận được điều đó, Flame làm ngơ luôn. Khi ông không chịu cầm lại cái áo ở tay nàng, nàng liệng nó lên cái ghế gần đấy, và nói:

- Tôi không trở thành tình nhân của ông đâu. Tôi không để cho mình bị lợi dụng như vậy đâu.

- Cô sẽ không bị lợi dụng - Ông nổi nóng: - Cô tưởng cô là cái thá gì? Không có tôi giúp đỡ, cô chỉ là một cô gái của xã hội thượng lưu nghèo rớt mùng tơi đây kiêu hãnh! Việc làm, đồng lương, chức vụ phó tổng giám đốc, cái gọi là sự nghiệp của cô, hoàn toàn nhờ tôi mà có.

Nàng đã xô đẩy ông quá trớn. Biết vậy, nhưng nàng không còn quay lui được nữa, cho dù nàng muốn.

- Tôi chưa hề bao giờ xin ông những đặc ân gì cả, Malcom.

- Nhưng mẹ kiếp, cô đã nhanh nhẩu vô cùng để nhận những đặc ân đó. Tôi đã mua cô và bỏ tiền ra cho cô cả chục lần.

- Khi ông muốn giao cho tôi trông coi hợp đồng quảng cáo cho các cửa hàng Powell của ông, tôi đã nói rõ là nếu ông tưởng rằng ông đang bỏ tiền ra mua cái gì khác, thì tôi không thiết. Tôi đã hứa với ông rằng tôi sẽ dành ưu tiên tuyệt đối cho hợp đồng quảng cáo của ông. Và từ đó đến nay tôi đã làm như vậy. Mỗi lần ông gọi tôi đến liền. Chỉ có một chỗ tôi không đến là giường ngủ của ông, tôi sẽ không bao giờ đến đó!

Ông nhếch mép cười:

- Cho dù phải mất luôn hợp đồng Powell? Và tất cả những hợp đồng khác nhờ tôi giới thiệu đến? Tôi đã mở các cánh cửa của các xí nghiệp cho cô, Flame, và tôi cũng có thể đóng lại nhanh như thế và bảo đảm chúng sẽ đóng mãi với cô.

- Có phải đó là tối hậu thư không, Malcom? - Nàng cũng nổi đóa - Có phải ông nói rằng hoặc là tôi vào giường với ông hoặc là sự nghiệp của tôi sẽ tiêu tan? Ông thêm muốn tôi đến mức độ không cần biết tôi sẽ thù ghét ông ngay trong khi ông làm tình với tôi sao? Một sự sát nhập chống đối, có phải đó là điều ông muốn không?

- Không, mẹ kiếp, không! - Ông quay mặt tránh đôi mắt nàng, đưa tay lên vuốt mái tóc bạc.

Flame nhìn trừng trừng vào ông, ý thức ông đang bị chạm nọc, đang run rẩy vì bị chạm tự ái và tức giận. Nàng đột ngột quay phắt người đi đến cái lưng ghế cao trước bàn giấy ông. Nàng lấy lại tập hồ sơ ở nệm ghế và đi về hướng cửa ra. Nhưng Malcom đã đứng chờ ở đấy. Nàng dừng lại cách ông một cánh tay.

- Tôi thật tình không nghĩ rằng ông có gì phàn nàn về công việc tôi đã làm cho ông, Malcom. Hay của công ty nói chung. Nếu ông nghĩ rằng ông đáng được nhiều hơn thế, ông cứ việc rút lại hợp đồng. Đừng có đem cái đó ra hăm dọa tôi.

- Tôi không bao giờ có ý định như vậy! - Ông nóng nảy nói.

- Không à? Bây giờ tôi có cảm tưởng ông đang làm áp lực với tôi.

Ông tiến lên một bước và nắm hai tay nàng.

- Mẹ kiếp! Flame, cô không lạnh nhạt đối với tôi. Cô đã chứng tỏ như vậy khi tôi ôm cô trong tay vừa rồi.

- Tôi chưa bao giờ phủ nhận tôi thích ở bên ông. Tôi đã luôn luôn khâm phục và kính nể ông, Malcom, và cũng thích ông nữa. Đó chính là lý do tại sao tôi sẽ không trở thành nhân tình của ông.

- Cô nói không hợp lý chút nào cả.

- Thật không? Malcom, tôi không có ảo tưởng rằng chuyện này sẽ hơn gì một cuộc đàn dúi tầm thường. Có lẽ tôi tham quá, nhưng tôi thấy không lợi ích gì để trở thành nhân tình của một người đàn ông, dù đó là ông. Tôi không muốn một cuộc đàn dúi qua đường, trong đó tôi chỉ là một món đồ sở hữu khác của người ta. Tôi muốn được nhiều hơn thế, một cái gì hứa hẹn với tôi, hay ít nhất cũng cho tôi hy vọng, một mối liên hệ bền vững, thoả mãn đầy đủ các nguyện vọng của tôi, có được một người thực sự quan tâm đến tôi.

Nàng nhìn ông, càng thấy rõ hơn bao giờ hết sự trống rỗng của cuộc đời nàng.

- Có lẽ ông sẽ làm cho tôi sung sướng một thời gian...tôi không biết nữa. Nhưng không sớm thì muộn, ông sẽ chán tôi và câu chuyện sẽ kết thúc. Rồi tôi sẽ ra sao? Chúng ta không thể làm việc với nhau nữa. Sẽ quá nguy hiểm cho cả hai chúng ta. Cuối cùng, ông sẽ rút lại hợp đồng và chuyển qua một hãng khác. Và tôi sẽ mất luôn ông, và mất cả hợp đồng nữa.

- Cô không biết chuyện đó.

- Chúng ta đừng nên tự lừa dối mình, Malcom. Cái đó sẽ diễn ra như thế - Nàng vẫn còn giận, nhưng bây giờ giọng nàng trở nên lạnh lùng: - Cả hai trường hợp tôi đều bị thua thiệt. Tôi biết vậy từ lâu.

Hai bàn tay ông lơ lửng, rồi buông luôn tay nàng.

- Cô sẽ không thua thiệt đâu, Flame. Tôi có thể rất rộng rãi.

Ánh mắt của ông vẫn đầy thêm muốn mãnh liệt như trước đó. Những lời của nàng nói này giờ chẳng có tác dụng gì với ông.

- Tôi không phải món đồ mua mà được, Malcom. Tôi thiết tưởng đã nói rõ điểm ấy - Nàng đáp lại, rồi bỏ cuộc, vì thấy cãi cò nữa cũng chẳng tiến tới đâu - Xin lỗi ông, tôi còn phải trở về văn phòng.

Ông không cãi lại:

- Tôi sẽ gọi Arthur mang xe ra.

- Tôi đi bộ thì hơn, cảm ơn ông.

Và nàng đi bộ thật, qua 12 dãy phố từ cửa hàng Powell đến công ty của nàng, chân bước thật nhanh như muốn xua đuổi sự tức giận nung nấu trong lòng, mà vẫn không được. Về đến văn phòng nàng, nàng còn thấy giận nhiều hơn, giận Malcom đã hăm dọa nàng, và giận mình đã cung cấp cơ hội cho ông ta. Sao nàng có thể ngu xuẩn đến thế, yếu mềm đến thế?

Khi nàng đi xộc vào văn phòng ngoài của người phụ tá của nàng, cô gái tóc vàng ngẩng lên, mặt nhẹ nhõm hẳn.

- Mừng quá, cô đã về.

Flame đi ngang qua cô ta và đẩy cửa vào văn phòng của nàng. Nàng đứng sững. Debbie nói:

- Người bán hoa mang đến một ít hoa.

Một ít hoa? Hoa đầy cả phòng! Không có một bước nào trên sàn là không có một chậu hoa, đầy những bụi lan mọc tràn ra cả chậu. Flame lách từng bước đi vào văn phòng, ngây ngất vì mùi hương của vô số hoa phong lan đang tỏa ra.

Debbie đứng ở ngưỡng cửa, lẩm bẩm:

- Khó tin thật, phải không?

Flame quay lại, bây giờ mới nói được:

- Ai gửi hoa đến thế?

- Có tấm thiệp trên bàn cô. Tôi để trên máy điện thoại.

Flame bước tới bàn giấy, bỗng nghĩ ra rằng chỉ có một người nàng quen dám hoang phí như vậy. Nàng giật lấy tấm thiệp và mở ra, miêng lẩm bẩm: “Nếu Malcom nghĩ rằng...”

Nhưng rồi nàng đọc trên tấm thiệp: “Cho đến khi chúng ta gặp lại” và ký tên Chance Stuart.

Bàng hoàng, nàng tựa đầu vào góc bàn giấy và cố gắng nín cười:

- Ai gửi vậy? - Debbie hỏi cùng lúc Ellery hiện ra đằng sau cô ta.

- Flame về chưa? - Anh ta hỏi, và đồng thời thấy hoa phong lan đầy trong phòng - Cái gì vậy nè? Bộ cô đổi văn phòng thành một vườn địa đàng trong rừng hay cô vừa ký được hợp đồng với hãng FTD?

Chuông điện thoại reo vang.

- Để tôi.

Debbie hấp tấp trở ra bàn giấy của cô ở phòng ngoài.

- Có khó tin không? Tuyệt đối khó tin? - Vẫn còn bàng hoàng, không nói được nên lời, Flame đưa bàn tay vuốt dọc một cành cong đầy hoa trắng nhỏ nhỏ lạ kỳ trên suốt chiều dài của nó.

- Ai gửi cho cô đấy. Tarzan của rừng sâu hay ông phù thủy Merlin Olsen? - Ellery đi vào, mắt đăm đăm nhìn tấm thiệp ở tay Flame.

- Chance Stuart...

Nàng đang cố tin là có thật, thì Debbie lại ló đầu qua khung cửa nói:

- Flame, có điện thoại đường dài gọi đến, của một ông tên là ông Stuart. Đường dây số hai.

Trong khoảnh khắc, mắt nàng bắt gặp mắt của Ellery. Rồi nàng quay đi cố tìm máy điện thoại giữa các chùm hoa phong lan chằng chịt. Cuối cùng tìm ra nó, nàng cầm ống nói lên và bấm vào nút có đèn sáng đang chớp, bụng nôn nao không ngừng.

“A-lô!” Nàng cố giữ giọng nói cho tự nhiên, nhưng làm sao được khi văn phòng nàng tràn đầy hoa và người biểu hoa đang nói trên đường dây điện thoại.

“Flame. Chance Stuart đây. Cô mạnh khỏe không?” Giọng nói sang sảng và ấm áp như rượu brandy hâm nóng.

Bỗng nàng sức nhớ lại nụ cười nguy hiểm và gương mặt đẹp trai kiểu phóng đảng của chàng. Nàng đáp: “Tôi đang chìm ngập trong hoa phong lan đây, hoa tràn đầy khắp phòng đẹp lắm!”

“Tôi vui mừng vì cô thích chúng”

“Tôi thích lắm”

“Tôi gọi cô vì tôi có dư một vé xem nhạc kịch tối thứ Sáu. Đó là một vé ở chỗ rất tốt trên ban công... ngay bên cạnh ghế tôi. Tôi có thể mời cô dùng nó và xem buổi nhạc kịch với tôi chẳng?”

Do dự, Flame liếc nhìn Ellery, nàng đã dự định đi xem cùng anh ta, nhưng nàng bận tâm nhiều hơn vì cách kết thúc buổi gặp mặt đầu tiên và duy nhất giữa Chance Stuart và nàng. Chàng ta đã rời buổi tiếp tân của ông bà DeBorg bằng cách quàng tay quanh lưng cô nữ danh ca ra về.

“Về cô Colton thì sao?” - Nàng hỏi với giọng thật tự nhiên.

“Lucianna sẽ hát trên sân khấu, tôi chắc vậy. Nhưng có hay không tôi vẫn mời cô. Cô đến không?”

“Tôi đã có dự định khác”. Nàng lại nhìn Ellery. Anh ta mỉm cười tinh quái và ra dấu cho nàng nhận lời. “Nhưng tôi nghĩ rằng, có thể thay đổi cũng không khó khăn gì”.

“Tốt”

Sau khi cho chàng địa chỉ và đồng ý về thì giờ, Flame lặp lại những tiếng của chàng trong lần chia tay: “Hẹn kỳ tới”. Rồi nàng gác máy, mấy ngón tay còn để trên máy một lúc, và tay kia vẫn còn cầm tấm thiệp.

Ellery ngửa đầu ra sau và trầm ngâm ngắm nàng:

- Cô có biết, cô có cái vẻ rõ ràng là một người đàn bà đang yêu?

- Lố bịch - Má nàng nóng bừng một cách lạ thường - Thậm chí tôi còn chưa biết anh ta.

- Cô Flame thân mến của tôi ơi, tình yêu không phải là một ý kiến. Nó là một phản ứng hoá học. Hoặc là có gì xảy ra giữa hai người, hoặc là không có.

- Anh đang nói về tình yêu hay về sự bùng cháy? Nói cho ngay, chẳng quan hệ gì - Nàng nhún vai: - Cả hai có thể bùng vào mặt mình.

Nàng có quá nhiều kinh nghiệm về những chuyện ấy để còn nghe theo cảm xúc của mình, nàng tiếp:

- Tôi thấy an toàn hơn cả là nên làm một cuộc trắc nghiệm nho nhỏ trước. Nó có thể tránh cho ta khỏi đau đớn nhiều về sau.

- Cẩn thận, cô bạn thân yêu. Những vết sẹo của cô đang lộ ra.

- Tôi sẽ xoa phấn lên để che giấu chúng - Nàng đáp, và nhìn quanh gian phòng đầy hoa phong lan, một lần nữa bối rối vì chúng nhiều quá đối. Nàng nói to - Tôi làm gì với tất cả những bụi hoa này?

- Tận hưởng chúng, cô bạn thân yêu - Ellery khuyên - Chỉ tận hưởng chúng.

- Anh biết không, Ellery. Tôi gần như tin rằng anh là một con người lãng mạn đội lốt một kẻ bất cần.

Anh ta mỉm cười và nháy mắt tinh quái:

- Cũng như cô - Câu nói anh ta làm nàng bật cười với phản ứng tự nhiên là chối cãi. Nhưng Ellery không để ý tới và đi ra ngoài.

Flame lắc đầu tức tối, quay qua chậu phong lan gần nhất, nàng hít hương thơm của các đoá hoa, trên tay vẫn còn cầm tấm thiệp của Chance, và mặt nàng để lộ ra một nỗi nhớ nhung mơ hồ những ảo tưởng cũ đã tiêu tan.

7. Chương 7

Những chiếc đèn lồng thấp sáng, treo ở các cột bằng sắt, uốn theo kiểu trang trí, ở cổng vào sân nhà hát nhạc kịch đồ sộ, cạnh tượng đài kỷ niệm chiến tranh. Cách các cửa sổ vòng cong cao ngất của nhà hát sáng

choang ánh đèn, báo cho thiên hạ biết mùa nhạc kịch đã mở màn trong mùa thu. Bên ngoài, toàn Roll Royce và Mercedes đậu dài dọc theo đại lộ Van Ness, trong khi các nhân vật vai vế tụ họp bên trong.

Sự kiện văn hoá này báo hiệu mùa giao tế xã hội của San Francisco cũng bắt đầu. Bất cứ ai có tên tuổi trong xã hội, và những người muốn trở thành như vậy, đều đến dự buổi dạ hội. Họ đến để xem và cũng để cho người khác thấy họ, chỉ làm khoái chí các người vẽ kiểu áo trên khắp toàn cầu. Và tất cả đều ở đây, lựa của De Ribes cọ xát vào lanh của Ungaro; nhưng của Valentino sánh vai cùng sa tanh của St. Laurent. Thêm vào đó ánh sáng lấp lánh của kim cương, ánh sáng mờ ảo của hồng ngọc, ngọc saphia, và các viên ngọc bích long lanh ở ngón tay, cổ tay, cổ và tai các khán giả của nhà hát nhạc kịch.

Khi Flame đến dựa vào tay Chance Stuart, người ta để ý đầy đủ đến mái tóc búi cao của nàng, đôi bông tai kim cương và cái áo dài không dây treo, bằng nhiều có hạt màu sẫm của hiệu De La Renta, và chiếc áo vét bôlêrô ăn màu mặc ngoài, có hai tay dài và hai vai rộng. Nhưng người đàn ông thấp tùng nàng mặc bộ đồ dạ hội màu đen mới làm người ta chú ý nhiều vì hình dáng điển trai, cặp mắt xanh như ánh điện, và nụ cười xảo quyệt. Lần này là một, Flame là kẻ nhận được nhiều cái nhìn ganh tị. Và nàng thích thú nhận điều đó.

Một bóng đèn flash chớp nháng, làm Flame chẳng thấy gì trong chốc lát. Nàng đưa tay lên che mắt và chớp mắt liên hồi để thấy lại.

- Chắc là mắt tôi sẽ đỏ đom đóm cả buổi tối.

- Tôi không trách người chụp ảnh nào muốn có thêm ảnh cô để bỏ vào bộ sưu tập của y - Chance thì thầm, mắt lướt nhanh trên người nàng với vẻ ái mộ.

Nàng mỉm cười để chế giễu câu khen nịnh không thật của chàng.

- Tôi có cảm tưởng họ chú ý nhiều hơn vào người đàn ông đẹp trai một cách quái cùng đi với tôi chứ.

- Quỉ quái? Cô thấy tôi vậy sao? - Những nếp nhăn trên đôi má phẳng của chàng hằn sâu hơn, nhưng không nở thành một nụ cười.

- Gần đây tôi có đọc mấy bài báo về ông, trong đó người ta nêu lên rằng ông có may mắn như được quỷ dẫn đường, và với cách cười của ông nói lên nhiều ý nghĩ quỉ quái nhất đời. Tôi chợt có ý nghĩ có lẽ ông đã đổi cái đuôi và cặp sừng để đổi lấy bộ lễ phục đen tối nay.

Chàng nhìn lại nàng, cái nhìn trở nên thân mật hơn, như không còn có thể giới bên ngoài.

- Có lẽ cái đó giải thích được điều ấy.

- Điều gì? - Nàng ngạc nhiên vì thấy khó thở.

- Quỷ sứ luôn luôn bị lửa thu hút, lửa càng nóng, càng tốt - Chàng nhếch mép cười: - Tối nay tôi chắc sẽ là một tối để đời!.

Từ trong đám đông, Jacqui Van Cleeve gọi to:

- Flame, bạn thân mến.

Flame rời sự chú ý khỏi Chance, nàng bối rối nhiều hơn là nàng thừa nhận bởi câu nói bóng gió của chàng, và dồn vào cô bạn bình luận gia của mục xã hội thượng lưu, mặc một cái áo dài bằng lụa cải hoa màu đen có hoa hồng:

- Tôi không thấy cô ở buổi dạ tiệc trước khi khai trương của Hội. Ellery bảo tôi tối nay cô sẽ có ở đây. Dĩ nhiên, không cần phải giải thích sự vắng mặt của cô nữa. Tôi có thể thấy lý do tại sao cô không có mặt ở đây - Cô ta nói, rồi quay qua Chance - Mừng ông đã trở lại.

- Jacqui! - Chàng khẽ cúi đầu tiếp nhận lời chào, và mỉm cười với cô ta - Tối nay cô rất ưa nhìn đấy nhé, Jacqui.

Cô ta cười to, các chiếc vòng đeo ở tai quay theo cử động của cô.

- Rõ rệt là tôi không thể tiếp với giấy dán tường, trừ phi là giấy của thời Victoria. Tôi đã tưởng không còn thấy ông ở San Francisco nữa chứ. Tôi vui mừng vì đã nhầm.

- Tôi biết nói gì đây? Tôi bị thu hút trở lại đây như một con thiêu thân - Chàng đáp và đưa mắt nhìn Flame, ánh mắt long lanh góp thêm ý nghĩa của câu nói.

Nàng cố gắng không để lộ ra ngoài sự thích chí mà nàng cảm thấy. Và nàng cũng cố gắng không để cho ước vọng của nàng lên quá cao, nàng đã đấu tranh chống lại cả tuần vừa qua. Nhưng việc đó đã chứng tỏ là rất khó khăn, nhất là khi nàng ở cạnh chàng và càng thấy rõ hơn sự có mặt của chàng bên cạnh vô cùng hấp dẫn như nàng đã nhớ.

- Tôi có thể thấy ông xứng đáng với danh tiếng là tiến nhanh - Jacqui khẽ nói.

- Tôi không bao giờ thấy trì hoãn có ích gì - Chàng đối đáp lại - Phải không, Jacqui?

- Phải - Cô ta thừa nhận, rồi đưa mắt nhìn lướt qua đám đông đeo đầy trang sức quanh họ với đôi mắt của người phóng viên - Tôi nay họ thật sự khoe kim cương, phải không? Thật lạ lùng, rất dễ biết ai đeo hột thật. Chỉ cần nhìn quanh họ xem có anh chàng vệ sĩ nào có một chỗ u lên áo vét - Cô ngừng một lúc và toét miệng cười - Cái này làm tôi nhớ lại lần tham dự một buổi dạ vũ từ thiện ở Dallas mà khách mời rất chọn lọc. Ở đấy có một phụ nữ, có thể nói là khoác đầy kim cương trên mình. Tôi đã bình phẩm một câu đại để là đeo gì nhiều thế. Và cô gái Texas dễ thương ấy đã nói với tôi bằng giọng kéo dài: “Jacqui thân mến, hễ nói đến kim cương, thì số ít không nhất thiết là tốt hơn”. Nếu tôi lấy tối nay làm chỉ dấu, tôi có thể nói rằng ý kiến ấy có vẻ được mọi người tán đồng. Cui kìa! - Cô đặt bàn tay lên cánh tay Flame, hướng sự chú ý của nàng vào một cô gái mảnh khảnh tóc vàng đứng gần các cửa sổ vòng cung, mặc một chiếc áo dài do Lacroix vẽ kiểu - Đây là Sandra Halsey. Chiếc áo cô ta đang mặc có phải đẹp tuyệt vời không?

- Đúng thế - Flame đồng ý.

- Cô ta gọi máy bay Concorde mang về cho kịp dịp này. Hãy cứ nói về tiêu thụ hàng hoá trước mắt. Tôi thật mong sao có ai bảo cho cô ta biết, nên thôi đừng chêm những câu tiếng Pháp vào câu chuyện của cô ta nữa. Cái đó déclassé quá rồi!

- Vậy chữ déclassé (xuống hạng), không phải là tiếng Pháp hay sao?

Nhưng Jacqui Van Cleeve tỉnh bơ trước câu chế nhạo ấy:

- Không. Ta đã lấy cấp chữ ấy của tiếng Pháp từ quá lâu rồi. Bây giờ nó là tiếng Mỹ cùng như chữ sabotage (phá hoại). Xin lỗi cả hai người nhé! Tôi dám thề rằng cô ta đang đeo những viên hồng ngọc của gia đình Halsey mà Claudia đã thề không bao giờ cho cô ta đeo. Sự xích mích từ lâu của hai người ấy nếu đã được giải hoà thì thật là một chuyện lạ.

Nói xong, cô ta bỏ đi, tà áo phe phẩy đằng sau lưng giống như đuôi con chó săn đang đánh hơi một con mồi.

Flame mỉm cười và quay lại Chance.

- Trong trường hợp ông chưa biết, tôi xin nói cho ông hay sự khác biệt duy nhất giữa Jacqui và một kẻ săn tin tầm thường là cái vòng nạm đầy kim cương ở cổ cô ta. Những bí mật của những người khác là hàng hoá buôn bán của cô ta, dù in được lên mặt báo hay không.

- Hèn chi có nhiều người cầu mong cô ta đừng biết đến chuyện của họ.

- Nói thế còn là ít.

Nàng lăm bằm và tự hỏi Jacqui đã biết gì, hay tưởng rằng đã biết về nàng. Câu hỏi ấy làm nàng thắc mắc nhiều hơn khi nàng thấy Malcom Powell tiến lại phía nàng, bước đi thông dong. Nàng không gặp lại hay nói chuyện lại với ông ta từ hôm thứ Ba nàng bỏ văn phòng ông ra về. Nàng bắt gặp cái nhìn của ông, và bỗng ý thức rõ rệt quyền lực toát ra từ con người ấy. Ông thuộc loại người không ưa bị từ chối điều gì ông muốn. Nàng thấy mắt ông đưa từ nàng qua Chance, rồi trở lại nàng, đôi mắt ông có vẻ như yêu cầu một sự giải thích, hay là buộc tội.

- Chào ông Malcom - Nàng chào ông trước, giọng nói vui vẻ như điềm nhiên.

- Flame! - Ông khẽ cúi đầu, mấy sợi tóc màu xám tro phản chiếu ánh đèn treo ở trần nhà làm cho mái tóc hoá ra màu bạc.

- Tôi tin rằng ông đã gặp Chance Stuart tuần vừa rồi.

- Phải, ở nhà ông bà DeBorg - Malcom xác nhận và chìa bàn tay ra - Tôi cũng không tự hỏi, không biết ông có bay trở về dự buổi biểu diễn của cô Colton hay không?

Trong khi hai người bắt tay, Flame cảm thấy không khí căng thẳng như thể hai đối thủ lần đầu gặp nhau đang coi giò coi cẳng nhau.

- Vì lý do đó và cũng vì nhiều lý do khác - Chance nói.

-Ồ! - tiếng đáp ngắn gọn ấy có một giọng thách đố nhưng Flame không để ý đến, vì nàng đang có cảm giác bị theo dõi.

- Diedre đâu? Bà ta không đi cùng ông hay sao? - Flame hỏi, và viện cớ đó liếc quanh đám đông tìm xem ai đang theo dõi nàng.

- Gió làm rối tóc bà ấy. Bà đã vào phòng trang điểm sửa lại tóc.

Nhưng Flame chỉ nghe nửa câu đầu, vì nàng vừa chợt thấy người đàn ông mặc bộ đồ màu xanh hải quân đang dán mắt vào nàng. Khuôn mặt của y có vẻ quen quen nhưng nàng không nhớ được y là ai và trước đó nàng đã gặp ở đâu. Y bỗng quay mặt và bỏ đi gần như ý thức là có lỗi. Y không mặc trang phục dạ hội nên Flame thắc mắc phải chăng y thuộc ban bảo vệ toà nhà. Nhưng bảo vệ thường mặc đồ đen.

Tại sao nàng để cho chuyện ấy làm phiền nàng? Từ khi lớn lên, nàng chẳng đã bị đàn ông lạ nhìn hoài đấy sao? Nàng cố gắng chú ý lại vào Malcom, ông ta đang nói:

- Diedre kia kìa. Xin hai người tha lỗi cho tôi...

- Xin ông tự nhiên - Flame mỉm cười theo Malcom một lúc.

- Công ty của cô lo quảng cáo cho các cửa hàng của ông ta phải không? - Chance hỏi.

- Phải - Flame đáp, và tự hỏi chàng có nghe đồn về chuyện gọi là dan díu giữa nàng và Malcom hay không. Nhưng về mặt chàng không để lộ dấu hiệu gì tỏ ra câu hỏi vừa rồi có ý nghĩa khác.

- Thật ra, chúng tôi vừa đang lo các mục quảng cáo trên báo và truyền hình cho các cửa hàng ấy trong tháng vừa qua. Đối với chúng tôi, lễ Giáng Sinh bắt đầu còn sớm hơn lễ Tạ Ơn.

- Như thế là vui Giáng Sinh sớm!

Nàng dính chính với giọng bông đùa:

- Ái chà, chúng tôi chỉ lo khía cạnh thương mại của lễ Giáng Sinh mà thôi, theo đó thì cần đẩy mạnh niềm tin cho rằng “Cho nhiều hơn nhận” thì được phước lành nhiều hơn, và cần tăng gia tiếng giật chuông của máy khâu tiền hơn là quả chuông bạc. Những khách hàng của chúng tôi có khuynh hướng muốn khâu bạc các trong lễ Giáng Sinh.

- Servoge có lẽ sẽ hân diện về họ.

Flame phì cười và thêm:

- Uổng thay, bây giờ người ta không chịu cho... Nếu không, ông ấy thật thích hợp với thời đại ngày nay.

- Còn cô thì sao? Cô có phải một người như thế không? - Chance hỏi và tò mò nhìn nàng.

- Không hoàn toàn vậy. Mặc dầu, vì không còn thân thích nào, đối với tôi lễ Giáng Sinh đã mất nhiều ý nghĩa.

- Cô không có ai thân thích cả sao?

Nàng lắc đầu:

- Cha mẹ tôi mất cách đây mấy năm. Vì tôi là con một... - Nàng nhún vai bỏ lửng câu nói và xua đuổi cảm giác cô đơn, rồi tập trung chú ý vào chàng. - Tôi chắc ông thuộc một gia đình đông đúc.

Không bài báo nào viết về Chance nhắc nhở gì đến gia đình của chàng. Thật ra, Flame không nhớ một điểm nào khác về lý lịch của chàng, ngoại trừ một thời gian phục vụ trong quân đội ở Việt Nam.

- Không, tôi cũng giống như cô, tôi là con một, và cha mẹ tôi đã chết hết. Và những ngày lễ cũng chẳng có ý nghĩa gì nhiều đối với tôi.

Chàng nhếch mép cười, nhưng cái nhìn thông cảm của chàng làm Flame cảm động.

Sid Barker đứng chắn ngang trước máy điện thoại trả tiền và nóng nảy rít từng hơi thuốc. Vai y co giựt, mắt y lảo liên dòm các khách khứa giàu có đi ngang qua. Lúng túng giữa đám đông nhiều tiền bạc và có thái độ trịch thượng, y bất giác chà mũi giày màu nâu của y lên phía sau ống quần màu xanh hải quân, để cho giày bóng thêm đôi chút. Y hút điếu thuốc đến tận đầu lọc, rồi hít một hơi chót, thở khói qua cái mũi cú vọ của y.

Y vừa dụi tàn thuốc vào cái thùng đựng cát để gạt tàn thuốc, thì máy điện thoại reo vang. Y bỏ tàn thuốc xuống ngay và cầm ống lên trước khi chuông reo lại lần thứ hai.

- Vâng, tôi đây.... Sao ông lâu vậy? ...Phải, tôi thấy họ đứng với nhau cách đây không đầy năm phút. Tôi nghĩ rằng, cô ta thấy tôi... Nếu ông muốn vậy... Nhưng theo ý tôi, việc đó không có kết quả gì đâu... Nếu ông muốn thế, tôi sẽ làm thế. Ông trả tiền mà!

Y gác máy, nhìn xem có ai không, rồi quay đi, vuốt mái tóc bắt đầu hói, vai y lại co giựt. Liếc quanh một lần nữa, y trở vào để tìm cô nàng tóc đỏ, cố nghĩ ra một cách để gặp nàng một mình. Lần này y gặp vận hên. Y đã tưởng sẽ mất hàng giờ mới gặp được lúc thuận lợi, nào ngờ gặp ngay. Nàng đang đứng tách ra một bên, theo dõi câu chuyện nhưng không tham gia vào.

Rảo bước nhanh vừa đủ để khỏi bị chú ý, Sid Barker đi vòng quanh và đến gần bên nàng. Y còn cách nàng hai bước thì nàng thấy y, thoát đầu nàng kinh ngạc, nhưng rồi nhìn y có vẻ thăm dò. Có thể là nàng không nhận ra y. Y đứng lại bên nàng và lén chuỗi cho nàng mảnh giấy rút từ túi y ra.

Trán nàng cau lại, đôi mắt xanh không nhìn y nữa mà nhìn xuống mảnh giấy. Y bỏ đi ngay lập tức, và len vào chỗ đông người nhất.

“Tốt hơn, cô nên biết khôn trước khi quá chậm, và tránh xa anh ta. Nếu không, cô sẽ hối tiếc”.

Sững sờ trước lá thư hăm dọa, Flame nhìn trừng trừng theo y, câu “tránh xa anh ta” dội lại trong đầu óc nàng. Cũng mấy chữ đó đã viết trên mảnh giấy như mảnh giấy nàng đã xé ở nhà De Borg trong buổi liên hoan tuần trước. Đám đông che khuất y, nhưng nàng còn thấy lần chót đôi giày nâu của y. Người bồi mặt như chim ó, người đàn ông đã bắt gặp đang nhìn nàng một cách thô lỗ là một.

Nhưng lá thư này cũng vô nghĩa như lá thư trước. Tránh xa ai? Malcom, Chance?

Và ai có thể là người gửi thư ấy? Nếu anh ta là Malcom, thì người gửi thư là Diedre, rất hợp lý. Nhưng nếu là Chance thì người gửi là ai? Lucianna Colton? Cô ta có coi Chance là vật sở hữu của cô ta không?

Hay có thể nào là... Malcom? Ông ta không muốn có kinh địch bất cứ về mặt nào. Nàng càng nghĩ đến điểm đó và nhớ lại những câu hăm dọa của ông ta hôm thứ Ba, lại càng có vẻ đích thị là ông ta. Ông ta dám dùng cả thủ đoạn hăm dọa để đạt được điều ông muốn. Rõ ràng nàng đã hoài công nói nhiều hôm thứ Ba với ông. Ông thêm muốn nàng. Và không đếm xỉa gì đến cảm nghĩ của nàng, tương lai của nàng, kiếm có là sẽ do tay nàng đầy đủ.

- Theo ý tôi, đã đến giờ chúng ta vào chỗ ngồi – Kèm theo lời nói là một bàn tay chạm vào lưng nàng, làm nàng giật mình. Quay đầu lại, nàng bắt gặp cái nhìn nồng hậu của Chance, chàng hỏi ngay: - Có gì lạ không?

- Không - Nàng vội mỉm cười, quá vội. - Tôi vừa chợt có ý nghĩ là có lẽ ông muốn đi vào hậu trường để chúc cô Colton gặp may mắn tối nay.

Chance mỉm cười lắc đầu:

- Lucianna tự cô lập hoàn toàn ba giờ trước khi biểu diễn. Cô ta chỉ cho phép người uốn tóc và người giúp mặc y phục vào phòng trang điểm của cô ta thôi.

- Ông quen cô ấy khá lâu rồi, phải không?

- Lâu lắm rồi, đến nỗi không ai còn nhớ từ bao giờ - Bàn tay sau lưng nàng ấn mạnh hơn một chút, gây nên một cảm giác dễ chịu: - Chúng ta đi vào chứ?

Nàng mỉm cười, và ngẩng đầu cao lên, quyết không để bất cứ điều gì làm hỏng buổi tối này của nàng. Nàng đáp:

- Điều ấy rất hợp thời, ông Stuart ạ.

Họ vừa vào chỗ ngồi không lâu, đèn trong rạp tắt bớt và dàn nhạc bắt đầu đánh khúc dạo của vở II Trovatore. Có tiếng xào xạc và rì rầm giờ chót do một số khán giả đi trễ. Rồi thì màn kéo lên để hiện ra phong cảnh của một lâu đài ở thế kỷ mười lăm và vườn tược ở Argon bao quanh bởi màn đêm huyền bí.

Người đội trưởng đội cấm vệ, bằng một giọng trầm vang, kể cho đám người vây quanh ông câu chuyện ly kỳ của một người đàn bà Gypsy già, bị thiêu trên giàn lửa vì đã bỏ bùa hại một trong hai cậu bé con ông bá tước, và chuyện người con gái của bà Gypsy, để trả thù cái chết của mẹ, đã bắt cóc đứa bé kia, và theo câu chuyện, đã liệng nó vào lửa đã thiêu chết mẹ cô ta, bằng cách đó trình bày cốt truyện bi thống của Verdi về sự báo thù của người Gypsy.

Người đội trưởng vừa kể xong thì tiếng chuông đổ đúng nửa đêm. Và Lucianna Colton xuất hiện trên sân khấu trong vai Leonora, một nhà quý tộc trong triều.

Trong khi khán giả hoan hô nhiệt liệt, Flame nhìn trộm người đàn ông ngồi cạnh nàng. Trong rạp hát tối mờ, các ngọn đèn ở sân khấu chiếu vào mặt chàng làm nổi lên những đường gầy và những mặt phẳng, hai gò má cao và quai hàm, đồng thời tạo thành những bóng đen trên đôi má lốm của chàng. Nàng nhận ra nét mặt nhìn nghiêng của chàng rất sắc sảo và mạnh bạo, và nàng cũng nhận ra chàng ít phản ứng đối với sự xuất hiện của Lucianna. Nàng tự đặt câu hỏi phải chăng chàng đã mời nàng tối nay. Giả thử rằng chàng đã có bất hoà điểm gì đó với cô danh ca giọng nữ kim để trả đũa. Chàng có vẻ vui lòng vì Lucianna được hoan nghênh, nhưng không thái quá. Flame hơi buồn nhận thấy không dễ gì xua đuổi khỏi đầu óc nàng những điểm ám đạm ấy để tận hưởng buổi tối này. Như có cảm giác nàng nhìn, Chance quay lại nhìn lại nàng. Vào lúc đó, nàng nhận thức rõ rệt hai người chỉ cách nhau có vài phân, vai họ gần đụng vào nhau. Trong khoảnh khắc, nàng ước chi vở kịch đang kết thúc thay vì đang bắt đầu, rồi cố gắng chú ý trở lại vào Lucianna Colton đang đứng trên sân khấu chờ cho tiếng vỗ tay hoan hô chấm dứt, và tiếp theo đó, cô ta bắt đầu hát bản Aria mở màn vở kịch, một bài ca về tình yêu và cảm xúc.

Khi màn kéo lên bắt đầu hồi hai, sân khấu trình bày một cảnh bình minh ở trại của những dân Gypsy trên vùng núi và nhạc cử khúc đồng ca “đập đe” nổi tiếng. Nhạc tắt dần, và cô con gái của người đàn bà Gypsy, nay là một bà già, cất tiếng hát bài ca về cái chết của mẹ trên giàn lửa.

Chance nghe lời ca đầy thù hận và cay đắng của người Gypsy và tiếng gào của bà ta: “Con phải báo thù cho mẹ”, nhưng cuối cùng chàng không chú ý vào bản nhạc nữa. Vai đó có nhiều điểm giống bà Hattie quá chừng, bà ta cũng đầy thù hận, ngày càng tích lũy nhiều thêm.

Chàng có thể đối phó dễ dàng với sự thù hận đó, nhưng bất lực trước sự thất vọng vì cả một tuần lễ nay không tìm ra được tên người thừa kế mới của Hattie, người sẽ phồng tay trên trang trại Morgan đáng lẽ về tay chàng. Matt Sawyer đã tìm ra danh tánh người sưu tầm phả hệ ở Salt Lake City, một ông Barthomomew T. Whaittier nào đó. Rủi thay, ông ta đã đi sang Anh quốc để truy cứu nguồn gốc tổ tiên của một khách hàng. Cuối cùng Matt đã tìm ra ông ta tại một làng hẻo lánh ở miền Bắc nước Anh, nhưng Whittier chẳng giúp được gì. Phải, ông nhớ đã sưu tra tài liệu về một chi nhánh của dòng họ Morgan ở bờ biển miền Tây, nhưng người luật sư ở Tulsa đã yêu cầu ông gửi kèm theo báo cáo tất cả các tờ ghi chép của ông. Vì vậy, không, ông không còn lưu trữ tin tức gì cả. Tuy nhiên, ông chắc chắn rằng người thân thuộc trực hệ còn sống của chi họ đó là một phụ nữ, tuy bà ta đã có chồng và không còn mang tên Morgan nữa. Không, ông không nhớ là tên gì, không có các ghi chép, ông không tài nào nhớ được. Nhưng ông có thể thu tập tài liệu lại một lần nữa. Lần này sẽ không mất nhiều thì giờ vì ông đã biết nhiều nguồn thông tin mà ông đã sử dụng một lần rồi. Ngày hôm qua, người sưu tầm phả hệ đã bay trở về Salt Lake City, do Chance trả tiền chi phí, để bắt đầu lại toàn bộ cuộc điều tra về người con cháu dòng họ Morgan.

Trước đó, Chance hy vọng có được tên người thân thuộc của dòng họ Morgan đã lạc mất từ lâu nay khi chàng trở lại đây vào cuối tuần. Nhưng không, tuy chàng có được an ủi là chỉ sẽ phải đối phó với một nữ nhi. Có nhiều khả năng lợi cho chàng là một người phụ nữ ở California có lẽ không thích có một trang trại

nuôi gia súc ở Oklahoma, cho dù có vẻ lãng mạn đến mấy đối với bà ta. Không chóng thì chầy, sự ham thích mới mẻ lúc đầu sẽ phai nhạt đi, và chàng có ý định thúc đẩy cho việc đó xảy ra, không sớm thì muộn. Điều đó có nghĩa là còn nhiều chuyến đến San Francisco, nhưng - Chance liếc Flame - Chàng có cảm tưởng dù sao cũng sẽ đi nhiều chuyến. Sao không phối hợp công việc và thích thú?

Sau buổi diễn, Flame đi theo Chance vào hậu trường, trà trộn vào đám đông những bạn hữu và người ái mộ đang chen đẩy trong phòng trang điểm của Lucianna Colton để khen ngợi cô ta. Flame phải đồng ý với những lời tán tụng của họ. Cô nữ danh ca xứng đáng tất cả những lời khen cô hát hay và có giọng tốt.

Nàng theo dõi Lucianna Colton vẫn còn mang lớp son phấn dày bụi của sân khấu và mặc một áo kimono màu ngọc bích chạy ào tới ôm hôn Chance.

- Tôi biểu diễn tuyệt vời phải không? - Cô ta có vẻ kiêu ngạo rất tự nhiên.

- Còn hơn là tuyệt vời nữa! Và nếu mười lăm lần kêu cô vén màn bước ra chào khán giả chưa chứng minh được điểm đó, thì chẳng có gì chứng minh được - Chance buông cô ra đứng thẳng lên, một vết son môi đỏ tươi dính trên má chàng.

- Thật là vinh quang, phải không? Họ cứ vỗ tay hết lớp này tới lớp khác. Tôi đã tưởng vỗ tay không bao giờ ngừng - Cô ta để ý thấy vết son trên má chàng và bấu môi làm ra vẻ buồn rầu: - Coi kìa, tôi đã để dấu lại trên anh, cưng ạ! - Cô với tay lấy ngón chùi vết son ấy, nhưng chỉ làm nó vấy ra thêm.

- Đừng quan tâm - Chàng rút khăn tay ở túi ra tự lau lấy.

- Không - Cô lẩm bẩm, và nở một nụ cười tự mãn.

- Buổi biểu diễn vừa rồi thật xuất sắc, cô Colton ạ! - Flame chen vào - Tên cô đáng được nhắc nhở đồng thời với Callas, Pills và những danh ca vĩ đại khác.

- Cảm ơn lòng tốt của cô.

Cô ta nói thế, nhưng vẻ lạnh nhạt trong đôi mắt cô ta khiến Flame tự hỏi phải chăng cô nữ danh ca giận nàng vì nàng đi với Chance. Lucianna quay ngoắt lại với Chance:

- Anh sẽ có mặt tại buổi liên hoan chứ?

- Có lẽ sau đó.

- Lucianna thân mến! - Một người đàn ông vừa đâm bổ vào phòng, hai tay dang rộng làm ra vẻ ái mộ cực kỳ - Cô đã biểu diễn như thần tiên, tuyệt diệu, thật sự không ai sánh kịp.

- Ô, Oscar! - Lucianna kêu lên chào mừng và xông tới đón ông ta - Anh yêu tôi?

- Yêu cô? Em cưng, em làm trái tim anh thổn thức - Ông ta kêu to lên, trong khi Chance đỡ tay Flame đưa nàng lên đám đông ra ngoài.

Lucianna đưa mắt nhìn theo chàng. Có lẽ sau đó, chàng đã nói. Nhưng cô ta biết chàng rõ quá. Chàng sẽ không trở lại dự buổi liên hoan, mà đi theo con bé tóc đỏ ấy. Ý nghĩ đó làm cho cô ta cảm thấy trong mình lạnh ngắt, vừa lạnh mà lại vừa nóng bừng. Tại sao? Trước đó cô ta đã từng thấy chàng đi với nhiều người phụ nữ khác kia mà. Thế nhưng bản năng báo động cho cô ta rõ cô này khác hẳn. Cô ta đã mất chàng ta chẳng? Không. Cô ta không chịu chấp nhận như vậy. Họ đã là tình nhân của nhau, và là bạn thân trong quá nhiều năm. Không người đàn bà nào yêu và hiểu chàng nhiều như cô ta. Chàng sẽ trở lại với cô ta.

Cô ta hất cằm lên cao hơn một chút và nở nụ cười tươi:

- Em biểu diễn quá sức tưởng tượng, phải không, Oscar?

Ra khỏi đám đông ái mộ, Chance nói:

- Tôi đã mạo muội dành sẵn chỗ ăn tối cho chúng ta. Tôi hy vọng cô không lấy thế làm phiền.

Nàng bị bất ngờ. Nàng đã tưởng chàng sẽ đưa nàng về nhà ngay, sau câu trả lời Lucianna về buổi tối liên hoan.

- Không hề chi - Nàng mỉm cười thật nhanh và thật tươi.

Nhưng rõ ràng chàng đã để ý thấy nàng do dự một nửa giây trước khi trả lời. Chàng nói:

- Nếu cô muốn dự một trong các buổi chiêu đãi ấy, tôi có thể huỷ bỏ sự dành bàn.
- Không. Thế nhưng tôi lại tưởng rằng, có lẽ ông muốn nâng cốc mừng sự đắc thắng của cô Colton tối nay.
- Lý do gì cô nghĩ vậy? - Chàng nhượng một chân mày lên, và tò mò nhìn nàng.
- Hai người thân nhau lắm! - Nàng cố tình nhún vai - Mọi người ai mà chẳng biết!
- Cô nghe tin đồn kia à? - Chàng vờ tay ra trước để mở cánh cửa, rồi đặt bàn tay lên cái tay cầm, chàng cúi xuống sát nàng: - Cô là kẻ càng phải biết rằng không nên đặt tin tưởng vào các lời đồn đại!

Giọng chàng dịu dàng, và câu trách móc xen lẫn một chút tươi cười. Flame biết ngay chàng đã nghe lời đồn đại về nàng và Malcom Powell. Chàng đã nghe và bỏ qua. Nàng mỉm cười, bỗng thấy thoải mái với chính mình và cả với chàng.

Những người không muốn dự một trong các buổi chiêu đãi sau cuộc biểu diễn nhạc kịch thường đến tiệm Tradia Vie's hay l'Etoile hay một trong những điểm tụ họp được ưa chuộng lúc bấy giờ, dĩ nhiên với giả thiết họ quen lớn để có thể có chỗ ngồi ở những nơi đó. Flame ngạc nhiên, vì Chance đã không dành chỗ ở bất cứ nơi nào trong đó. Thay vì thế, chàng ngừng chiếc Jaguar lại trước một tiệm ăn Pháp nhỏ và ấm cúng nổi tiếng làm những món ăn thật ngon.

- Cô đồng ý - Chàng hỏi, trong khi đỡ nàng ra xe.
- Rất đồng ý - Nàng nhìn các cánh cửa trang hoàng theo kiểu mới ở lối ra vào tiệm ăn và tiếp: - Tuy tôi không ngờ nó còn mở cửa giờ này.
- Không, nó không mở cửa - Chàng mỉm cười - Tối nay đặc biệt ngoại lệ.

Nàng thoát thấy khó tin, rồi kinh ngạc vì câu nói hàm ý chàng đã sắp xếp để tiệm mở cửa đặc biệt đón hai người. Nhưng khi họ đi qua cửa vào trong, Flame thấy sự thật là vậy. Các bàn bên trong đều trống, và hoa phong lan tràn ngập trong các chậu ở phòng ngoài, cũng loại phong lan Phalaenopsis chàng đã gửi tặng nàng.

- Người bán hoa còn một ít hoa không bán hết.

Chàng nói, câu nói của chàng thuộc loại không nên tin hoàn toàn, và Flame không tin. Mỗi một chi tiết đều đã được sắp đặt trước.

Nàng chưa kịp nói gì thì một người đàn ông mảnh khảnh có một gương mặt và cái mũi nhỏ nhắn của người Pháp lướt tới đón họ. Ông ta nói:

- Ông Stuart, cô Bennet, xin chào mừng quý vị đến tiệm Francois. Quý vị đã thưởng thức vở nhạc kịch rồi chứ?
- Đã thưởng thức rất nhiều, Louis - Chance đáp, kêu tên người kia bằng cách phát âm Pháp.
- Bàn quý vị đã sẵn sàng, xin theo tôi.

Ông ta đưa họ đến một bàn ăn hai người, mờ mờ dưới ánh nến. Cạnh chỗ đặt muống nĩa của Flame có để một đĩa thủy tinh với một cành hoa phong lan độc nhất vươn lên. Sau khi họ ngồi vào bàn, Louis bước tới cái chậu bạc trên cái giá, cầm chai rượu sâm banh ướp trong nước đá ra và trình cho Chance kiểm tra. Ông ta nói:

- Carton, như ông đã đặt, thưa ông.
- Tốt lắm, cảm ơn anh, Louis - Chàng đáp và gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Ông ta nhanh nhẹn mở nút chai sâm banh và rót vào hai ly, rồi rút lui. Chance nâng ly của chàng lên.

- Chúng ta uống cho kỳ tới nhé? - Chàng đề nghị.
- Cho kỳ tới - Flame lặp lại câu ở tầm thiệp kèm theo hoa phong lan, và chạm ly với chàng. Nàng nhấp một ngụm rượu mát rượi, nhẹ, nhưng say, rồi khẽ cười: - Tôi thật bối rối. Nào là hoa phong lan, nào là cả một

nhà hàng dành riêng cho chúng ta, sấm banh nhập khẩu làm từ mận. Bộ ông luôn luôn chịu khó như vậy để gây ấn tượng cho phụ nữ hay sao?

- Chỉ khi nào tôi coi là quan trọng - Một lần nữa ánh mắt chàng để lộ vẻ vui thích, quyến rũ người ta hơn là những ánh mắt dâm dăng của một số đàn ông nói lên họ muốn kéo nàng vào ngay giường ngủ của họ.

- Ôi cảm thấy mình được đề cao - Nàng nói.

Hơn thế, nàng cảm thấy có một tia điện giữa hai người, một tia điện làm sống lại những cảm nghĩ đã quên đi và hiếm có, khơi dậy lòng khao khát được làm cho người kia vui lòng và yêu họ. Nhưng nguy hiểm là ở chỗ các cảm nghĩ này chỉ là một chiều. Các kinh nghiệm đã qua đã cho nàng thấy thế. Thiếu gì lý do Chance muốn có nàng ở bên cạnh. Tuy nàng không tin rằng chàng muốn người ta thấy chàng có một người đẹp ở bên cạnh là một trong những lý do ấy và nếu chàng muốn gặp những người nàng quen qua nàng, thì họ không có trong tiệm ăn này. Nhưng chàng đã biết về Malcom. Đây có thể là một cuộc tranh giành quyền lực. Có thể là chàng muốn chiếm một cái gì chàng biết Malcom Powell muốn có.

Nàng ghét những nghi ngờ ấy, nhưng sự cẩn thận đó đã giúp nàng tránh khỏi nhiều đau lòng trong quá khứ. Con chim bị đạn sợ cành cây cong, tâm trạng nàng là vậy.

- Cô không có vẻ thích, phải không? - Chance để ý nhận xét - Còn có vẻ bối rối về một chuyện gì đó. Chuyện gì vậy?

- Không có gì hết. Tôi đang tự hỏi lý do gì thúc đẩy ông đối xử với tôi như thế này. Thật là tuyệt diệu, nhưng không cần thiết.

- Cái đó còn tùy cô định nghĩa thế nào là cần thiết. Thí dụ như các hoa phong lan, tôi biểu cô thật nhiều để trần ngập cô, và chắc chắn rằng cô hoàn toàn chú ý đến tôi khi tôi gọi điện thoại tới thuyết phục cô thay đổi chương trình để đi chơi với tôi tối nay.

Nàng phì cười:

- Ông nói bớt rồi đó. Ông đã dành hơn cả sự chú ý hoàn toàn của tôi: Ông đã kích thích tột độ sự tò mò của tôi.

- Còn về chuyện tới chỗ này, cô phải thừa nhận rằng nếu chúng ta đến nơi nào đó khác, chúng ta sẽ bị thường xuyên cắt ngang bởi bạn bè và người quen. Ở đây chúng ta có thể ăn tối yên tĩnh, chỉ có hai chúng ta. Vậy thì, tuy rằng bề ngoài có vẻ hoang phí, nhưng thật ra rất hợp lý.

Không cãi lại chàng, Flame nâng ly lên:

- Chúc mừng sự hợp lý, kiểu Stuart.

Sau đó, Flame nhận thấy thoải mái một cách lạ lùng, nàng thưởng thức rượu sấm banh, bữa ăn và sự có mặt của chàng. Làm như họ nói không hết chuyện.

- Ông đã xem vở Turandot do France Zeffirelli dựng! - Nàng kêu lên, giọng ganh tị - Tôi thèm được xem muốn chết. Tôi nghe người ta nói sân khấu dàn cảnh rất huy hoàng!

- Phải vậy, khi mà chi phí dàn cảnh lên đến gần một triệu đôla - Chance đáp - Tôi thường thắc mắc phải chi số tiền ấy được dùng để mời một số minh tinh lớn đến biểu diễn tại rạp Met có hay hơn không.

- Đúng vậy - Nàng đồng ý - Bây giờ nếu muốn xem họ biểu diễn, phải sang tận Âu Châu.

- Bên đó là chỗ nhiều tiền. Họ được trả lương nhiều hơn ở đây.

- Tôi biết, nhưng thật là xấu hổ - nàng thở dài - Lần chót tôi đến New York tôi đã có vé để đi xem vở Turandot. Xui xẻo thay, đến phút chót, tôi không rảnh để đi xem và phải cho người bạn chiếc vé.

- Cô đến New York vì công việc hay đi chơi?

- Công việc. Trụ sở chính của công ty ở New York và tôi đã đến dự một buổi họp.

- Cô thường đi New York không?

- Ba bốn lần mỗi năm. Còn ông thì sao?

- Gấp đôi số đó... đôi khi nhiều hơn.
- Ông ở đâu khi đến đây? - Nàng tò mò hỏi.
- Ở khách sạn Plaza. Tại sao cô hỏi.

Nàng mỉm cười, xoay ly rượu trong tay và ngắm rượu sủi tăm trong ly:

- Tôi muốn biết ông có ở trong một khách sạn của một người cạnh tranh với ông hay không.
- Cạnh tranh với tôi? - Chàng có vẻ ngạc nhiên.
- Donal Trump! - Nàng mỉm cười trêu chọc.

Chàng cười:

- Chúng tôi có thể cùng một ngành hoạt động, nhưng tôi không coi ông ấy là kẻ cạnh tranh với tôi. Tôi không quan tâm đến Manhattan hay Atlantic City. Ông ta tha hồ muốn xây dựng gì ở đây tùy sức. Còn tôi thì xây dựng trên phần còn lại của xứ này.

Ánh mắt thích thú làm bớt đi giọng nói ngạo mạn của chàng, khiến Flame khẽ bật cười:

- Tôi ngạc nhiên vì ông không nói là phần còn lại của thế giới.
- Tôi phải chờ chỗ để còn phát triển - Chàng nhẹ nhàng trách móc, hai má lúm xuống.
- Ủa, thế mà tôi không nghĩ ra - Nàng giả vờ thờ dãi.

Cách xa bàn ăn một khoảng vừa phải, một người bồi che miệng ngáp. Flame bắt gặp cử chỉ ấy và vội nhìn đi nơi khác, ước chi nàng đã không thấy. Nàng không muốn bị nhắc nhở là đêm đã quá khuya.

- Cô làm gì ngày mai, hay tôi phải nói là hôm nay?

Bắt gặp mắt chàng, nàng thấy rõ sự tha thiết muốn biết trong ấy. Và nhiều cái nữa, như là màu đen bóng loáng của tóc chàng dưới ánh nến mờ mờ, và vẻ mạnh bạo cổ hủ của mấy ngón tay chàng quanh ly rượu Brandy.

- Có một cuộc triển lãm về kiến trúc tôi muốn xem từ lâu nay tại viện bảo tàng nghệ thuật hiện đại. Người ta bảo là rất đáng xem.
- Tôi có thể thuyết phục cô đổi ý chẳng, để cùng tôi đi xe xuống Carmel dùng bữa trưa?
- Tôi hy vọng rằng ông sẽ không có ý định thuyết phục tôi bằng cách trút đầy hoa phong lan lên mình tôi nữa - Nàng cười to - Nếu còn nữa, tôi sẽ không biết làm gì cho hết.
- Tôi sẽ không làm vậy nữa, nếu cô thuận cùng đi cùng tôi đến Carmel.

Cả cười, nàng đưa hai tay lên trời làm bộ đầu hàng:

- Tôi sẽ đi.
- Tốt - Chàng mỉm cười lớn hơn - Sáng sớm tôi phải gọi điện thoại mấy chỗ. Tôi có thể lái xe đến đón cô vào lúc 10:30 am?
- Tuyệt! Chúng ta có thể đi con đường có cảnh đẹp dọc theo xa lộ bờ biển và vẫn còn dư thì giờ trước bữa ăn trưa.

Người bồi bàn trở lại, cố gắng làm ra vẻ tỉnh táo. Anh ta hỏi:

- Quý khách muốn dùng gì nữa không? Rượu brandy nữa chẳng?

Vừa hỏi, anh ta vừa nhìn vào ly của Chance đã uống cạn.

- Tôi thì không.

Chàng nhìn Flame, nhưng nàng lắc đầu và từ chối theo:

- Đủ rồi.

Bữa ăn và buổi tối coi như kết thúc. Trên đường lái xe về căn hộ của nàng, họ im lặng phần lớn, nhưng một sự im lặng thoải mái lạ lùng. Trước cửa căn hộ, chàng chìa tay để nàng trao chìa khoá:

- Cho phép tôi!

Nàng trao chìa khoá cho chàng một cách sẵn lòng và nhìn chàng mở cửa vào nhà nàng. Khi chàng quay lại trả chìa khoá cho nàng, mạch máu của nàng đập mạnh và nàng biết là giờ phút ấy đang đến. Cũng giống như những lần khác, nàng tự hỏi không biết có ngưng nghẹn không, ước vọng của nàng có cao quá không sau buổi tối thân mật ấy và nàng sẽ thích được chàng hôn hay không.

Bàn tay chàng vuốt lên má nàng, và nàng ngửa đầu nàng ra sau mời mọc. Mặt chàng ngay trước mặt nàng, với những đường nét như những đường nét khắc trên một pho tượng đồng, mắt chàng chậm chậm lướt lên các đường nét của khuôn mặt nàng. Môi chàng thoáng nở một nụ cười dịu dàng:

- Mười giờ rưỡi sáng mai.

Giọng chàng đầy hứa hẹn, nhưng không bằng nụ hôn của chàng, khi chàng nhẹ nhàng đặt môi lên môi nàng, rồi hôn nàng thật mạnh. Và cái cảm giác do nụ hôn khơi dậy còn dư âm thật lâu sau khi chàng đã ra đi.

8. Chương 8

Đồng hồ chỉ 10:15 phút, thì chuông cửa reo vang. Flame hấp tấp buộc hai đầu chiếc khăn quàng thành nút dưới mái tóc, và vội vàng ra mở cửa. Cửa mở thì thấy Chance đứng đấy, làm tim nàng đập lồi mảy nhịp.

Trước đó, chàng luôn luôn mặc lễ phục. Lần này là lần đầu tiên Flame thấy chàng mặc áo quần thường, chiếc sơ mi hở cổ, để lộ mấy sợi lông đen ở ngực, chiếc quần vải dài màu đen bó sát hai hông hẹp và hai bắp vế chắc nịch. Một chiếc áo gió cũng đồng màu xanh, móc vào một ngón tay, vắt lên vai chàng. Kết quả thấy được là chàng bớt sự chải chuốt và tăng thêm vẻ cường tráng rắn rỏi.

- Tôi đến sớm - Miệng chàng nở nụ cười bây giờ đã trở thành quen thuộc với nàng trong khi mắt chàng chậm rãi nhìn nàng từ đầu tới chân - Trông cô có vẻ đã nghỉ khoẻ và tươi tắn.

- Đúng thế.

Tuy nàng không biết chắc đã ngủ trong bao lâu. Điều đó không quan hệ gì, bởi vì nàng thức dậy với cảm tưởng cả thế giới thuộc về nàng. Nàng nói:

- Để tôi lấy cái áo vét và sẵn sàng ngay.

Nàng lấy cái áo vét ăn màu với chiếc váy dài màu mỡ gà ở trong phòng khách. Vừa quay lại đi ra phòng ngoài, thì chuông điện thoại reo. Chắc là Ellery gọi đến hỏi thăm tối hôm qua thế nào. Nàng nhún vai nghĩ rằng có thể nói chuyện sau với anh ta, nên nàng bỏ qua cú điện thoại và trở ra phòng ngoài.

Trong phòng thư viện của trang trại Morgan, các cuốn sách đóng gáy da sắp trên các kệ làm tăng thêm vẻ tối tăm của căn phòng. Ngồi sau cái bàn giấy bằng gỗ gụ có chân kiểu Victoria, riêng nó đã là một món đồ cổ xứng đáng được bỏ vào viện bảo tàng. Hattie Morgan lắng nghe tiếng chuông điện thoại không được trả lời và sốt ruột gõ một ngón tay lên tay ghế bà ngồi.

“Cô gái ấy đâu rồi?” Bà giận dữ bỏ ống nói lên máy, cắt đứt liên lạc và chặn đứng tiếng reng reng bức mình trong tai. Quay lại bà nhìn vào bức chân dung của Kell Morgan treo trên bức lò sưởi. Bụi và khói đóng lâu ngày đã làm đồng đỏ của mái tóc ông kém tươi, nhưng bà còn nhớ rõ màu nguyên thủy của bức tranh sơn dầu, và đã bao nhiêu lần bà thèm muốn có màu tóc như vậy. Nhưng cô bé kia, Margaret có tóc màu ấy.

“Đáng lẽ ta phải gọi sớm hơn. Đáng lẽ ta không nên chờ”. Bà với tay lấy cây gậy có đầu bịt vàng dựng ở bàn giấy. Nắm đầu gậy trong các ngón tay xương xẩu, bà động một cái thật mạnh trên sàn bằng gỗ cứng, để xì bớt sự tức giận và thất vọng. Làm sao hán ta tìm ra cô ấy chóng vậy? Cô ta phải biết tẩy của hán chứ. Cô ta phải biết.

Bà động gậy lên sàn nữa, nhưng tiếng thịch thịch càng khiến bà nhức đầu. Thuốc bác sĩ Gibbs cho có thể làm bà bớt nhức đầu, nhưng bà không chịu uống. Bà không thích bị lơ đãng sau khi uống thuốc, nhất là bây giờ bà cần phải suy nghĩ.

Nằm lọt ở khu đồi thông dày đặc ở Monterey, với Thái Bình Dương dưới chân, Carmel ở bờ biển từ lâu đã trở thành một nơi ẩn trú thích nhất của các văn sĩ và họa sĩ bị hấp dẫn bởi vẻ đẹp man dại của cảnh vật chung quanh. Thơ thần đi trên vỉa hè đầy du khách, ngang qua tiệm này đến tiệm khác bán những vật kỳ lạ, Flame đi đến sự kết luận sự hấp dẫn thực thụ của địa điểm này là tính chất kỳ lạ tuyệt vời của nó. Đây là một thị trấn chệch không dùng những thứ như bảng quảng cáo, đèn nê-ông, và các bảng hiệu bán lẻ thật lớn và có các con đường nhỏ không có vỉa hè và lề đường, nhưng lại kiêu hãnh vì có ít đèn đường và đèn xanh đỏ lưu thông.

Thế nhưng, khi nhìn qua cửa sổ một tiệm ăn có tiếng, Flame biết rằng cộng đồng thôn dã này không có khả năng dài thọ quá một trăm năm mươi cửa tiệm trong thị trấn, hơn một phần ba số ấy là những phòng bán tranh của các họa sĩ địa phương. Họ phải dựa vào ngành du lịch. Carmel không chống lại tiến bộ, miễn là phù hợp với thị trấn ấy. Có lẽ đó là điểm nàng thích nhất. Hơn cả vẻ quyến rũ hay khung cảnh đặc sắc của nó.

- Coi chừng! - Chance lên tiếng cảnh giác, đồng thời ôm chặt nàng hơn bằng cánh tay quàng qua vai nàng.

Trong một giây sau đó, nàng bị kéo sát vào chàng và tránh đường chạy của một cậu bé chín tuổi đang cầm cổ đạp như đua trên một chiếc xe đạp. Vừa nhìn thấy đứa bé, thì nó đã biến mất, trong khi mình nàng ép chặt vào hông của Chance, một cảm giác hoàn toàn dễ chịu.

Ngước lên, nàng bắt gặp nụ cười của chàng đang cúi xuống, nụ cười cũng ấm áp như ánh mắt của chàng.

- Không gì nguy hiểm hơn một đứa bé chín tuổi đang chạy đua - Chàng nói.

- Cái đó thì tôi không biết - Nàng đáp, ý thức rõ nhịp đập mạnh của mạch máu ở tay nàng không dĩnh dánh gì đến việc suýt nữa bị một đứa bé cán - Tôi có thể nghĩ ra một hay hai chuyện còn nguy hiểm hơn.

- Thật à? - Mắt chàng đưa xuống môi nàng và dán vào đó - Tôi chỉ kể tên được có một thứ. Chúng ta phải so sánh sổ ghi chép sau và xem thử có đồng ý với nhau không.

- Hay là cách chúng ta nghĩ khác nhau - Nàng nói và bắt giác nhìn đắm đắm vào miệng chàng.

Tay chàng buông lời nàng ra và họ tiếp tục đi dạo trên đường phố nhộn nhịp. Trong khi tiếp tục đi, nàng cảm thấy sức nặng của cánh tay chàng quàng sau vai nàng rất ư là thoải mái.

- Đói chưa?

Nàng suýt phì cười vì câu hỏi có nhiều nghĩa. Sự đụng chạm vào người chàng, hơi nóng của chàng, cảm giác ở cánh tay nàng đã làm cho nàng thấy đói, đói dữ dội. Nhưng nàng không thể nói vậy với chàng.

- Hơi một chút - Nàng đáp - Nếu tôi nhớ không lầm, có một tiệm ăn Ý hấp dẫn xa hơn cuối đường phố một chút. Chúng ta có thể đến đó ăn.

- Tại sao không?

Nàng nhớ đúng, sau năm phút đi bộ, họ được đưa vào ngồi ở một bàn trong góc phòng. Flame mỉm cười khi thấy chiếc khăn bàn kẻ ô vuông màu đỏ như dự đoán và chai rượu Chianti cắm cây nến nhiều màu ở cổ chai đang chảy sấp xuống mình chai.

- Chỗ này không hề thay đổi chút nào - Nàng nói, và nhận ra một bức ảnh Naples quen thuộc trên vách trong khi ngồi vào ghế - Lần chót tôi đến đây là cùng với một nhóm trong hội phụ nữ của trường đại học, ngay trước khi mùa xuân bắt đầu. Rồi hai chiếc xe chở đầy các chàng trai ở hội thanh niên của trường đại học đến theo chúng tôi. Tất cả chúng tôi đến đây ăn. Thoạt tiên, một cậu nào đó ném một viên thịt bằm, rồi thì cả bọn chúng tôi ném các sợi mì vào tóc của nhau. Không lâu, trò đó biến thành một trận giành nhau thức ăn kiểu Ý. Tôi ngạc nhiên vì tiệm này còn đứng vững sau đó. Thật lạ thay những chuyện điên rồ ta làm khi còn trẻ và ngu dại.

- Đúng thế.

- Ông học trường đại học nào? - Nàng tò mò hỏi, rồi đưa bàn tay lên chặn câu trả lời của chàng - Không, để tôi đoán thử. Hồi xưa, tôi đoán hay lắm. Trường đó ở miền Trung Tây, phải không?

Chàng gật đầu, nhìn nàng với vẻ vui thích. Nàng mỉm cười:

- Tôi đã chắc là không phải một trong những trường cổ kính Loy League. Có lẽ là một trong mười trường lớn. Ohia phải không?

- Wisconsin.

- Gần đúng đấy nhé.

- Cô học ở đâu?

- Berkeley - Nàng biết nụ cười của nàng hơi phai đi, nhưng nàng có quá ít kỷ niệm vui trong thời gian đó của cuộc đời nàng - Mẹ tôi đã muốn tôi vào trường đại học của bà là Vassar, nhưng tôi từ khước, bảo rằng tôi không chịu bỏ xứ California nắng ráo này để qua miền đông giá lạnh. Thay vì thế, tôi chọn trường Berkeley của đại học California, phía bên kia vịnh, một nơi đầy tinh thần tự do. Tôi nghĩ rằng tôi đã chọn trường ấy vì tuy phải rời tổ ấm, tôi không muốn đi xa nhà quá. Tôi vui mừng vì đã làm vậy - Nàng ngáp ngừng rồi giải thích - Cha mẹ tôi đều mất trong tai nạn xe hơi sau đó một năm.

- Ất hẳn thời gian ấy thật khó khăn với cô!

- Đúng thế.

Đó là một nỗi bất hạnh không bao giờ quên được, nhưng đành phải tập chấp nhận mà thôi. Và nàng đã làm được bằng cách không để cho mình nghĩ mãi về cái chết của cha mẹ, và về cuộc sống của họ.

- Ôi ước chi ông gặp cha tôi. Cha tôi là người đàn ông tuyệt vời - Nàng ngừng lại, mỉm cười - Tôi biết, tất cả các cô con gái đều nói như thế về người cha của họ, nhưng trong trường hợp tôi đó là sự thật... Mỗi lần tôi nghĩ đến cha tôi, tôi đều nhớ ánh mắt luôn luôn tươi cười của ông. Ngay cả trong những lúc nghiêm trọng, vẫn vậy, nét cười ẩn giấu sẵn sàng bùng ra.

Chance lợi dụng lúc nàng đang vui, chàng nói:

- Và tôi cá rằng, chỉ một cái nhìn của cặp mắt màu xanh lục của cô bé là ông cho cô tất cả những gì cô muốn.

Bật cười, nàng thừa nhận:

- Gần như luôn luôn là vậy. Còn ông thì sao? Ông giống thế nào khi còn là một cậu bé.

Nàng có cảm tưởng có lẽ chàng là một trong những đứa bé mất dạy nhưng dễ thương, đầy trò quỷ quái, luôn luôn làm bậy.

Một chân mày nhướn lên, chàng nói có vẻ thách đố:

- Ai bảo rằng, có bao giờ tôi là một đứa bé?

Flame chưa kịp trả lời thì cô bồi bàn đến cạnh họ để đặt thức ăn. Trong khi mở tờ thực đơn ra, Flame bắt đầu tự hỏi phải chăng Chance đã nói đùa khi hỏi vậy. Có một cái gì, một cái gì trong giọng nói hăm hực, cho thấy câu hỏi bông đùa ấy chứa đựng một sự thật. Hơi chậm, nàng sức nhớ chàng đã có lần bảo nàng mẹ chàng đã chết sau một thời gian dài bị bệnh. Lúc đó chàng 11 tuổi. Có nghĩa là bà bị đau ốm suốt gần hết thời gian chàng còn bé. Có lẽ chàng thậm chí đã giúp đỡ săn sóc mẹ, trong khả năng của một cậu bé lên bảy, tám chín hay mười tuổi. Chắc chắn đó không phải là một thời gian sung sướng hay rảnh rang đầu óc.

Bữa ăn trưa kéo dài cho đến giữa buổi chiều khi họ ra khỏi tiệm ăn và đi ra bãi biển dạo cho tiêu cơm.

Những con hải âu lượn quanh và sà xuống trên đầu các đợt sóng triều cuộn cuộn chạy vào bãi cát. Flame ngắm nhìn đàn chim trong khi thơ thẩn trên bãi cát trắng như đường kính với Chance. Chàng quàng vai nàng, và tay nàng quàng lưng chàng, ngón tay cái móc vào một quai nịt ở quần vải dày của chàng. Khung cảnh đẹp một cách man dại, cổ điển với những ngọn sóng bạc đầu vỗ ầm ầm dọc theo bãi biển uốn cong

dưới những cây bách cổ kính của Monterey, tất cả đều uốn mình rạp xuống dưới luồng gió thổi không ngớt từ biển vào.

Đó là một nơi tác động vào mọi giác quan, gió quất vào tóc nàng, ngát mùi hương của đại dương, tiếng rì rào của sóng biển tràn trên bãi cát, ánh sáng lấp lánh như kim cương của mặt trời chiếu xuống làn nước biển có vẻ êm ả giả tạo trong vịnh. Và tất cả các thứ đó hình như khiến nàng càng để ý đến người đàn ông đang bước đi bên nàng. Như là sự cọ xát tự nhiên của hông chàng lên hông nàng trong mỗi bước đi, hay hơi ấm từ người chàng toát ra. Nàng đành phải thừa nhận nàng ý thức về sự hiện diện của Chance nhiều hơn bất cứ người đàn ông nào khác trong một thời gian rất lâu.

- Đẹp quá, phải không? - Nàng hỏi, vì thấy cần phá tan sự im lặng dù câu nói rất tầm thường.

- Rất đẹp!

- Tôi mừng vì không thấy có nhiều khách sạn và cư xá được xây cất dọc theo bãi biển. Những cái đó làm mất đi vẻ đẹp tự nhiên của chỗ này.

Chàng cười khúc khích khi nghe nàng nói thế.

- Còn tôi thì vui mừng vì không phải mọi người đều đồng ý với cô, nếu không, tôi đã thất nghiệp từ lâu cùng với nhiều nhà kinh doanh địa ốc khác.

- Đó là việc của ông, phải không? - Nàng rầu rĩ nói - Xây dựng những khu nghỉ mát khổng lồ. Sao ông lại đi vào nghề ấy? Có quá nhiều việc khác ông đã có thể chọn như là các trung tâm nhà ở, kỹ nghệ, bán lẻ...

- Nhiều yếu tố phối hợp với nhau, tôi chắc vậy - Chàng ngừng lại một lúc, quay nhìn quanh có vẻ suy tư, nét mặt nghiêm nghị ít khi nàng được thấy - Từ thuở tôi còn nhớ được, tôi đã ý thức sự quan trọng của đất đai. Những khía cạnh khu nghỉ mát chỉ xuất hiện trong khi ở trường đại học. Có bao giờ cô nghe nói đến Wisconsin Dells không?

- Mơ hồ lắm. Tôi nhớ cái tên, nhưng không biết gì về nội dung.

- Đó là một khu nghỉ mát Wisconsin, phong cảnh rất đẹp, khai thác rất tốt, và rất được dân cư ở các tiểu ban chung quanh ưa chuộng. Có dịp được thấy khu Dells khi còn là một sinh viên đại học và có dịp thưởng thức khu nghỉ mát nổi tiếng của báo Playboy ở hồ Geneva làm cho tôi nhận thấy người ta ai cũng muốn chơi: trẻ, già, giàu, nghèo đều vậy cả. Nói đúng hơn, trong thời khó khăn, nhu cầu thoát ly thậm chí còn mạnh hơn, như trong thời chiến tranh hay khủng hoảng kinh tế. Đó là lý do tại sao họ ồ ạt đi đến các bãi biển và các ngọn núi, hay bất cứ nơi nào có phong cảnh đẹp, không khí thuận lợi, và nhất là khung cảnh sang trọng.

- Là những đặc điểm của một khu nghỉ mát của công ty Stuart phải vậy không? - Flame cố nhớ - Có bao nhiêu khu nghỉ mát treo cờ Stuart rồi, sáu khu à?

- Bảy - chàng đáp - Cộng thêm khu Tahoe đang xây cất, và hai khu nữa đang thiết kế.

- Rất đáng nể - Nàng nói và làm bộ nghiêng đầu khâm phục.

Và đáng phục thật, nhất là khi nàng nhớ lại các bài báo nói về chàng rằng, chàng đã dựng lên các khu nghỉ mát hàng triệu đôla ấy chỉ trong vòng chưa đến 12 năm, mà có những khu xây dựng 20 năm mới xong, thật là một thành tích đáng kể.

Chàng bỗng dừng lại giữa đường:

- Tại sao chúng ta có vẻ như chỉ nói về tôi mà thôi vậy? Còn về cô và đời sống của cô thì thế nào?

- Đời sống của tôi không đáng chú ý bằng của ông.

- Đối với cô, có lẽ, nhưng đối với tôi thì không phải vậy.

Chàng nói, và lắc đầu rồi quay lại đối mặt nàng. Chàng tự động đưa bàn tay vuốt lên phía ngực nàng dưới chiếc áo vét. Flame không chắc nàng để ý đến hơi ấm của bàn tay chàng ở dưới vú nàng nhiều hơn hay để ý đến xương sườn cứng rắn của chàng dưới bàn tay nàng đang đặt lên đây. Chàng nói tiếp:

- Có cả chục điểm tôi muốn biết về cô - Giọng chàng hạ thấp, hơi bông đùa, tuy nhiên có ý tấn công.

- Như là...?

- Như là... làm sao cô đã trở thành phó tổng giám đốc mà không bị chai lý vì bao nhiêu cuộc đấu đá bẩn thỉu trong công ty do sự tranh giành quyền lực? Kẻ nào đã làm cho ánh mắt cô luôn luôn dè chừng? Người chồng cũ của cô tại sao ngu xuẩn đến nỗi chịu để cho cô bỏ y?

Và sờ lên mái tóc nàng, chàng tiếp:

- Mái tóc của cô có phải luôn luôn giống như lửa cháy rực dưới ánh nắng? Mẹ cô có đôi môi như cô hay không? Và có phải người mà đàn ông nào cũng khó giữ cho bàn tay mình không động vào, như tôi đối với cô bây giờ hay không?

Không còn dè dặt, nàng nép vào vòng tay của chàng, mặt ngược lên để đón đôi môi chàng đang cúi xuống. Không còn phải thăm dò cảm giác như thế nào như đêm trước. Lần này môi nàng bám vào môi chàng như thêm khát, nàng nếm vị mặn của hơi nước trên đôi môi chàng, và khám phá ra cái lưỡi của chàng êm như xa tanh và nóng bỏng. Toàn thân nàng căng thẳng, máu chảy dồn dập trong người và tất cả các giác quan đột nhiên bén nhạy hơn lên.

Hai bàn tay nàng đã luồn vào chiếc áo gió của chàng này giờ và đang bóp vào các thớ thịt ở lưng chàng. Ưỡn người lên, nàng áp mình vào mình chàng, tựa hết sức nặng lên người chàng và đẩy mạnh cái cảm giác bay bổng lên cao. Nàng mơ hồ cảm thấy hai bàn tay chàng sờ khắp người nàng rất thành thạo, nhưng không để ý theo dõi làm gì. Sự thân mật của cái hôn được hai bàn tay chàng chuyển đi khắp thân thể nàng là đủ.

Khi miệng chàng buông môi nàng ra và hôn lên khắp mặt nàng, Flame cảm thấy run rẩy, và đắm say như nàng đã biết là máu nàng như vậy, mặc dầu từ lâu không có dịp để nổi lên. Người đàn ông đã làm khơi dậy sự say mê lần chót ấy là ai? Nàng không nhớ được. Nhưng nàng có cảm giác không ai khơi dậy nhanh chóng và hoàn toàn sự say mê ở nàng như Chance đã làm. Nàng có muốn thế không? Nàng cảm thấy miệng chàng trở lại khoé môi nàng, nên day qua đón nhận để cho cảm giác nồng ấm và êm ái lan ra toàn thân.

Bỗng có tiếng nhạc rock vang lên ầm ĩ, lấn át cả tiếng sóng triều ồ ạt. Bất đắc dĩ Chance buông môi nàng và nhích ra xa. Gió biển thổi vào đôi môi nàng mát lạnh. Nàng vẫn ngược mặt lên chàng, và thấy vẻ bức tức trong mắt chàng đang nhìn ba cô gái vừa ngoái cổ lại nhìn họ vừa cười khúc khích. Nhưng khi nhìn lại nàng, không còn vẻ bức tức nữa, mà màu xanh trong mắt chàng sậm xuống, do điều vừa xảy ra giữa chàng và nàng, một tình cảm quá riêng tư. Tuy nhiên chàng vẫn ôm nàng, chưa chịu buông ra.

- Tối nay em có chương trình gì không? - Chàng hỏi.

- Em không biết nữa.

- Ăn tối với anh nhé... và sau đó thì còn chương trình khác.

Chàng không tìm cách che dấu sự thèm khát muốn ngủ với nàng lộ trong ánh mắt, và không nói ra, nhưng để cho nàng quyết định tối hậu. Đối với nàng thì để bước thêm bước đó, phải có sự rung cảm. Nhưng nàng đã rung cảm rồi chứ còn gì nữa? Tại sao nàng không thẳng thắn với mình và thừa nhận nàng đã cảm xúc nhiều hơn là chỉ thấy thèm muốn nhục dục? Nàng muốn đặt lòng tin cậy vào một người. Nàng muốn có niềm tin, nhất là bây giờ nàng đã quan tâm đến một người.

- Nếu vậy, có lẽ chúng ta nên bắt đầu về thì vừa - Nàng nói và mỉm cười, nhích ra xa chàng - Em muốn tắm và thay áo trước khi ăn bữa tối đặc biệt ấy.

Lặng lẽ đồng ý, Chance quay lại đi bằng qua bãi cát có dấu chân của hai người trước đó, một tay quàng lưng nàng kéo đi với chàng. Flame ngắm các vết chân trên cát một lớn một nhỏ, để ý thấy chúng nằm sát bên nhau và nghĩ rằng như vậy là đúng.

Sau đó, nàng ngược lên nhìn chòm cây bách trước mặt, các thân cây uốn mình rạp xuống một cách duyên dáng dưới gió. Ở hốc cây gần nhất, một người đàn ông đang đứng, y mặc một cái áo gió màu vàng đang hút thuốc... và theo dõi hai người. Nàng chắc chắn điểm đó. Y đột nhiên quăng điếu thuốc đi chà chân lên, rồi xoay người lại bắt đầu đi cùng một hướng với hai người. Nhưng khi y quay lại, nét nhìn nghiêng giống mặt con chim ó rõ ràng không ai khác là người bồi đi giấy nâu, cũng là người đã đưa lá thư hăm dọa tối qua. Sững sốt, Flame bước hụt chân, làm Chance cũng mất đà.

- Cẩn thận!

Hai tay chàng ôm nàng chặt hơn vì tưởng nàng vấp vào cái gì. Thấy chàng quay qua nhìn, nàng vội giấu vẻ kinh hoàng trong đôi mắt. Nhưng có lẽ không kịp, nên chàng hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Không.

Nàng không thể kể cho chàng nghe có một người đàn ông đã theo họ suốt cả chuyến đi Carmel, nhất là, như nàng nghĩ có thể là Malcom đã trả tiền thuê người theo dõi thám nàng.

- Em chắc chắn chứ.

- Dĩ nhiên - Nàng mỉm một nụ cười thật tươi, nhưng nàng không chắc chàng tin lời nàng.

Trong phòng tối mờ mờ, một cái trống combo nhỏ đánh một bản nhạc mơ màng, êm dịu và đầy nhớ nhung. Vài cặp ôm nhau nhảy chậm chậm trên cái sàn nhảy nhỏ bằng chiếc khăn tay được mô tả là thân mật. Flame đồng ý với sự mô tả ấy trong khi nàng nhảy với Chance, hai người đeo lấy nhau, chân họ lơ dềnh bước theo nhịp, đầu cúi vào nhau, thỉnh thoảng Chance áp miệng lên thái dương hay má nàng kín đáo hôn nàng.

Nàng vuốt ngón tay vào các thớ thịt ở gáy chàng, cả vào dưới chân tóc chàng. Trong vòng tay chàng, nàng quên hết mọi sự, quên cả chiếc xe hơi màu xanh lá đậm đã bám theo họ từ Carmel trở về sau ba chiếc xe hơi khác, và cũng chiếc xe hơi ấy đậu ở góc đường khi Chance đến rước nàng. Đây không phải là nơi nghĩ đến những chuyện đó, lại càng không phải khi chàng đang ôm nàng trong tay và nàng đang mơ mộng theo tiếng nhạc. Trong khi chàng hôn khẽ lên trán nàng, Flame mỉm cười.

- Đi dạo bãi biển, ăn tối chỉ hai người dưới ánh nến, hoa phong lan cả rừng, nhạc êm dịu, đèn mờ, và áp má vào nhau mà khiêu vũ, em có cảm giác như đang được biến thành lãng mạn! - Nàng thì thầm và thấy chàng nhoẻn miệng cười.

- Không thể như vậy được, vì em đã lãng mạn - Chàng thì thầm, giọng nói trầm và khản cũng vuốt ve như tay chàng ở lưng nàng.

- Vậy là anh thừa nhận?

- Khi mềm dẻo mà thất bại, thì cần đến sự táo bạo.

- Và anh biết cách hành động táo bạo, phải vậy không? - Nàng vui vẻ chọc ghẹo, và đó là cách họ thường nói đùa với nhau, để che giấu sự căng thẳng càng lúc càng tăng giữa hai người. "Tôi thật tình tin rằng ông đang cố lợi dụng sự mềm yếu của tôi, ông Stuart à!"

- Sai - Chàng lắc đầu phủ nhận. "Tôi đang thuyết phục cô lợi dụng sự mềm yếu của tôi!" Nhích lùi ra để quan sát phản ứng của nàng, chàng biết rằng chỉ nhìn thấy nàng chàng đã rung động, và cảm thấy càng gia tăng bởi thân hình tròn lẳn của nàng đang áp vào người chàng một cách thoải mái.

Lần đầu tiên, chàng không còn thấy vẻ dè dặt do dự trong mắt nàng. Cặp mắt nàng nhìn lại chàng sáng ngời và trong vắt, long lanh hứa hẹn làm chàng mất tự chủ. Chàng cố gắng chặn đứng các ý tưởng bốc đồng, và thay vì thế, tuân theo bản năng đã cảnh giác chàng ngay từ đầu rằng đây là một phụ nữ không thể cưỡng bách hiến thân hay dễ xiêu lòng vì những câu khen tặng dồn dập và những nụ hôn say đắm.

Chàng là một người đàn ông của đất đai. Từ xưa đến nay chàng vẫn như vậy. Và đất đai dạy cho con người sự kiên nhẫn, một đức tính cần thiết để dành cho một tình cảm thì giờ để tăng trưởng và chín mùi. Ngay các toà nhà cũng phải mọc lên sau một đêm.

- Đây là một ý tưởng kỳ lạ - Nàng khẽ thì thầm.

Và chàng nhìn ngay vào đôi môi hé mở của nàng. Hôm nay trên bãi biển, chàng đã gần như hưởng được sự đáp ứng hoàn toàn của đôi môi ấy. Và Chance biết rằng chàng không bao giờ thoả mãn nếu chưa được hưởng trọn vẹn.

- Lợi dụng sự yếu mềm của Chance Stuart?

- Chịu chứ?
- Tôi nghe có tiếng nói ở bên trong đầu bảo tôi rằng: Cứ thử xem.
- Anh ưa tiếng nói đó. Có lẽ em nên bảo nó nói lớn hơn một chút.
- Không cần thiết. Em muốn thử xem - Nàng ngẩng đầu lên tìm môi chàng.

Chàng vừa nếm mùi ngọt như mật của môi nàng thì ban nhạc ngừng chơi và tiếng vỗ tay lác đác vang lên chung quanh. Chance nhích ra một chút, nhưng vẫn giữ nàng trong tay.

- Sao chúng ta không tiếp tục ở một chỗ khác ít người và thân mật hơn? Như về phòng anh chẳng hạn?
- Đó là một ý hay.

Chance mở khoá dãy phòng của chàng, và đứng lui ra nhường cho Flame vào trước. Không do dự, nàng đi ngang qua chàng và vào phòng khách, rồi ngừng lại, quay lui duyên dáng như một cô người mẫu, chiếc váy nhiều tầng dưới vạt áo dài lụa đen xoè ra trong giây lát. Cổ áo vét bằng lông thú cao lên nơi cổ nàng, màu đen của nó tương phản dữ dội với màu đỏ rực của tóc nàng.

Nàng cố tình nhìn quanh phòng, rồi lại nhìn chàng, một nét đùa giỡn hiện ra trên môi nàng.

- Em đã tưởng sẽ thấy một căn phòng đầy hoa phong lan chờ em nữa chứ. Hoặc ít nhất, rượu sâm banh ướp lạnh!

Chàng bước tới bên nàng:

- Chúng ta không cần những thứ phụ thuộc ấy, Flame ạ! - Chàng nói, và đưa hai bàn tay lên vuốt má nàng rồi luồn vào dưới chân tóc sau mang tai nàng - Chúng ta đã có cái này.

Chàng hôn nàng rất lâu, rất nồng nàn, khiến cả hai đều nóng bừng cả người. Đối với chàng, không hoa phong lan nào thơm bằng tóc nàng, và không thứ rượu gì say bằng mùi vị da thịt nàng.

Lần này không do dự, không thử xem đất có thể chịu nổi sức nặng của công trình xây dựng hay không. Chỉ có sự gặp gỡ của hai lực, mỗi cái đều mạnh mẽ, trong sự thăm dò sức mạnh của nhau, và giải phóng những cảm giác đã mau chóng trở thành thân mật.

Trong giây lát, chàng cố nghĩ ra câu gì để nói, nhưng tất cả đều đã được nói ra trước đó. Trong một phòng khách sạn, với một người đàn bà khác. Chàng không muốn dùng lại những lời ấy với Flame. Chàng hơi ngạc nhiên vì nhận thấy chàng muốn với Flame phải khác.

Nhưng có một loạt những việc không thể làm khác, chàng phải công nhận, trong khi ả nàng lên, ôm nàng trong tay và bồng nàng vào phòng ngủ. Đặt nàng xuống, chàng lại hôn nàng. Bỗng chàng cảm thấy bằng lòng với việc chỉ ngắm nhìn hình hài nàng, đôi môi hơi hé mở, cặp mắt dán vào chàng, ánh sáng loang loáng trên những đường cong tuyệt mỹ và tạo nên những bóng tối ở những chỗ lõm trên thân thể nàng. Rồi chàng lại ôm nàng vào lòng để chứng thực thân hình đẹp như pho tượng của nàng là có thật.

Không còn nghi ngờ gì nữa. Nàng rất thật, ngực nàng áp mạnh vào ngực chàng, cảm giác êm ái của chúng xuyên qua lớp áo của chàng thật tuyệt vời. Chàng muốn nàng. Trời, chàng muốn nàng biết chừng nào, ngay lúc này, phút này. Suýt nữa chàng để cho sự thèm muốn quá mãnh liệt ấy lôi cuốn, nhưng chàng tự kiềm chế lại được. Đây là lần đầu họ ở với nhau, nên chàng muốn giây phút này là của hai người. Chàng không thắc mắc tại sao phải làm vậy, bây giờ không phải là lúc, và chỉ tập trung vào sự kéo dài lạc thú cho cả hai người.

Họ làm tình với nhau. Rồi chàng có cảm tưởng như thể cả thế giới đang quay cuồng, chàng ôm nàng thật chặt vào trong vòng tay, không để cho nàng đi đâu mà không có chàng.

Không ngủ được, Flame cẩn thận gỡ cánh tay của Chance trên người nàng và tụt xuống giường không một tiếng động. Nàng dừng lại một chút và nhìn lại cho chắc là chàng không bị đánh thức. Trong giấc ngủ, nét mặt chàng lộ vẻ mạnh bạo nhiều hơn, một vẻ kiêu hãnh cứng rắn thông thường bị che giấu bởi nụ cười. Nàng nhìn sững một lát, nhớ lại những cảm xúc mãnh liệt, tuyệt đối và tuyệt vời....

Nàng quay mặt đi để khỏi nhìn thấy khuôn mặt và thân hình nở nang của chàng. Dưới chân nàng là chiếc áo sơ mi trắng của chàng. Do dự một chút, rồi nàng lượm nó lên và mặc vào, mỉm cười vì hai tay áo dài hơn hai tay nàng nhiều. Nàng xắn cổ tay áo lên và đi vào phòng khách mờ tối, vừa đi vừa cài hai hột nút phía trước.

Nàng thơ thẩn đến bên cửa sổ, dòm ra ngoài. Ánh đèn ban đêm của San Francisco lấp lánh trong màn đêm đen như mực. Nàng lơ đãng lật cổ áo lên và úp mặt vào đấy, hít mùi thơm ngậy ngất của nước hoa đàn ông chàng dùng.

Khi đến dây phòng của chàng, nàng không nghi ngại chút nào. Nàng đã muốn chàng làm tình với nàng. Nàng muốn chàng, và không có ý muốn dấu diếm cảm nghĩ ấy. Nàng đã dồn nén sự say mê là bản tính của nàng quá lâu rồi.

Nhưng nàng không ngờ chàng đã mang lại cho nàng những cảm giác mãnh liệt đến như vậy. Điều hơi làm nàng sợ là cảm xúc của nàng đối với chàng quá sâu đậm. Nàng tránh không muốn nói đến chữ “yêu”. Dùng chữ ấy có nghĩa là chàng có khả năng làm nàng đau khổ. Nhưng Chúa nhân từ ơi, nếu sau tối nay nàng không còn gặp lại chàng, thì nàng cũng sẽ đau khổ.

- À, em đây rồi!

Tiếng nói của chàng từ trong bóng tối cất lên làm Flame giật mình, nàng bỗng có cảm giác chàng đang ở rất gần. Khi cảm thấy hai tay chàng động vào tay áo sơ mi, nàng thụt lùi trước khi chàng kịp quàng tay lên hai tay nàng. Trong mắt chàng có một vẻ chiếm hữu mãnh liệt. Chàng nói:

- Anh ngỡ rằng đã mơ thấy em chứ!

- Em không ngủ được - Thấy chàng đứng cạnh với ánh mắt đó, nàng rung động trở lại. Chàng quàng tay qua vai nàng và sự đụng chạm này nhắc nhở nàng sức mạnh và sự triu mến của chàng. Nàng nói:

- Chance em...

Nhưng nàng chưa kịp giải thích tại sao không ngủ được thì chàng đã cắt ngang:

- Em sợ lắm, phải không?

Kinh ngạc vì chàng đoán đúng ý nghĩ của nàng, nàng không cưỡng lại khi chàng kéo nàng sát vào lòng.

- Làm sao...

- ...Anh biết ? - Chàng tiếp nối lời nàng và mỉm cười - Bộ em tưởng chỉ có mình em trong việc đó sao? Anh cũng có mặt ở đấy.

- Anh có ở đấy, chắc chắn như vậy. Nhưng em không biết em có tác động lên anh như anh đã tác động vào em không.

- Có chứ - Chàng ôm nàng vào lòng và áp má lên tóc nàng: - Ngày mai sẽ đến dù chúng ta thích hay không, Flame ạ! và khi đó, anh sẽ phải đi.

- Em biết - Vì kiêu hãnh, nàng không muốn bám vào chàng.

- Cả hai chúng ta đều thường hay ngủ một mình. Anh không muốn tối nay cũng vậy.

Giọng chàng không có vẻ đùa cợt, hay chọc ghẹo, hay coi thường, chàng hoàn toàn nghiêm túc. Cảm động, Flame ngược lên nhìn người đàn ông thích hợp với nàng một cách âm cúng và thoải mái lạ lùng.

- Em cũng thế - Nàng đáp.

- Vậy thì vào ngủ lại với anh đi.

Họ trở vào phòng ngủ.

Lần này họ làm tình, nàng ngạc nhiên thấy vô cùng hoà hợp trong sự dữ dội, giống như sự dữ dội của một cơn bão, khi nó đến, đổ nước xuống như thác, rồi qua đi, để lại đằng sau một cảm giác khoẻ khoắn, chắc chắn, của không khí trong lành, mát mẻ.

9. Chương 9

Chuông nhà thờ đổ hồi báo hiệu giờ lễ sáng khi Chance đậu xe lại trước căn hộ của Flame. Đúng vào lúc đó, nàng thấy Ellery bước xuống tam cấp toà nhà kiểu Victoria. Nàng vẫy tay chào anh ta, và làm ngơ trước vẻ ngạc nhiên của anh trong khi nàng quay lại nói với Chance:

- Anh không cần phải đi với em tới cửa - Nàng không muốn kéo dài lúc nói từ giã.
- Anh sẽ gọi điện thoại cho em.

Với Chance, không phải là một câu nói suông. Chàng không bao giờ nói gì chàng không muốn nói. Nàng đã biết được điểm ấy ở chàng, cũng như nhiều điểm khác.

- Nếu lần đầu gọi không gặp em, đừng bỏ máy. Em dù ở đâu cũng sẽ về.
- Anh không bỏ bất cứ gì.

Chàng luôn bàn tay ra sau gáy nàng, kéo nàng tới để hôn nàng. Flame hôn trả triu mến và đầy hứa hẹn. Khi chàng buông nàng ra, toàn thân nàng nóng bừng. Ánh mắt long lanh của chàng cũng hứa hẹn như nụ hôn của chàng khi chàng nói:

- Hẹn kỳ tới.
- Hẹn kỳ tới - Nàng lặp lại ba tiếng ấy đã trở thành như một lá bùa đối với nàng, rồi vịn nắm cửa.

Khi bước ra khỏi chiếc xe hơi kiểu thể thao, nàng hơi ngạc nhiên vì mắt nàng ráo hoảnh, không cay xè vì nước mắt, và ngực không nặng nề đau đớn. Vì nàng chắc chắn một cách tuyệt vời rằng sẽ có kỳ tới. Nàng đi đến dưới chân tam cấp, quay nhìn theo Chance đã lái xe đi.

- Bởi vì cô mặc áo quần đẹp dễ như vậy, chắc không là đi nhà thờ, mà chắc đây là một buổi sáng sau một đêm huy hoàng - Ellery bước xuống thêm hai bậc cấp để đứng sau lưng nàng.
- Cái gì khiến anh nghĩ rằng chỉ đêm trước đó mới huy hoàng?

Nàng hơi ngạc nhiên vì cảm giác khoan khoái đã thúc đẩy nàng chọc ghẹo lại anh ta. Đã lâu lắm, nàng không yêu nên đã quên hẳn tình yêu có thể làm cho người ta khoan khoái đến thế nào.

Ellery mở to hai mắt và nhướng một bên chân mày, trong khi nàng quay lại bước lên tam cấp. Anh ta nói:

- Sáng nay người ta có vẻ tự đắc nhỉ, nếu cô tha lỗi cho tôi đã dùng chữ đó.

Câu nói của anh ta không làm nàng chú ý, vì nàng đang để ý chiếc xe hơi màu xanh lục đậm vừa ngừng lại ở bãi đậu xe trống bên kia đường.

- Ellery, đừng để lộ, hãy nhìn vào chiếc xe màu lục đậm kia. Một chiếc xe Ford, tôi chắc vậy, đang đậu nửa chừng dốc đồi. Anh trông thấy người lái không?

Nàng đứng quay lưng lại đường phố, và chiếc xe hơi, giả vờ tìm chìa khoá trong ví đầm.

- Không rõ lắm - Ellery nói sau một phút im lặng - Tại sao?
- Anh có nhớ người bồi rượu mang giày màu nâu ở buổi tiếp tân bên nhà ông bà De Borg tuần vừa qua không? Hắn ta có cái mũi to và cong.
- Tôi nhớ rồi.
- Anh hãy nhìn kỹ người lái xe xem có phải là người bồi ấy không?
- Xa quá! Tôi chỉ trông thấy hình dáng một cái đầu đàn ông ở phía tay lái mà thôi.
- Không hề chi - Nàng bực bội cầm chìa khoá ở ví lên - Ta hãy vào trong.

Ellery cau mày nhìn lại chiếc xe hơi một lần chót, rồi đi theo Flame trong khi nàng chạy lên tam cấp đến trước cửa vào nhà nàng.

- Chuyện gì vậy? Tại sao cô lại nghĩ đó là người bồi?

- Bởi vì hắn là người gửi lá thư dọa dẫm ấy. Hay nói đúng hơn, là người đưa lá thư ấy.

Nàng tra chìa khoá vào ổ, vặn mạnh và ấn vào cửa để mở ra.

- Làm sao cô biết được?

- Bởi vì...

Nàng rảo bước băng qua phòng ngoài, để cho Ellery đóng cửa lại, rồi dừng chân ở cửa vào hành lang để thay áo quần, và cởi áo vét lông thú ra. Nàng nói:

- Hắn ta đã đưa một lá thư khác cho tôi ở nhạc kịch viện tối thứ Sáu. Hắn đích thân đưa.

- Một lá thư khác?

- Phải. Nội dung đại để cũng giống như lá trước: “Hãy tránh xa anh ta”. Chỉ khác ở điểm lần này có thêm một câu hăm dọa là nếu tôi không nghe thì sẽ hối tiếc. Ngoài ra, hắn ta còn đi theo rình tôi dịp cuối tuần bất cứ tôi đi đâu - Nàng móc áo vét vào tủ.

- Bất cứ ở đâu?

- Không. Không phải bất cứ ở đâu, may thay.

Tuy căng thẳng, hay bởi vì thế, nàng nhìn Ellery và cười to, một lần nữa ý thức cảm giác mới mẻ trong người nàng. Nàng nói:

- Và đừng có nhướn cái chân mày với tôi nữa, Ellery Dorn!

- Tôi làm vậy sao? - Ellery hỏi ra vẻ ngây thơ.

- Anh làm vậy suốt buổi.

- Ít nhất bây giờ tôi biết lý do tại sao cả cuối tuần tôi không gọi được cho cô. Tuy rằng ngay lúc này tôi chú ý nhiều hơn vào việc tìm ra “anh ta” trong các lá thư “tránh xa” là ai. Lá thứ nhì rõ hơn lá thứ nhất không?

- Không - Nàng đáp - Nhưng “anh ta” đó phải là Chance.

- Và người gửi?

Nàng do dự một lát trong khi nhìn ngay mắt Ellery:

- Tôi nghĩ là Malcom. Chứ còn ai nữa? Thoạt tiên tôi đã nghĩ là Lucianna, nhưng cô ta là hạng người có lẽ sẽ đến tìm tôi với móng vuốt trượng ra nếu cô ta nghĩ rằng tôi chiếm đoạt người yêu của cô ta.

Nàng ngừng một chút, hai vai xệ xuống như chán nản.

- Sau cuộc... bất đồng ý với Malcom hôm trước, tôi biết ông ta không từ bỏ những thủ đoạn hăm dọa. Và việc thuê người theo rình tôi có thể là một cách để cho tôi ngán vì thấy ông ta không từ bỏ bất cứ thủ đoạn nào để có được điều ông ta muốn.

- Cô định xử sự ra sao về việc đó? - Bây giờ Ellery cũng nghiêm trang như nàng.

- Tôi biết phải làm gì. Tôi muốn hăm dọa ông ta rằng tôi sẽ thưa kiện ông về tội quấy nhiễu về mặt tình dục.

- Nhưng cô không dám làm vậy - Ellery đoán.

- Không, chừng nào tôi còn muốn tiếp tục làm Phó Tổng Giám Đốc của công ty Boland and Hayes. Ngoài ra, một vụ kiện như thế sẽ làm hại đến thanh danh và sự nghiệp của tôi nhiều hơn là của ông ta. Công ty nào còn dám thuê tôi sau khi tên tuổi tôi lên mặt báo như thế? Và khách hàng nào dám làm việc với tôi? Không ai cả. Vậy thì... tôi không còn cách nào khác là phải đương đầu lại ông ta và cho ông ta thấy tôi không sợ ông ta hay bất cứ ai.

Ellery đặt cái cặp xuống sàn, làm bộ vỗ tay hoan hô:

- Diễn văn hay quá, cô bạn thân yêu. Có cả môi trên cong cớn, đủ cả.

Nàng bực tức nhìn anh ta:

- Nếu anh làm trò xong thì anh có thể cho tôi biết anh tìm tôi có việc gì. Đây không phải là một cuộc thăm xã giao, bằng không anh mang cái đó theo làm gì. - Nàng khoát tay chỉ vào cái cặp dưới chân anh ta.
- Có thể giờ giấc không đúng lắm, nhưng tôi có mấy ý kiến mới về các mục quảng cáo cho các cửa hàng của Powel trong dịp nghỉ lễ. Tôi định đề nghị chúng ta duyệt qua các ý kiến này, để nếu như cô bác bỏ nữa, thì không làm mất tinh thần các người làm việc dưới quyền tôi.
- Anh nói đúng, Ellery, nhưng giờ giấc anh sắp xếp sai quá!
- Nếu cô muốn chờ...
- Không. Cho tôi vài phút để tắm và thay áo, và để quên rằng tôi có thể ghét Malcom thậm tệ mà không cần cố gắng lắm.

Nàng bắt đầu đi qua phòng ngủ, còn ngoái cổ lại nói.

- Anh cứ pha cà phê tự nhiên.

Mùi cà phê mới pha thơm phức khi Flame ở trong phòng ngủ đi ra, mặc một cái quần không nếp màu nâu và một cái áo len trông cổ màu mỡ gà rộng thùng thình. Nàng không màng lau tóc cho khô, cứ để ướt và vuốt ra sau, màu đỏ lộ ra thêm. Ellery đang ở trong phòng khách với các sơ đồ và các bảng ghi cốt truyện trải ra trên bàn uống cà phê.

- Tôi đã rót cà phê cho cô.
- Cảm ơn.

Nàng nhấp tách cà phê nóng, và nhớ lại bữa ăn sáng với Chance ở phòng của chàng mới mấy tiếng đồng hồ trước đây. Nàng đã ngồi trên chân của Chance để ăn sáng, bởi vì thoát đầu nàng không chịu ăn, bảo rằng không ăn sáng quen, nhưng Chance đã coi đó là một sự thách thức, nên đã kéo nàng ngồi lên đùi chàng, và bắt nàng ăn từng miếng cả một cái bánh nhân dừa. Để trả đũa, nàng đã đút cho chàng ăn cả một cái bánh nhân đậu. Trước khi ăn xong, cả hai đã liếm nhân trên đầu ngón tay của nhau và trên môi nhau, mùi dừa và đậu trộn lẫn vào nhau trong khi họ hôn nhau. Đây là bữa ăn sáng thích thú nhất đời nàng.

Nàng liếc đồng hồ trên bức lò sưởi, và nghĩ rằng giờ này có lẽ Chance đã đến phi trường. Có thể chàng đã cất cánh rồi. Nàng tự hỏi khi nào chàng sẽ gọi điện thoại lại.

- Thế nào? Có cái nào hợp ý cô không? Ellery hỏi.

Giật mình, Flame nhận ra mình nhìn các sơ đồ mà chẳng thấy gì hết.

- Rất tiếc, tôi....

Chuông điện thoại reo, và Flame nhảy nhồm lên cầm máy. Nàng chắc chắn rằng Chance gọi lại từ phi trường. Nhưng giọng nói sắc mùi ếch ky ở đầu dây đằng kia không phải của Chance.

- Phải cô đấy không, Margaret Rose? Cả cuối tuần tôi gọi cô. Đây là Hattie Morgan.
- Hattie! - Flame nhớ lại người đàn bà già nua và kiêu hãnh đã đến gặp nàng với câu chuyện nhận họ hàng và để lại một trang trại ở Oklahoma cho nàng. Nàng hỏi:
- Bà đang ở đâu?
- Ở trang trại Morgan, dĩ nhiên.
- À phải, đáng ra tôi phải đoán ra.

Nàng cảm thấy có một chút thương hại vì nghĩ rằng bà lão tội nghiệp vẫn còn đeo đuổi câu chuyện ảo tưởng ấy của bà. Có thể là bà ta đang nằm ở một đường đường nào đó, và câu chuyện này chỉ có một phương cách để bớt cô đơn. Nàng nói:

- Hattie, có ai ở gần đó để tôi nói chuyện được không, một người phục vụ hay một cô điều dưỡng?
- Một cô điều dưỡng? Không, làm gì có!

- Không phải là tôi không muốn nói chuyện với bà, Hattie. Tôi chỉ muốn...

- Cô không tin tôi, phải không? Cô cho rằng những điều tôi đã nói chỉ là những lời vô căn cứ của một bà già lắm cẩm. Tôi phải cho cô biết đầu óc tôi cũng nhanh nhẹn như của cô.

- Tôi chắc là vậy.

- Không, cô không chắc. Nhưng tôi có thể chứng minh cho cô thấy. Cô có giấy và bút chì ở đó không?

- Có. Một tập giấy ghi chép và bút có sẵn cạnh máy điện thoại.

- Tôi đang gọi cô bằng điện thoại đường dài từ Oklahoma. Cô hãy ghi số điện thoại này.

Bằng một giọng sắc bén, bà đọc vanh vách các con số và ra lệnh:

- Bây giờ đọc lại cho tôi nghe.

Flame không tránh khỏi mỉm cười trong khi lặp lại các con số đã ghi vội trên tập giấy. Bà già tinh khôn thật, tinh khôn đến mức biết rằng nàng có thể giả vờ là đã ghi. Bây giờ thì bà biết là nàng đã ghi thật.

- Tốt. Bây giờ tôi sẽ gác máy và tôi muốn cô gọi lại tôi ở số đó.

- Hattie...

- Không, tôi muốn cô không còn chút nghi ngờ gì nữa là tôi gọi cô từ Oklahoma. Cô có thể tra số điện thoại và thấy rõ tôi đã cho cô mã số khu vực của Oklahoma.

- Tôi biết điều đó.

- Vậy thì làm thế và gọi lại tôi. Chia nhau trả tiền vậy.

Cau mày vì bỗng trở nên nghi hoặc, Flame từ từ bỏ ống nói xuống và nhìn trừng trừng vào nó. Phải chăng nàng đã đánh giá sai Morgan Hattie? Có thể nào bà ta đã nói sự thật?

- Có chuyện gì vậy?

Câu hỏi của Ellery làm nàng cau mặt.

- Tôi không biết.

Nàng ấn công tắc cắt liên lạc một lát ngắn chừng vài giây rồi buông nó ra và chờ nghe tiếng o..o.. khi nghe nó, nàng ấn nút 0 để gọi người điều hành.

- Vâng, cho tôi xin mã số của khu vực của Oklahoma.

Tiếng nói vang lên trong máy:

- Khu vực Tulsa... 91-8. Nàng lặp lại và nhìn ba số giống hệt nàng ghi trên tập giấy.

- Cảm ơn nàng gác máy.

- Ai gọi đến thế? - Ellery hỏi - Có chuyện gì đang xảy ra thế?

- Anh nhớ chẳng tôi đã kể với anh có một bà già gõ cửa phòng tôi tuần vừa qua để nói một câu chuyện hoang đường rằng tôi là thân thuộc cuối cùng còn sống của bà ta và bà sắp sửa để lại cho tôi trang trại của bà ở Oklahoma? Đó là người vừa gọi lại tôi.

- Bà ta muốn gì?

- Bà ta muốn tôi gọi lại cho bà, số điện thoại bà ta cho tôi có mã số khu vực của Oklahoma.

Nàng cười ra vẻ không tin:

- Anh không nghĩ rằng chuyện đó có thật chứ? Tôi nghĩ rằng bà ta trốn khỏi một đường đường hay một nhà săn sóc tù nhân nào đó. Tôi muốn nói, bà ta có thể đọc dễ dàng đâu đó tên họ của tôi là Morgan khi chưa lấy chồng, hay tổ tiên của tôi thuộc dòng họ Morgan đã thông gia với một gia đình sáng lập ra thành phố San Francisco. Có vẻ hợp lý để nghĩ rằng một bà già cô đơn không có gia đình muốn tự xưng là họ hàng với tôi, nhất là khi thấy tóc tôi đỏ như màu tóc của một người ông của bà ta xưa kia.

- Cô không thực sự tin rằng bà ta có ý định để lại cho cô một trại nuôi gia súc ở Oklahoma? - Ellery lại nhướn mày hỏi.

- Tôi không biết phải tin cái gì - Flame giở máy lên và quay số của Hattie cho - Nhưng nếu bà ta trả lời, ít nhất tôi sẽ biết bà ta đã nói thật khi bà ta bảo là sống ở Oklahoma.

Hồi chuông thứ nhất vừa réo thì có một tiếng hỏi: “A lô?”

- Alô, Hattie đó phải không? - Nàng cảm thấy căng thẳng một cách kỳ lạ.

- Phải... phải cô đó không, Margaret Rose?

- Phải.

- Cô làm gì lâu thế mới gọi lại?

- Tôi làm như bà đã dặn và xác nhận mã số của bà cho tôi về Oklahoma.

- Vậy thì cô bằng lòng về điểm đó rồi nhé! - Giọng bà có vẻ bức tức mà bà không thêm che giấu.

- Đúng! - Flame cố tỏ ra khoan dung.

- Tôi muốn hỏi cô bao giờ cô có thể đến thăm trang trại Morgan, nhưng có vẻ cô không tin là nó có, mà cũng không tin là chúng ta có họ hàng với nhau!

- Hattie, chắc bà cũng hiểu rằng là câu chuyện ấy nghe ra thế nào đối với tôi.

- Tôi biết. Mặc dầu tôi tưởng đã làm cô tin khi chúng ta nói chuyện với nhau. Sau bao nhiêu công lao để tìm ra cô, tôi... nhưng cái đó không phải vấn đề chính yếu, phải không? Lời nói của tôi chưa đủ làm cho cô tin, ắt là cô cần thấy chứng cứ, và cô làm vậy cũng là tốt thôi. Hãy tiếp tục dè dặt như vậy, Margaret Rose. Tốt hơn hết là cô không nên tin cậy vào ai nhiều quá!

- Lần trước bà đã nói giống vậy.

- Và đó là sự thật... như cô sẽ thấy. Nhưng nếu cô cần có chứng cứ, thì cô sẽ có. Tôi sẽ sắp xếp ngay để gửi tới cô những bản sao các văn kiện chứng minh cô và tôi là cùng một dòng họ Morgan. Cô sẽ nhận được trễ lắm là cuối tuần này.

- Hattie, cái đó không cần thiết....

- Có chứ. Rất cần. Cô phải thấy tất cả những gì tôi đã nói với cô đều là sự thật, và tất cả đều có chứng cứ.

- Tôi tin lời bà.

- Không, cô chưa tin, nhưng rồi sẽ tin. Trong khi đó, tôi thích hơn là cô không tin bất cứ cái gì một cách mù quáng. Khi nào nhận được giấy tờ, cô hãy nghiên cứu chúng thật kỹ. Rồi sau đó chúng ta sẽ bàn với nhau về chuyện cô đến thăm trang trại Morgan.

- Bà còn giấu tôi điểm nào vậy? - Flame cảm thấy nghi hoặc và nói ra - Có điểm gì tôi cần biết, phải không?

- Bao giờ trang trại Morgan sẽ về tay cô khi tôi qua đời, thì có nhiều điều cô phải biết. Nhiều quá nói trên điện thoại không tiện. Chúng ta sẽ cùng nhau bàn tới khi cô tới đây.

- Nhưng mà...

- Có một điểm tôi cần phải biết, Margaret Rose, và điểm ấy rất quan trọng.

Flame mím môi, nàng bức bối vì bà ta đã gạt ngang câu hỏi của nàng mà nói qua chuyện khác. Im lặng kéo dài, và nàng nhận ra bà đang chờ nàng nói.

- Tôi vẫn nghe đây, Hattie.

- Tôi đã bắt đầu lấy làm lạ. Nào bây giờ cô hãy nói cho tôi hay, cô có đề cập đến chuyện viếng thăm của tôi và câu chuyện bàn luận giữa chúng ta với ai không, bất cứ ai, dù chỉ nói qua mà thôi.

- Có. Chuyện đó bí mật hay sao? - Nàng cau mặt.

- Cô đã nói với bao nhiêu người? Nghĩ lại thật kỹ rồi hãy trả lời.

- Chỉ hai người.

- Cô chắc chắn chứ?

- Tôi rất chắc - Flame đáp, giọng hơi lộ vẻ mất kiên nhẫn - Đó không phải là chuyện tôi đem ra nói với bất cứ ai tôi gặp.

- Hai người đó là ai? xin cô nghĩ rằng, nếu chuyện ấy không quan trọng, tôi đã không yêu cầu.

Flame ngừng một chút trước khi trả lời. Nàng tự hỏi phải chăng nàng đã nghĩ đúng về Hattie từ đầu. Tất cả chuyện chất vấn và nói về bằng chứng vừa rồi thật là quá quắt một chút.

- Một người bạn rất thân với tôi, tôi quen đã nhiều năm, tên Ellery Dorn. Và người kia là một khách hàng và cũng là bạn, ông Malcom Powel.

- Cô chỉ nói với hai người đó thôi chứ? Không ai khác?

- Không ai khác. Tôi đã bảo thế cơ mà.

- Trong trường hợp đó, tôi muốn cô hứa danh dự là cô sẽ không bàn chuyện này với ai nữa. Và khi cô nhận được các bản sao giấy tờ tôi sẽ gửi cho cô, cô đừng đưa cho bất cứ ai xem... trừ phi, dĩ nhiên cô muốn đem cho luật sư của cô xem để xác nhận chúng là văn kiện có thật. Nhưng không đưa cho ai khác nữa. Cô có chịu hứa với tôi không?

- Tại sao phải bí mật như vậy? Khi bà ở đây, bà đâu có quan tâm đến chuyện tôi có thể nói với ai.

- Lúc đó tôi chưa thấy cần. Bây giờ thì có. Margaret Rose, tôi có những lý do của tôi, và sẽ giải thích với cô khi đến trang trại Morgan. Như tôi đã nói, tôi sẽ nói hết cho cô hay lúc đó. Và cô sẽ hiểu rõ ràng tại sao tôi phải yêu cầu cô hứa. Cô chịu hứa không?

Nàng thở dài, biết rằng bà chỉ chịu nghe câu trả lời như vậy mà thôi.

- Vâng, tôi hứa với bà như vậy.

- Cô sẽ không hối tiếc đâu. Chào cô, Margaret Rose. Cuối tuần tới, chúng ta sẽ nói chuyện lại với nhau, sau khi cô có cơ hội nghiên cứu các giấy tờ.

- Chào bà, Hattie.

Nàng gác máy, vẫn suy nghĩ để tìm hiểu về câu chuyện đàm thoại.

- Cuộc đàm thoại này có vẻ kỳ lạ! - Ellery nói.

Flame quay lại nhún vai:

- Thậm chí tôi còn không dám nói là tôi hiểu nữa. Mặc dầu tôi có cảm tưởng vừa thề độc là không tiết lộ câu chuyện ấy cho ai, kể cả anh.

- Tại sao? - Anh ta hỏi, vẻ mặt vừa tức cười vừa ngạc nhiên.

- Tôi không biết. Nghe có vẻ rất bí mật và phải giữ kín. Bà ấy chưa chịu nói tại sao. Có lẽ đó là một âm mưu để kích thích sự tò mò của tôi và lôi kéo tôi bay sang đó.

- “Âm mưu”, tiếng đó nghe kỳ cục.

- Mà có thể là đúng hơn tôi tưởng.

Hattie vừa bỏ ống nói xuống trên máy thì nghe có tiếng ken két ở sàn gỗ của hành lang lớn bên ngoài phòng đọc sách. Bà lập tức ngồi yên và lắng tai nghe. Đã sống 81 năm trong ngôi nhà này, bà biết mỗi tiếng kêu ken két trong nhà do đâu mà ra, và tiếng động vừa rồi không phải tự nhiên mà có.

- Ai ngoài đó?

Không có trả lời. Môi mím lại, bà chụp lấy cây gậy và chống gậy đứng lên khỏi ghế bành. Cây gậy gõ đều lên sàn, biến bước đi hai chân thành nhịp ba, bà băng qua phòng tới khung cửa vòm, ở đó hai cánh cửa bọc da đã mở ra ngang với khung cửa chạm trổ. Bà nhìn ra ngoài về phía tay mặt, rồi xông tới người đàn bà béo mập tóc hoa râm đang đứng đấy.

- Ta biết có ai ngoài này... - Hattie nói - Chỉ nghe trộm điện thoại nữa phải không, Maxine?

Người đàn bà quay lại, đứng thẳng người lên, bộ ngực đồ sộ càng to thêm vì chị ta uốn ra với vẻ tức tối.

- Xin lỗi bà Hattie, tôi còn nhiều việc để làm hơn là nghe lỏm bà nói chuyện.

- Vậy chị làm gì ở đây và tại sao không lên tiếng khi tôi gọi?

Hattie nheo mắt nhìn chị ta, nghi ngờ chị nói dối.

- Tôi không trả lời vì tưởng bà đang nói với ai đó trong máy điện thoại. Tôi đâu biết bà hỏi tôi.

- Vậy là chị thú nhận biết tôi đang nói điện thoại.

- Vâng, tôi biết. Và tôi cũng biết phải quét sạch chỗ này. Đích thực tôi đang làm việc đó.

Hattie phân vân trong giây lát, cố tìm ra một sơ hở trong lời lẽ thanh minh của người quản gia, nhưng đột ngột đầu bà nhúc như búa bổ, làm mặt bà tái mét vì quá đau đớn và bà đưa một bàn tay lên ôm đầu, cảm thấy muốn ngất xỉu.

- Bà chưa uống thuốc, phải không? - Maxine Saunders hỏi - Để tôi đi lấy cho.

- Không. Không uống thuốc. Ta không muốn uống.

Hattie cố gắng để khỏi bị ngất xỉu, và một lần nữa, thành công.

- Bà biết bác sĩ đã dặn....

- À, chị lo lắng cho ta quá nhỉ, Maxine. Người ngoài dám tưởng rằng chị quan tâm đến ta - Bà châm biếm.

- Cái đó đã trở thành thói quen đối với tôi, bà Hattie, sau 30 năm hầu hạ liên tục dòng họ Morgan! - Chị ta đáp gần như gắt gỏng - Tôi đã tìm cách thôi việc nhiều lần. Có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ thực hiện được.

- Ba mươi năm rồi kia à? - Bà cố nhớ lại, dù đầu nhúc dử dội. Phải đúng rồi! Bà chậm rãi gạt đầu - Chị luôn luôn lo làm bánh bích qui ngọt để cho thằng sói con ấy ăn. Chị còn nói nó thích nhất món bánh đó.

Người đàn bà làm vẻ mặt tỉnh bơ:

- Nó chỉ là một đứa bé.

Hattie hừ một tiếng, rồi bước lùi lại kéo đóng hai cánh cửa, để người quản gia không còn cách nào nghe lỏm những cuộc điện đàm sau này. Chiếc gậy lại gõ nhịp ba với hai chân của bà, trong khi bà trở về cái ghế xoay sau bàn giấy gỗ gụ và ngồi xuống lại. Bà nhắc điện thoại lên, lần này bà quay số nhà riêng của Ben Canon.

Người ở của ông ta trả lời và bà chờ Ben ra tiếp chuyện bà. Khi có tiếng Ben ở đầu giây bên kia, Hattie nói ngay vào vấn đề:

- Ông cho sao lại các văn kiện và tờ tóm lược của ông gì đó ở Utah gửi cho chúng ta và gửi ngay Margaret Rose mỗi thứ một bản sao. Nhưng phải cẩn thận đừng nhắc gì đến Stuart. Gửi cho cô ta cả giấy tờ về cái chết của em gái tôi nếu ông thấy cần, nhưng đừng gửi giấy tờ gì liên quan đến cuộc hôn nhân nó và đứa con nó sinh ra.

- Trong trường hợp này, điều đó có lẽ không phải là khôn ngoan, bà Hattie ạ. Cô ta đang gặp Stuart thường xuyên...

- Phải, phải, tôi biết. - Bà nóng nảy cắt ngang - Ông đã nói với tôi rồi.

- Bà cần nói chuyện với cô ấy, bà Hattie.

- Tôi đã nói. Đó là lý do tôi yêu cầu ông gửi các giấy tờ ấy cho cô ta.

- Không phải, tôi muốn nói là bà cần cảnh giác cô ấy về Stuart.

- Không được. Cô ta đã nghĩ rằng tôi là một bà già lắm cẩm, không còn biết mình nói gì. Cô ta thậm chí còn chưa hoàn toàn tin rằng tôi và cô ta có họ hàng. Cô ta cho rằng tôi hoàn toàn bịa đặt ra chuyện ấy. Có trời biết tại sao! Nếu tôi nói với cô ta sự thật về Stuart và cố gắng báo động cho cô ta rằng, cô ta sắp lọt vào cái bẫy của y giăng ra, cô ta sẽ không bao giờ tin lời tôi. Cô ta lại còn tin chắc là tôi mất trí. Tệ hơn nữa, cô ta có thể đem chuyện đó nói cho Stuart hay. Y sẽ xoay câu chuyện ra cách khác và nói ngon nói ngọt với cô ta để cô ta chống lại tôi. Không, tôi cần cô ta có mặt tại đây khi tôi nói hết cho cô ta biết. Tôi cần phải thuyết phục cô ta rằng những gì tôi nói đều là sự thật.

- Làm sao bà biết Stuart chưa nói gì với cô ấy?

- Nếu y có nói gì thì cô ta đã nói với tôi.

- Bà không thể chắc chắn điều đó.

- Có chứ. Cô ta đã có thể đem bất cứ chuyện gì y kể ra đối chọi lại tôi, nhưng đằng này cô ta không hề làm thế. Cô ta đã thề là mới kể lại cuộc thăm viếng của tôi với hai người không có Stuart trong đó.

- Y đối phó với chuyện này có vẻ tỉnh bơ phải không? Tôi rất muốn biết y làm cách nào để biết về cô ta nhanh như thế. Chắc là chúng ta có kẻ hở đâu đó, bà Hattie ạ.

- Bao giờ ông soạn xong tờ di chúc mới của tôi? Tôi biết tính Stuart. Y sẽ kiện thưa để phủ nhận tờ di chúc viết tay mà chúng ta đã lập trong văn phòng ông.

- Tôi đang đích thân đánh máy đoạn cuối ở tại nhà tôi. Chừng nào đánh máy xong, tôi sẽ đem ngay cho bà ký tên. Tôi nghĩ rằng tốt hơn hết không để cho ai trong văn phòng biết về chuyện đó.

- Tốt. Và cho làm các bản sao nhanh lên, Ben. Tôi không còn nhiều thì giờ.

- Tôi biết, Hattie, tôi biết.

Ông cắt máy, và bà trở về với sự yên lặng dễ chịu của ngôi nhà. Nhưng lần này bà không lấy thế làm an ủi, nhất là khi biết ngay cả các bức tường bao bọc bà cũng bị đe dọa. Mắt bà dừng lại ở hai khung ảnh bầu dục cổ kính trên bàn giấy cạnh máy điện thoại. Một bức ảnh là hình chụp cha mẹ bà trong ngày cưới của họ nằm trong khung chạm chỉ bạc. Bức kia là hình một thiếu nữ tóc sẫm, có hai mắt to dễ tin người, gương mặt ngây thơ. Hattie nhìn đắm đắm vào cô thiếu nữ trong ảnh. “Cái này là do lỗi của em Elizabeth”. Giọng bà đầy triu mến và câu nói có giọng tha thứ kèm theo lời lẽ buộc tội, trong khi Hattie với tay vuốt má cô gái trong bức ảnh, em gái của bà, với một ngón tay cong queo vì phong thấp.

10. Chương 10

Elizabeth Morgan bị đau ốm triền miên từ ngày mới lọt lòng mẹ. Hattie đã chăm sóc đứa em gái èo uột không biết là bao nhiêu ngày đêm, nó hết bị cảm, lại lên cơn sốt, sưng phổi và cảm cúm. Nhiều lúc tưởng chừng như nó bị lây tất cả bệnh tật của tất cả những người ở chung quanh đó mắc phải. Chỉ khác một điều là khi nó bệnh, thì bệnh nặng hơn người lây bệnh cho nó. Hattie thường băn khoăn phải chi mẹ bà không đau ốm trước khi sanh đứa em gái, thì ắt hẳn cô đã không yếu ớt đến vậy. Bà nhìn sững vào bức ảnh đã ghi lại mãi mãi sự mong manh của cô gái.

“Tại sao chỉ sai em ra phố hôm đó? Tại sao?”

Chuyến đi hôm đó chỉ để mua sắm thêm một ít thực phẩm không cần lắm, có thể chờ qua ngày khác, nhưng Elizabeth đã muốn đi, cô muốn tỏ ra giúp ích thay vì là gánh nặng cho bà chị. Và Hattie đã để cho cô đi một mình.

Elizabeth về trễ, trễ hơn giờ dự định. Hattie đã tưởng tượng ra đủ thứ lý do đáng sợ, và khi cô về, Hattie quá lo lắng ôm chầm lấy cô:

- Em đi đâu mà lâu thế? Em có biết là trễ lắm rồi không? Chỉ mua sắm có bấy nhiêu mà sao em có thể mất nhiều thời giờ đến thế?

Elizabeth cười trừ, như thường lệ, không sợ sệt mặc dù các câu hỏi của bà chị có vẻ gay gắt.

- Chị đừng có làm ồn với em như với người làm thuê như thế, Hattie. Lẽ ra em đã về sớm, nhưng vì giữa đường bị bể bánh xe.

- Bể bánh xe?

Hattie dòm ra chiếc xe hơi, và để ý thấy bánh trước bên trái đen hơn các bánh khác, không dính bùn đỏ khô queo như tất cả các bánh đều có. Hattie biết em bà không có sức để kích bánh xe lên hay vặn các ốc ra. Bà nói:

- Em không thể thay bánh xe một mình!

- Không, một anh chàng đi xe mô tô ngang qua đã dừng lại và thay bánh dùm em, bằng không chắc giờ này em còn ở đây.

- Không phải là một trong những tên du dương mặc áo bờ luông da đen chứ? - Hattie rùng mình nghĩ tới cảnh Elizabeth ở bên cạnh một trong những tên lì lợm tóc dài ghê tởm ấy.

- Anh ta tốt lắm, Hattie ạ. Anh ta chỉ mặc cái áo da để che cho khỏi bị sỏi đá văng vào mình, thế thôi.

Nhưng Elizabeth không kể cho Hattie nghe cậu ta có vẻ như thế nào khi cởi cái áo ngoài ra, với những bắp thịt cuộn cuộn nổi lên dưới chiếc áo thun lá mỏng dính khi cậu ta thay bánh xe, và mái tóc đen nhánh của cậu dưới ánh nắng, dáng đi hơi nghênh ngang một chút, hay cách cậu ta nhìn cô như thể cô là một viên kẹo cậu ta muốn bỏ vào miệng mà nuốt. Đã 27 tuổi mà Elizabeth không có mấy kinh nghiệm về đàn ông. Khi còn ở trung học cô ít khi hẹn hò với bạn trai đi chơi, phần vì cô bị đau ốm hoài, phần vì Hattie rất nghiêm ngặt về chuyện hẹn hò của cô. Nhưng lý do chính là vì cô nhút nhát quá chừng.

Và cô biết Hattie sẽ không chấp thuận cho cô gặp chàng trai này. Tuy cậu ta không còn là một cậu bé, mà đã là một chàng trai ngoài hai mươi, trẻ hơn cô. Cô đã hơi hoảng khi cậu ta cưỡi chiếc mô tô chạy đến. Ai cũng biết các cậu thanh niên cưỡi mô tô có tiếng là nhanh nhẩu. Nhưng cái đó cũng kích thích các cô gái. Đó là lý do cô đã để cho cậu rủ rê cô mặc thử áo vét bằng da của cậu. Cô mặc vào thấy thích, và thích hơn nữa khi cậu xoa vuốt hai tay áo sau khi cô đã mặc vào.

- Cô đã bao giờ đi mô tô chưa?

- Chưa.

- Tới đây, tôi đưa cô đi một vòng.

- Không được đâu.

Cô biết, đáng lẽ cô không nên nói chuyện với cậu ta, nói chi đến mặc thử áo của cậu, và ngồi xe mô tô với cậu. Thế nhưng cậu khiến cô cảm thấy mình bạo gan và xinh đẹp. Dĩ nhiên là cô chẳng xinh đẹp. Cô tầm thường, như một con chuột xù, không sinh động và đẹp một cách mạnh bạo như Hattie. Cô nói:

- Thế này là đã trễ giờ rồi!

- Nhà cô ở đâu?

- Trang trại Morgan.

- Cô ở đây à? - Cậu nhìn chiếc xe, rồi nhìn cô.

- Phải.

- Cô tên là gì?

- Elizabeth. Elizabeth Morgan.

Cậu nhướn một bên chân mày:

- Chắc cô là em gái bà la sát chủ trang trại.

- Anh không nên gọi chị tôi như vậy! - Trong khoảnh khắc, cô hối tiếc đã bắt đầu câu chuyện.

- Rất tiếc! - Cậu ta mỉm cười, và nụ cười thuộc loại làm cho cô muốn mềm nhũn cả người - Nếu bà ta là chị cô, thì có thể bà ta không đến nỗi xấu.

- Không xấu chút nào, chị rất tuyệt vời. - Và có cảm tưởng mình có tội, cô nói: - Tôi phải về. Không, chị tôi sẽ lo lắng! - Cô vội vàng cởi áo vét trả cho cậu.

- Cô không bỏ chạy như thế chứ? Cậu ta phản đối khi cô bước tới mở cánh cửa xe hơi ngồi vào sau tay lái.

- Tôi... Cảm ơn anh đã cảm phiền đứng lại giúp tôi, thay bánh xe dùm tôi.

Nhưng cậu ta nhìn Elizabeth như thể chờ đợi ở cô nhiều hơn là một lời cảm ơn.

- Tôi... xin mạn phép hỏi, tôi muốn trả công cho anh...

Cô với tay lấy cái ví trên nệm xe.

- Cô cất tiền đi - Cậu nói - Tôi không tính tiền khi giúp một phụ nữ gặp nạn, nhất là một người đẹp như cô.

Chưa hề có ai nói với cô rằng cô đẹp. Không hề có lấy một người.

Nhưng cô không kể những cái đó với Hattie, cũng như cảm tưởng của cô vừa mới gặp được một chàng kỵ sĩ mặc bộ áo giáp sáng choang cưỡi chiếc mô tô chạy qua. Nói ra sợ người ta cười, nhất là cô còn chưa biết tên cậu ấy.

Liên tiếp mấy ngày sau đó, Elizabeth sống trong hy vọng thầm kín được gặp lại chàng thanh niên. Cô mượn cơ này cơ nọ để xuống phố, tưởng rằng sẽ gặp cậu. Cuối cùng, trong ngày lễ diễu hành kỷ niệm Columbus, cô gặp lại cậu. Khi cậu một lần nữa mời cô đi chung xe mô tô, cô thu hết can đảm trèo lên xe của cậu. Chuyến đi vô cùng thích thú, phóng nhanh trên xa lộ với tốc độ 90 dặm một giờ, gió thổi ào ào bên tai cô, tim cô đập thình thịch, và nhất là hai tay cô ôm chặt mình cậu. Cậu rẽ vào một con đường làng và dừng lại ở một bờ sông yên tĩnh. Ở đây, trong ánh nắng lấp lánh trên mặt nước và dưới tàn lá vàng và đỏ của rừng cây mùa thu, cậu hôn cô.

Sau đó, trong khi cả người còn ngây ngất vì nụ hôn đầu, cô thì thầm: "Tôi còn chưa biết tên anh".

"Tôi không muốn nói cho cô biết" cậu thì thầm bên tai cô. "Khi nào cô biết tôi là ai, tôi sẽ không còn gặp được cô".

"Không đâu. Sao anh lại nói thế?".

"Bởi vì..." cậu ngừng đầu lên, đôi mắt xoáy vào mắt cô, như thể xoáy tới tận tim cô: "...Tôi là Ring Stuart".

Trong giây lát, Elizabeth sợ hãi người, biết rằng Hattie sẽ làm gì nếu biết được nàng đi chơi với ai. Nhưng cái đó không còn quan trọng đối với nàng, một khi cậu ta đã hôn cô. "Tôi không ngại gì tên anh là Ring Stuart". Cô tuyên bố nồng nhiệt, và cậu lại hôn cô nữa, nhắc lại cho cô thấy tại sao cô không còn e ngại.

Trong mấy tuần lễ sau đó, cô sắp đặt để gặp cậu bất cứ khi nào và bất cứ ở đâu có dịp, nhưng không khi nào họ thấy đủ. Tuy nhiên, chính sự bất thường và ngắn ngủi của các lần gặp gỡ làm cho những buổi đó vô cùng sung sướng.

Ngập đầu vì trang trại bề bộn trong mùa thu, Hattie không nghĩ ngờ gì cả, cho đến khi bà ta bảo được Elizabeth cưỡi ngựa ra thăm đồng cỏ để chuẩn bị cho mùa đông. Charlie Rainwater, một người làm ở trại nuôi bò, cưỡi ngựa đi theo họ. Anh ta là người mách cho bà biết sự thay đổi ở cô em gái.

- Cô Elizabeth có bò hay sao? - Anh ta hỏi.

- Không.

Hattie phủ nhận ngay, bà xem chuyện ấy là lỗi bịch. Không phải vì bà chống lại ý kiến Elizabeth có bò. Bà hết mong thấy cô em gái lấy chồng, và tin chắc số phận cô cũng sẽ thành gái già như bà. Dù sao, Elizabeth cũng đã 27 tuổi, mà chưa hề bao giờ có bò đâu. Hattie không lấy thế làm lạ. Dù bà rất yêu cô, bà đành thừa nhận Elizabeth có vẻ ngoài tầm thường quá, gầy ốm quá, nhút nhát quá, và yếu đuối quá, làm sao làm vợ được. Tuy nhiên câu nói của Charlie làm bà thắc mắc. Bà hỏi lại:

- Cái gì khiến anh nghĩ rằng Elizabeth có bò?

Anh ta nhún vai và hất hàm về phía Elizabeth.

- Thì bà cứ quan sát cô ấy đằng kia kìa, vừa hát một mình vừa nhỏ mấy chùm cỏ khô, cặp mắt mơ màng như chim bồ câu. Thêm vào đó là những chuyện cô thường xuyên xuống phố dạo sau này, thế là tôi đi đến kết luận cô ta có một cậu bồ giấu ở đâu đó.

Hattie không thể không biết hàm ý của câu nói, rằng Elizabeth, em gái bà đang hẹn hò với ai một cách giấu giếm. Em gái bà ắt hẳn không làm một việc tồi bại như thế. Nếu có bồ, thì Elizabeth sẽ dẫn anh ta đến trang trại Morgan để Hattie gặp. Phải không?

Sau đó, bà bắt đầu để ý những điểm nhỏ nhặt như là những duyên cớ Elizabeth vin vào để đi xuống phố, đôi má đỏ bừng của cô mỗi khi ở phố trở về, và ánh mắt cô long lanh. Cuối cùng, để không nghi hoặc, Hattie ra lệnh cho Charlie Rainwater theo rình Elizabeth lần sau khi cô xuống phố và tìm biết một lần dứt khoát lý do đã khiến bà lo ngại.

- Ring Stuart? Anh muốn nói con trai của Jackson Stuart?

- Đúng vậy - Charlie xác nhận khi trở về báo cáo cho bà.

- Chắc anh nhầm. Elizabeth của bà không thể nào đi chơi với một người dòng họ Stuart.

- Không nhầm được, thưa bà. Đúng là Ring Stuart, không sai. Chính tôi cũng không muốn tin. Bởi vậy tôi đã coi cho thật chắc chắn. Tôi thiết nghĩ không có người thứ hai có cái bộ điệu dềnh dàng trên đường phố như thể anh ta làm chủ cả con đường không bằng. Và đúng là không có ai ngoài anh ta.

- Anh nói sao? Elizabeth gặp hẳn à?

- Đúng vậy, cô ấy đã gặp anh ta. Cô ấy đem theo cái áo đỏ trả cho cửa hàng như cô ấy nói. Rồi cô ấy đi ra công viên, anh ta đang chờ cô ấy ở đấy.

- Có lẽ chỉ là trùng hợp.

- Có thể, thưa bà - Charlie thừa nhận một cách bất đắc dĩ.

- Nhưng anh không nghĩ vậy, phải không?

- Thưa bà, không.

- Tại sao?

Anh ta có vẻ miễn cưỡng không muốn nói ra, rồi cuối cùng ngược nhìn bà qua vành nón nhàu nát:

- Khi cô Elizabeth thấy anh ta đứng đấy, thưa bà, cô ấy chạy ngay vào vòng tay anh ta dang ra, như là cô ấy trở về nhà sau một thời gian xa vắng lâu ngày.

Lúc đó, bà để lộ sự choáng váng, choáng váng và có cảm giác bị phản bội tột độ.

- Đủ rồi, Charlie.

Bà cho anh ta lui ra, vì không còn đủ sức hỏi thêm, mà cũng không muốn nghe thêm, biết thêm. Cô em gái Elizabeth của bà có thể đã phản bội tất cả dòng họ... bằng cách đi với một người dòng họ Stuart!

- Em biết chị sẽ phản ứng như vậy, Hattie ạ! - Elizabeth nói khi Hattie đem chuyện ấy ra nói ngay mặt cô - Đó là lý do em đã không bao giờ nói cho chị hay. Em không giấu chị để chạm tự ái của chị. Em chỉ biết rằng chị không đời nào chịu để mất đến Ring và tự mình phán đoán về con người anh ta.

- Y là một kẻ dòng họ Stuart.

- Tên họ anh ấy là vậy. Nhưng cái đó có ý nghĩa gì đâu?

- Sao em có thể đặt câu hỏi như vậy? Em biết rằng...

- Những chuyện đó đã xảy ra nhiều năm rồi, Hattie. Thời đó em chưa ra đời, mà Ring cũng chưa có. Chị không thể bắt anh ta chịu trách nhiệm về việc của cha anh ta làm, Ring khác.

- Hấn là người dòng họ Stuart. Hấn cũng cùng một thứ vải mà ra, mà lại là vải xấu.
 - Nói thế là không đúng, Ring tốt lắm...
 - Hấn cũng vô tích sự như những người còn lại trong gia đình hấn.
 - Chị đừng nói vậy nữa. Thậm chí chị còn chưa biết anh ta.
 - Chị biết về hấn đủ rồi.
 - Tại sao chị có thể lên án anh ta chỉ vì anh ta mang họ Stuart? Tại sao việc ấy tự động biến anh ta thành người xấu? Tại sao chị không chịu quên đi những chuyện đã xảy ra cách đây hơn 50 năm? Chuyện ấy có xảy đến cho bản thân chị đâu?
 - Nhưng chị đã gặp Stuart khi ông ta được thả ra khỏi nhà tù. Chị có ở đấy khi ông ta đối đầu với ông nội chúng ta. Chị đã nghe ở miệng ông ta nói và thấy vẻ thù hận trong mắt ông...
- Cũng như bây giờ bà thấy vẻ dừng dưng trên khuôn mặt Elizabeth. Toàn bộ câu chuyện ấy không quan trọng gì cả trước mắt cô em gái của bà. Cô tin chắc những sự hăm dọa xa xưa không hề hấn gì đến cô. Hattie biết rằng cô sai lầm vô cùng. Bà thử dùng chiến thuật khác
- Em đã thấy chỗ ở của cậu Stuart chưa?
 - Chưa - Elizabeth thừa nhận, cô hơi lảng dụi.
 - Đó là một cái lều, ở sâu trong các đồi núi, đoạn đầu con đường đất bụi bặm. Khi hấn còn nhỏ, cái lều ấy là nơi ẩn nấp an toàn của bất cứ tên trộm cướp nào, từ Clyde BBarrow cho đến tên Floyd bánh trai. Và trong thời chiến tranh, khi mà những người chăn bò của trang trại này bỏ mình trên các bãi biển Normandy, thì cái lều đó là hang ổ của bọn buôn chợ đen. Ring Stuart là con của dòng họ danh giá, cao quý phải vậy không?
 - Cái đó không có nghĩa là anh ta giống cha mình.
 - Ông ta nuôi dạy hấn.
 - Nhưng Ring có chương trình, nhiều chương trình tuyệt vời...
 - Để chiếm trang trại Morgan chứ gì? Giống như cha hấn đã thử làm xưa kia.
 - Cái đó không đúng.
 - Thật sao?

Hattie có đủ khôn ngoan để biết rằng dù có cãi lý, hăm dọa, hay phân phải trái đến mấy cũng không làm lay chuyển lòng tin của Elizabeth vào con người bị xã hội ruồng bỏ ấy. Một cách lẳng mạn ngu dại, cô em gái ngây thơ của bà xem mình và Ring Stuart như một cặp tình nhân gặp phải số mệnh éo le nhưng vẫn một lòng một dạ với nhau bất chấp sự thù hận lâu đời giữa hai dòng họ, như truyền thuyết về hai họ Montagues và Capulets (Chuyện Romeo và Juliet). Những khuyết điểm và thất bại của anh ta không được cô coi là quan trọng, vì cô tin chắc tình yêu của cô sẽ làm anh ta thay đổi. Hattie thì sành đời hơn. Người đời không dễ gì thay đổi, dù họ muốn đến mấy chăng nữa, nhất là bản tính của họ, và cái đó mới quan trọng.

Bà tỏ ra khôn ngoan không đi quá xa là cấm Elizabeth gặp lại Stuart, và công nhận phần nào bà đã có lỗi. Bà đã che chở cho cô em gái nhỏ khỏi phải chịu cực khổ ở đời, và cố cho cô được hưởng một cuộc sống dễ dãi hơn cuộc sống của bà. Bà đã bảo bọc để cô được sống trong sự ngây thơ, đến nỗi bà đã ganh tị với cái tâm hồn ngây thơ của cô, nhưng cũng tìm thấy ở đó sự thoát ly khỏi trách nhiệm nặng nề về trang trại Morgan.

Không, cách hay nhất để ngăn cản Elizabeth gặp lại Stuart không phải là chặn đứng sự liên hệ tai hại ấy, mà là đến gặp chính kẻ đã lợi dụng sự ngây thơ của em gái bà.

Một con gà trống gáy lên báo động và lao xuống từ cành cây sồi, đập hai cánh lông đen ẩm ỉ, khi Hattie lái xe hơi đến trên con đường đất đầy rãnh. Một con sóc đang tìm hạt dẻ trong đám lá rụng vội vàng bỏ chạy đến cây cao gần nhất và kêu lên ồm ồm khi xe bà chạy ngang qua. Phía trước, các bụi cây rậm rạp và rừng

thừa ở hai bên con đường hẹp thụt ra xa để hình thành một khoảng trống, ngổn ngang những sườn xe rỉ sét, thùng dầu rỗng, và từng chồng vỏ xe cũ rải rác trên cỏ vàng úa. Quang cảnh ấy phù hợp với cái nhà xiêu vẹo nằm ngay giữa khoảng trống, các vách ván đã bong sơn hết từ lâu, chỉ còn lại một màu xám xịt dơ bẩn.

Trước mặt nhà, một chiếc xe mô tô màu đen bóng lộn đang dựng ở đấy, không thích hợp với ngôi nhà chút nào. Ring Stuart đang quỳ trên mặt đất cạnh chiếc xe để sửa chữa máy móc. Y đứng dậy chậm rãi khi Hattie lái xe vào và đậu lại cách chiếc mô tô đồ ba thước.

Khi bà bước ra khỏi xe, y tiến tới hai bước và chùi hai bàn tay dính mỡ dầu vào một miếng vải cũng đầy dầu mỡ. Bà điềm tĩnh một cách lạnh lùng nhìn y từ đầu đến chân, không ngạc nhiên chút nào khi tận mắt nhìn thấy y. Một cái quần jeans bạc màu bó sát hai hông hẹp của y một cách lộ liễu khỏi cần phải tưởng tượng với người có con mắt sành sỏi. Một cái áo thun tay ngắn xắn lên tới chóp vai, bên phải nhét một gói thuốc điếu. Bà nhìn thoáng qua hình xăm ghê tởm ở bắp tay trái, một con dao nhỏ xuống những giọt máu chạy dài theo bắp tay. Rồi bà quan sát gương mặt. Quí sứ đã cho y có vẻ mặt bánh trai, mảnh dẻ, mái tóc đen huyền, và một cặp mắt xanh như ánh chớp cho đủ bộ.

- Ối chào, ối chào, đích thân bà quận công đây chứ còn ai! - Môi y cong lên để mím một nụ cười - Tôi đã có linh tính thế nào bà cũng đến thăm, tuy rằng tôi đã chờ đợi bà đến từ hôm qua.

- Cậu chờ đợi? - Bà lẩm bẩm, càng ghét y nhiều hơn bà dự đoán.

- Phải - Y chuyển mình tiến lên thêm mấy bước, dáng đi dềnh dàng, nghênh ngang - Tôi nhận ra ngay lão chăn bò bà cho theo rình Elizabeth. Nếu bà thấy được cặp mắt lão ta muốn lòi ra khỏi mặt khi lão thấy cách cô ấy hôn tôi, hôn mãi không thôi.

- Cậu ăn nói thật ghê tởm!

Y toét miệng cười:

- Elizabeth không nghĩ vậy. Thật tình mà nói, cô ấy mê tôi như điên đảo. Cô ấy rất thích tôi hôn cô ấy... chưa kể các chuyện khác.

Hattie trân mình khi nghe câu nói cổ tình sàm sỡ ấy.

- Cậu phải biết tôi sẽ không cho phép chuyện ấy tiếp tục.

- Bà chả làm gì được đâu, bà quận công ạ! - Y nói, đầu hất ra sau một cách láo xược - Cô ấy đã lớn và biết rõ mình muốn gì. Cô ấy không cần phải có sự chấp thuận hay đồng ý của bà.

- Bao nhiêu?

- Bao nhiêu? - Y lặp lại với vẻ vui thích - Chao ôi, bà thật là tay quá quắt, bà quận công ạ. Bà biết không, tôi thường tự hỏi nếu sống trong cái nhà to lớn ấy thì như thế nào, với kẻ hầu người hạ, hầu bà từng tách cà phê bằng sứ xinh đẹp và từng tờ báo buổi sáng. Ất hẳn là cuộc sống đẹp đẽ.

- Cậu muốn bao nhiêu tiền, Stuart, để em gái tôi được yên?

- Bà thật sự tưởng rằng có thể mua chuộc được tôi, phải không, bà quận công?

Bà cố tình nhìn quanh bãi đất trống tràn ngập cỏ dại và ngôi nhà đổ nát với cái hàng ba mặt tiền xiêu vẹo.

- Cậu muốn giá nào, Stuart, nói đi.

- Tôi đã có được cái gì tôi muốn. Tôi đã được Elizabeth. Cô ấy thuộc về tôi, bà không thể tách cô ấy ra khỏi tôi. Nếu bà tưởng làm được, thì bà đã không tới đây hôm nay - Y ngừng một chút, và càng tỏ ra tự tin hơn - Cô ấy thật sự rụt rè với tôi lúc đầu, nhưng nay không còn rụt rè nữa. Thoạt đầu cô ấy làm tôi ngạc nhiên đôi chút. Nhưng sau khi gặp bà, tôi tin chắc cô ấy đã thừa hưởng tất cả tính say mê của gia đình bà. Dù sao, bà làm chị mà thế à? Cô ấy yêu tôi mà bà lại cố tình ép tôi bỏ cô ấy sao?

- Sẽ không bao giờ có kết quả tốt giữa cậu và em tôi. Không bao giờ!

- Tại sao? Vì bà nghĩ rằng tôi không xứng đáng với cô ấy chứ gì?

- Tôi biết cậu không xứng đáng.

- Cô ấy không đồng ý với bà. Bà thấy chưa, sự khác biệt là cô ấy tin tưởng ở tôi, và cái đó với tôi có giá trị hơn tất cả tiền bạc bà có thể bỏ ra, bà quận công ạ.

- Tôi báo cho cậu biết...

- Không, chính tôi báo cho bà biết, tốt hơn bà nên giữ mồm giữ miệng với người em rể tương lai của bà, bằng không tôi có thể làm cho bà mất vĩnh viễn đứa em gái của bà.

Bà nhìn ngay mắt y một lúc lâu, rồi nói:

- Mà là một thằng ngu, Stuart.

Và bà quay gót đi ra xe. Lái xe ra khỏi khoảng trống, bà có thể thấy trong kính chiếu hậu hình bóng anh ta còn đứng giữa đường đất, nhìn theo bà với vẻ mặt huyênh hoang tự đắc. Đến nửa đường, con đường mòn rộng ra. Charlie Rainwater đang chờ, với chiếc xe tải nhẹ của trang trại cùng với năm, sáu người làm. Hattie đậu xe lại sát bên chiếc xe tải.

- Hắn không chịu nghe, Charlie - Bà chỉ nói vậy.

- Tôi cũng nghĩ thế, bà Hattie - Anh ta mở khoá công tắc, máy xe chậm chậm nổ - Nói lý với một người dòng họ Stuart cũng giống như nói với con lừa cái. Trước hết, phải bắt chúng chú ý tới mình đã.

Anh ta gài số và chiếc xe tải vọt lên trên đường đất lồi lõm. Hattie ngồi chờ trong xe bà, lắng nghe tiếng gió thổi dài trong các lùm cây. Mười lăm phút? Hai mươi? Bà không chắc thời gian đã trôi qua bao nhiêu khi nghe tiếng xe tải rầm rầm trở về.

Charlie lái xe tới ngừng lại sát bên xe bà, môi anh ta bị rách, và một bên má sưng, nhưng một nụ cười nở toét ra trên mặt anh.

- Hắn không nói được gì nhiều khi chúng tôi rời hắn ra về, bà Hattie ạ, nhưng tôi có thể bảo đảm là hắn đã nhận được lời cảnh cáo.

Hôm đó, khi trở về trang trại Morgan, Hattie không nói gì với Elizabeth, và lo làm công việc như thường. Xế chiều, Elizabeth nhận được một cú điện thoại của một cô bạn gái. Hattie không biết, nhưng Ring Stuart đã gọi cho Sally Evans và thuyết phục cô này gọi lại Elizabeth để nhấn tin dùm y. Vào khoảng nửa đêm, Elizabeth lên ra khỏi nhà xe để đi gặp Ring Stuart. Cho tới sáng Hattie mới biết là cô ta đã vắng mặt. Bà cho đi tìm, nhưng cả cô lẫn cậu biệt tăm, chẳng ai tìm ra cả. Ngày hôm sau, Elizabeth gọi điện thoại về báo cho biết cô ta và Stuart đã làm đám cưới, và hỏi bà họ có thể về ở trang trại Morgan hay không.

- Em có thể về nhà bất cứ lúc nào, Elizabeth, nhưng không được đem hắn theo. Chị không bao giờ để cho một người dòng họ Stuart ngủ dưới mái nhà này.

- Nếu vậy thì cả hai chúng tôi sẽ không về, bởi vì bây giờ em cũng mang tên họ Stuart.

Hai tháng trôi qua, hai tháng Hattie đã sống một cách khổ sở, cô đơn và cay đắng, với những kỷ niệm của Elizabeth để lại trong tất cả các phòng. Bà không tìm cách tiếp xúc với em, vì biết rằng với thời gian, cô ta sẽ lấy lại trí khôn và nhận biết sai lầm. Rồi thì có cú điện thoại của Ring Stuart báo cho Hattie rằng Elizabeth bị ốm.

Từng chồng đĩa dơ còn cả thức ăn đóng cứng trong đó chất đầy các mặt quầy trong nhà bếp. Lon bia rỗng tràn ra ngoài miệng giỏ rác ở đâu cũng có, bên cạnh tất cả các ghế và các đĩa gạt tàn thuốc trong căn nhà lều. Ý nghĩ rằng Elizabeth sống trong căn nhà đầy bụi dơ và vi trùng này làm cho Hattie cảm thấy khó chịu, trong khi bà đi theo Ring Stuart xuống một hành lang dơ bẩn đến một phòng ngủ phía sau nhà.

Vào phòng ngủ, Hattie bước quanh các áo quần dơ quăng rải rác trên sàn. Các lò so ở giường kêu ken két dưới sức nặng của Ring Stuart khi y ngồi lên trên mép giường và cầm bàn tay Elizabeth.

- Em yêu, có Hattie đến.

Bà dừng lại cách giường sáu tấc và cố ngăn nước mắt chưa xốt muốn trào ra khi bà thấy Elizabeth, mặt bơ phờ, bạc toát như cái áo gối dưới đầu cô ta.

- Chỗ này là một cái chuồng heo. Sao em có thể sống giữa sự dơ bẩn như thế này?

- Em rất tiếc. Em biết là lộn xộn - Giọng cô không hơn gì một tiếng thì thào - Gần đây em không được khoẻ lắm, còn...

- ... cậu thì quá lười biếng! - Hattie lên tiếng nhằm buộc tội vào Stuart.

- Hattie, đó không phải là việc của đàn ông - Elizabeth dịu dàng trách bà.

- Chị chưa bao giờ nghĩ rằng cậu ta là một người đàn ông, và nay thấy cách cậu ta săn sóc em, chị biết rõ là không phải.

Bà tiến đến bên giường, áp mu bàn tay vào má Elizabeth để xem có sốt hay không, hoàn toàn không thèm để ý đến mắt của Stuart đang trừng trừng nhìn bà.

- Chị nói vậy không công bằng, Hattie - Elizabeth phản kháng. - Ring đã cố gắng, thực sự anh ấy đã cố gắng. Nhưng anh ấy không thể vừa có việc làm vừa săn sóc em nữa.

- Cậu ấy chắc chắn là đã săn sóc tốt cho em đấy nhỉ!

Bà chưa cay nói, không nén được tức giận vì thấy Elizabeth bị ép buộc phải sống giữa khung cảnh tồi tệ như vậy. Bà hỏi:

- Em có gọi bác sĩ chưa?

- Em đã gặp bác sĩ hôm qua - Elizabeth nắm bàn tay bà, bàn tay cô yếu ớt không nắm chặt nổi mấy ngón tay của Hattie. Một nụ cười nở ra trên gương mặt gầy gò của cô - Hattie, chúng em sắp có con. Chị thấy chưa, không phải em đau ốm thật đâu. Em có thai.

Trong giây phút thật dài, Hattie nhìn sững cô em gái bà đã nuôi từ khi mới lọt lòng mẹ, bà lộn ruột vì triển vọng em gái bà sinh một đứa con có cha nó là một người dòng họ Stuart. Bà muốn hét lên với em, và hỏi cô ta có biết hậu quả việc làm của cô chưa, hậu quả hết sức khủng khiếp. Thay vì vậy, bà quay phắt lại phía Stuart:

- Tôi muốn nói chuyện với cậu. Ngay bây giờ!

Bà quay gót đi ra khỏi phòng. Lên tới phòng khách, bà quay lại đối mặt với cậu ta:

- Tôi đem em tôi ra khỏi cái chuồng heo này mà cậu gọi là cái nhà, ngay hôm nay.

- Cô ấy sẽ không đi nếu không có tôi, bà quận công ạ! - Y nói đầy tự tin.

Hattie ngẩng đầu cao lên và lạnh lùng nhìn y. Y nói:

- Có vẻ như cha tôi nói đúng ngay từ đầu, phải không? Một người dòng họ Stuart sẽ hưởng trang trại Morgan.

- Không phải là cậu. Không bao giờ là cậu! - Bà thề.

- Nhưng con trai của tôi sẽ hưởng.

- Đứa bé sẽ không bao giờ sống để khóc chào đời. Nhưng tốt hơn cậu nên cầu nguyện cho Elizabeth không chết khi mất đứa bé ấy.

- Quỉ dữ bắt bà đi, tôi yêu cô ấy!

- Thật à? Hay chỉ yêu cô ấy vì lợi lộc?

- Tôi yêu cô ấy - Y hét lên giận dữ.

- Nhưng không đủ để bỏ cô ấy, không đủ để làm điều gì tốt cho cô ấy. Cậu cố tình làm cho cô ấy có con. Cậu biết rõ cô ấy yếu ớt như thế nào, vậy mà vẫn làm nguy hiểm đến tính mệnh của cô ấy bằng cách cho cô ấy mang thai.

- Mọi việc sẽ êm xuôi, để bà xem.
- Phải vậy thì tốt hơn, Stuart. Bằng không, cậu phải chịu trách nhiệm với tôi.

Tuy nằm liệt giường gần hết thời kỳ có thai, Elizabeth cũng đã sinh ra được một bé trai khoẻ mạnh. Tuy nhiên, hình như sức khoẻ của cô không còn chịu đựng được nữa sau thời kỳ phí sức đó. Mỗi tháng trôi qua, cô càng yếu hơn. Bác sĩ ban đầu chuẩn đoán cô bị thiếu máu, nhưng khi chữa không bớt, cô được nhận vào bệnh viện để thử nghiệm.

Từ nhà bác sĩ trở về, Hattie thấy Ring trong phòng đọc sách, hai chân gác lên trên mặt bàn giấy, điệu xì gà ở mồm phun khói xanh um.

- Cậu đang băn khoăn tự hỏi, làm sao để quản lý trang trại Morgan phải không? Nếu thật vậy, thì cậu phí thì giờ vô ích. Cậu sẽ không bao giờ biết - Bà lột bao tay và nói.

Y không nhúc nhích khỏi tư thế ấy:

- Bà quận công. Dù sao, bà không sống mãi mãi.
- Tôi thề rằng, thà tôi gặp cậu dưới địa ngục còn hơn là để cho một kẻ dòng họ Stuart có quyền ngồi sau cái bàn giấy này một ngày nào đó. Bấy giờ thì bước ra khỏi cái ghế của tôi.

Y bỏ hai chân trên bàn xuống đất và làm bộ cúi rạp hết sức kính cẩn trong khi từ từ đứng dậy.

- Tôi xin trả lại cho bà chiếc ngai của bà.
- Có lẽ chuyện ấy không đáng cho cậu chú ý, nhưng kết quả thử nghiệm đã có.

Bà theo dõi sự đứng đưng trong mắt y.

- Elizabeth thế nào?

Lạnh lùng, như không có cảm xúc, Hattie đáp:

- Vợ cậu mắc bệnh hoại huyết!

Stuart choáng váng và xẹp xuống ngay trước mặt bà.

“Elizabeth thân yêu và đáng thương của chị!”, bà thì thầm với cô gái trong bức ảnh có khung bạc, rồi từ từ buông tay ra xô ghế đứng dậy. Sự cô đơn của ngôi nhà cũ như đè nặng lên bà, cộng với sự mệt mỏi vì đã đấu tranh quá lâu. Lần này bà nặng nề tựa vào cây gậy khi băng ngang qua phòng đến trước bức chân dung trên lò sưởi.

“Tôi chỉ có hối tiếc một điều trong cả cuộc đời tôi, là đã cho lệnh ngừng lại sau khi đánh cho hắn một trận đòn để đời. Đáng lẽ tôi phải để cho họ giết chết hắn luôn”. Bà cúi đầu. “Lỗi ở tôi. Không bao giờ là lỗi của Elizabeth. Cô ấy không hiểu hết hậu quả việc mình làm, nhưng còn tôi thì hiểu. Lẽ ra tôi phải chấm dứt chuyện ấy ngay từ lúc đó”.

11. Chương 11

Mặt trời ban sáng chiếu qua các kính mờ ở tầng lầu cao nhất của toà nhà Stuart, toả ánh sáng lên nhóm người ngồi họp quanh cái bàn tròn ở văn phòng giám đốc. Một người vóc dáng nhỏ nhắn, có nét mặt trẻ trung và cặp mắt hiền lành đang đứng thuyết trình về một lãnh vực trong đó ông ta là chuyên viên được mọi người công nhận. Ông ta được coi là kỹ sư xây dựng thuộc hạng giỏi, nếu không nói là giỏi nhất trong cả nước.

Fred Garver lật các sơ đồ gắn trên cái giá cao để tìm ra bản sơ đồ ông ta muốn, rồi lật lại các tờ trước để bày ra một bản vẽ tiết diện của đập nước dự trù thực hiện.

- Khi tôi đem những sơ đồ này lên trình cho ông Zorinsky ở sở xây dựng xem, ông ta chỉ thắc mắc có mỗi một điểm. Ông ta nghĩ rằng chân đập nước nên đục sâu xuống thêm chừng một thước nữa để tránh khỏi có thể bị nước xói lở và làm hỏng cái đập. Nếu làm vậy, có lẽ phải tốn thêm nửa triệu đôla nữa, tùy theo.

Ông ngừng lại, nhìn Chance và San Weber rồi tiếp:

- Chưa có những mẫu khoan đất thử nghiệm ở địa điểm xây dựng, tôi không thể biết sẽ gặp đá, cát hay đất sét. Tất cả các số liệu về xây dựng tôi đã đưa ra đều là ước tính sơ sài. Tôi nói thật, chỉ là sơ sài.

Sam chờ đợi Chance ghi nhận lời nhận xét ấy. Khi không nghe chàng nói gì cả, Sam liếc nhanh về phía chàng và cau mày vì thấy chàng đang chăm chú ghi chép gì đó lên tập giấy để trên đầu gối. Suốt buổi họp, chàng có vẻ bận nghĩ điều gì, tuy buổi họp do chàng yêu cầu để có tin tức cập nhật về công việc của Garver đã tiến đến đâu. Thế nhưng chàng không đặt câu hỏi nào, hay tỏ ra chú ý đến các bản vẽ của người kỹ sư. Tính chàng xưa nay không như vậy, không đời nào.

- Vâng, chúng tôi đều hiểu điều đó, Fred - Sam nói cho có.

- Các ông đã hiểu là tốt! - Người kỹ sư nhún vai và quay lại bản vẽ tiết diện - Cá nhân tôi, tôi nghĩ không cần phải hạ chân đập xuống sâu hơn. Mặc dầu nếu chúng ta sửa đổi thiết kế để ghi nhận đề nghị của ông Zorinsky, hồ sơ của chúng ta có lẽ sẽ được chấp thuận nhanh chóng bởi sở xây dựng. Theo ý tôi, chúng ta có hai cách để chọn lựa: hoặc đưa ngay bây giờ sự thay đổi ấy vào thiết kế, hoặc chờ cho đến khi khoan được một số mẫu đất và thử nghiệm để biết rõ gặp phải thứ gì. Bao lâu nữa chúng ta mới có được quyền sử dụng khu đất ấy để có thể bắt đầu làm việc và chuẩn bị địa điểm xây dựng?

Sam lại nhìn Chance, mong chàng trả lời câu hỏi ấy, nhưng có vẻ như chàng không nghe thấy.

- Chúng tôi không thể cho ông biết ngày tháng đích xác.

Anh ta thấy địa vị mình không thể nói rằng rất có thể Chance không dành được quyền sử dụng khu đất ấy, trong tình hình biến chuyển như hiện nay.

- Các ông muốn chúng tôi ngồi chờ hay thay đổi thiết kế?

Mẹ kiếp, ước chi Chance chịu ra miệng. Đây không phải là loại quyết định Sam thường lấy khi một dự án còn trong giai đoạn chuẩn bị. Anh nhìn Molly, đang ngồi xa bàn một khoảng cách vừa phải, và tự hỏi mình phải làm gì. Chị ta nhăn mặt và nhún vai, không giúp được ý kiến gì cho anh. Anh bối rối xoay qua xoay lại chiếc ghế ngồi và đằng hắng một cách sốt ruột. Tiếng đằng hắng hình như lôi kéo sự chú ý của Chance ra khỏi tập giấy trước mặt chàng.

Tuy vậy, Sam vẫn nghĩ rằng Chance chưa nghe rõ câu hỏi.

- Sao ông không để cho chúng tôi suy nghĩ trong vài hôm, Fred, và thông báo sau cho ông rõ quyết định của chúng tôi - Sam đề nghị để bao che cho sự lơ đãng của Chance trong suốt cuộc thảo luận.

- Không cần thiết - Chance nói ngược lại - Các ông cứ thay đổi trong thiết kế. Khi thời điểm đến, tôi muốn tiến hành công việc thực hiện dự án này thật nhanh. Tôi không muốn chúng ta bị kẹt vì lý do gì - Chàng quăng tập giấy lên bàn và đứng dậy - Các ông hãy để lại một bộ bản vẽ để tôi nghiên cứu sau, và gởi cho chúng tôi một bản sao các sự sửa đổi. Chúng ta sẽ giữ liên lạc với nhau thường xuyên.

Như bị một động lực bên trong thúc đẩy, chàng bỏ bàn họp ra đứng ở cửa sổ, quay lưng lại họ, đột ngột kết thúc buổi họp một cách hữu hiệu.

Sam trao đổi một cái nhìn bối rối với Molly, rồi giúp Fred Carver và người thanh niên phụ tá anh ta thu dọn các tài liệu, và coi cho chắc anh ta để lại một bộ sơ đồ đầy đủ. Fred trở lại dè dặt như tính cố hữu của anh ta, và không còn chuyện gì để nói khi Sam đưa anh ta ra cửa. Không ai nhắc đến sự lơ là của Chance trong phần lớn buổi họp, nhưng Sam thấy có bốn phạm nói lên một cái gì đó để bào chữa cho chàng.

- Anh đừng quan tâm về thái độ của Chance - Sam nói khi ra tới cửa - Đạo này anh ấy bận suy nghĩ nhiều chuyện lắm!

- Tôi cũng đoán vậy - Fred gật đầu, ngoái cổ nhìn Chance một lần chót và mỉm cười thông cảm.

Sau khi họ ra về, Sam ngấp ngừng một lát ở cửa sổ, dòm ra ngoài, hai tay đút túi quần. Molly im lặng thu thập cách tách cà phê dờ sắp lên chiếc khay.

Sam cầm tập hồ sơ lên, xoay nó trong bàn tay.

- Anh muốn tôi để các hồ sơ này lại đây cho anh hay cất vào bàn vẽ trong văn phòng tôi cùng các hồ sơ khác?
- Nhưng câu hỏi của anh ta rơi vào im lặng và sự quan tâm cũng như kinh ngạc của anh ta biến thành bực tức - Mẹ kiếp, Chance, trong giờ vừa qua anh chẳng nghe tiếng nào của ai nói cả, phải không?

- Không, ông ấy không nghe - Molly lên tiếng trả lời, trong khi Chance day lui một chút và nhìn họ như thể không thấy họ - Ông ấy cứ lo nguệch ngoạc trên tập giấy. Khi nào ông ta bắt đầu làm như vậy, có thể chắc chắn là ông ta không nghe ai nói cả.

- Xin lỗi - Chance nói - Trí óc tôi hình như nghĩ vào đâu.

- Nói thế còn là ít - Sam lắc đầu lăm bằm - Trí óc anh đã ở đâu đâu ngay từ khi đi San Francisco về. Đích xác chuyện gì đã xảy ra ở đây?

- Con mụ Bennett ấy chứ gì? - Molly nói mò, mắt vẫn theo dõi chàng - Con mụ ấy anh đã gửi tặng hoa phong lan cả đồng đó mà!

Chance nhìn lại chị ta một lát, vẻ mặt vẫn còn xa vắng và sự im lặng của chàng xác nhận lời nói của Molly là đúng. Rồi chàng quay ra cửa sổ.

- Có thể lời cầu mong của chị rốt cuộc được thực hiện không chừng, Molly ạ.

Sững sốt, chị ta không nói gì được một lúc, rồi hỏi một cách thăm dò:

- Ông muốn nói ông đang nghĩ tới việc thành hôn với cô ta chẳng?

Cũng như Molly, Sam nhìn sững Chance, không tin hẳn là chàng nói thật. Chance quay phắt lại nhìn cả hai người và nhếch mép mỉm cười:

- Ý kiến ấy đã thoáng qua trong đầu óc tôi - Chàng thú nhận, với vẻ chính chàng cũng ngạc nhiên - Còn chút cà phê nào trong bình không, Molly?

- Chắc là không.

Đối với Molly, rõ ràng là chị ta sốt ruột muốn đặt nhiều câu hỏi về người phụ nữ không biết bằng cách nào đã chiếm được quả tim của con người mà chị ta thương yêu như là con đẻ. Về mặt đó, Sam cũng vậy. Trong bao nhiêu năm quen Chance, chàng không nhớ được có khi nào chàng nghĩ tới việc lấy vợ một cách nghiêm túc. Chàng luôn luôn bảo công việc là vợ, và công ty là tình nhân của chàng, và chàng chỉ cần có thế. Sam luôn nghĩ rằng nếu có cô nào dẫn được Chance ra nhà thờ làm đám cưới, thì có lẽ là Lucianna. Sự giao du giữa hai người đã có từ 15 năm nay. Ất hẳn phải có cảm tình sâu đậm mới quen nhau lâu như vậy. Vậy thì cái cô Bennett này là ai?

- Molly, pha một bình cà phê mới cho chúng tôi uống. Tôi cần duyệt qua mấy thứ với Sam. Và mang cho tôi biên bản buổi họp với Garver ngay sau khi chị đánh máy xong.

Giọng nói dứt khoát này nghe giống chàng Chance cũ hơn, con người đặt công việc làm ăn lên trên hết, và mọi việc khác là thứ yếu.

- Vâng, có ngay tức thì.

Trong khi chị ta rời văn phòng ra ngoài, tay cầm theo tập giấy ghi tốc ký, Chance quay qua Sam và chỉ vào bó hồ sơ cuộn tròn trong hai bàn tay anh ta:

- Đó là bộ Gaever để lại, phải không?

- Phải, Chance, anh nghiêm túc khi nói đến cô thiếu nữ ở San Francisco vừa rồi chứ?

- Phụ nữ - Chance sửa lại - Phụ nữ, thông minh, đa cảm và nồng nhiệt - Chàng ngừng một lát, vẻ mặt trở nên rầu rĩ - Làm như tôi không thể ngừng không suy nghĩ tới nàng được. Và từ trước tới nay chưa có người phụ nữ nào xen được vào công việc làm ăn đối với tôi.

- Anh sắp cưới cô ta sao?

- Tôi không biết nữa! - Chàng có vẻ không muốn nói nhiều như vậy - Tôi chỉ biết tôi cứ nhớ hoài cảm giác khi ở cạnh nàng. Không phải chỉ nhớ lúc nằm trên giường với nàng, mà nói chung khi ở bên nàng.

Đến đây chàng lắc đầu qua lại như muốn xua đuổi hình ảnh của nàng ra khỏi trí nhớ, ít nhất là tạm thời

- Chuyện này không đưa ta đến đâu cả. Mở các sơ đồ ra. Tôi muốn thấy chỗ mặt nước sẽ dâng tới theo ý của Garver một khi hồ nước hình thành bên kia đập.

Sam trải bản đồ địa điểm công trình vẽ theo tỷ lệ trên bàn, chặn hai góc lại bằng hũ đựng đường và hũ đựng kem do Molly để lại.

- Không thay đổi nhiều so với bản vẽ nguyên thủy của anh ta, ngoại trừ có lẽ ở chỗ này về phía bắc mực nước sẽ không lên cao ở vách đứng này như đã dự trù lúc đầu. Ngoài ra, đều giống như cũ, với hầu như toàn bộ trang trại Morgan chìm dưới nước.

“Kể cả toà nhà”, nhưng Sam không nói ra.

- Vùng có vách đất dốc đứng này chắc không có ảnh hưởng gì đến bản sơ đồ tổng mặt bằng của Delaney trong dự án - Chance nói, không ngẩng lên khi Molly bưng vào một bình cà phê mới pha - Cũng cứ như vậy, anh cho in một bản sao của sơ đồ này và gửi đến văn phòng của ông ta - Chàng nói, đề cập đến người kiến trúc sư thiết kế về việc sử dụng đất đai trong dự án xây dựng khu nghỉ mát này. Rồi chàng gõ đầu ngón tay vào góc tây bắc của hồ nước nhân tạo - Chúng ta chắc chắn sẽ dùng đến khu đất của gia đình Ferguson. Tình trạng đất ấy thế nào? Họ đã đồng ý bán chưa?

- Họ nhất quyết không chịu bán, dù với giá nào. Đứa con trai của gia đình ấy đang trồng trọt trên miếng đất ấy để nuôi họ, họ đang có ý định trao lại toàn bộ khu đất cho nó và dọn vào thành phố ở trong năm tới. Khu đất của gia đình Andrews cũng trong tình trạng tương tự.

- Ai nắm khế ước cầm cố nông trại ấy?

- Một trong những công ty Quỹ tiết kiệm và tín dụng, tôi không nhớ công ty nào. Tôi phải coi lại các báo cáo.

- Hãy mua lại các khế ước cầm cố.

- Chance à, có lẽ sẽ tốn cả nửa triệu đôla để làm chuyện đó - Sam cãi lại.

- Chúng ta cần các miếng đất ấy. Nếu mua được ngay, còn tốn nhiều hơn số đó.

- Vấn đề không phải ở đấy - Sam ngập ngừng - Chance, anh phải thực tế. Ngay bây giờ, với tình hình hiện nay, thậm chí anh chưa chắc có hưởng được trang trại Morgan hay không. Và nếu không, thì chúng ta không có hồ nước, và không có hồ nước thì... Phải nhìn thẳng vào vấn đề, không có được trang trại Morgan, chúng ta không có được dự án. Chúng ta sẽ tốn tiền vào các miếng đất ngoại vi, các bản đồ địa điểm công trình, và các bản thiết kế một cách vô ích.

- Chúng ta sẽ có được trang trại Morgan, không bằng cách này thì bằng cách khác.

- Tôi biết anh nói vậy hoài, và có lẽ anh nói đúng. Nhưng không khôn ngoan hơn sao nếu chúng ta chờ ít nhất đến khi Matt tìm ra người thừa kế mới của Hattie là ai, trước khi đầu tư thêm tiền mặt vào dự án? Chúng ta đã kẹt cả khối tiền vào ấy rồi!

- Anh lại đang trở thành bảo thủ hơn cả tôi nữa, Sam.

- Mẹ kiếp, phải có người như thế ở quanh đây chứ.

- Cứ mua lại các khế ước cầm cố, Sam, và đừng lo ngại nữa về trang trại Morgan.

- Anh ta bảo đừng lo ngại nữa - Sam lâu bầu, nhìn Molly lắc đầu.

- Nếu Chance bảo đừng lo nữa, thì ông còn lo làm gì.

Molly định nói dông dài thêm về vấn đề đó, nhưng bị cắt ngang bởi máy điện thoại reo vang. Chị ta quay sang chỗ máy điện thoại trên bàn họp.

- Văn phòng ông Stuart đây - Chị nói, về mặt trở nên khẩn trương - Vâng, ông ta có đây. Xin chờ một chút.

Molly đưa ống nói cho Chance:

- Maxine! Chị ta bảo cần nói chuyện với ông.

Chàng ngẩng đầu lên ngay khi nghe tên người quản gia ở trang trại Morgan. Chàng bước tới bên Molly và cầm ống nói lên.

- Alô, Max. Chị thế nào?

- Hỏi thật hả? Có nhiều lúc tôi muốn bóp cổ bà ta cho rảnh. Đạo này sống với bà không nổi.

- Có chuyện gì xảy ra vậy? - Chàng biết có chuyện chị ta mới gọi, vì gọi thế rất nguy hiểm.

- Tôi nghe lỏm được một cuộc nói chuyện trên điện thoại của bà với một người đàn bà mà bà kêu bằng tên Margaret Rose. Chắc là người đàn bà ấy, bởi vì bà ta bảo sẽ gửi các bản sao văn kiện chứng minh họ hàng với cô ta.

- Chỉ Margaret Rose, không còn gì nữa?

- Phải - Có tiếng chị ta thở dài tiếc rẻ trên đường dây - Nếu bà ta có dùng tên họ thì tôi không nghe thấy.

- Hồi nào vậy?

- Chủ nhật vừa qua. Đáng lẽ tôi gọi lại sớm hơn, nhưng kẹt vì bà ta canh chừng tôi như cú vọ. Mỗi lần tôi tìm ra được có để xuống phố, bà ta lại sai người khác đi. Cuối cùng tôi phải làm vỡ mắt kính lão của tôi. Bây giờ tôi đang ở hiệu kính thuốc để thay mắt kính.

- Đến thời điểm cho phép, tôi sẽ đền bù tất cả những chuyện này cho chị, Max ạ - Chance hứa.

- Cậu làm hay không, không thành vấn đề. Tôi không làm việc này để được thưởng công, Chance ạ. Tôi làm vậy bởi vì trang trại Morgan phải về tay cậu mới là đúng khi bà ta chết, chứ không phải về tay một người lạ nào ở California. Hẳn là mẹ cậu út cũng muốn thế, cầu Chúa phù hộ cho bà được an nghỉ. Hattie chỉ làm vậy vì xấu bụng và thù hận. Dĩ nhiên, bà ta xưa nay tính vẫn thế, nhưng đạo này tôi tệ hơn.

- Bà ấy mạnh khỏe không?

- Bà ta đau nhức suốt ngày đêm. Bà ta cố gắng không để lộ ra, nhưng tôi thấy rõ. Bà ta quên rằng tôi đã là một nữ điều dưỡng có bằng cấp trước khi làm quản gia. Biết rõ bà ta trải qua đau đớn như thế nào, tôi cảm thấy tội nghiệp cho bà ta. Tôi tin chắc một nửa công chuyện bà ta đang làm bây giờ có nguyên nhân ở chỗ bà ta điên lên vì đau đớn quá mức. Bà ta giống như một con dã thú bị thương sắp chết, muốn kéo theo một cái gì đó khi nằm xuống.

- Nhờ chị giúp, có lẽ bà ta sẽ không thành công.

- Tôi mong rằng không.

- Còn gì nữa không?

- Không - Chị ta kéo dài tiếng ấy, như không chắc chắn.

- Bà ta còn gọi cho ai nữa sau khi nói chuyện với cái cô Margaret Rose ấy?

- Có lẽ là với Canon, mặc dầu tôi không biết chắc.

- Tại sao chị nghĩ là Canon?

- Bởi vì xế chiều hôm đó lão ta đến nhà. Khi tôi ra mở cửa, lão nói bà ấy chờ gặp lão.

- Chị có biết lý do ông ta đến đấy không?

Ngừng một chút, chị ta đáp:

- Tôi nghĩ rằng lão ta đến để mang cho bà ký tên vào một tờ chúc thư mới. Tôi biết họ gọi lão Charlie Rainwater và Shorty Thompson vào trong thư phòng, có lẽ để làm nhân chứng. Sau đó tôi hỏi hai người ấy, nhưng họ kín miệng như bình, không nói gì cả, chỉ ậm ừ cho qua.

- Tôi không ngạc nhiên - Chàng nói - Tôi đã nghĩ thế nào bà ta cũng cho làm lại tờ chúc thư khác ngay sau khi biết về cái cô Margaret Rose ấy.

- Tôi nghĩ, có lẽ cậu cũng dự đoán được chuyện đó, chị ta nói, rồi ngừng lại một lát - Tốt hơn tôi ngừng ở đây. Bà ta sai Charlie đi xuống phố với tôi. Lão ta có thể vào bất cứ lúc nào và tôi không muốn lão thấy tôi đang nói điện thoại.

- Chị hãy thận trọng, Max. Cám ơn chị đã cho tôi tin tức mới.

- Cậu biết tôi sẵn sàng giúp cậu. Hãy giữ gìn sức khoẻ, Chance.

- Tôi sẽ làm vậy, cám ơn chị - Chàng gác máy.

- Hattie lập tờ chúc thư khác, phải không? - Sam lo lắng hỏi.

- Phải.

Chance nhìn anh ta trầm ngâm, rồi quay qua Molly:

- Gọi Matte Sawyer cho tôi - Chàng ra lệnh, rồi nói: - Ít nhất chúng ta có một cái tên tục để anh ấy căn cứ và làm việc. Tôi không biết có bao nhiêu phụ nữ ở vùng San Francisco mang tên tục là Margaret Rose đặc biệt những cô có điện thoại ở nhà riêng. Có thể nhờ máy vi tính tìm trong hồ sơ của công ty điện thoại cho chúng ta một danh sách.

Bản khai sinh, hồ sơ rửa tội, giấy hôn thú, sổ nhà thờ, thiệp báo tin người chết, giấy khai tử đủ hết, trải ra trước mặt nàng trên bàn giấy. Vừa nhai món xà lách nàng kêu ở một tiệm ăn gần đấy, Flame vừa kiểm lại các tên trên giấy tờ với các tên trong bản sơ đồ dòng họ nàng mà Hattie đã gửi theo số giấy tờ đó. Mặc dầu không có thì giờ để kiểm tra lại tất cả, bằng chứng có vẻ không thể chối cãi. Nàng và Hattie là thân thuộc, dù xa.

Có tiếng gõ cửa. Nàng ngẩng lên đáp: “Vâng?”

Cánh cửa mở ra, cô gái tóc vàng Debbie Connors lách vào, vẻ mặt lo lắng bối rối.

- Xin lỗi, Flame, ông Powell đang ở ngoài. Ông muốn gặp chị. Tôi không biết phải nói sao với ông.

- Ông ta đến đây? - Flame cũng ngạc nhiên không kém.

- Vâng, tôi...

Cánh cửa sau lưng Debbie lại mở ra, đẩy luôn cô ta, làm cô ta vội vàng tránh qua một bên, nhường chỗ cho Malcom Powell bước vào.

Flame đứng dậy, không biết xử sự thế nào trước cuộc viếng thăm bất ngờ này. Chắc chắn ông biết khi thân hành đến đây là núi đã di chuyển.

- Chào ông Malcom! - Nàng cất tiếng chào, rồi nói tiếp với giọng lạnh nhạt - Đáng lẽ ông nên báo trước cho tôi biết ông đến.

Ông dừng lại ở giữa phòng. Bộ đồ xám may đo, tiệp màu với màu tóc của ông, bó sát bộ ngực nở nang của ông.

- Tôi đã làm gián đoạn bữa ăn hơi trễ của cô! - Ông nói, mắt liếc nhanh vào đĩa xà lách ăn dở.

- Tôi đã ăn xong.

Thật ra, nàng đã hết muốn ăn khi ông bước qua cửa. Nàng bưng đĩa xà lách cùng cái nĩa nhựa dẻo và cái khăn ăn bằng giấy bỏ hết vào giỏ rác. Khi quay lại, Flame thấy gương mặt Debbie có vẻ như hỏi cô ta phải làm gì.

- Được rồi, Debbie. Khi nào Herrington đến, cho tôi hay.

- Vâng, ngay khi ông ta đến - Cô ta nói và hấp tấp đi ra cửa, lần này khép chặt cửa lại sau lưng.

- Đây là lần đầu tiên tôi đến văn phòng cô - Ông nói và đưa mắt nhìn quanh có vẻ hiếu kỳ. Ông nhìn vào cái bàn giấy sơ trắng, cũng như mấy cái ghế, bọc nệm màu xanh, và ngắm nghía bức tranh trừu tượng ở trên tường, lối điêu khắc trang trí trên bàn nhỏ, và mấy cái gối khâu theo hình kỷ hà để rải rác trên chiếc ghế nệm dài.

- Ông kiểm tôi có việc gì, Malcom?

Nàng chỉ nghĩ ra một lý do của cuộc viếng thăm bất ngờ này trong khi thu thập tất cả các giấy tờ trên mặt bàn bỏ vào lại trong một phong bì cứng.

Ông bước tới bên cửa sổ:

- Suýt nữa tôi đã gọi điện thoại cho cô và sai Arthur đến đón cô. Nhưng rồi lại thôi - Ông chấp tay sau lưng trong tư thế trầm ngâm - Sau bữa ăn trưa hôm thứ ba vừa rồi, tôi có cảm tưởng cô sẽ không vui vẻ nếu bị triệu đi theo kiểu đó. Cô cũng vẫn tới, nhưng chỉ vì không có cách nào khác. Cô sẽ oán tôi. Và tôi thì không muốn bị cô oán.

Flame rất cẩn thận, tránh hỏi lại ông ta muốn gì. Nàng biết câu trả lời. Nàng luôn luôn biết. Vẫn đứng sau bàn giấy, nàng chờ cho ông nói tiếp, thần kinh nàng căng thẳng, đồng thời lòng tức giận từ từ nổi lên.

- Tôi muốn cô biết lập trường của tôi thế nào, Flame. Hợp đồng quảng cáo cho công ty Powell vẫn ở trong tay cô chừng nào nó vẫn được chăm lo chu đáo. Tôi không lấy cớ đó để hăm dọa cô.

Tức uất lên vì giọng nói có vẻ rộng lượng của ông, nàng hỏi lại thách đố:

- Tôi phải cảm ơn ông về điểm đó chăng?

Ông hơi day mình về phía nàng:

- Cô nên cảm ơn. Thứ Ba vừa rồi, cô nói năng có vẻ bạo dạn lắm, nhưng đó chỉ là những lời nói. Tôi biết cô không chịu thừa nhận, nhưng tôi có thể dùng hợp đồng ấy để muốn gì được nấy ở cô.

- Ông đừng đánh cá vào đó - Nàng đập lại ngay.

Malcom chỉ cười:

- Tôi nghĩ rằng, cô biết rõ cô dễ dàng bị tấn công đến thế nào đối với áp lực đó - Rồi ông nhún vai bỏ qua - Nhưng cách đó sẽ không được tôi dùng tới. Một chiến thắng trong điều kiện như vậy sẽ không có ý nghĩa. Điều đó không có nghĩa là tôi đã chịu bỏ cuộc - Ông vội vàng nói thêm - Tôi chỉ muốn nói khi nào cô đến với tôi, là do sự tự nguyện của cô mà thôi.

Làm ngơ trước câu nói chót của ông, Flame hất hàm hỏi:

- Phải chăng ông nói vậy là có nghĩa sẽ chấm dứt việc cho người theo rình tôi?

- Xin lỗi, cô nói lại? - Ông xoay hết người về phía nàng, cau mày lại.

- Ông làm tôi ngạc nhiên, Malcom - Flame lẩm bẩm với giọng mỉa mai.

- Cô nói gì, tôi chẳng hiểu.

- Tôi nói đến người đàn ông theo rình tôi cả tuần vừa rồi, do ông thuê mướn - Nàng giận dữ nói.

- Tôi chẳng thuê mướn ai rình cô cả. Tại sao tôi phải làm vậy?

Sự phủ nhận cũng như vẻ bối rối của ông có vẻ thật tình. Nàng cau mày:

- Hoặc là ông có tài đóng kịch mà không dùng tới, hoặc là ông nói thật.

- Sự thật là vậy. Ai theo rình cô và vì lý do gì?

Nàng do dự, vẫn quan sát kỹ mặt ông, nói:

- Một người đàn ông. Tôi thấy hắn ta lần đầu ở buổi chiều đái Lucianna Colton ở nhà ông bà De Borg. Hắn là một người bồi, trạc hơn 45 tuổi, tóc nâu, và có cái mũi to, khoằm khoằm. Hắn lái một chiếc xe hơi cũ hiệu Ford màu xanh lục đậm. (Trên mặt ông không có vẻ gì là nhận biết hình dáng được mô tả ấy). Và hắn

đã hai lần trao cho tôi những mảnh giấy cảnh cáo tôi phải tránh xa Chance Stuart. Tôi suy đoán là ông ở đằng sau chuyện đó. Nhưng không phải là ông, phải không?

- Không - Ông nheo mắt nhìn nàng gay gắt - Cô đã gặp Stuart thường lắm sao?

- Vâng, khi anh ta có mặt ở thành phố này.

- Cô thật sự muốn dính với anh ta à? - Một thớ thịt co giật một cách lộ liễu bên dưới quai hàm vuông vức và mạnh bạo của ông ta.

Nàng chờ một lát xem có chút nghi hoặc nào không, nhưng không.

- Thật sự! - Nàng trả lời, và ngạc nhiên thấy cảm tình dào dạt trời lên khi nói ra sự thừa nhận.

Malcom nín thở một lúc, rồi bỗng phá ra cười:

- Chúa ơi, tôi không ngờ còn có thể ghen! - Trán ông cau lại thành một nếp nhăn trong khi ông quan sát nàng thật kỹ - Tôi không biết tại sao chuyện ấy làm cho tôi phải ngạc nhiên. Với cô, cái gì cũng khác. Có lẽ lúc đầu tôi bị kích thích vì theo đuổi và muốn chinh phục cô, nhưng đã có sự thay đổi từ lâu...

- Đừng nói nữa, Malcom! - Nàng chặn đứng.

Ông nhìn vào cặp mắt long lanh tức giận của nàng và mỉm cười:

- Cô kích thích tôi như chưa một người phụ nữ nào làm được như vậy, kể cả vợ tôi.

- Tôi không cần biết, Malcom! Cảm xúc của ông là vấn đề ông phải giải quyết lấy, chứ không phải tôi. Tôi sẽ không phải là giải pháp cho chúng nó - Nàng cố giữ giọng nói bình thường và nén cơn tức giận.

Malcom rời cửa sổ đến bên bàn giấy, quyền lực vẫn toát ra từ con người của ông và nhắc nhở nàng phải coi chừng. Nàng đối mặt ông, biết rằng ông đang nhìn nàng từ trên xuống dưới với vẻ muốn chiếm đoạt nàng.

- Stuart không phải là người thích hợp với cô.

- Cái đó do tôi quyết định.

- Hiện thời mắt của cô đầy cả hình ảnh của y. Nhưng cái đó sẽ không bền. Cô sẽ trở về với tôi... sau một thời gian.

Giọng nói chắc chắn của ông khiến nàng rung động trong giây lát, nàng phải cố gắng xua đuổi cảm giác ấy.

- Ông đã quên một chi tiết rất quan trọng, Malcom. Dù có hay không có Chance Stuart trong cuộc đời của tôi, câu trả lời của tôi dành cho ông luôn luôn là: Không!

Ông không ưa câu trả lời đó, nhưng chưa kịp đáp lại thì có tiếng gõ cửa. Biết rằng hai má đang đỏ bừng vì tức giận, Flame quay ra, mừng vì có người đến, trong khi Tim Herrington bước vào. Ông ta là trưởng chi nhánh của công ty ở San Francisco.

- Xin lỗi đã làm phiền cô Flame - Ông ta bắt đầu nói, rồi ngừng lại làm ra vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy Malcom Powell - Malcom, tôi không ngờ gặp ông ở đây!

Ông ta băng ngang qua phòng, chìa tay ra sốt sắng bắt tay chào, đôi mắt đen láy và to sau cặp tròng kính dày như đầy chai có gọng vàng.

- Chào anh, Tim. Anh mạnh chứ? - Malcom đáp lễ lấy lệ.

- Khoẻ, khoẻ. Còn anh? Không có vấn đề gì, tôi hy vọng vậy?

Ông nói thế, nhưng mắt lại liếc nhìn Flame như hỏi nàng, làm như ông lo lắng có chuyện rắc rối với vị khách hàng lớn nhất công ty.

- Không có vấn đề gì cả - Malcom trấn an ông ta.

- Tốt! - Ông ta lấy lại ngay vẻ thoải mái, nụ cười nở to trên mặt cũng bớt đi vẻ giả tạo.

Hai người nói chuyện về công việc làm ăn nói chung thêm mấy phút, rồi Malcom kết thúc câu chuyện:

- Xin lỗi anh, Tim, tôi có cuộc hẹn khác - Ông nhìn Flame - Tuần tới chúng ta ăn trưa nhé! Tôi sẽ cho cô thư ký gọi điện thoại cho cô biết ngày nào. - Ông nói, coi như đương nhiên nàng sẽ dành thời giờ trong chương trình của nàng cho ông, và dĩ nhiên nàng sẽ làm vậy.

Tối đó còn một mình trong nhà, Flame lại coi tập hồ sơ Hattie gửi cho nàng. Khi coi đến bản chụp giấy khai sanh của nàng, nàng dừng lại một lúc lâu, chú ý vào tên đã đặt cho nàng là Margaret Rose. Một nụ cười thoáng hiện trên môi nàng. Chỉ có mẹ nàng mới dùng tên đó đối với nàng. Đối với tất cả các người khác, nàng luôn luôn là Flame. Nhưng đối với mẹ nàng thì không. Không bao giờ.

Mắt nàng vô tình nhìn vào cái ví đầm để mở trên mặt bàn salông lồng kính cạnh ghế nàng ngồi. Nàng do dự rồi với tay vào trong ví rồi lấy ra cái hộp nhỏ là quà tặng của mẹ nàng trong ngày sinh nhật thứ 13 của nàng. Dịp đặc biệt nên quà cũng đặc biệt, mẹ nàng đã bảo vậy. Mà thật vậy, quà đó thật đặc biệt. Chiếc hộp có hình vẽ một bình cắm hoa cúc dại và hoa hồng. Đầu đó, lúc nào đó, mẹ nàng có đọc hay nghe nói là trong tiếng Pháp, Margaret có nghĩa là hoa cúc dại. Thuở đó, cha nàng đã nói đùa rằng, hình ấy đáng lẽ phải vẽ một cây nến với ngọn lửa thật to, nhưng mẹ nàng đã không thích câu bông đùa ấy.

Flame nghĩ rằng mẹ nàng tin có ngày khi lớn lên nàng sẽ không còn giữ cái tên gọi chơi ấy. Có một lần, Flame không còn nhớ rõ lúc nào. Mẹ nàng bảo nàng, sở dĩ bà đã chọn tên Margaret Rose bởi vì nó có một ý nghĩa chừng chắc và hãnh diện trong đó mà bà thích. Dĩ nhiên, Flame nghĩ rằng nghe nó có vẻ lạc hậu, và nàng thường co rúm lại mỗi khi nghe mẹ nàng gọi nàng bằng tên Margaret Rose. Bây giờ không một ai gọi như vậy, không ai cả, trừ Hattie Morgan.

Chuông điện thoại reo.

- Vâng, tôi đây - Flame kẹp ống nói ở vai và bỏ cái hộp lại vào ví đầm.

- Flame, Chance đây.

-Ồ! Chance! Thật là một thích thú bất ngờ!

- Anh hy vọng như thế. Anh còn mấy phút trước khi đi họp, nên gọi để xem đã có chương trình gì cuối tuần này chưa.

- Em hy vọng là có, nghĩa là với anh - Nàng mỉm cười, vì nhận thấy không còn cách nào rút rè được với chàng - Anh sẽ qua đây hả?

- Anh sẽ ghé một lúc đủ để đón em.

- Chúng ta sẽ đi đâu?

- Cái đó là bí mật.

- Anh không công bằng chút nào! - Flame phản đối, đồng thời bị kích thích sự tò mò - Làm sao em biết phải đem theo đồ gì? Anh phải cho em biết một vài dấu hiệu chứ. Em cần mang theo bàn trượt tuyết hay áo quần tắm?

- Một bộ đồ tắm. Và một cái áo đơn giản để mặc buổi tối, với một cái áo choàng nhẹ.

- Vậy thôi à?

- Em có thể điền thêm vào các chỗ trống sau những cái đó.

- Vậy thì em sẽ mang theo một món gì bằng ren và màu đen - Nàng mỉm cười trong ống nói.

- Hay là em có thể không mang gì cả... - Chance đề nghị rất khêu gợi rồi nói - Anh sẽ cho xe hơi đón em ở sở đúng bốn giờ. Được không?

- Em sẽ sẵn sàng.

- Anh cũng vậy.

12. Chương 12

Chiếc xe nhà vừa chạy ra bãi đậu máy bay bằng bê tông, thì chiếc xe tải chở nhiên liệu rời khỏi chiếc máy bay phản lực Gulfstream sơn màu trắng, có chữ S thép vàng của Tổng công ty Stuart gắn trên thân máy bay. Flame nhìn thấy ngay Chance đứng gần cánh máy bay với một nhân viên phi hành đoàn. Chàng ngừng đầu lên khi nghe tiếng xe hơi đến. Chàng nói gì đó với người đàn ông vạm vỡ đứng bên cạnh, rồi đi ra đón chiếc xe hơi đang chạy tới.

Chàng đã đứng ở cửa khi nàng bước từ trong xe xuống. Một lần nữa, nàng cảm thấy như bị điện giật khi cặp mắt xanh của chàng nhìn nàng, và tiếp theo là đôi môi chàng áp lên môi nàng để hôn rất lâu. Rồi chàng thụt lùi một chút để ngắm nàng, và Flame nhìn các góc cạnh rắn rỏi của khuôn mặt chàng, vừa êm dịu vừa quắc thước. Nàng đã bắn khoản tự hỏi khi gặp lại chàng, nàng có còn cảm thấy kích thích ồ ạt như lần trước không, hay là một tuần lễ xa cách đã làm thay đổi tình trạng đó.

Không, mạch nàng đập loạn xạ và kích thích vẫn làm nàng thở gấp như lần trước. Nhưng đó chỉ là những phản ứng vật chất để nhận thấy. Khó nhận biết hơn là sự lôi cuốn mạnh mẽ của cảm xúc rạt rào, cảm tưởng hân hoan như vừa trở về mái nhà thân yêu, chỉ có thể xếp vào dưới đề mục tình yêu.

Một nụ cười thoáng hiện ra trên môi, chàng khẽ nói:

- Mừng gặp lại em.

Nàng ngạc nhiên vì chỉ mấy tiếng chào hỏi khẽ đó sao mà chứa đầy ý nghĩa đến thế!

- Mừng gặp lại anh! - Nàng đáp lại.

Nàng sẵn sàng ngã vào vòng tay chàng, nhưng chàng liếc qua một bên để nhắc nàng còn có nhiều người chung quanh. Quay qua một bên, Flame thấy người lái xe dỡ hai cái vali của nàng từ thùng xe ra và trao cho một người đàn ông khác mặc áo quần bay, trẻ và mảnh khảnh hơn người thứ nhất, và có vẻ là người Nam Mỹ.

- Juan Angel Cordsero - Chance giới thiệu anh ta với Flame. Chàng đọc đúng giọng Tây Ban Nha -

Chúng tôi gọi anh là Johny Angel. Anh ta là phi công phụ, Johny, đây là Flame Bennett.

- Hân hạnh được đón tiếp cô, cô Bennett - Anh ta nói bằng tiếng Anh rất sõi, cặp mắt đen láy nhìn nàng với vẻ hân mộ.

- Cảm ơn.

- Còn phi công chính của chúng ta là Mick Donovan. - Chance nói, và chỉ cho nàng người đàn ông đang đi tới, người đang nói chuyện với chàng khi nàng đến - Đây là Flame Bennett.

- Chào ông - Nàng để ý ngay gương mặt điềm tĩnh của ông ta, gương mặt dễ gây sự tin tưởng, mái tóc bạc sớm lại càng gia tăng cảm tưởng ấy.

- Chào cô Bennett - Cặp mắt xanh lơ của ông trông càng hiền lành khi ông mỉm cười với nàng - Tôi mới nhận được bản dự đoán thời tiết mới nhất. Có vẻ như tôi có thể bảo đảm với cô một chuyến bay bình an vô sự.

- Bay tới đâu? - Nàng hỏi.

Ông ta do dự, liếc Chance rồi mỉm cười:

- Lên thiên đàng, cô Bennett ạ, kiểu Stuart.

- Anh vẫn chưa cho em biết là đi đâu, anh quỷ sứ! - Nàng nói với Chance.

- Anh muốn dành cho em một sự ngạc nhiên - Chàng mỉm cười với nàng rồi quay sang người phi công - Sẵn sàng hết rồi chứ?

- John cất xong hành lý của cô Bennett là ta có thể cất cánh bất cứ lúc nào ông sẵn sàng.

- Vậy thì chúng ta đi thôi.

Bàn tay chàng đặt lên eo lưng nàng và đưa nàng đi đến chiếc máy bay phản lực đang chờ.

Quay lại, Flame vừa kịp nhìn thấy người đàn ông mặt con ó đã theo rình nàng 10 ngày nay. Hắn ta đang đi về phía văn phòng công ty hàng không tư nhân. Xa quá nên nàng không chắc chắn lắm có phải là người ấy không, tuy nhiên nàng cảm thấy bất an. Trước đó, nàng chỉ coi hắn như là một sự bức bối không quan trọng mấy, vì nghĩ rằng Malcom dùng hắn để rình nàng. Nhưng không phải vậy. Nàng không biết ai là người đứng đằng sau hắn ta. Có lẽ không có ai cả cũng nên. Trong thành phố không thiếu những kẻ điên khùng, và theo chỗ nàng biết, hắn có thể là một kẻ như vậy. Và cái đó lại càng đáng sợ hơn.

Khi nào trở về, nàng sẽ phải làm một cái gì với hắn, nhưng bây giờ thì không. Nàng không muốn để cho chuyện gì hay người nào xen vào buổi nghỉ cuối tuần với Chance. Nàng tự bảo chưa chắc đã là hắn. Có thể nàng đã trông gà hoá cuốc. Dù sao, không thấy chiếc xe hơi màu xanh lục đậm chạy theo xe họ tới sân bay. Nàng chắc chắn điều đó. Mỉm cười, nàng cùng Chance đi đến cầu thang lên máy bay.

Vẫn biết người ta có thể chờ đợi nhìn thấy sự sang trọng trong một chiếc máy bay riêng của một công ty kinh doanh, nhưng Flame không ngờ sự sang trọng lên đến mức như vậy khi nàng bước vào cabin trang trí lộng lẫy của chiếc máy bay phản lực này. Vách cabin hoàn toàn bọc da lộn tuyết ra ngoài, màu ngà sáng. Nệm ở các ghế xoay cũng bọc da màu ấy, và viền thêm chỉ màu xanh lục xanh dương. Toàn bộ màu dùng ở đây cốt để làm nổi bật các món điêu khắc đặt rải rác khắp cabin và gắn chặt vào chỗ bằng cách gì không thấy được, toàn là tác phẩm của Brancusi, Giacometti và Moore. Toàn bộ các tác phẩm tượng trưng thật là đầy đủ các khuôn mặt lớn của nền điêu khắc thế kỷ hai mươi. Tuy nhiên, người ta có cảm tưởng chừng mực và lịch sự.

- Em thích không? - Chance đứng ngay sau lưng nàng, hai bàn tay đặt lên cánh tay nàng, hơi thở của chàng làm lay động tóc nàng.

- Em thích lắm. Nó làm cho ta có cảm giác như đang ở... trong phòng khách nhỏ của một nhà riêng, đủ tiện nghi, đẹp, một chỗ để thư giãn, nghỉ ngơi và thưởng thức.

- Chỗ này là nhà thứ hai của anh. Sự thật là anh bỏ thì giờ của anh ở trong “cái nhà” này nhiều hơn là ở nhà anh ở Tulsa.

Phía sau hai người có tiếng quay cầu thang xè xè, tiếp theo là tiếng cửa đóng lại. Chance nói:

- Tốt hơn, chúng ta ngồi vào ghế. Một khi Mick đã bật đèn xanh lên, ông ta không muốn chần chừ. Sau khi máy bay đã cất cánh bay lên, anh sẽ hướng dẫn em đi xem hết cái nhà xa-nhà này của anh.

- Em sẽ thích lắm!

Như chàng đã hứa, khi chiếc máy bay phản lực vừa lên tới cao độ dự trù và bắt đầu bay song song với mặt đất, Chance hướng dẫn Flame đi xem hết trong máy bay. Cách trang trí bên trong là cả một tác phẩm tuyệt đẹp, sang trọng, kính đáo, gọn ghẽ và kỹ thuật cao. Một cái bàn thấp dùng cả phê bọc da lộn tuyết ra ngoài thật mịn, cũng màu ngà sáng như các vách, khi bấm vào một cái nút, nó biến thành cái bàn họp. Ngoài một khu hoàn toàn dành để tiêu khiển, có cả một khu làm việc trang bị máy vi tính cho phép Chance chuyển thông tin về đại bản doanh ở Tulsa và giữ liên lạc thường xuyên với hoạt động kinh doanh của công ty chàng.

Và cái bếp, theo lời Chance nói, có khả năng sửa soạn bữa ăn cho tám người đủ cả ba món. Các tủ trong bếp cũng bọc bằng thứ da màu ngà giống như các bàn ở cabin chính, chứa đủ một bộ đĩa bát bằng sứ và muỗng nĩa bạc của Ý cùng đầy đủ khăn ăn.

Phòng trang điểm cũng trang trí phối hợp da lộn tuyết ra ngoài và da màu ngà viền chỉ xanh lục và xanh dương, có thêm một tấm thảm kim tuyến trên sàn.

Cuối cùng, Chance đưa nàng ra khoang sau, ngăn với cái bếp và khu salông chính bởi một cánh cửa. Dòm quanh căn phòng nhỏ dành cho giám đốc, Flame thấy một tủ áo hai cánh cần luôn trong vách bên cạnh một bàn giấy có mặt bàn bọc da cũng cần luôn vào vách. Tò mò, nàng mở hai cánh tủ ra, bên trong lủng lẳng những móc áo treo những bộ đồ vét, áo quần thể thao, áo gió, và quần không nếp.

- Anh giữ một lô áo quần đủ hết trên máy bay - Chance nói.

- Thật tiện lợi! - Nàng đóng tủ lại và quay qua quan sát chiếc ghế nệm dày bọc nhung màu xanh dương.
- Đỡ phải xếp áo quần vào va-li và mở va-li lấy ra - Chàng nói, rồi thêm - Chiếc ghế nệm này có thể mở ra thành cái giường đôi.

- Thật là tiện lợi! - Flame chọc ghẹo chàng.

- Trong những chuyến bay ra nước ngoài, rất tiện - Cái nhìn của chàng bỗng trở thành tha thiết, thân mật, trong khi chàng đưa hai bàn tay lên luồn vào tóc nàng và áp hai bên má nàng - Anh không ngờ là nhớ em đến vậy!

Giọng chàng khản đi, khiến nàng dễ đáp lại:

- Và em cũng không ngờ nhớ anh đến vậy!

Nàng ngửa đầu ra sau, và miệng chàng đặt lên môi nàng. Tức thì Flame cảm thấy toàn thân nóng ran, dù thân thể họ chưa chạm vào nhau.

Một vẻ bất đắc dĩ, chàng ngẩng lên và ngắm khoé môi nàng:

- Đáng lẽ anh nên sắp xếp để chuyến bay lâu hơn, và có thì giờ nhiều để xem cái giường kia có dùng được vào việc gì khác hơn là để ngủ.

- Phải chăng chúng ta sắp tới nơi? - Nàng luồn hai bàn tay vào bên trong vạt áo vét của chàng và áp lên vạt áo sơ mi, cảm thấy hơi nóng từ người chàng toát ra.

- Có lẽ còn khoảng một giờ, có thể lâu hơn - Chàng đáp và nhích ra xa, như sợ ở gần nàng sẽ bị cám dỗ không thể cưỡng lại được - Nhưng sau một tuần chờ đợi gặp lại em, anh không muốn đi chơi ngắn ngủi với em, và muốn có thì giờ thong thả để làm tình với em.

- Em đồng ý, một chuyến đi chơi ngắn ngủi chỉ như một món ăn chơi - Flame nói và nhìn chàng với một vẻ cố tình cám dỗ đùa bỡn - Nhưng sau món ăn chơi, anh không thường thết đãi khách của anh thêm một món ăn chính hay sao?

- Có, nhưng anh thích dọn hết lên một lần - Chàng nhoẻn miệng cười.

Nàng thở dài và cúi xuống nhìn vạt trước áo sơ mi của chàng, đồng thời luồn mấy ngón tay vào dưới chiếc cà vạt lụa để sờ lên hạt nút áo:

- Em biết chắc rằng anh không làm gì được để máy bay nhanh hơn.

- Anh mong như vậy - Chàng cười khúc khích và đưa tay xuống cổ tay nàng giữ lại, không cho nàng sờ nữa.

- Chờ đợi và ước mơ cũng là một cái thú - Nàng nói và không cưỡng lại khi chàng diu nàng trở ra phòng salông chính. Và nhớ lại những lần thất vọng trước kia, nàng đính chính - Gần như luôn luôn là vậy.

- Em nên ước mơ - Chance nói - Nếu không, thì làm sao có được ước mơ trở thành hiện thực.

- Những ước mơ của anh có trở thành hiện thực không? - Nàng tò mò hỏi.

- Có, một số. Số khác thì anh đang cố gắng biến thành hiện thực.

- Như là cái gì? - Nàng hỏi lại, cố nghĩ ra chàng đang mơ ước gì.

- Làm cho chiếc máy bay này bay nhanh hơn.

Nàng bật cười đồng ý với chàng.

Mặt trời đã xuống thấp làm các áng mây đỏ rực ở chân trời khi chiếc máy bay phản lực hạ cánh xuống sân bay riêng ở bờ biển phía tây của Mêhicô. Flame đoán được chừng đó vì họ đã bay từ San Francisco về hướng Nam, bỏ lại dãy núi ở bờ biển bên tay trái và Thái Bình Dương bên tay phải. Chance xác nhận họ đang ở Mêhicô nhưng không nói thêm gì nữa với nàng.

Dọc theo đường bay có một ngôi nhà nằm giữa khoảng trống dưới các cành cây cọ và những lùm bông giấy màu thiên thanh. Trong khi chiếc máy bay phản lực chạy trên đường bay trải nhựa, Flame thoáng nhìn thấy cái bảng hiệu trên toà nhà có vẻ là phi cảng. Nhưng chỉ thấy thoáng qua và là tiếng Tây Ban Nha nên nàng

vẫn chưa biết họ đang ở đâu. Tuy nhiên, nàng không thấy bức mình, mà trái lại, vẻ bí mật của chuyến đi này càng kích thích sự tò mò của nàng và làm tăng thêm sự hấp dẫn của chuyến đi chơi cuối tuần này với Chance.

Một chiếc xe hơi chờ họ trên đường bay trải nhựa. Trên cánh cửa xe là dấu hiệu đã quen thuộc của Tổng công ty Stuart. Trong khi Flame và Chance đi bộ tới chỗ đậu xe, hành lý của nàng cũng được chuyển từ máy bay đến chiếc xe nhà. Không đầy năm phút sau khi máy bay hạ cánh, chiếc xe chở họ đã lao ra khỏi phi trường, chạy trên một con đường trải đá ngoằn ngoèo ở triền núi đổ xuống đại dương ở đằng xa. Xe vừa chạy đến một chỗ phong cảnh rất đẹp, Chance nói gì đó với người lái xe bằng tiếng Tây Ban Nha. Chiếc xe lập tức giảm tốc độ và tấp vào lề rồi đậu lại.

- Em còn muốn biết chúng ta đi đâu không? - Chance nhướn mày hỏi, ánh mắt như muốn hỏi đồ nàng.

Nàng có cảm tưởng chàng muốn khoe với nàng, vì hãnh diện, và cũng vì thật tình muốn chia sẻ với nàng. Thêm vào đó, nàng cũng đang tò mò, nên đáp ngay:

- Có, có, có, - Và nhe răng cười.

Chàng đỡ nàng xuống xe, rồi đưa nàng bước đến đứng ở mồm đất lồi ra, bàn tay chàng giữ chặt eo nàng và kéo sát vào chàng. Thái Bình Dương trước mắt nàng, nắng chiều nghiêng nghiêng chiếu thành một vệt dài vàng rực trên mặt biển. Cuối vệt sáng là một cái vịnh nhỏ nằm lọt giữa các triền núi vàng rực từ dưới lên trên. Flame nín thở khi nhìn thấy phong cảnh đó, sửng sốt vì khám phá ra rằng ánh vàng lấp lánh ấy là từ các toà nhà cất trên những bậc cấp nối tiếp nhau trên các triền núi. Đây đó nàng thấy những mảng đỏ như hồng ngọc của các lùm hoa đỏ xoà ra như thác nước và các tàn lá màu bích ngọc của các cây cọ cao ngất.

- Xin chào mừng em đang đặt chân đến Ciudad D'Oro de la Stuart.... Thành phố vàng của Stuart.

- Chance, thật ngoài sức tưởng tượng! - Nàng nhìn sững vào cái tháp vàng chói của một khách sạn nhiều tầng nằm cạnh một bãi biển trắng xoá như màu ngọc trai, các bao lơn của khách sạn ngập tràn những chuỗi hoa đỏ như hồng ngọc. Các toà nhà trông thật sự như là thép vàng - Không phải vậy, phải không anh?

- Không. Sau sáu tháng thử nghiệm, công ty của anh cuối cùng đã chế tạo ra được thứ vật liệu hỗn hợp giống thạch cao gồm phần lớn là một loại giống như mica có tác dụng phản chiếu ánh nắng. Loại đó rất hữu hiệu vào giờ này của buổi chiều.

Flame nghĩ rằng chàng nói bớt đi nhiều quá.

- Em có cảm tưởng như đang nhìn thấy một thành phố bằng vàng trong huyền thoại.

- Em hãy chờ đến khi thấy nó phản chiếu ánh sáng như bạc của trăng và sao.

Trở ra xe, họ tiếp tục hành trình theo con đường ngoằn ngoèo xuống núi, đi ngang qua cái vịnh với bến cảng cho các du thuyền và bến tàu neo đậu các tàu cho thuê để đi câu cá ngoài khơi. Một dàn nhạc đang chơi cho những người khách tàu biển còn nấn ná trên bãi cát chờ xem mặt trời lặn. Với những người không muốn tắm nước mặn, thì đã có hồ bơi lớn quá cỡ cho khách sạn nhiều tầng, tuy Flame do dự không muốn gọi nó là cái hồ, vì nó giống như một cái vịnh ở miền nhiệt đới có đủ thác nước và các tắm đá bàn.

Phía trước khách sạn là một khu buôn bán có cả bể nước có vòi phun và một quảng trường bày bán các đồ vật Mêhico quen thuộc. Các tầng cấp trên các triền núi vây quanh là nơi xây dựng vừa khu cư xá tự quản, vừa biệt thự riêng. Xe chạy đến một trong những biệt thự riêng này. Qua khỏi cổng biệt thự có tường bao quanh, Flame bị thu hút ngay bởi cây cối sum sê trong vườn. Bông giấy mộc trần trên mặt đất, các chùm hoa giấy đỏ và tím gần như át cả các bảng cấm đồ tươi và các cây cọ cao duyên dáng. Một vòi nước màu vàng liên tục phun lên trời, ánh mặt trời biến các giọt nước li ti thành những viên kim cương.

Sự quyến rũ càng mạnh hơn khi nàng vào nhà. Nhà dựng quanh một sân trải đá san hô, trong nhà được trang trí bằng nhiều tiểu phẩm kiến trúc như các ghế thụt vào tường ở các cửa sổ, các lò sưởi xây bằng đá san hô, các sàn lát gạch bông Tây Ban Nha và gỗ sồi. Rải rác một cách kín đáo khắp nơi là những tác phẩm nghệ thuật Aztec và Vaxac, như cái vỏ bằng gốm đặt giữa lùm cây xanh nhiệt đới làm tăng thêm cảm giác thoáng của toà biệt thự rộng rãi và mát mẻ này, và như cái đĩa mặt trời bằng đồng vỏ lõng lấy được trưng bày trong một gian phòng. Cái hiên bên ngoài gian nhà chính trông xuống một cái hồ bơi lát gạch mosaic, và bờ hồ cần đá cẩm thạch. Xa hơn là vịnh nước biển, lúc này đang phản chiếu màu đỏ của bầu trời.

- Chỗ này để ẩn nấp trong cuối tuần được không?

Nghe Chance nói với giọng bông đùa, Flame quay lại và đáp cũng bằng giọng đùa cợt:

- Đơn sơ... nhưng cũng được - Nàng làm bộ nhún vai, nhưng rồi không giả vờ dừng dừng được nữa, dù chỉ để đùa cợt, nàng bá cổ chàng - Chỗ này đẹp một cách hoàn hảo và hoàn hảo một cách đẹp đẽ, Chance ạ!

- Anh mừng vì em nghĩ vậy, em yêu.

Ánh mắt vô cùng tha thiết của chàng gặp đôi mắt long lanh sẫm lại của nàng. Tay chàng đặt lên ngực nàng bằng một cử chỉ tự nhiên, và nàng vừa mới tiến lên định ngã vào vòng tay của chàng thì chợt dừng lại vì thấy bà quản gia to béo người Mêhicô, đang đi tới gần cửa vào nhà bằng sắt uốn và kính.

- Xin lỗi ông Chance - Bà dừng lại ở đó, bà mặc đồng phục đen và đeo một cái tạp dề trắng hồ cứng, trông càng thấp và tròn hơn. Cặp mắt đen rụt rè nhìn Flame có vẻ xin lỗi.

- Ông Rod đang ở máy điện thoại. Ông ấy hỏi ông đến chưa. Ông muốn nói chuyện với ông ấy bây giờ không?

Chance do dự, nhìn Flame có vẻ tiếc rẻ:

- Có. Bà bảo ông ấy tôi ra ngay, Consuelo. Tôi muốn nói chuyện ở máy trong phòng đọc sách.

- Sí! - Bà lẩm bẩm rồi đi lui ra.

- Rất tiếc - Chàng bảo Flame - Rod Vega là người thay mặt anh trông coi ở đây. Anh sẽ vắng không lâu. Sao em không cứ tự nhiên, tắm cho mát hay làm gì đó, và anh sẽ gặp lại em ở salon chính trong 30 phút nữa.

- Lâu quá vậy? - Nàng phàn nàn, và trề môi dưới ra.

- Lâu vậy đó! - Chance mỉm cười.

Một lần nữa, nàng đành chịu để chàng hôn một cái ngắn thôi. Nàng nán lại ở bao lơn một lúc nữa sau khi chàng đi ra ngoài, chắc chắn chàng sẽ trở lại và họ sẽ hưởng một buổi tối hoàn toàn của hai người. Nàng quay ra nhìn phong cảnh và hít thở mùi vị hăng hăng và thanh khiết của biển cả. “Thiên đàng kiểu Stuart”, ông Donovan đã gọi như vậy. Rõ ràng chỗ này còn hơn thế.

Nàng nghe tiếng mở cửa của gian nhà chính và sức nghĩ ra 30 phút chẳng lâu lắc gì nếu nàng định thay áo và tắm rửa. Nàng vào nhà và gặp người quản gia đã trở lại.

- Ramon đã mang hành lý của bà đến - Bà ta nói, và chỉ vào hai cái va li đặt trên cái kệ chạm trổ - Bà muốn tôi sắp đồ ra giúp bà không?

- Vâng, xin nhờ bà - Flame bước tới cạnh cái kệ và mở chiếc va li nhỏ lấy túi đồ trang điểm ra, nàng tiếp - Và khi bà thấy cái áo dài bằng vải sa màu xanh, bà để ra ngoài dùm tôi nhé. Tôi muốn mặc nó tối nay.

- Vâng, thưa bà.

Gần ba mươi phút sau, Flame từ trong phòng ngủ chính bước ra, chiếc áo có váy vải in màu xanh với viền bằng sa xào xạc quanh hai mắt cá chân nàng. Nàng thoáng trông thấy mình trong tấm gương soi ở hành lang và mỉm cười với cái cổ áo hở sâu, có nếp loà xoà xung quanh. Chiếc áo bờu nữ rộng thùng thình trên cái váy to những chấm tròn màu xanh, viền sa có tác dụng hơi táo bạo một cách tế nhị, một tác dụng được nhấn mạnh bằng mái tóc đỏ rực chải cao lên và búi thành một búi tóc cổ điển. Nàng thích cái kiểu phục sức cảm dỗ lộ liễu ấy.

Trong khi xuống dọc hành lang rộng, đôi gót cao kê lách cách trên sàn gạch bông, nàng có thể trông thấy dây mái vòm trên hàng một ở phía trước bao quanh phòng khách chính, làm nó có vẻ như một hành lang. Khi đến gần, nàng nghe tiếng mở chai sâm banh đánh bốc. Mỉm cười, nàng rảo bước tiến lên, biết rằng Chance đã ở đây chờ nàng.

Trong chiếc váy bằng sa phe phẩy xoà ra quanh mình, Flame đi xuyên qua cửa vòm đầu tiên dẫn vào phòng khách. Chance quay lại đón nàng, mỗi tay cầm một ly chân cao đầy rượu sâm banh. Nàng hài lòng quan sát thấy chàng đưa mắt ngắm nàng và dán mắt vào cổ áo để lộ hết kẽ hở giữa ngực. Khi mắt chàng đưa

lên mặt nàng trở lại, sự thèm muốn hiện ra mãnh liệt trong đôi mắt xanh tối sẫm của chàng, đúng cái phản ứng nàng hy vọng sẽ kêu gọi lên được.

- Trông em đẹp mê hồn - Chàng lẩm bẩm khi nàng dừng lại trước mặt chàng.

Nàng cầm ly sâm banh chàng đưa, nhìn chàng với vẻ làm dáng và giả vờ thất vọng:

- Em tưởng rằng em trông như một phụ nữ sắp sửa bị bắt ép mang đi kia chứ!

Chàng nhếch lên một chân mày:

- Trời vừa mới tối, còn sớm quá!

- Hứa hẹn, hứa hẹn mãi! - Nàng chọc chàng để đùa chơi và nhấp một ngụm rượu sủi bọt.

Rượu vừa dính môi, nàng nhận ra ngay hương vị đặc biệt của nó - Sâm banh làm từ quả đào!

- Dĩ nhiên! - Chàng mỉm cười và cũng uống một ngụm.

Nàng cố tình nhìn quanh phòng khách, cũng giống tất cả các phòng trong biệt thự, phòng này được kiến trúc theo qui mô vĩ đại và cân đối tuyệt vời.

- Sao? Không có hoa phong lan?

- Anh vui mừng vì em nhắc đến phong lan. Chàng rút tay vào túi áo vét, rút ra một hộp dài và hẹp đựng nữ trang - Đây!

Nàng nhìn hộp nữ trang chàng đưa cho, không biết phải nghĩ thế nào, rồi ngược lên nhìn nét mặt ngang tàng của chàng, không giấu được sự ngạc nhiên. Nàng hỏi:

- Cái gì đây?

- Em mở ra đi - Chàng chỉ nói thế.

Flame ngáp ngừng một lúc, rồi đặt ly rượu xuống và mở nắp hộp lên. Ánh sáng chói loà loé lên khi nắp hộp mở ra. Nàng thở hổn hển khi nhìn thấy cảnh thoa kim cương lộng lẫy làm theo kiểu một cảnh hoa phong lan và kèm thêm hai bên hai chiếc bông tai kim cương cân xứng với nó.

- Bây giờ em luôn luôn có hoa phong lan bên mình.

Nàng nhìn sững cảnh thoa, nước mắt rưng rưng, vừa cảm động vì mối tình cảm đằng sau món quà, vừa dao động vì món quà quá quý giá. Nếu chàng chỉ muốn cho nàng một món quà đắt tiền, thì chàng đã có thể chọn bất cứ món nữ trang nào. Nhưng không. Chàng đã chọn có ý tứ và quan tâm, vì muốn tặng nàng một thứ đặc biệt, một món đồ nói lên ý nghĩa của sự liên hệ mật thiết giữa chàng và nàng.

Nàng không cưỡng lại khi chàng cầm lấy cái hộp ở tay nàng và lấy cảnh thoa ra từ lớp lót nhung màu tím. Khi chàng đính nó lên vạt áo của nàng, nàng ngược lên nhìn chàng, lệ nhoà cả mắt, chỉ thấy mờ mờ những đường nét rắn rỏi của khuôn mặt chàng. Không chút vội vàng, chàng mở đôi bông tai nàng đang đeo và gắn cặp bông tai kim cương vào tai nàng. Xong xuôi, chàng ngắm nghía kết quả, hai bàn tay chàng đặt lên hai vai nàng, nhìn nàng một cách âu yếm và dịu dàng làm Flame cảm động cũng sâu sắc như đối với món quà.

- Đẹp lắm! - chàng lẩm bẩm, giọng khản đi.

- Ôi, Chance, em.... em không biết nói gì! - Nàng nói, vì không lời lẽ nào biểu lộ hết sự ngạc nhiên, vui sướng và cảm kích của nàng.

- Vậy em đừng nói gì cả.

Nàng không nói gì nữa. Thay vì thế, nàng bá cổ chàng, hôn lên môi chàng, và để hai bàn tay, đôi môi và thân hình nàng biểu lộ với chàng là nàng quý mến món quà đến thế nào. Chàng ôm nàng vào mình, hai tay vuốt ve hai vai và lưng nàng, hơi nóng của tay chàng thấm qua áo và váy của nàng. Flame phản ứng lại nhanh chóng trước những cảm xúc và khao khát đã bị kềm chế quá lâu ở hai người, nay tuôn ra như thác. Nàng ép mình sát vào chàng, mấy ngón tay luồn vào dưới tóc chàng, vừa ép vừa thúc cho đến khi cái hôn trở nên dữ dội, môi họ dính chặt vào nhau. Nhưng vẫn chưa đủ. Có lẽ không bao giờ đủ được. Nàng giựt môi ra, hôn lên khắp mặt chàng, và cảm thấy toàn thân chàng căng thẳng và tim đập mạnh.

- Em có biết chẳng, anh muốn em đến chùng nào, muốn ngay bây giờ, ngay phút này?

Chance khăn giọng thì thầm, hơi thở nóng hổi của chàng phả vào mang tai nàng và làm nàng ớn lạnh.

- Anh đã sắp đặt cả buổi tối nay - sâm banh, một bữa ăn tối dưới ánh nến, một cuộc nói chuyện thoải mái, một cuộc đi dạo dưới ánh trăng... và sau đó sẽ đi về phòng ngủ. Bây giờ, anh muốn bỏ qua tất cả những mục ở giữa, và đưa em thẳng vào phòng ngủ, cóc cần những mục còn lại.

Flame mỉm cười hôn má chàng, nàng cũng cảm động và thêm muốn như chàng, nhưng khác ở một điểm:

- Sách nào bảo rằng một người đàn bà không thể được cho uống rượu, ăn tiệc và đưa đi dạo mát dưới trăng sau đó?

- Ừ nhỉ, sách nào? - Chàng lăm bắm, kéo nàng ngựa ra sau một chút để ngắm đôi môi mọng đỏ và cặp mắt xanh lục của nàng mà hai mi đang nặng trĩu vì thêm muốn. - Đã từ lâu anh biết được giá trị của hành động tùy hứng.

- Thật chứ?

- Thật. Và với em, hình như anh luôn luôn làm theo ngẫu hứng.

- Em thích cái kiểu tùy hứng ấy.... và còn nhiều kiểu khác nữa. Vừa nói, nàng vừa cắn nhẹ lên cổ chàng.

Họ đưa nhau vào phòng ngủ. Chàng và nàng không thấy cần gì phải hấp tấp nữa. Họ không chỉ cởi bỏ áo quần, và phơi trần thân thể trước mặt nhau, mà còn phơi trần cả cảm tình, trái tim và khối óc khi họ nhìn nhau, lần này như nhìn suốt tâm can của nhau.

Khi chàng giang tay ra cho nàng, nàng tự nhiên cảm thấy nghẹn ngào. Khoảnh khắc ấy có một cái gì tuyệt đẹp làm nàng muốn khóc. Nàng đưa tay cho chàng cầm, và hai người nép vào nhau. Cuối cùng, nàng cảm thấy trực tiếp hơi ấm ở chàng, bắp thịt rắn chắc ở ngực chàng. Đưa tay lên, nàng mở trâm cài tóc để tóc xoã xuống vai, rồi hai bàn tay nàng vuốt ve làn da ấm áp êm như xa tanh của chàng.

Chàng nhìn nàng, thốt ra hai tiếng bằng một giọng hết sức cảm động: “Anh yêu em!”

Nàng đáp lại “Em cũng yêu anh!” và nhón chân ngược lên đón đôi môi chàng đang tìm môi nàng.

Sau đó, sau đó thật lâu, họ mở thêm một chai sâm banh làm từ quả đào, và ăn tối dưới ánh đèn, rồi đi dạo dưới trăng sao, và cuối cùng trở vào phòng ngủ, khám phá lại những lạc thú của cuộc tình.

13. Chương 13

Các cửa kính đi ra bao lơn mở rộng để gió ban mai thổi vào mát rượi. Chance dừng lại ở cửa một lúc, theo dõi bà quản gia người Mêhicô đang xếp thêm một giỏ trái cây tươi lên bàn điểm tâm đặt ở bao lơn. Chén đĩa muống nĩa đã bày ra cho hai người ăn cùng các ly thủy tinh, tách sứ. Chàng thường điểm tâm bằng một tách cà phê đen hay thỉnh thoảng một ly nước trái cây, và ít khi ngồi vào bàn ăn thành bữa. Nhưng sáng nay thì lại khác. Chàng không còn ăn sáng một mình, mà cùng ăn với Flame. Ý nghĩ ấy làm chàng cảm thấy thèm ăn.

Chàng gài giây đồng hồ đeo tay rồi quay qua nhìn Flame. Nàng đang ngồi trên cái ghế dài bọc vải cài hoa trước tấm gương soi có đèn chiếu sáng, mặc một cái áo kimono bằng lụa xanh có thêu chim công, và đeo ở tóc một dải lụa đồng màu. Nàng đang trang điểm gần xong.

Trong khi nhìn nàng, Chance một lần nữa thấy lòng mình rung động mãnh liệt, thêm khát được vuốt ve nàng và bảo vệ nàng. Chàng đã muốn phân tích những cảm xúc ấy cả ngàn lần, nhưng không có kết quả. Khi ở bên nàng, chàng có cảm tưởng như bước ra ngoài trời sau một cơn mưa rào mùa hè và thấy thế giới chung quanh bỗng nhiên trở nên thanh khiết làm cho mình thấy khoẻ khoắn, và tất cả các cảm giác đều bén nhạy thêm lên. Phải, khi ở bên nàng, chàng thấy khoẻ khoắn, rất khoẻ khoắn.

- Hình như sáng nay chúng mình ăn sáng ngoài trời - chàng nói, khi gặp mắt nàng nhìn chàng.

- Em đã bảo Consuelo dọn ở ngoài khi anh đang tắm. Anh không phiền chứ? Sáng nay trời đẹp quá! - Nàng quay lại nhìn vào gương và kẻ mắt.

- Trong nhà cũng đẹp! - Chàng bước vào đứng sau lưng nàng để ngắm bóng dáng nàng thật xinh đẹp trong gương.

Nàng bắt gặp mắt chàng trong gương, sáng lên một niềm vui thích, nàng nói:

- Chút nữa.... ít phút nữa!

Giữa các cây son, hộp kem, và các bóng đèn, Chance để ý một cái hộp nhỏ.

- Ủa, cái hộp này là cái gì? - Chàng cầm lên ngắm nghía hình vẽ một bình hoa ở nắp hộp.

- Có gì lạ đâu? - Flame bỏ miếng bông gòn xuống và cầm cây son lên - Cái hộp ấy của mẹ em cho trong ngày sinh nhật thứ mười ba của em, khi em bắt đầu được dùng son phấn. Nói cho đúng, chỉ được dùng phấn son và màu tô mắt.

- Mấy chữ trên bình hoa là gì vậy?

- Chữ đầu của tên em: M.R.M. Kể cả chữ M nằm giữa, dĩ nhiên.

Nàng mím hai môi để tô son, rồi cầm miếng vải lau quanh miệng.

- M.R.M? - Chàng bỗng ngẩn người ra, nhìn sững mấy chữ trên hộp.

- Margaret Rose Morgan. Đó là tên rửa tội của em. Tên Flame là tên gọi chơi do ba em đặt khi em lên một tuổi. Vậy mà tên đó dính luôn với em cho tới ngày nay - Nàng mỉm cười đưa tay lên gỡ cái buộc tóc rồi lắc qua lắc lại cho mái tóc đỏ rực đổ xuống - Mẹ em thì cứ nghĩ rằng, tên ấy sẽ bị quên đi khi em đã khôn lớn.

Mắt nàng liếc bóng chàng trong gương, chờ đợi thấy chàng mỉm cười với nàng. Ngược lại, mặt chàng đang ngây ra, quai hàm cứng đờ. Ngạc nhiên trước phản ứng của chàng, Flame xoay ngang người lại.

- Có chuyện gì vậy, Chance?

Nàng để ý thấy mấy ngón tay của chàng bóp chặt cái hộp, các đốt tay trắng bệch, có vẻ như chàng không nghe. Rồi chàng nhìn thẳng vào mặt nàng, màu xanh đổi thành lạnh lùng. Nàng hỏi dồn:

- Chance, có chuyện gì vậy?

Chàng liền nhìn xuống:

- Anh vừa nghĩ ra... anh không giữ được một món quà gì của mẹ anh cả, không có gì cả. Chàng cầm cái hộp một lúc nữa, rồi trả lại cho nàng.

Chiếc hộp trang điểm ấy luôn luôn có giá trị đặc biệt đối với nàng. Thế mà, chỉ đến bây giờ, nàng mới nhận thấy nó quý giá biết chừng nào đối với nàng, làm như có bàn tay ai đang bóp trái tim nàng.

- Chance, em... - Nàng không biết nói gì.

Chàng gượng mỉm cười:

- Không sao cả Flame.

Chàng nói, vẻ mặt khép kín lại. Tay chàng vuốt lên tóc nàng, và mân mê một lọn tóc đỏ một cách lơ đãng. Có tiếng gõ cửa khe khẽ.

- Ai đó? - Giọng chàng có vẻ gay gắt, khiến Flame cảm thấy sự căng thẳng ở bên trong chàng.

- Có điện thoại, ông Chance - Consuelo trả lời - Ông Sam gọi ông. Ông ấy bảo rất quan trọng phải nói với ông.

- Tôi vẫn nói ở máy trong.

Chàng tiếp tục mân mê tóc nàng một lúc trước khi mặt họ lại gặp nhau. Vẻ mặt chàng khó đoán được. Chàng nói:

- Không lâu đâu em ạ!

- Không sao - Nàng giả bộ vui vẻ - Em cũng cần thêm vài phút để thay áo cho xong.

Chàng buông lộn tóc nàng xuống, rút tay lại, vuốt nhẹ má nàng trước khi ra cửa. Flame nhìn xuống cái hộp trang điểm mẹ nàng cho nàng đã lâu.

Tức giận, oán hờn và cảm tưởng đang lâm vào một tình huống éo le một cách đau khổ sôi sục trong lòng chàng, trong khi Chance băng qua sàn gạch bông để đến cạnh cái bàn giấy đồ sộ bằng gỗ trắc. Mẹ kiếp, chàng không hề muốn đó là Flame. Nàng là cái độc quyền nguyên vẹn trong cuộc đời của chàng. Với nàng, chàng gần như có thể quên tất cả. Mẹ kiếp, thật không công bằng chút nào! Nhưng có bao giờ cuộc sống công bằng với chàng đâu? Chàng nhìn cái máy điện thoại màu đen trên bàn và cố gắng nắm tay ống nói.

- Vâng, Sam. Chance đây ạ - Chàng nói, cố gắng giữ giọng nói điềm nhiên.

- Chance, tôi rất tiếc phải gọi anh như thế này, nhưng... anh phải biết. Chúng tôi đã tìm ra Margaret Rose là ai. Chance đó là Flame.

- Tôi biết.

- Anh biết, làm sao mà biết? Khi nào?

- Không quan trọng.

- Cô ấy biết anh là ai không? Cô ấy có đem chuyện đó đối chất với anh không? Hattie đã nói gì với cô ấy?

- Chắc chắn là không.

Chàng duyệt lại trong trí những chuyện Flame đã nói với chàng. Không có điểm nào chứng tỏ nàng biết mối liên hệ giữa chàng và Hattie. Tại sao? Biết rằng Hattie thù ghét chàng, tại sao bà ta không đầu độc đầu óc Flame với chuyện đó? Chàng chỉ có thể nghĩ tới một lý do bà ta chưa có cơ hội đẩy thôi. Điều đó có nghĩa là chàng phải ngăn chặn không cho bà ta có cơ hội làm vậy.

- Có thể nào Hattie không biết anh đang giao du với cô ấy? - Sam than thở.

- Làm sao bà ta biết được?

Chàng nghi ngờ khả năng Hattie được Flame cho biết. Flame không có lý do gì để làm vậy. Trong khoảng thời gian ngắn vừa qua, có thể giả thiết hợp lý rằng bất cứ cuộc nói chuyện nào giữa Hattie và Flame cũng đều không đề cập đến chuyện riêng tư.

- Chance, anh định làm gì bây giờ? Sớm muộn gì cô ấy cũng biết.

- Có thể là không. Có thể tôi sẽ ngăn chặn được việc ấy.

- Cách nào?

Nhưng đó là điều chàng cần phải suy nghĩ cho kỹ trước.

- Tôi sẽ nói chuyện với anh sau, Sam.

Chàng đứng sát lan can bằng sắt uốn của hàng hiên nhìn xuống vịnh và khu nghỉ mát vàng cháy ở phía dưới. Trông chàng như một người đang suy nghĩ mông lung, đầu hơi ngửa ra sau, mắt nhìn đắm đắm vào một chiếc xe trên mặt biển, hai bàn tay thọc sâu vào túi quần. Flame dừng lại, bắn khoắc tự hỏi chàng còn nhớ mẹ chàng, rồi tiếp tục đi tới bên chàng. Chàng không nghe tiếng dép thật êm của nàng khi nàng tới ngay sau lưng chàng, hoàn toàn không biết nàng có mặt cho đến khi nàng chạm vào tay chàng.

Chàng quay trở lại, ánh mắt biểu lộ vẻ thân mật, đã dưng vừa quen thuộc làm trông đen sẫm lại, mỗi khi nhìn thấy nàng.

Nàng mỉm cười vì biết mọi chuyện sẽ êm đẹp trở lại.

- Anh nói điện thoại chắc không lâu lắm.

- Không.

Mắt chàng lướt trên mặt nàng như thể chàng muốn khắc sâu từng chi tiết vào tâm trí. Rồi chàng cúi xuống áp miệng lên môi nàng như thèm khát dữ dội làm nàng ưỡn người lên và tựa vào chàng trong khi hai tay chàng quàng ra sau lưng ôm nàng. Nàng linh cảm thấy có một chút tuyệt vọng ở chàng hay ở nàng, nàng

không biết được. Nhưng rõ ràng là có, trộn lẫn trong sự thèm khát của người này mong được hoà nhập hoàn toàn vào người kia. Khi sự đòi hỏi được gửi lên đến cao độ, chàng bỏ môi nàng ra và hôn vào cổ nàng, hơi thở của chàng cũng nóng bỏng và nặng nhọc như của nàng.

- Chúng mình quen nhau bao lâu rồi nhỉ? - Chàng thì thào.

Nàng phải suy nghĩ, điều đó không phải là dễ khi nàng chỉ muốn cảm xúc.

- Ba tuần - Nàng đáp.

Chàng ngẩng đầu lên, hai bàn tay áp hai bên má nàng.

- Vậy mà anh không thể tưởng tượng ra cuộc sống không có em.

- Em biết. Em cũng có cảm nghĩ như vậy - Nàng hơi ngạc nhiên và thừa nhận quá dễ dàng.

- Em có chắc chắn về cảm nghĩ của em như anh không?

Nàng tự vấn và không thấy có điều nghi ngờ nào. Nàng đáp:

- Có.

- Vậy em hãy thành hôn với anh. Bây giờ. Hôm nay.

Nếu nàng thấy cần, nàng đã có thể viện ra cả tá lý do không nên tái giá. Nhưng không một lý do nào, kể cả thời gian quen biết ngắn ngủi giữa nàng và chàng, hay nghề nghiệp của nàng. Đủ sức mạnh từng lý do một hay nhiều lý do gộp lại, để có thể đánh bại sự kiện nàng yêu chàng, và quan trọng hơn, chàng yêu nàng.

- Vâng - Nàng chỉ trả lời có thể.

- Em chắc chắn chứ - Chàng quan sát nàng thật kỹ - Anh biết, phụ nữ thường thích đám cưới thật lớn, thật cầu kỳ. Nếu em muốn chờ để làm đám cưới như vậy...

- Không - Nàng lắc đầu - Em đã từng mặc áo cưới xa tanh trắng và đeo mạng trước đây. Lần này em không cần những thứ hoa quả đó, Chance! Tình yêu của anh là quá đủ.

- Anh yêu em thực sự, Flame ạ! - Chàng nói giọng cương quyết - Em hãy hứa luôn luôn nhớ điều đó.

- Em chỉ hứa nếu anh hứa luôn luôn nhắc em nhớ - Nàng chọc.

- Anh nói nghiêm túc, Flame à. Anh đã có nhiều kẻ thù trong bao nhiêu năm. Bất kể có ai có thể nói gì về anh với em, anh yêu em thật. Và anh nhất định sẽ yêu em mãi cho đến cuối cuộc đời.

- Anh yêu, em sẽ bắt anh giữ lời, và ở với em suốt đời của chúng ta - Nàng nói với sự tự tin và vui sướng.

Sid Barker giữ chặt ống nói của máy điện thoại trả tiền sát mang tai trong khi lau mồ hôi trên trán và môi trên bằng chiếc khăn tay ướt đẫm. Mẹ kiếp, cái nóng của vùng nhiệt đới này, và y thêm một chai bia lạnh lớn. Đường dây vẫn im lặng; y bắt đầu chửi thề người tổng đài viên đã không nối liên lạc cho y thì nghe có tiếng reng reng ở đầu dây bên kia, và tiếng nói quen thuộc tiếp theo ngay.

- Vâng, Barker đây - Y đáp nhanh và bước ngay về phía cửa cách đó không đầy ba thước - Tôi đã gặp được họ ở Mêhicô. Nhưng có vấn đề này. Tôi đang ở một nhà của nhà nước, và họ vừa làm phép cưới với nhau.

Y đã chờ đợi câu trả lời tức giận, và không tin ở đầu dây bên kia. Y nói tiếp:

- Thật mà, tôi xin thề, lúc đó tôi đứng rất gần họ, đến nỗi có thể làm tôi với một người làm chứng... Làm sao tôi ngăn cản được? Tôi không biết là có chuyện gì cho đến khi quá trễ. Tôi tưởng anh ta đưa cô ấy đi xem phong cảnh ở khu làng ấy để cho cô thấy một nửa nhân loại sống ra sao, những người quét dọn các phòng khách sạn đắt tiền của anh ta và hầu hạ các khách giàu có của anh ta - Giọng nói oán giận đổi qua suy tư - Có lẽ tôi phải đoán ra sắp có chuyện gì đây, khi nghe được tin chiếc máy bay phản lực riêng của anh ta đã cất cánh bay đi. Không đầy ba giờ sau, nó trở về. Bây giờ tôi đoán rằng anh ta đã cho người đi mua cho cô ấy chiếc nhẫn cưới. Viên kim cương to quá đấy!

Có sự nhộn nhịp ở cửa trong khi hai người công chức đưa cặp vợ chồng mới cưới đi ra ngoài. Barker che miệng nói giọng khản trương

- Họ đang đi ra ngoài. Tôi phải đi.

Không chờ nghe trả lời, y gác máy và rảo bước đi ra chiếc xe hơi thuê, do hai cậu bé Mêhicô giữ hộ kiểm tiền.

Các tấm màn bằng vải cài hoa dày ở các cửa sổ phòng ngủ đã được kéo lại một phần để cản bớt ánh nắng chiều. Maxine dừng lại một lát bên trong ngưỡng cửa, ngạc nhiên vì sự im lặng không bình thường trong phòng. Bất giác chị ta nín thở để nghe tiếng thở trên cái giường chạm trổ hoa hoè có bốn cột màn. Màu xa tanh hồng của tấm trải chân giường viền ren làm tăng thêm màu da tái nhợt, xám xịt vì đau đớn của bà già. Maxine chợt cảm thấy thương hại, rồi cứng rắn lại ngay - Đáng đời Hattie Morgan!

Di chuyển thật êm, nhờ đôi đế giày bằng cao su không gây tiếng động trên sàn gỗ, Maxine đến gần cái giường choáng hết căn phòng nhỏ. Hattie đã ngủ trong phòng này từ khi rời khỏi nôi cách đây hơn tám mươi năm, mặc dầu cái phòng ngủ rộng rãi của chủ nhà sát bên mặt không dùng đến từ hơn sáu mươi năm nay. Maxine đã từng thắc mắc về việc ấy. Chị ta ngáp ngừng nhìn bà già, rồi cầm cái hộp bằng chất dẻo màu nâu đựng các viên thuốc của bác sĩ cho toa để ở bàn ngủ lên. Chị kiểm lại số viên, cố đoán xem bà già đã dùng được mấy viên rồi.

- Chị luôn luôn rình mò, phải không? - Lời buộc tội vang lên phá tan sự im lặng.

Maxine quay lại phía giường:

- Tôi tưởng bà đang ngủ.

Gượng lấy vẻ bình tĩnh, chị để hộp thuốc xuống trở lại bàn ngủ.

- Vậy thì chị làm gì trong này? - Cặp mắt sắc sảo thường ngày của bà Hattie mờ đi vì cơn đau. Bà tiếp: - Ta nghe có chuông điện thoại reo. Ai vậy?

- Ông Canon. Ông còn chờ ở đầu dây. Nhưng tôi không muốn quấy rầy bà nếu...

Hattie xì một tiếng ra điều không tin và đưa một bàn tay xương xẩu ra bảo:

- Đưa điện thoại đây, rồi đi ra ngoài.

Môi mím lại, Maxine đỡ ống nói lên đặt trên giường cạnh Hattie, rồi quay đi. Chị ta trăn mình oán giận khi nghe bà còn nói thêm một câu:

- Đừng tưởng ta say thuốc không biết gì nếu chị nghe lén máy bên kia.

Trong khi người quản gia đi ra, Hattie chỉ thấy hình dáng tối sẫm của chị ta. Bà cảm thấy đôi mắt bị sức ép từ đáy mắt đè lên làm mờ hẳn đi. Bà khiếp sợ bệnh tình ấy và cái thế giới mờ tối của bà từ nay. Trong khi chờ nghe tiếng cửa đóng lại sau lưng Maxine, bà băn khoăn tự hỏi cái gì đáng sợ hơn, nỗi đau đớn hay sự lo ngại ấy. Sau một lúc lâu, bà mới nghe tiếng cách rõ ràng của ống nói vừa gác lên máy điện thoại bắt song song ở nhà dưới. Bà mò mẫn tìm ống nói trên giường và đưa lên áp vào tai.

- Vâng, Ben, có chuyện gì?

- Hai người đang có mặt ở Tulsa. Anh ta vừa đưa cô ấy trở về đây.

- Vậy là thật.

- Phải, cô ta đã thành hôn với anh ta.

- Cô ta đã hứa với tôi...

Nghe tiếng nói gay gắt của mình, Hattie đột ngột cắt ngang câu nói, nhận ra rằng Margaret Rose có hứa gì với bà cũng không còn quan trọng.

- Chúng ta chỉ còn cách xem mình có thể làm gì, phải không?

- Phải.

Vài phút sau, ông ta cắt liên lạc và đường dây im lặng. Hattie lặng mình sau khi gác máy. Nhưng bà không thể nào bỏ cuộc. Bà không thể để Stuart thắng cuộc, không thể để như vậy khi bà đã đấu tranh quá lâu và quá hăng, và đã gần tới đích. Bà mò mẫm tìm sợi dây, cái chuông cạnh giường. Bà kéo mạnh và kêu:

- Maxine, Maxine.

Ngay lập tức, bà nghe tiếng chân chạy lên bên ngoài phòng, và rồi cánh cửa mở toang ra.

- Bà có sao không, Hattie - Giọng người quản gia có vẻ lo âu - Tôi phải kêu bác sĩ không?

- Không - Hattie nạt - Gọi Charlin Rainwater cho ta.

- Nhưng mà...

- Gọi ngay! - Bà lại nạt.

Cửa đóng sầm, Hattie nằm xẹp xuống cái gối và buồn bã tự than “Sao cô ngu dại đến thế, Margaret Rose? Ta tưởng cô khá thông minh để nhìn thấy tẩy của hấn chứ”. Bà nhắm nghiền hai mắt và dùng hai bàn tay đè lên, cố nén sự đau đớn bên trong đầu. Bà vẫn nằm nguyên tư thế ấy đến khi nghe có tiếng giày bốt tới gần cửa phòng bà gần 15 phút sau. Bà bỏ bàn tay xuống hất hàm lên về phía trước trông rất hách.

- Vào đi - Bà đáp lại tiếng gõ cửa, cố giữ giọng nói không lộ vẻ lo sợ hay đau đớn. Lòng kiêu hãnh không cho phép bà để cho Charlie thấy bà có thể bị thất bại. Lão ta tin tưởng ở bà. Lão ta như vậy từ nhiều năm nay rồi.

Lão dừng lại cạnh giường.

- Maxine nói bà cần gặp tôi.

- Phải.

Bà ước chi khuôn mặt lão ta không bị nhoà đi trong mắt bà như vậy, nhưng nghe giọng nói kéo dài dễ chịu của lão và ngửi thấy mùi thuốc lá và da yên ngựa luôn luôn dính vào người lão ta cũng đủ rồi.

- Chúng ta gặp rắc rối, Charlie. Cô ấy thành hôn với hấn.

Bà nghe tiếng chữ thè bị chặn bốt một nửa của lão và thoáng mỉm cười trước khi nói tiếp để cắt nghĩa cú điện thoại vừa nhận của Canon.

- Bà muốn tôi phải làm gì bây giờ?

- Hấn vừa đưa cô ta về Tulsa, Charlie. Ta biết hấn sẽ tỏ ra ngạo mạn. Và đó là sai lầm của hấn.

- Vậy thì bà chưa coi là quá trễ!

- Không thể có chuyện đó. Nhưng chúng ta phải sẵn sàng để hành động ngay lập tức khi cần. Chúng ta không còn nhiều thì giờ.

- Bà có thể tin ở tôi, bà Hattie - Lão nắm bàn tay bà xiết chặt, giọng nói của lão có vẻ cảm động sâu sắc.

- Tôi biết có thể tin ở anh.

- Chúng ta sẽ thành công.

- Chắc chắn là vậy - Bà nói với vẻ tự tin nhiều hơn, nhờ lòng tin của lão ở bà, không khác gì trong quá khứ.

Bà buông tay lão ra và quay điện thoại gọi Ben Canon.

- A-lô? Ellery? Đây là Flame - Nàng ngồi quay ngang trên chân Chance, bàn tay lơ đãng vuốt các sợi tóc đen cắt ngắn của chàng.

- Kỳ nghỉ cuối tuần của cô bùng lên thế nào dưới ánh mặt trời? Hay là trong túi ngủ? Ellery nói giọng châm chọc - Nghe tiếng nói của cô, tôi đoán rằng cô còn ở trên chín tầng mây.

Nàng bật cười, mắt nhìn các đám mây trắng như bông gòn bên ngoài cánh cửa sổ máy bay. Nàng đáp:

- Thật tình tôi đang ở trên đó, cả nghĩa bóng và nghĩa đen.

Một phút im lặng, rồi câu hỏi đầy ngạc nhiên:

- Hiện cô ở đâu?

Nàng lấy tay che bớt miệng ông nói và nhìn Chance:

- Chúng ta đang ở đâu?

- Khoảng 30 ngàn bộ trên không Dallas - Chàng nhếch mép mỉm cười, và tiếp tục vuốt ve hai bên hông nàng.

Khi Flame nói Ellery biết, anh ta đáp:

- Tôi thành thật nghĩ rằng, cô đang ở trong một chiếc máy bay.

- Đúng vậy, đúng vậy - Nàng bật cười nữa, và nhận thấy mình sung sướng quá nên cái gì cũng cười được.

- Nếu cô đang bay trên không Texas, thì điều đó có nghĩa là hai giờ rưỡi nữa hay hơn cô sẽ đến San Francisco.

- Đó là chuyện tôi định nói với anh, Ellery. Tôi sẽ không bay trở về San Francisco, ít nhất, là tối nay không về.

- Tại sao? Cô đang bay đi đâu?

- Đi Tulsa - Nàng không nhịn được cười - Tôi và Chance đã làm phép cưới với nhau.

- Cái gì?

Nghe giọng ngạc nhiên của anh ta, nàng phì cười:

- Khó tin phải không?

Nàng ngừng giỡn với tóc của Chance và đưa bàn tay trái lên cao để ngấm chiếc nhẫn cưới với chiếc nhẫn bằng bạch kim nhận một hột kim cương năm cara đang đeo ở tay.

- Dùng hai chữ khó tin là không hợp - Ellery nói - Flame, cô chắc biết rõ cô đang hành động gì chứ?

Nàng nhìn Chance một lần nữa. Màu xanh đậm của mắt chàng phản ánh tất cả tình yêu mà nàng cảm thấy.

- Rất chắc chắn.

Nàng lẩm bẩm, và đưa ống nói ra xa, nàng tựa sát vào chàng, để hôn nhau một cái kéo dài mấy giây quý báu.

- Tôi mong vậy - Ellery nói khẽ, nhưng đủ cho Flame nghe và trở lại câu chuyện đang nói.

- Anh làm ơn giúp dùm tôi một chuyện, Ellery. Sáng mai nhờ anh nói với Tim và cho ông ấy biết tôi sẽ vắng mặt ở văn phòng mấy hôm. Anh cứ giải thích rằng tôi đang hưởng tuần trăng mật. Và cho Debbie biết luôn, để cô ta huỷ các buổi hẹn gặp của tôi nếu có.

- Bao giờ cô về?

- Chance sẽ phải đi xa vì công việc, anh bảo khi nào vậy? Thứ Tư?

Chàng gật đầu xác nhận.

- Tôi sẽ bay về vào ngày đó. Như vậy có nghĩa là tôi sẽ ở văn phòng sáng thứ Năm. Ô kê?

- Tuần trăng mật của cô rõ ràng là cũng ngắn như là thời kỳ đính hôn - Ellery nói - À, còn một chuyện nữa, Flame...

- Vâng.

- Chúc mừng cô hạnh phúc, cô bạn thân của tôi.

- Cảm ơn anh, Ellery.
- Và nhờ cô nói lại với Stuart, tôi hy vọng anh ta biết anh ta là người may mắn như thế nào.
- Tôi sẽ nói. Sẽ nói chuyện thêm với anh tối thứ Tư.

Nàng trả điện thoại lại cái giá giấu trong tủ ở cánh di-văng, rồi quay lại đối diện với Chance và bá cổ chàng.

- Ellery nhất định bảo em nói cho anh biết, anh là một người may mắn.
- Vô cùng may mắn, chàng đồng ý.
- Em cũng vậy!

Nàng im lặng quan sát mặt chàng, thích thú ngắm nhìn các góc cạnh trên khuôn mặt bóng láng như đồng, có vẻ mạnh bạo và gọn gàng từ quai hàm nhọn đến sống mũi thẳng. Nàng để ý ánh mắt nói lên sự kiêu hãnh vì chiếm được nàng. Nàng cũng có đồng một cảm nghĩ. Bây giờ họ thuộc về nhau, và cái đó thật là tuyệt vời. Nàng vuốt mái tóc xoã xuống vầng trán rộng của chàng, hỏi:

- Còn bao lâu nữa mới đến Tulsa hả anh?
- Trông có vẻ như sông Hồng đang ở dưới chúng ta, có nghĩa là chúng ta đã vào trong địa giới Oklahoma. Có lẽ chúng ta sẽ đáp xuống trong hai mươi phút nữa.
- Sớm vậy à? - Nàng nói, giả vờ thất vọng.
- Phải - Chàng liếc nhìn đôi môi nàng có vẻ nuối tiếc, rồi lại hôn thật mạnh - Có lẽ chúng ta nên trở lại cabin chính. Ở đây em sẽ nhìn thấy rõ hơn nhà mới của em khi máy bay tới gần.
- Đang ở đây thoải mái quá mà!

Nàng nói và hôn lên má chàng, rồi hít mùi nước hoa cologne ở chàng.

- Chưa tới nhà mà! - Chàng nhắc nàng, và quay lại tìm môi nàng.

Mười phút sau, họ bị gián đoạn bởi tiếng kêu của máy thông tin nội bộ. Mick Donovan, người phi công chính, thông báo cho Chance biết ông bắt đầu hạ thấp chuẩn bị cho máy bay đáp xuống Tulsa. Với vẻ bất đắc dĩ, Flame rời chỗ ngồi êm ấm trên đùi Chance để trở ra chiếc ghế nệm sang trọng ở cabin chính.

Buộc xong giây nịt thật chặt, Flame muốn chồm tới nhìn ra cửa sổ máy bay. Các ngọn đồi thoải thoải hiện ra bên dưới rộng mênh mông. Tia sáng nghiêng nghiêng của mặt trời sắp lặn làm rực lên các màu vàng, hung hung và đỏ của cảnh vật mùa thu làm cho vùng đất có một vẻ phong phú vô cùng.

Nàng sức nhớ Hattie Morgan cũng ở đâu đó trong vùng này. Đến đó nàng sẽ phải gọi điện thoại cho bà, nếu có thì giờ rảnh trong chuyến đi ngắn ngủi này.

Rồi khi cánh tay của Chance quàng qua eo nàng để chồm tới nhìn ra cửa sổ làm nàng quên ngay Hattie.

- Thành phố của anh kia kìa - Chàng nói - Thành phố Tulsa táo bạo và năng động.

Nổi bật trên nền trời đỏ rực là các tháp nhà cao tầng sáng loáng của thành phố mọc lên từ các đồi chung quanh và dường như tung chúng lên cao bằng một cái nhún vai đầy sức mạnh phi thường. Nàng nhìn sững các nhà chọc trời, tư thế kiêu hãnh của chúng phần nào nhắc nàng nghĩ tới Chance.

- Sao, em nghĩ thế nào?

Nàng hơi do dự, phân vân có nên nói với chàng rằng ấn tượng đầu tiên của nàng về Tulsa là một cái gì dừng mãi và xốc tới, một cái gì chắc nịch, nhộn nhịp, và bồn chồn, đúng như những cái mà đôi khi nàng cảm thấy ở chàng.

Nhưng cảm tưởng ấy mơ hồ quá, khó diễn tả thành lời. Nàng chọn cách khác.

- Em vừa thấy là đã thích thành phố này. Nó tráng kiện và sống động.

- Toà nhà màu đen về phía bên phải là tháp Stuart, nơi đặt đại bản doanh công ty của anh. Chàng chỉ cho nàng thấy trước khi máy bay vòng quanh để chuẩn bị đáp xuống phi trường. Chance vẫn quàng tay sau lưng nàng khi cả hai ngồi ngay ngắn lại trên ghế.

- Sáng mai em có thể theo anh đến văn phòng. Anh muốn giới thiệu Sam và Molly với em.

- Em thích vậy, anh yêu! - Qua những chuyện chàng kể về họ, nàng có cảm tưởng hai người đó thân với chàng chỉ kém thua gia đình chàng một chút - Em hy vọng họ sẽ thích em.

- Họ sẽ thích. Dù vậy, có lẽ anh nên cho em biết trước, Molly có thể cư xử như một bà mẹ chồng đấy!

- Ái chà, một bà ba bị có thể, anh dặn em gì nào?

- Em chỉ cần bảo với chị ta là em nghĩ rằng anh thật tuyệt vời là em có thể chắc chắn chị ta sẽ liếm cả tay em.

Chàng nhe răng cười, chắc chắn Molly sẽ thương yêu nàng nhiều như chàng, và không muốn tin rằng sẽ có sự va chạm trong trường hợp chị ta không thể.

Flame phì cười:

- Anh muốn nói, anh không vậy sao?

- Nếu em nghĩ là có, thì chỉ có điều đó mới đáng kể.

Nàng cảm thấy chàng chuyển qua một ý nghĩ khác nghiêm túc và thân mật hơn:

- Còn Sam thì sao? Làm cách nào em bắt anh ta liếm tay em được?

- Em cứ hỏi anh ta về xe hơi. Anh ấy rất ham bắt cứ cái gì có bốn bánh và một bộ máy, cũng như anh đối với em.

Chàng hôn nàng, và Flame không để ý bánh xe máy bay vừa chạm đất.

14. Chương 14

Sam tựa bên hông vào bàn giấy của Molly. Anh ta rút một hơi thuốc và bồn chồn nhìn về phía cửa cầu thang máy riêng, rồi nhìn về phía Molly, theo dõi chị ta đang cầm lại bình hoa phía sau bàn giấy. Chị ta lùi một bước, ngắm nghía bình hoa có vẻ bằng lòng, mặc dầu Sam chẳng thấy bình hoa có gì thay đổi so với trước. Chị ta quay lại và đưa mắt nhìn quanh phòng với vẻ chưa vừa ý. Khi thấy chị nhìn vào khay đồ uống với các tách đĩa bằng sứ xếp ngay ngắn, kể cả bình sữa và đường, chỉ còn thiếu cả phê nóng, Sam chịu hết nổi.

- Thôi đi, Molly, nếu chị động đến các tách ấy một lần nữa...

- Tôi không hề có ý nghĩ như vậy - Chị phủ nhận và bực tức nhìn anh ta - Tôi đang phân vân không biết có nên kêu tiệm bánh mang đến ít bánh ngọt hay không. Ông hãy chú ý điều thuốc của ông, tàn sắp rơi xuống tấm thảm bây giờ.

- Không thể có chuyện đó! - Anh ta lầm bầm, một bàn tay hứng dưới điều thuốc trong khi đưa nó đến cái đĩa gạt tàn - Không khéo chị lại gọi bộ phận bảo trì mang lên cả cái máy hút bụi!

- Tôi chả hơi đâu làm việc đó - Molly liền cầm cái đĩa gạt tàn lên, đổ hết tàn thuốc vào giỏ rác dưới bàn giấy, và giặt một miếng khăn giấy ở cái hộp gần đó, lau sạch trơn cái đĩa gạt tàn.

- Molly, bao giờ chị mới chịu ngồi yên?

Anh ta lại gõ điều thuốc đang hút vào cái đĩa gạt tàn chị mới đặt xuống bàn. Sam thấy mình cũng bồn chồn nóng ruột. Anh ta đứng dậy.

- Tôi chỉ muốn tạo ra ấn tượng tốt - Molly nói, và lại bưng cái đĩa gạt tàn lên.

- Bây giờ họ đang ở đâu? - Sam vén tay áo xem đồng hồ - Chance đã bảo họ sẽ đến đây vào mười giờ rưỡi. Bây giờ đã quá rồi.

- Ông không chờ đợi họ đúng giờ chứ? Dù sao, họ là cặp vợ chồng mới cưới - Rồi chị ta thở dài, hai khoé mắt hơi nheo lại, môi cũng cong lên - Tôi nóng ruột muốn gặp cô ấy quá chừng.

Sam lắc đầu không đồng ý:

- Tôi không như chị.

- Tại sao? - Molly nhìn anh ta ngạc nhiên.

- Bởi vì... - Anh ta ngập ngừng, nhưng không nhìn được nữa, phải nói ra: - Tôi có những cảm nghĩ không tốt về cuộc hôn nhân này!

Anh ta quay qua nhìn Molly và nắm tay lại đấm vào không khí

- Khốn nạn! Tại sao anh ấy không bàn với tôi trước.

- Ông ấy yêu cô ta - Đối với Molly, không cần sự giải thích nào khác.

- Nhưng chị thấy không, Molly, vấn đề là ở đây. Lần này có vẻ như Chance đã không suy nghĩ kỹ.

Molly lắc đầu, không muốn nghe Sam chỉ trích. Chị nói:

- Ông ấy biết mình làm gì.

- Thật không? Hãy bỏ qua việc ông ấy không bắt cô ta ký cam kết gì trước hôn thú, và nghĩ đến chuyện gì sẽ xảy ra khi cô ta biết sự thật về Hattie và cái trang trại. Chị có biết chẳng anh ta chưa hề cho cô ấy biết tí gì về Hattie? Tối hôm qua tôi đã gặp anh ấy về đây, anh ấy bảo với tôi anh sẽ nín luôn không nói.

- Tại sao ông ấy phải nói?

- Bởi vì không sớm thì muộn, cô ta cũng sẽ biết. Và nếu anh ấy tỏ ra giấu diếm cô ta điều gì, thì chị cứ nghĩ xem coi ra thế nào.

- Đến đó, Chance sẽ có cách đối phó. Ông ấy luôn luôn vậy. Ông lo lắng thái quá, Sam ạ.

- Có lẽ - Nhưng nét mặt trẻ măng của anh ta vẫn tỏ vẻ lo ngại - Molly ạ, tôi không thể không nghĩ rằng do lỗi của tôi tất cả. Chance trông cậy vào tôi để biết Hattie định giở trò gì, thế mà tôi đã phụ lòng anh ấy. Phải chi tôi để ý nhiều hơn đến các buổi họp giữa bà ta và Canon; nhưng tôi chỉ tưởng rằng bà ta tìm xem có kẻ hở nào trong luật cho phép bà khỏi để lại trang trại cho Chance trong tờ di chúc. Tôi đã kiểm tra lại điểm đó thật chắc trước chủ nhật tuần trước, và biết rõ bà ta không thể làm vậy. Nhưng tôi không khi nào ngờ rằng bà ta tìm kiếm một kẻ thừa kế khác. Thậm chí tôi chưa hề bao giờ có ý nghĩ là có thể có một kẻ như vậy. Nếu tôi đã biết, nếu tôi đã cho người theo dõi bà ta hôm bà ta đến văn phòng ông Canon, thì có lẽ tôi đã biết về chuyến đi San Francisco của bà ta và biết bà ta đã gặp ai, biết hết mọi sự. Và Chance ắt đã biết khi bay đến đây, rằng Flame là Margaret Rose. Chắc chắn chúng ta đã không gặp tất cả những rắc rối mà bây giờ phải đương đầu.

- Ông là người bi quan thái quá, Sam ạ - Molly chắc lưỡi: - Ông coi cuộc hôn nhân của Chance là một sự rắc rối, nhưng về phần tôi, tôi xem đó là một giải pháp hoàn hảo.

Đèn ở cửa cầu thang máy bật sáng, ra hiệu có người đang sử dụng.

- Họ đến!

Molly vội vàng ngồi xuống ghế, và cầm lên cái bút và tập giấy ghi chép, rồi đưa tay ém hai mái tóc muối tiêu.

- Nhanh lên! Hãy làm ra vẻ bận việc! - Chị nhắc Sam.

- Bận việc? - Anh ta cau mày bối rối - Nhưng họ đang lên mà!

- Tôi biết. Nhưng chẳng lẽ chúng ta lộ vẻ ngồi không chờ cô ta đến sao?

- Tại sao không? Chúng ta chẳng đã làm thế trong hai mươi phút vừa qua hay sao?

- Không thể để cô ta biết vậy - Molly dán mắt vào vạt trước áo vét của Sam - Ve áo ông dính tàn thuốc hay bụi kia.

Sam phải ve áo. Anh tức cười vì Molly rộn rịp lo lắng cho mọi thứ được sạch sẽ ngăn nắp bất kể sự kiện anh ta đang lo ngại về tình hình đang xảy ra.

- Tôi cũng ngạc nhiên rằng chị không yêu cầu nhổ nước bọt vào bàn tay mà vuốt lại hai mái tóc.

Molly chưa kịp đáp thì có tiếng động khẽ sau tiếng cửa thang máy mở ra sột soạt, và chị ta nở một nụ cười tươi như hoa về phía đôi nam nữ đang bước ra. Sam liếc nhìn cô dâu một cái và hiểu rõ ngay cô nàng đã chiếm được trái tim của Chance trong khi biết bao nhiêu người đàn bà khác đã thất bại. Nói vắn tắt, cô ta đẹp mê hồn. Nở nang, khéo gợi một cách kín đáo, nhất là khi mặc chiếc áo len mỏng ấy, thể nhưng... Sam càng quan sát nàng, anh ta càng thấy nhiều nét của Hattie bên dưới vẻ ngoài nồng nhiệt và rạng rỡ của nàng. Chỉ là những nét nhỏ nhặt, thí dụ như cách ngẩng đầu kiêu hãnh, cặp mắt xanh lục sắc như dao, và đôi vai ưỡn thẳng đầy tự tin. Hiền lành hay không thì không biết, nhưng anh ta có cảm tưởng nàng có tính nóng không thua gì màu đỏ rực của mái tóc, và sẵn sàng bốc lên khi có ai muốn lừa dối nàng chuyện gì. Anh cầu mong Chance biết mình làm gì.

- Tôi được phép hôn má cô dâu chứ? - Anh ta hỏi sau khi mọi người đã được giới thiệu với nhau xong.

- Dĩ nhiên! - Tiếng nói đồng ý pha lẫn tiếng cười của Flame.

Sam liếc nhanh về phía Chance tỏ vẻ ngạc nhiên và cố giấu vẻ lo ngại đang dâng lên trong khi hôn phớt lên má Flame, và hít mùi thơm nước hoa nàng dùng. Chance có vẻ như không quan tâm đến câu trả lời của Flame, nhưng theo ý Sam, đây là những tiếng báo động rằng đây là một phụ nữ biết rõ mình muốn gì và không để cho người khác nghĩ thay cho mình.

- Có cà phê mới pha, ông và bà dùng cà phê chứ? - Molly hỏi.

- Chúng tôi sẽ dùng trong văn phòng của tôi - Chance đáp rồi nhướng mày hỏi Sam: - Anh cùng dùng với chúng tôi nhé!

- Dĩ nhiên. Nhân thể tôi nhớ lại, Patty bảo tôi mời anh chị ăn tối Chủ Nhật này. Bà ta rất mong được gặp anh chị - Sam đi theo hai người vào văn phòng trong.

- Ăn tối Chủ Nhật này? - Chance âu yếm nhìn Flame - Đến đó ắt hẳn chúng ta đã trở về rồi.

- Trở về? Ở đâu về? - Sam cau mày, rồi nhớ ra - Phải rồi, anh phải bay đi đảo Padre thứ Tư.

Chance lơ đãng khẽ gật đầu xác nhận, để lộ chàng quá bận tâm đến cô vợ mới cưới nên không chú ý hoàn toàn vào bất cứ chuyện gì hay người nào khác. Chàng nói:

- Trong khi tôi bay đến đó, Flame sẽ bay về San Francisco để thu xếp công việc của nàng. Có nghĩa là chị sẽ cần phải dành chỗ máy bay trên chuyến bay ngày thứ Tư cho nàng. Chị Molly, nhưng chỉ chuyến đi thôi. Tôi sẽ gặp lại nàng trong thứ Sáu và chúng tôi sẽ về chung một chuyến bay.

- Tôi sẽ ghi chép điểm đó.

Sam không vừa ý với chương trình ấy nên nói:

- Tôi cũng cần bàn với anh mấy việc, Chance ạ - Anh ta liếc nhìn Flame với vẻ xin lỗi. - Chị cũng nên tha lỗi cho tôi về việc choán lấy anh ấy sớm vậy. Nhưng đây là công việc, chị thông cảm nhé.

- Lẽ tự nhiên. Đối với tôi không có vấn đề.

- Tôi xin hứa, không giữ anh ta lâu.

- Molly, sao chị không đưa Flame đi một vòng giới thiệu với các văn phòng? - Chance đề nghị - Nhớ đưa nàng về trước 12 giờ. Chúng tôi có hẹn ăn trưa với nhau.

- Vâng, việc đó dễ thôi.

Chàng quàng tay ôm vai Flame một chút, và một nụ cười nở trên môi chàng.

- Molly tin chắc rằng anh hoàn hảo. Em cố gắng đừng để chị ấy thất vọng quá nhiều nhé!

- Làm sao có chuyện đó, khi em hoàn toàn đồng ý với chị ấy? - Nàng cũng đùa lại.
- Tôi đã thấy thích bà rồi - Molly tuyên bố.
- Tôi biết chị thế nào cũng thích - Chance nói, nhưng nụ cười của chàng dành cho Flame.
- Chúng ta đi thôi, để hai ông lo công việc của họ.

Sam để ý thấy Chance vẫn dán mắt vào Flame khi Molly dẫn nàng đi, như thể chàng bắt đắc dĩ lắm mới để nàng đi ra khỏi tầm mắt của chàng. Tuy nhiên, không phải vì những lý do như Sam nghĩ. Khi họ quẹo vào hành lang rồi, Chance miễn cưỡng quay lại chú ý vào Sam.

- Vào văn phòng tôi nói chuyện.

Chàng nói, coi như Sam đồng ý khi chàng bước qua phòng ngoài tới cửa văn phòng chàng. Sam theo chàng vào trong và đóng cửa lại, Chance đi thẳng đến bàn giấy và bắt đầu lật xem chồng giấy đôn đốc trên bàn trong khi chàng đi vắng.

- Anh đang nghĩ chuyện gì, Sam? - Chance hỏi.
- Trước hết, tôi nghĩ rằng anh không nên để cho cô ấy đi San Francisco một mình. Nếu Hattie tìm cách gặp cô ấy khi cô ấy ở đây thì sao?
- Tôi đã nghĩ tới khả năng đó. Tôi muốn anh tiếp xúc với Sawyer và dặn anh ta phải chờ ở cổng khi nàng đến vào ngày thứ Tư. Tôi muốn có người theo dõi nàng 24 giờ trong ngày và nghe lén cả những cuộc điện thoại nói chuyện của nàng. Nếu có người nào: Hattie, Canon, anh chàng thám tử Barker tìm cách nói chuyện với nàng, tôi mong Sawyer làm mọi cách để họ không thành công. Đến thứ Sáu, tôi sẽ có mặt ở đây.
- Còn từ đây đến đó thì sao, và cả khi anh trở về? Anh không thể ở bên cạnh cô ta mỗi phút, Chance ạ! - Sam nói.

- Khi nàng ở nhà, Andrew có thể nghe trước bất cứ ai gọi điện thoại đến. Và nếu nàng đi ra ngoài để đánh quần vợt hay mua sắm, chắc là nàng sẽ đi với Patty. Nàng không quen ai ở đây cả. Và cho đến khi nàng quen thuộc nơi này, nàng sẽ không gặp ai khác ngoài những người tôi sẽ giới thiệu với nàng.

- Anh nói thì nghe đơn giản lắm, nhưng sự việc không xảy ra như vậy đâu, Chance ạ. Nếu xảy ra cách khác thì sao? Nếu Flame gọi cho Hattie thì sao? Cô ấy có thể làm vậy lắm, anh biết đấy. Thế nào cô ấy cũng có số điện thoại riêng. Làm sao ngăn chặn cô ấy gọi Hattie, hỏi đường, rồi lái xe đi gặp bà ta?

- Thế nào cũng nói cho tôi biết trước.

- Nếu cô ấy không nói thì sao? Cô ấy ngẫu hứng mà làm vậy thì sao? Làm sao anh biết được.

- Tôi sẽ biết - Chance bỏ xấp giấy xuống mặt bàn và quay lại đối diện với Sam, chàng mắt bình tĩnh sau hai ngày vừa qua bị căng thẳng, sống một nửa thời gian trên thiên đàng, một nửa dưới địa ngục - Tôi sẽ biết, dù tôi phải gắn máy nghe lén ngay trong nhà của tôi, và cho người theo rình bắt cứ nàng đi đâu kể từ nay. Mẹ kiếp, Sam, tôi biết không thể loại bỏ nguy cơ nhưng tôi có thể hạn chế nó. Và đó là điều tôi sẽ làm.

- Tôi xin lỗi. Chỉ vì... - Sam ngập ngừng nói, và thụt lùi trước cơn giận dữ của chàng.

- Tôi biết rồi! - Chance cắt ngang câu nói của anh ta và quay đi, chàng bước tới cửa sổ, hít một hơi dài, hối tiếc đã tỏ ra nóng giận với Sam - Cuối tuần vừa rồi tôi đã nhận thấy tôi quá tham lam, Sam ạ! Tôi muốn được Flame và muốn được cả sở đất ấy. Tôi sẽ làm bất cứ việc gì phải làm để chắc chắn được cả hai.

- Tôi hiểu.

- Thật không? Chàng cười gượng, không chắc anh ta hiểu.

Có tiếng chuông điện thoại reo.

- Để tôi - Sam với tay qua bàn cầm ống nói lên - Phải, Sam Weber đây.

Rồi anh hạ ngay ống nói xuống và bịt tay ở miệng ống nói: - Chance, Maxine gọi.

Quay phắt lại ngay, Chance đưa tay cầm ống nói.

- Để tôi nói chuyện với chị ta - Chàng cầm ống nói lên.
- Phải, Chance đây, Maxine - Chàng đứng im lìm nghe chị ta hấp tấp báo cáo - Cảm ơn chị đã cho tôi hay - Chàng từ từ đặt ống nói xuống máy.
- Cho anh hay chuyện gì? - Sam hỏi, và nhìn Chance chòng chọc.
- Chuyện về Hattie. Theo Maxine, bà ta rất yếu. Chị ta nghĩ rằng bà ta sẽ không còn chống chọi được lâu. Sam thở ra một hơi dài:
- Tôi không chắc là tôi tin có chuyện ấy. Và tôi cảm thấy có tội vì hy vọng điều ấy có thật.
- Tôi thì không.
- Làm như mọi việc đều sắp sửa lên đến cao điểm sớm hơn tôi tưởng. Sắp sửa lòi thoi to, Chance ạ.
- Tôi biết.

Ánh nắng rọi vào chiếc nhẫn kim cương ở ngón tay nàng, làm bắn ra những tia sáng và nhảy nhót trên bảng điều khiển của chiếc xe hơi. Flame lơ đãng nhìn ra ngoài cửa kính xe để ngắm phong cảnh thành phố Tulsa vẫn còn lạ đối với nàng. Nàng còn chưa có dịp đi bát phố, và chưa quen mắt với bầu trời xanh lơ cao lồng lộng, bao la, hình như vươn lên đến vô tận, không có lấy một cụm mây từ đại dương trôi đến hay sương mù thành màn dày đặc.

Trong những giây phút như thế này, khi người ta cảm thấy rõ cảnh vật chung quanh xa lạ đối với mình, tất cả mọi thứ đều có vẻ như là ảo giác. Nàng sờ tay lên chiếc nhẫn do Chance đeo cho nàng. Nó là bằng chứng nàng không nằm mộng. Nàng là vợ chàng.

Flame Stuart, nàng mỉm cười vì thích hai tiếng ấy. Tuy nàng đang nghỉ việc ở công ty, nàng dự định sẽ tiếp tục theo đuổi nghề nghiệp của nàng ở thành phố Tulsa này. Dĩ nhiên là không bắt đầu ngay. Nàng muốn dành càng nhiều thì giờ càng tốt cho Chance trong mấy tháng tới. Sau đó, nàng sẽ tìm xem có công việc gì có thể làm với một công ty ở đây. Hoặc là nàng có thể làm việc với Chance trong công ty của chàng, lo các chiến dịch quảng cáo cho các dự án xây dựng của chàng. Cách này hay cách khác, nàng biết cuối cùng nàng sẽ muốn làm việc lại, vì sự kích thích của công việc về mặt tinh thần và cũng là sự thách đố tài sức của nàng.

Nàng mỉm cười một mình, vì nhận thấy lúc này thật tốt để nghĩ tới tất cả những chuyện đã xảy ra một cách quá đột ngột, lễ cưới diễn ra ngay lập tức sau buổi cầu hôn, rồi thì không đầy 12 giờ sau, bay về căn nhà mới với người chồng mới. Mà ngôi nhà mới lộng lẫy làm sao, một toà nhà xây cất trong thập niên 30 theo kiểu biệt thự duyên dáng. Nàng nhớ lúc vừa mới đến được Chance ẵm lên bước ngang qua ngưỡng cửa vào phòng ngoài lát đá cẩm thạch có cái cầu thang vĩ đại uốn cong và sau đó được chàng đưa vào dãy phòng trong của chủ nhân. Nàng thở dài và vuốt mái tóc ra sau hai tai. Bây giờ nàng nhận thấy đã bước một bước khổng lồ. Chúa ơi, nàng đã từ bỏ nhà cửa, công việc và bạn bè, mọi thứ có ý nghĩa với nàng từ trước đến nay. Nhưng khi lấy Chance, nàng đã biết chuyện đó phải xảy ra. Lúc đó nàng không quan tâm vì có chàng ở bên cạnh.

Trên trời, dấu vết của một chiếc máy bay phản lực bay qua để lại một vệt trên bầu trời, nhắc nhở nàng Chance bây giờ đang bay được nửa đường tới Texas. Nàng ước chi có chàng trong xe với nàng để cầm tay chàng và được bảo đảm cụ thể nàng không đi một mình trong việc này. Thay vì vậy, nàng mân mê chiếc nhẫn cưới và thở dài ao ước mà thôi.

- Có chuyện gì thế?

Flame giật mình vì câu hỏi đột ngột phá tan sự im lặng, và liếc qua người đàn ông đang ngồi sau tay lái, nàng không trả lời được trong chốc lát. Nàng không thể thừa nhận với Sam Weber là nàng băn khoăn điều gì sau ngày cưới, nhất là khi trong thâm tâm nàng thật không có chút nghi hoặc nào về quyết định thành hôn với Chance.

- Không, tôi chỉ nghĩ tới những công việc phải làm khi đến San Francisco.

Thấy anh ta chăm chú nhìn nàng, nàng quay mặt đi, theo dõi luồng xe cộ đang trước xe họ và hỏi:

- Đến phi trường còn xa lắm không?

- Mười phút hay vào khoảng đó. Có nghĩa là... - anh ta ngừng một chút để nhìn đồng hồ trên bảng điều khiển - Chúng ta sẽ đến 45 phút trước giờ chuyển bay của chị cất cánh.

- Tôi không hiểu tại sao Chance nhất thiết để anh phải đưa tôi ra phi trường. Tôi có thể đi bằng taxi hay đi xe do Andrews lái. Không cần thiết anh phải đưa tôi đi. Tôi chắc anh còn nhiều việc quan trọng hơn để làm.

- Tôi không phàn nàn gì đâu! - Sam quay mặt qua mỉm cười với nàng - Về phần tôi, đây là một dịp ngưng làm việc rất thích thú.

- Vậy thì tốt lắm, anh Sam.

Nàng hy vọng anh ta nói thật. Một đôi lúc nàng có cảm tưởng Sam không mấy hài lòng về cuộc hôn nhân giữa nàng và Chance. Không phải anh ta nói ra. Không, mà là cách anh ta thỉnh thoảng nhìn nàng, như thể thắc mắc về động cơ của nàng. Có thể Sam nghĩ rằng nàng lấy Chane vì tiền. Dĩ nhiên không phải thế. Sự giàu có của chàng hoàn toàn không làm nàng quan tâm, nhưng Sam không thể biết điều đó.

- Tôi tiếc rằng Chance phải rời nhà sớm quá như vậy sau đám cưới. Hai người lẽ ra phải đi xa hưởng tuần trăng mật thật lâu.

- Với tôi không hề chi. Ngay từ đầu tôi đã biết công việc của anh ấy vẫn đi đây đi đó nhiều. Có lẽ cuộc hôn nhân của chúng tôi bắt đầu giống như sau này nó sẽ vậy thì tốt hơn.

- Có lẽ. Nhưng tôi vẫn tin rằng vợ chồng mới cưới cần có một thời gian ở riêng với nhau. Trước khi Chance ra đi tôi đã bảo anh ấy để tôi và Molly sắp xếp lại chương trình của anh ấy, xem có thể nào sửa đổi để cho anh chị ở với nhau ba hay bốn tuần lễ. Không khó khăn lắm đâu, trừ khi có trường hợp khẩn cấp, lẽ dĩ nhiên.

- Sam... - Flame bắt đầu nói, cảm động vì sự ưu ái của anh ta và phân vân không biết có phải đã nhận xét sai về anh ta hay không.

Nhưng anh ta không để cho nàng có dịp nói gì thêm.

- Tốt hơn chị nên bắt đầu suy nghĩ về chỗ nào muốn đi, bằng không Molly sẽ sắp đặt hết cho chị - Anh ta nói, đôi mắt long lanh một cách hài hước - Molly đã bảo Chance là theo ý chị ta thì anh ấy nên đưa chị đi Venice.

- Thật à? - Flame mỉm cười, cảm thấy vui vui vì tính cách âm mưu trong hậu trường ấy.

- Thật! - Rồi Sam hơi ngập ngừng - Molly đôi khi tỏ ra quyền hành lắm, nhất là trong việc gì dính dáng đến Chance. Nhưng chị ấy có ý tốt. Tôi hy vọng chị biết điều đó.

- Chance cũng đã bảo tôi như vậy - Nàng cười tươi hơn - Thực ra, anh ấy bảo tôi rằng Molly có thể cư xử gần như là mẹ chồng của tôi đấy.

Sam cười khúc khích.

- Cái đó đúng. Trên thực tế, chắc chị cũng biết xưa nay người ta thường nói thương ai thì coi người đó như là mặt trời. Đối với Molly, Chance là mặt trời. Và tốt hơn hết là không ai nên che khuất mặt trời, bằng không họ phải trả lời với chị ta.

- Tôi cũng có cảm tưởng như thế. Tuy nhiên, thật tình mà nói, tôi thích chị ấy.

- Không thể nào không thích Molly. Chị ấy là một người đàn bà đáng nể. Một khi chị hiểu rõ chị ấy hơn, chị sẽ hiểu tôi muốn nói gì.

Anh ta ngừng một chút, liếc xéo nhìn Flame, anh nhếch mép cười như đứa trẻ. Anh tiếp:

- Tôi mong có được một nửa nghị lực và gan dạ của chị ấy ở tuổi chị bây giờ. Chị biết không, chị ấy đã ngoài 40 khi lần đầu tiên đi săn và câu cá? Hơn thế nữa, lần đầu đi săn chị ấy hạ ngay một con mồi. Tôi

biết rõ vì có tôi ở đây. Thật ra chính tôi đưa chị ấy đi săn lần đó. Chị ấy còn một điểm khác nữa, là tính chất độc lập. Lúc Molly vào làm việc cho Chance lần đầu, chị ấy đang học lớp thợ máy ô tô ban đêm. Chị ấy cho rằng xưởng sửa xe hơi gần nhà chị ấy đã qua mặt chị vì thấy chị ấy là đàn bà và không biết gì về ô tô. Nhân nói về ô tô, chị nhớ nhắc tôi cho chị xem chiếc xe Porsche kiểu cũ của tôi khi chị cùng Chance đến ăn tối Chủ Nhật này.

- Anh ấy có bảo, thú tiêu khiển của anh là phục hồi những xe hơi thể thao cổ điển.

- Nếu là Patty, bà ấy sẽ bảo với chị đó là thú say mê của tôi - Anh ta lại nhe răng ra cười như trẻ con. Anh ta nói - Tôi không biết có nên nói ra như vậy không, nhưng đích thực là tôi thích sửa chữa xe hơi. Tôi luôn luôn thích vậy. Đối với tôi, đó là một cách để thư giãn tuyệt hảo, và là một thú tiêu khiển tôi có thể chia sẻ với mấy đứa con trai của tôi. Đứa út năm nay lên 11 tuổi, và đứa lớn nhất mười sáu. Hiện giờ chúng tôi đang lắp lại một chiếc Corvette đời 76 cho Dreke, đứa con cả.

Đèn lái của chiếc xe hơi ngay trước mũi xe họ bật đỏ lên trong khi dòng xe cộ trên xa lộ ùn lại.

- Ô kìa, cái gì vậy - Sam cau mày đập thắng và kéo cần số xuống. Anh tiếp: - Bị kẹt xe trong giờ này thì phiền lắm!

Quả thật vậy, dòng xe cộ chậm lại dần và cuối cùng bị kẹt lại cách xe họ 100 thước về phía trước. Flame tưởng đã nghe tiếng còi hụ. Nàng hỏi:

- Anh có nghĩ rằng có tai nạn xảy ra không?

- Có lẽ - Sam nghiêng đầu nhìn vào kiếng chiếu hậu - Có một người cảnh sát giao thông cười mô tô đang đi tới. Để coi hỏi được gì không? - Anh ta vặn kính xuống và thấy người cảnh sát đang cho xe mô tô len lỏi giữa các xe hơi ngừng chạy - Có vấn đề gì vậy, ông cảnh sát?

- Một cỗ máy kéo và móc hậu bị kẹt cứng ở dĩa cầu bắc ngang qua xa lộ - Người cảnh sát trả lời, tiếng rồ máy át tiếng nói của anh ta - Đã có xe tới kéo nó đi, như vậy chừng 10 phút nữa sẽ có một đường chạy thông suốt.

- Tôi hy vọng thế - Sam liếc nhìn đồng hồ tay - Chúng tôi phải bắt kịp chuyến bay.

Bị kẹt lại ở đoạn giữa hai chỗ tách ra xa lộ, họ không còn cách nào khác là chờ. Mười phút kéo dài thành mười lăm, rồi hai mươi.

Cuối cùng, sau hai mươi phút, xe cộ bắt đầu di chuyển lại.

Khi Sam đậu xe lại sát lề đường phi cảng, Flame chỉ còn 15 phút để lên máy bay.

- May mắn thì chuyến bay của chị bị trễ. Thường thường là vậy - Anh ta vừa nói vừa hấp tấp lấy hành lý của Flame từ thùng xe ra - Tốt hơn, chúng ta cũng phải ký gửi hành lý của chị ở cổng để chắc chắn chúng đi theo mình trên cùng một chuyến bay.

Họ vừa bắt đầu đi về phía các cửa kính, thì bị một người bảo vệ phi trường chặn lại.

- Xin lỗi ông, ông không được để xe ở đây. Ở khu vực này chỉ được quyền ngừng xe bỏ hành lý xuống mà thôi.

- Năm phút thôi, không lâu hơn, tôi xin cam đoan.

Sam năn nỉ nhưng vô ích. Thở dài chịu thua, Sam quay qua nàng:

- Coi bộ chị đi trước tới cổng trong khi tôi đi kiểm chỗ đậu xe. Anh ta không chịu nghe lẽ phải. Chị xách hành lý được không? Anh ta bảo có xe lăn để chở hành lý bên trong nhà ga.

- Tôi lo được - Flame trấn an anh ta.

- Tốt! - Anh ta miễn cưỡng trao hai cái valy cho nàng.

- Tôi sẽ đến cổng gặp chị sớm.

- Không cần phải thế, anh Sam...

Anh ta cắt ngang:

- Dù sao tôi cũng sẽ đến, để đề phòng chị lỡ chuyến bay hay chuyến bay bị trễ.

Flame đành thôi, vì sợ cãi nữa mất thì giờ. Hai tay xách hai va li, nàng đi vào nhà phi cảng và thẳng đến các màn ảnh chiếu các chuyến bay nào và ở cổng nào.

Flame đang nhìn màn ảnh tìm chuyến bay của nàng thì một giọng nói ôn tồn rót vào tai nàng:

- Xin lỗi bà - Nàng lơ đãng nhìn lại người đàn ông vừa đứng cạnh nàng, người ấy có tuổi và mặc một bộ đồ chần bò bằng vải polyester màu nâu may theo kiểu miền Viễn Tây - Bà là Margaret Rose phải không? - Cặp mắt xanh đục của ông lão đưa lên nhìn mái tóc đỏ của nàng và tiếp: - Bà Hattie có dặn tôi cứ mái tóc của bà thì nhận ra bà.

- Hattie Morgan! - Trong chốc lát, nàng kinh ngạc vì nghe lão nhắc đến tên bà - Tôi đã định gọi điện thoại cho bà ấy khi tôi trở về - Nàng nói - Ông biết bà ta sao?

- Vâng, thưa bà - Bỗng như sức nhớ ra phép lịch sự, lão ta dỡ chiếc nón Stetson màu trắng sữa xuống và ôm nó trước ngực, để lộ đầu tóc bạc - Bà Hattie nói bà ấy đã nói tên tôi với bà. Tôi là Charlie Rainwater, đốc công ở trang trại Morgan.

- Có, bà ấy có nói. Vui mừng được gặp ông. Ông RainWater..

Flame tò mò nhìn ông lão một lúc, thân hình ông còn mảnh dẻ, bộ ria mép bạc trắng làm thành một vòng bán nguyệt, nước da sạm đen vì dải nắng dầm sương. Gương mặt ông lão quá thước và dịu dàng, cũng như đôi mắt của ông.

- Làm sao ông biết tôi... - Câu hỏi của nàng bị cắt ngang vì loa phóng thanh loan báo - Đúng chuyến bay của tôi, tôi phải đi thôi. Ông làm ơn nói lại...

- Bà không thể đi, thưa bà - Ông lão đưa tay ngăn nàng - Bà Hattie cần gặp bà.

- Nhưng mà...

- Thưa bà, bà ấy đang hấp hối.

- Cái gì? - Flame sững sờ nhìn ông lão.

- Đó là sự thật, thưa bà. Tôi cầu mong không phải vậy, nhưng cầu mong thôi thì cũng không làm thay đổi được gì.

- Nhưng mà... tôi mới nói chuyện với bà ấy tuần vừa qua. Nghe giọng nói của bà trên điện thoại khoẻ mạnh lắm kia mà! Có gì xảy ra không? Bà ấy có bị lên cơn đau tim không?

- Không, thưa bà. Bà ấy bị khối u trong não. Các bác sĩ năm ngoái đã khám và bảo rằng bệnh của bà không thể chữa trị được nữa.

-Ồ, không! - Nàng lẩm bẩm, và nhớ lại vẻ tuyệt vọng đã cảm thấy ở bà lão, mà nàng đã tưởng là cuộc sống cô độc, nhưng thì ra không phải vậy.

- Bà ấy đang hỏi bà, bà Margaret - Cặp mắt của ông lão có vẻ cầu khẩn - Bà bằng lòng cùng tôi đến trang trại Morgan không? Tôi đã hứa với bà ấy, là sẽ tìm bà bằng được đưa bà về. Cầu Chúa phù hộ, chúng ta đừng về quá trễ.

- Tôi...

Flame phân vân nhìn vào màn ảnh các chuyến bay. Chuyến phi cơ của nàng đang đến giờ hành khách lên máy bay. Nhưng không bắt buộc nàng phải trở về San Francisco trên chuyến này, mà có thể đi chuyến khác.

Về sau!

Nàng quay lại ông lão và nói:

- Tôi đi với ông.

Mặt ông lão lộ vẻ biết ơn sâu sắc. Ông nói:

- Điều đó sẽ rất có ý nghĩa đối với bà Hattie. Cảm ơn bà - Ông đội nón trở lại và xách hai va li của nàng - Xe tôi đang chờ ở ngoài. Xin bà vui lòng đi theo tôi.

Nàng do dự, vì chợt nghĩ có lẽ nên cho Sam biết sự thay đổi dự định của nàng. Nhưng vẻ mặt lo lắng của ông lão để lộ ra ông ta mong được về trang trại Morgan sớm. Và thì giờ là quan trọng.

Gật đầu đồng ý, Flame quay mặt đi ra cửa.

15. Chương 15

Qua khỏi đường cái ngoằn ngoèo, xe chạy vào con đường vắng quanh ngôi nhà, từ đó có thể trông thấy ngôi nhà đồ sộ kiên cố bằng gạch đỏ đứng sừng sững trên một cái gò dòm xuống một thung lũng dài vàng rực hai bên là hai dãy đồi mang màu vàng và màu đỏ của cảnh vật mùa thu. Khoảng một trăm thước về bên phải, nép dưới bóng một chòm cây sồi là khu lán trại, với kiểu xây dựng đơn sơ quê mùa ngược hẳn tính cách nguy nga của toà nhà chính.

Qua cửa kính ở xe, Flame nhìn toà nhà ba tầng uy nghi, với hàng cột ở mặt tiền và các cửa sổ lá sách sơn trắng bóng loáng. Đây là trang trại Morgan, do ông cố nội của nàng là Christopher Morgan vẽ kiểu. Nàng bỗng cau mày băn khoăn tại sao ông đã bỏ đi xứ khác. Vì lý do gì ông đã đến ở San Francisco? Hattie chưa hề giải thích cho nàng biết về điều ấy. Thật ra, nàng chưa hề bận tâm đến những lý do của ông, vì nghĩ rằng San Francisco rõ ràng là tốt hơn vùng Oklahoma thuở đó còn hoang vu. Nhưng nàng không ngờ ông đã bỏ lại đằng sau một cơ sở có giá trị như thế này. Tại sao?

Chiếc xe hơi hiệu Lincoln đậu vào phía sau hai chiếc xe khác đã đậu trên đường vòng vào nhà. Không kịp tắt máy, Charlie Rainwater ra khỏi xe và mở cửa cho Flame. Thấy ông tỏ vẻ khẩn trương, nàng cũng lật đật bước xuống đi theo ông.

- Xe của bác sĩ Gibbs, còn đây. Tôi hy vọng đó là dấu hiệu tốt - Ông lão hát hàm về phía chiếc xe ngay chiếc Lincoln, rồi đỡ tay nàng hướng dẫn nàng đi vào nhà.

Bên trong, ánh nắng chiều xuyên qua các cửa kính nhuộm vàng sàn gỗ đắt tiền ở tiền sảnh rộng thênh thang.

- Tôi cũng hy vọng thế.

Nàng đáp và xúc động nhớ lại cũng những chuyến đi khẩn cấp như vậy sau tai nạn xe hơi cha nàng đã phải bỏ mình và mẹ nàng cũng mất sau đó. Flame lơ đãng liếc qua các chi tiết trang trí nổi ở trần nhà, cái đèn treo bằng thủy tinh, và bàn ghế kiên cố ở tiền sảnh; nàng phải công nhận rằng sự trang trí bên trong cũng xứng đáng với vẻ ngoài uy nghi của toà nhà. Nhưng ấn tượng mạnh mẽ nhất lại là sự im lặng, yên tĩnh của toà nhà.

- Tôi sẽ đem hành lý của bà vào ngay, thưa bà, nhưng tốt hơn là tôi đưa bà vào gặp bà Hattie đã.

- Dĩ nhiên.

Ông lão dẫn nàng đi trên cầu thang bằng gỗ sồi đánh xi bóng loáng uốn cong đến lên tầng lầu hai. Trong khi bước lên các bậc thang, Flame vuốt bàn tay lên thanh vịn trơn láng, màu gỗ đỏ sẫm lại vì được biết bao nhiêu bàn tay vuốt lên nó trước nàng... những bàn tay của dòng họ Morgan. Một lần nữa, nàng có cảm giác sống lại quá khứ, và hiếu kỳ về những con người đã sống ở toà nhà này.

“Lá rụng về cội!” Hattie đã bảo nàng như thế. Có phải việc đó đang xảy ra cho nàng chăng? Hattie ắt là nói vậy. Hattie. Flame ngược lên nhìn đèn cầu thang, đầu óc nàng bây giờ nghĩ tới bà lão.

Lên đến đầu cầu thang, Flame nhìn về phía hai cánh cửa lớn dẫn vào dãy phòng chủ nhà, nhưng Charlie Rainwater ra hiệu cho nàng đi về phía bên phải.

- Phòng của bà Hattie ở phía này - Ông nói, và đi trước dẫn đường.

Bước vào trong phòng, Flame liền thấy nghen ngào ở cổ, vì đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Tất cả các màn cửa đều kéo kín lại ngăn không cho nắng chiếu lọt vào và các góc phòng tối om om. Trên bàn trang điểm có một cây đèn chiếu ra một ánh sáng yếu ớt.

- Tại sao để tối quá như thế này? - Nàng muốn kéo màn mở toang ra và xua đuổi cái cảm giác như là thần chết đang ẩn núp ở các góc phòng âm u.

- Ánh sáng làm bà ấy đau mắt - Câu trả lời do một người đàn ông cao lớn, mặt có vẻ mệt mỏi, đứng phía bên phải nàng, hai vạt áo vét căng ra ở bụng phệ và cổ tay áo xắn lên cao.

- Đây là bác sĩ Gibbs, thưa bà.

Ông nghe lửng lảng ở cổ ông ta đã cho Flame biết ông ta là ai trước khi nghe ông đốc công giới thiệu. Ông ta nhếch mép mỉm cười để lộ vẻ buồn rầu và thương tiếc.

- Chắc cô là Margaret Rose! Tôi vui mừng vì cô đã đến được. Bà ấy hỏi cô mãi.

Flame liếc nhìn vào thân người nằm bất động trên cái giường có bốn cột ở bốn góc trong bóng tối che hết một nửa, và hỏi:

- Ông không đưa bà vào bệnh viện có hơn không?

- Bây giờ không còn giúp ích được chút gì cho bà ấy nữa! - Bác sĩ Gibbs nói với giọng bất đắc dĩ, để lộ sự thất vọng vì không làm gì được với khả năng nghề nghiệp của mình và không phủ nhận điều đó - Và đó cũng là ước muốn của bà Hattie muốn được ở đến phút cuối cùng trong ngôi nhà của bà, và trên chiếc giường của bà.

Ông sờ vào túi dụng cụ để trên bàn trang điểm; ở đó có một ống tiêm đã sẵn sàng.

- Tôi định chích cho bà một mũi thuốc để bà khỏi đau nhức, nhưng bà không chịu cho chích.

- Bà ấy muốn tỉnh táo khi bà đến, bà Stuart ạ.

Giọng nói thứ ba ấy do một người đứng trong bóng tối. Giật mình nàng quay lại thì một người thấp, béo tròn bước ra chỗ sáng. Ông ta chỉ cao vào khoảng một thước năm lăm, mặc bộ đồ cũ rích, thắt một chiếc cà vạt màu xanh lục lộ liễu, mang đôi vớ ngắn trắng và đầu hói gần hết chỉ còn một rìa tóc nâu chung quanh khuôn mặt tròn quay vui nhộn. Tuy nhiên, ông có cặp mắt nâu dịu dàng nàng chưa từng thấy.

- Ông đây là Ben Canon, luật sư của bà Hattie - Charlie Rainwater giải thích.

- Chào ông Canon - nàng khẽ gật đầu chào.

Một giọng nói yếu ớt, mảnh như sợi chỉ, từ trong chiếc giường có bốn cột phát ra:

- Ai đấy? Ai đấy?

Người đốc công bước tới bên giường, quỳ xuống, và dịu dàng ép bàn tay lên bàn tay bà Hattie:

- Tôi đây, bà Hattie. Charlie đây! Bà ấy có ở đây... Tôi đã đi đón bà ấy như tôi đã hứa.

Có tiếng thở dài, rồi giọng nóng nảy:

- Maxine đâu?

- Suyt! - Ông lão trấn an bà - Tôi đã cho chị ấy về nhà của chị ta sáng nay. Tôi bảo chị ta cần phải nghỉ ngơi sau khi đã thức hai đêm liền để trông cho bà.

- Tốt! - Chiếc đầu khẽ gật tỏ ý bằng lòng. Rồi giọng nói lớn hơn ra lệnh - Đưa cô ấy lại đây, Charlie. Đưa Margaret lại gặp ta.

Người đốc công nhìn Flame, rồi ngập ngừng, mắt liếc qua ông bác sĩ đứng bên nàng.

- Còn về ông bác sĩ thì sao, bà Hattie?

- Bảo ông ấy về - Bà cố gắng níu bàn tay người đốc công - Còn anh và Ben, tôi muốn hai người ở lại đây.

- Dạ được - Ông lão hất đầu ra dấu cho bác sĩ ra cửa, rồi ra hiệu cho Flame đến cạnh giường.

Ông bác sĩ có vẻ bất bình, nhưng không cãi lại. Ông nói:

- Tôi sẽ ở ngay bên ngoài nếu ông cần, Charlie.

Rồi ông nhẹ nhàng đi ra và đóng cửa lại. Flame chậm chậm bước tới bên giường, nàng có cảm giác cảnh này quen thuộc đối với nàng. Tình huống, cảnh vật chung quanh và các nhân vật thì khác hoàn toàn. Đây không phải là một phòng bệnh viện. Người nằm trên giường không phải là mẹ nàng. Ở đây không xảy ra tai nạn gì. Thế nhưng, nàng cũng cảm động như vậy, vì có lẽ đây là lần cuối cùng nàng thấy Hattie còn sống.

Charlie Rainwater tránh qua một bên, nhường chỗ cho Flame. Bóng tối hình như giảm bớt, cho thấy rõ bà già đang nằm gối đầu và tựa vai lên một chồng gối nhồi bông. Mái tóc bạc vẫn vậy, nhưng gương mặt già hơn, già hơn nhiều. Làn da mặt mỏng như giấy, đầy những nếp nhăn nói lên sự đau đớn, và đôi môi tái nhợt mím lại. Vẻ mặt trắng bệch như xác chết càng nổi bật lên giữa các tấm phủ giường xa tanh màu hồng.

Nuốt nước bọt để khỏi bị khô cổ, Flame mỉm cười yếu ớt. Nàng nói:

- Chào bà Hattie. Tôi đây, Margaret Rose đây!

Hai mí mắt của bà chớp chớp rồi mở ra, để lộ cặp mắt sắc sảo, gần như đen, cố gắng tập trung vào Flame.

- Margaret Rose? - Trán bà cau lại - Tôi gần thêm chút nữa. Ta không nhìn thấy cháu. Flame nghe lời ngồi ghé lên mép giường và cúi xuống về phía bà lão. Cặp mắt đen sáng lên, để lộ vẻ nhẹ nhõm.

- Tóc cháu! - Một bàn tay xương xẩu đưa lên như để sờ tóc Flame, nhưng rơi xuống lại vì bà quá yếu - Đúng là cháu! - Bà nói qua hơi thở yếu ớt.

- Vâng - Flame áp bàn tay nàng lên bàn tay xương xẩu bà nua và khẽ bóp.

Bỗng cặp mắt Hattie loé lên giận dữ:

- Cháu đã hứa với ta. Cháu đã cam kết. Sao cháu lại làm vậy?

- Làm gì? Tôi không hiểu.

Nàng cau mặt, cố nhớ xem đã hứa gì, nhưng quá mơ hồ. Như thể không nghe nàng hỏi lại, Hattie nhích qua nhích lại chiếc đầu trên gối và tiếp tục nói một cách nóng nảy.

- Cháu đã thề không làm bất cứ điều gì cho đến khi chúng ta gặp lại nói chuyện. Sao cháu lại để cho hấn ta lừa dối. Ta tưởng cháu khôn ngoan hơn thế chứ. Ta đã cố cảnh giác cháu về hấn. Ta đã cố gắng.

- Bà nói chuyện gì vậy? Bà nói về ai vậy - Flame, nàng cho rằng Hattie đau đớn quá nên nói sáng.

- Tại sao cháu phải lấy hấn? - Bà nắm chặt mấy ngón tay của Flame - Tại sao cháu không thấy được ý đồ của hấn?

- Chance? Bà nói về Chance chăng? - Nàng trăn mình vì khó tin.

- Chưa trễ lắm, Margaret Rose - Cặp mắt đen của bà dán vào mặt nàng - Chúng ta có thể kiện xin huỷ bỏ cuộc hôn nhân. Ben có thể làm được việc đó.

- Tôi không muốn huỷ bỏ hôn nhân - Flame giựt bàn tay lại và liếc nhanh về phía đốc công - Bà nói sáng rồi.

- Xin bà hãy nghe - Lão ta năn nỉ.

- Hấn đã lợi dụng cháu, Margaret Rose ạ! - Giọng nói gay gắt vẫn phát ra - Stuart chỉ cười cháu để nắm quyền kiểm soát trang trại Morgan.

- Phi lý! - Flame đứng bật dậy phủ nhận.

- Thật mà, ta bảo cháu thật mà! - Giọng nói cương quyết trong chốc lát, rồi Hattie nằm xẹp xuống gối, mặt nhăn nhó vì đau đớn - Đó là sự thật. Hấn đã tưởng ta phải để gia tài lại cho hấn khi ta chết. Nhưng ta đã lừa được hấn. Ta đã tìm ra cháu - Mắt bà nhắm nghiền lại - Tuy nhiên, hấn cũng tìm ra cháu. Ta không biết bằng cách nào. Cháu không thể để hấn chiếm được trang trại Morgan. Cháu phải chặn đứng hấn, Margaret Rose - Đầu bà lắc lư trên gối, giọng bà càng yếu đi - Ta đã hứa với ông nội của ta trên giường bệnh nằm

chờ chết là sẽ không bao giờ để cho trang trại Morgan lọt vào tay một người thuộc dòng họ Stuart. Cháu phải giữ lời hứa đó. Cháu có nghe ta không?

- Có, tôi nghe bà nói. Bà điên rồi - Flame chỉ thấy cố mọi cách để giải thích cho có lý. Chance vẫn yêu nàng và nàng yêu chàng. Cơ sở của cuộc hôn nhân là vậy, chứ không phải tất cả câu chuyện phi lý về trang trại Morgan. Nhưng tại sao bà cứ níu mãi như vậy? Bà ta có ý gì?

- Đừng... đừng bao giờ tin hần. Dòng họ Stuart là một lũ vô lương tâm. Chúng có thể làm bất cứ hành động gì... ngay cả giết người để chiếm được cái mà... chúng muốn... - Bà có vẻ như không còn chống cự nổi sự đau đớn. Bà hình như biết thế và cố gắng thu hết can đảm chống cự lại một lần chót - Ben sẽ kể cho cháu nghe. Ben và Charlie. Họ có bằng chứng. Họ sẽ cho cháu xem. Cháu chịu xem chứ? Sao? Charlie - Giọng bà lần đầu tiên để lộ vẻ khiếp hãi.

- Chúng tôi ở đây - Người đốc công già vội vàng bước tới bên giường, nước mắt rưng rưng và úp hai bàn tay chai cứng hai bên bàn tay của bà. Lão nói - Ben và tôi, chúng tôi sẽ giải thích mọi chuyện đúng như ý bà muốn.

- Đau quá, Charlie! - Giọng bà nức lên - Ta chắc không thể nào chịu được nữa.

- Bà không cần phải vậy, bà Hattie - Lão ta ngoái cổ lại nhìn người luật sư đứng thụt lùi phía sau, và nói bằng giọng khản đặc - Ông hãy đưa bà Margaret Rose vào phòng sách, Ben, và mời bác sĩ Gibbs trở vào.

- Dương nhiên.

Người luật sư nhỏ con tiến đến chạm vào tay nàng. Bối rối và sững sờ. Flame để cho ông ta dẫn nàng ra khỏi phòng

Phòng đọc sách nằm ở một góc ngăn riêng của tầng trệt, các cửa sổ có những tấm kính nhỏ trông ra bồn cỏ có cây bao quanh ở sau nhà. Ba mặt vách lát gỗ sồi màu đen đất tiền, vách thứ tư gắn kệ để sách từ sàn lên đến trần. Hai bên bệ lò sưởi cẩm đá cẩm thạch, có hai chiếc ghế bành bọc da màu vàng đỏ và nệm đồng, đối diện với các ghế nệm dài.

Một mình trong căn phòng, Flame thơ thẩn đi tới cạnh cái bàn giấy đồ sộ bằng gỗ gụ chiếm hết một góc phòng. Tuy nhiên nàng không tránh được cảm giác có cặp mắt của ai đó đang theo dõi nàng. Nàng quay phắt lại và đối diện với bức chân dung treo trên bực lò sưởi. Cặp mắt của người đàn ông trong tranh nhìn chăm chăm vào nàng với vẻ buộc tội. Nàng đứng ở đâu trong phòng cũng vậy.

Nàng nhìn lại trừng trừng vào người đàn ông trong tranh. Sau bao nhiêu năm, khói và bụi đã làm mờ nhạt các màu sắc, nhưng không làm giảm bớt những ấn tượng của khuôn mặt có cái quai hàm cương nghị và đôi mắt đen xoáy sâu vào người ta. Và mớ tóc lộ ra dưới cái mũ của người miền tây có một màu đỏ rõ rệt, tuy rằng Flame không chắc gì màu nguyên thủy của nó cũng đỏ rực như tóc nàng.

- Bà Hattie trước đây cũng thường nhìn sững bức chân dung ấy như bà.

Câu nói phát ra từ vòm cửa của phòng đọc sách có những cánh cửa kéo. Flame quay phắt lại và kinh ngạc thấy người luật sư ở cửa, tay bưng một cái khay lớn trên đó có bộ đồ uống cà phê bằng bạc và sứ.

- Bệ vệ thật, phải không? - Ông ta bước vào phòng, đôi giày đế cao su gây tiếng động khê trên sàn gỗ cứng.

- Tôi chắc đây là ông Kell Morgan - Nàng nói, cả người nàng căng thẳng.

- Bà Hattie đã kể cho bà nghe về ông ta rồi à? - Ông nhìn nàng có vẻ dò hỏi và đặt khay xuống bàn nhỏ gần chiếc ghế bành.

Flame lại nhìn thấy cặp mắt tinh khôn của ông và tự nhủ ông ta không phải vui nhộn và vô hại như bề ngoài cho thấy. Nàng đáp:

- Bà ấy có nói bức chân dung của ông nội bà ta treo trên lò sưởi ở phòng đọc sách.

- Phải, đúng vậy - Ông cầm lên cái bình cà phê bằng bạc - Tôi biết bà đã bảo không dùng sữa, nhưng tôi vẫn mang lên. Charlie đã pha cà phê từ lâu, và quanh vùng này, những người chăn bò ưa uống cà phê đen sánh và đặc quẹo. Vì vậy, bà nên dùng thêm ít sữa cho loãng bớt.

Nhưng Flame không quan tâm đến chuyện cà phê hay sữa. Nàng muốn nghe trả lời về những câu nói buộc tội mà Hattie đã dùng với nàng.

- Tất cả những chuyện phi lý mà Hattie đã nói về Chance là có ý nghĩa gì?

Ben Canon ngần ngừ một giây, rồi rót cà phê vào cái tách:

- Tôi e rằng chuyện đấy không phải là phi lý.

- Ông lầm rồi! Trước hết, Chance không bao giờ mong được thừa hưởng trang trại Morgan, cho dù chàng có biết về địa điểm này. Bà ấy ắt đã nói sáng khi bảo vậy. Bà đã bảo tôi nó phải để lại cho một thân thuộc trực hệ.

- Chồng bà là cháu trai của bà Hattie.

- Nhưng mà, sao có thể như vậy được?

Từ trước đến nay nàng vẫn biết Chance không có gia đình thân thuộc gì cả.

- Mẹ ông ấy là em gái bà Hattie. Chắc ông không nói điểm ấy ra với bà.

- Không.

Tại sao? Tại sao chàng đã không nói với nàng? Tại sao chàng giữ bí mật điều đó? Hay cũng giống như nàng, chàng chỉ không có dịp đề cập đến Hattie?

- Tôi e rằng còn nhiều điều khác ông ấy cũng đã không nói với bà.

- Ông nói thế, nhưng tôi không tin ông. Tôi không tin chút gì về câu chuyện này. Hattie có nói đến bằng chứng, vậy nó ở đâu? Đưa cho tôi xem, nếu ông có.

Ông ta nhìn lại nàng một lát, có vẻ suy tính rồi lắc đầu.

- Tôi muốn chờ Charlie đến hẵng hay.

- Tại sao? Ông ấy có mặt hay không thì có gì khác? Hay bằng chứng của ông là ông ấy? Flame thách thức, vì nhớ Chance đã bảo “Dù cho ai có nói đông nói tây, em vẫn cứ nhớ rằng anh yêu em”.

- Chắc chắn ông không chờ đợi tôi tin lời ông ấy trong chuyện này, bởi vì tôi sẽ không tin.

Như có người nhắc, nàng nghe tiếng giày bốt ở hành lang ngoài phòng đọc sách, và nhìn ra cửa thì Charlie Rainwater hiện ra, hai vai oằn xuống vì buồn rầu và đôi mắt màu xanh nhạt mờ hẩn đi.

- Hattie?

Ben Canon chỉ hỏi một tiếng, tên của bà, nhưng một tiếng đầy ý nghĩa như cả một câu hỏi. Bất giác Flame nín thở, và thu hết can đảm chờ nghe người đốc công già trả lời. Dù nàng hờn giận Hattie đến thế nào, vì bà đã vu oan cho Chance, nàng vẫn không thể không cảm động khi bà già qua đời.

Charlie cố lấy sức để trả lời:

- Bà đang nghỉ cho lại sức. Bác sĩ đang ở cạnh bà để canh chừng.

Người luật sư gạt đầu không nói gì, nhưng quay qua cái khay:

- Tôi đã đem lên đây bình cà phê của ông pha, Charlie. Ông muốn dùng một tách không? Không còn ai nên tôi phải lo mời khách.

- Vâng.

Ông lão nhận lời, và bước vào phòng. Tiếng giày bốt của lão dội lại từ trần nhà càng làm tăng thêm cảm tưởng của Flame là họ đang tụ họp để canh quan tài người chết.

- Bà có đổi ý và dùng một tách cà phê với chúng tôi không? Margaret Rose? Người Luật sư lại mời.

- Không! Và xin ông đừng dùng cái tên ấy nữa. Chỉ có mẹ tôi dùng tên ấy xưa kia mà thôi. Mẹ nàng và Hattie.

- Phải. Tên thường dùng của bà là Flame, phải không? Cái tên ấy rất hợp - Ông liếc vào mái tóc đỏ của nàng.

- Tôi không cần ông cho ý kiến, ông Canon, chỉ cần lời giải thích ông đã hứa đưa ra khi ông Rainwater đến.

- Vâng, tôi đã hứa - Ông nhấp một ngụm cà phê, rồi nhìn chòng chọc vào người đốc công cao lớn hơn ông nhiều, ông ta tiếp - Có vẻ như chồng bà đã không nói ông ta là cháu trai của bà Hattie.

- Ông ấy chính là cháu của bà Hattie, thừa bà. Cái đó là sự thật - Charlie nói - Ông ấy sinh ra ngay trong nhà này, trong gian phòng bên cạnh phòng bà Hattie. Nếu bà không tin tôi, bà có thể hỏi ông bác sĩ Gibbs, ông ta đỡ cho ông ấy lọt lòng.

Lão ngừng một lát, mắt nhìn đăm đăm vào tách cà phê, rồi tiếp:

- Ngày hôm ấy cũng thật là buồn thảm. Tôi chắc rằng không một ai trong ngôi nhà này trước đó đã chờ đợi có ngày một kẻ thuộc dòng họ Stuart có mặt trong nhà.

- Nhưng cha chàng...

Charlie không để nàng nói dứt câu mà ngược lên cặp mắt sáng quắc và lạnh lùng:

- Ring Stuart là một tên vô loại và lười biếng, vô tích sự. Anh ta không tha thiết gì tới cô Elizabeth, mà chỉ muốn được hưởng cuộc sống dễ dãi ở trang trại Morgan. Bà Hattie đã cố sức nói cho cô Elizabeth biết, nhưng cô không chịu nghe. Mắt cô chỉ thấy có mình anh ta, không còn thấy gì khác - Ông lão lắc đầu - Cái đó cũng không lạ gì lắm, tôi đoán vậy. Bọn Stuart luôn luôn là vậy, trong ngón tay út của chúng có nhiều mùi quyến rũ hơn là trong toàn thân đa số những người khác. Cho nên cô Elizabeth bỏ nhà trốn đi và làm phép cưới với anh ta. Vì cô ấy đã trưởng thành, bà Hattie không làm gì được. Bà đã cố gắng. Nhưng một khi cô Elizabeth đã làm phép cưới với anh ta, bà Hattie không còn cách nào khác là mời cô ấy ra khỏi nhà. Việc đó làm cho bà đau khổ. Đau khổ vô cùng. Bà yêu thương cô Elizabeth như mẹ thương con. Bà đã nuôi cô ấy từ khi mới lọt lòng mẹ, và khi đó bà cũng chỉ là một cô bé.

- Nhưng làm sao Chance có thể sinh ra ở đây nếu Hattie đã đuổi mẹ chàng ra khỏi nhà?

- Bởi vì sau đó bà cho cô ấy trở về, cô Elizabeth bị ốm nặng thật sự, và ở chỗ của họ cô ấy không được chồng săn sóc đầy đủ như lẽ ra anh ta có bổn phận phải làm. Bà Hattie không chịu được điều đó và Stuart biết vậy. Khi bà chở cả hai về trang trại Morgan, tôi đã bảo với bà rằng bà đã trúng kế của anh ta, nhưng bà đã trả lời rằng tốt hơn là cho quỷ sứ ở gần để canh chừng nó và biết được nó âm mưu gì. Tất cả chúng tôi đều biết anh ta toan tính thế nào. Vì bà Hattie lớn tuổi hơn cô Elizabeth rất nhiều, anh ta nghĩ rằng bà sẽ chết trước và vợ anh ta sẽ thừa hưởng trang trại Morgan; anh ta sẽ nắm quyền kiểm soát trang trại. Nhưng sự việc đã không diễn ra như vậy. Cô Elizabeth bị bệnh ung thư máu. Nhiều lần người ta có thể thấy được đầu óc anh ta toan tính hại bà Hattie cho chết sớm, nhưng anh ta không thể động đến một sợi tóc của bà mà người ngoài không thấy. Cho nên vào lúc anh ta bắt đầu uống rượu, vì thất vọng là cố chính. Tôi đoán rằng anh ta có lý do để thất vọng, bởi vì chắc chắn anh ta đã không chiếm được trang trại Morgan như anh ta muốn, và mưu toan làm.

- Để xem tôi có hiểu chuyện này đúng không - Flame gay gắt nói - Chỉ vì cha chàng lấy vợ để được quyền kiểm soát trang trại này, các người cũng bôi nhọ Chance với cây cọ ậy. Đó là bằng chứng của các người có phải không?

- Còn nhiều hơn là vậy, Flame ạ - Ben Canon xen vào, hơi ngần ngại một chút khi gọi nàng bằng tên ấy - Nhiều hơn nữa. Thật ra, sự rắc rối do dòng họ Stuart gây ra đã bắt đầu từ thời ông cụ này - Ông dạy lại nhìn vào người đàn ông trong bức chân dung trên tường.

- Tôi đoán rằng chuyện ấy có dính líu đôi chút đến câu chuyện Hattie đã nói về lời hứa với người sắp chết trên giường bệnh.

Nàng nghe giọng nói của nàng đầy mỉa mai. Nàng một phần hồi tiếc nhưng nàng chỉ còn cách châm biếm để tự vệ. Nàng không thể để cho mình tiếp nhận việc này với thái độ nghiêm túc.

- Tôi cho rằng câu đó liên quan tới những sự việc đã dẫn đến nó, thì gần với sự thật hơn. Có lẽ tốt hơn là tôi bắt đầu bằng cách kể cho bà nghe một ít về trường hợp sáng lập ra trang trại này, và lịch sử của vùng

này. Dù sao, trang trại này sẽ về tay bà khi bà Hattie chết. Bà nên biết đôi chút về nó là hợp lý thôi, nếu không vì lý do khác, thì cũng vì tôn kính hương hồn của bà Hattie.

Nghe nhắc đến tên bà già, nàng hơi chột dạ vì tỏ ra xác xược quá lắm với lão. Không phải nàng muốn vậy. Bởi vì nàng bị giằng co giữa quá nhiều thứ cảm xúc theo chiều hướng khác nhau, tức giận, bối rối, thương hại, buồn rầu và dù nàng không muốn thú nhận sợ hãi. Sợ rằng Hattie có thể nói đúng, rằng có lẽ nàng bị Chance lợi dụng. Vì vậy, nàng bị thúc đẩy mạnh mẽ trốn ra khỏi ngôi nhà này để không phải nghe thêm những chuyện đặt điều về chàng. Nhưng nàng vẫn ở lại. Dù muốn dù không, nàng phải biết.

- Ông nói đúng đấy, ông Canon. Nếu trang trại Morgan thuộc về tôi thì tôi nên biết thêm về nó.

- Tốt! - Ông gật đầu.

Nàng bắt giác nhìn lên bức chân dung, và thấy ớn lạnh xương sống. Cặp mắt kia, cặp mắt người đàn ông trong bức chân dung, cặp mắt ấy đã không còn vẻ buộc tội và nhìn trừng trừng vào nàng như trước đây mà lại nhìn nàng với vẻ hài lòng. Flame cố tự nhủ do trí tưởng tượng của nàng mà ra, rằng trí óc của nàng đang phỉnh gạt nàng, thế nhưng cảm tưởng ấy vẫn còn ở nàng.

Chột dạ, Flame bước đến cạnh khay cà phê, nói:

- Tôi nghĩ cũng nên uống một tách.

- Bà cứ tự nhiên.

Cà phê đậm đen như ông luật sư đã cảnh giác nàng, nhưng nàng không pha loãng với sữa, vì lúc này thấy cần uống thật đậm. Bưng tách cà phê, nàng ngồi xuống chiếc ghế bành gần đó. Charlie Rainwater ngồi theo vào chiếc ghế kia, và cả hai quay ra phía người luật sư nhỏ thó. Ông ta đang đứng một bên trước lò sưởi, đầu chỉ bằng ngang với bực lò sưởi bằng đá cẩm thạch. Nàng nhìn chăm chú vào ông ta, để khỏi nhìn vào bức chân dung đang chi phối cả căn phòng, cũng như đầu óc nàng.

Người luật sư nói:

- Như bà đã biết qua các văn kiện tôi thay mặt bà Hattie gửi đến cho bà, Kell Morgan, tên chính thức là Kelly Alexandrer Morgan, sinh năm 1860 ở một nông trại nhỏ ở ngoại ô thị trấn Hattiesburg, Missisipi, mặc dầu người Miền Nam có thể gọi nó là một đồn điền. Khi cuộc nội chiến bùng nổ, cha ông cụ là Braxton Morgan, gia nhập quân đội Liên Hiệp miền Nam, đã gửi vợ và con trai còn nhỏ đến New Orleans ở nhà gia đình em gái của ông. Khi thành phố này rơi vào tay quân đội Liên Bang miền Bắc, bà cụ đem con chạy trốn và đến ở nhờ nông trại của người cậu gần Dallas, Texas. Khoảng sáu tháng sau khi chiến tranh chấm dứt, Braxton Morgan trở về sum họp với vợ con, ông bị mất một tay và bị què một chân. Khỏi cần phải nói, họ bị tình thế bắt buộc phải sống nhờ gia đình bên vợ ông. Một năm sau, ông cố của cô, Christopher John Morgan, ra đời.

- Đó là vào năm 1866 - Flame nói, nàng nhớ ngày năm sinh ghi trên chứng chỉ rửa tội.

- Phải. Có nhiều sách đã viết về những năm tái thiết miền Nam, tưởng chỉ cần nói rằng đó là những năm gian khổ cho trẻ con như ông cố của bà và người anh trai khi họ lớn lên. Tôi không biết bà có hiểu được ý ngấm trong các hàng chữ của thiếp báo tang do tôi gửi cho bà về cái chết của Braxton Morgan lấy từ một tờ báo ở Dallas hay không, nhưng hình như ông ấy bị giết chết trong một cuộc đánh lộn vì say rượu. Chắc chắn vì lý do bệnh vực danh dự miền Nam. Đó là vào năm 1869. Hai năm sau, vợ ông chết, có lẽ kiệt sức vì làm việc thái quá. Người cậu của bà tiếp tục nuôi đứa trẻ. Năm 1875 Kell Morgan mới 15 tuổi đã tự lập thân. Dù tôi đoán rằng trong thời ấy, ở tuổi đó đã được coi là lớn khôn.

Khi ông luật sư nhìn lên bức chân dung, Flame cũng bị lôi cuốn nhìn theo. Nàng cố tìm lại nhưng không còn thấy vẻ mặt nghiêm khắc và khó ưa như trước đó. Bây giờ nhìn lại, nàng chỉ thấy vẻ kiêu hãnh và bất khuất trên nét mặt rắn rỏi, sắc cạnh người đàn ông trong tranh... và đôi mắt đen xoáy vào mắt nàng như thể áp đặt ý chí của ông lên nàng.

- Ông đăng ký làm người chăn bò, lừa đàn bò sừng dài lên phía bắc đến ga xe lửa ở Wichita, Texas - Ben Canon tiếp tục kể - Thời đó là thời hoàng kim của các chuyến lừa bò chăn nuôi lên phía bắc. Nói thế không phải là trước đó đã không có việc lừa bò từ Texas lên bán ở miền Bắc. Có, từ những năm 1850 kia. Đa số được lừa theo con đường mòn Shawce, mà có người gọi là đường mòn Texas. Nó đâm ngang qua nửa phía

đông của tiểu bang và trải dài từ Texas đến tận St. Louis. Mà con đường ấy cũng rộng rãi lắm. Phải vậy để cho các đoàn tiếp liệu của quân đội, các xe chở hàng, và các xe ngựa của những người định cư đi trên đó.

Nhưng mùa xuân năm đó, Kell Morgan lừa bò đi theo đường mòn Chisolm. Phải chờ đến cuối mùa thu khi ông trên đường về nhà, ông mới nhìn thấy lần đầu tiên phong cảnh vùng này. Tôi thường tự hỏi cảm tưởng của ông thế nào khi ông qua khỏi đường đỉnh dãy đồi kia và trông thấy thung lũng này trải ra trước mặt, đầy cỏ cao ngả màu vàng trong mùa thu và con sông nhỏ lấp lánh màu bạc chảy dọc theo nó. Thuở nhỏ ông ta chỉ cắp sách đến trường được ba năm, vừa đủ biết đọc biết viết, nên ông không ghi lại trên giấy cảm tưởng của mình. Nhưng ông đã kể lại với Hattie rằng quang cảnh thung lũng này đã để lại trong trí ông hình ảnh đẹp để mãi sau đó.

Charlie lên tiếng, mắt cũng nhìn vào bức chân dung:

- Theo lời bà Hattie nói, bức tranh này không xác thật lắm, không giống lắm con người thật của ông. Ông bỏ giấy ra còn cao một thước tám hai, và theo bà thì vai ông cũng rộng chừng đó. Bà bảo mỗi lần trông thấy ông, bà có cảm tưởng trông thấy hai cây lớn mọc thành hai tầng trên cùng một phần thẳng đứng. Và không ai dám gọi ông là Red (tóc đỏ), ít nhất là gọi đến lần thứ hai. Không, người ta luôn luôn xưng với ông là Kell Morgan. - Ông lão liếc nhanh Flame - Tôi không hề được vinh dự gặp ông, bà hiểu không. Ông đã qua đời lâu trước khi tôi đến làm việc ở đây. Nhưng mọi người mà tôi có dịp trò chuyện đều nói ông là người cứng cỏi, nhưng công bằng. Hễ mình vẫn trung thành với trang trại, thì ông bênh vực mình tới cùng, dù đúng hay sai. Bà Hattie nói, ông ít khi cười, rằng ông truyền đạt phần lớn do cặp mắt. Khi ông nổi giận, mắt ông đen láy, nhưng khi ông hài lòng, chúng sáng rực như có đèn thấp bên trong. Và ông cũng mến yêu đất đai này lắm. Ông cưỡi ngựa thăm đồng và kiểm tra đàn bò cho đến ngày ông mất ở tuổi 65.

Bức chân dung không còn chỉ một chiều, bây giờ trên cái nền màu xanh ám khói mơ hồ nổi bật lên hình người đàn ông cao lớn, tóc đỏ. Và ánh mắt đen láy mà Charlie vừa nhắc đến đang có trong đôi mắt ông, đôi mắt như đang nhìn thẳng vào nàng.

- Mặc dầu ít học, Kell Morgan là một con người bẩm sinh đã thông minh, và có khiếu biết quan sát - Ben Canon tiếp lời - Khi trở về Texas, ông bắt đầu để ý đến những sự thay đổi đang diễn ra. Thời đại khu chăn nuôi thả rong đã qua. Mỗi năm, lại có nhiều hàng rào được dựng lên. Và các chuyến lừa đàn bò lên miền Bắc đến các ga xe lửa làm bò mất trọng lượng quá nhiều. Bốn năm liền, ông tham dự các chuyến đi gian khổ ấy lên miền Bắc với bò của người khác. Và lần nào, ông cũng dừng lại để nhìn thung lũng này của ông, và mỗi lần sau dừng lâu hơn lần trước.

- Bây giờ bà nên nhớ rằng tất cả đất đai vùng này thuộc về quốc gia Creek. Và tôi dùng từ “quốc gia” là đích xác bởi vì đất đai của bộ lạc Creek là một thực thể riêng biệt, có biên giới riêng và chịu sự chi phối của luật lệ riêng của bộ lạc ấy. Vào những năm 1830, chính phủ Liên Bang, nói đích xác hơn là tổng thống Andrew Jackson quyết định một cách ngang ngược điển hình rằng lợi ích của năm bộ lạc văn minh Creeks, Cherokees, Choctaws, Chickasaws, và Seminoles, là bỏ lại đất đai của họ ở miền Nam là nơi họ đã ở từ khi chưa có người da trắng nào trên đại lục này, và di chuyển về phía tây để tránh khỏi tiềm ẩn sự hù dọa của người da trắng. Hàng loạt các hiệp ước trò hề, họ đã thành công đẩy người da đỏ tới vùng này.

Bây giờ theo luật lệ và tập quán của bộ lạc Creek; không ai được có quyền sở hữu mảnh đất nào. Tất cả đất đai là sở hữu chung. Điều đó có nghĩa là Kell Morgan không thể mua liền cái thung lũng mà ông thích. Nhưng trong những chuyến đi qua đây và những dịp ở lại trong cái làng của người Creek tên là Tallahassee gần đây, được các người chăn bò trên đường mòn đặt tên là thị trấn Tulsi, ông đã quen với một người da đỏ lai có thể lực chính trị tên là Georgse Perryman. Qua người ấy, Kell Morgan được thuê dài hạn thung lũng này. Với tiền lương để dành, ông mua được một trăm con bò, lừa lên phía bắc tới thung lũng này, cho chúng ăn cỏ tốt suốt mùa đông, rồi lừa đến chỗ bán gần đây trong mùa xuân - Ông ngừng một chút và mỉm cười ranh mãnh - Có lẽ bà không thấy đáng bao nhiêu, nhưng bà nên nghĩ rằng ông ấy đã mua bò với giá 75 xu một con và bán bò với giá trên 15 dollar một con. Có tiền lời, ông thuê thêm đất, mua thêm bò, và lấp đi lấp lại với kết quả như vậy.

Đến năm 1882, Kell Morgan được coi là một chúa trùm nuôi bò một cách rất xứng đáng. Trước đó ba năm, sở bưu điện Hoa Kỳ đã mở trạm Tulsa, thay đổi tên cũ chút ít. Và gần đến năm 1883, ngành đường sắt Frisco đã nối dài đường sắt đến Tulsa. Kell Morgan không còn phải lừa bò lên ga xe lửa; xe lửa đã tới tận chỗ của ông.

Người luật sư đầu hói quay qua nhìn lướt trên các hàng sách nằm trên hai cái kệ trước mặt ông. Ông ta nói tiếp:

- Trong suốt thời gian ấy, ông không quên đứa em trai nhỏ, Christopher, còn ở Texas. Lúc đó, Christopher không còn bé bỏng gì, đã là một thiếu niên 16 tuổi mạnh bạo. Với của cải giàu có, Kell gửi cậu vào đại học ở miền Đông, nhất định cho em có học vấn mà bản thân ông đã không có điều kiện để học - Ông ta rút lấy một cuốn sách to bản ở kệ và mở ra rồi quay lại nhìn Flame - Khi Christopher tốt nghiệp đại học với mảnh bằng kỹ sư, ông trở về đây, ở trang trại Morgan này. Trong khoảng thời gian đó, Kell đã được bộ lạc Creek chấp nhận làm dân của bộ lạc. Và giống như mọi người khác của bộ lạc Creek, ông có toàn quyền sử dụng thung lũng. Ông cho Christopher vẽ kiểu và xây dựng toà nhà này. Trước đó chỉ có một căn lều cho chó ở và một căn nhà bằng thân cây cho người chăn bò làm công.

Ngừng lại sau lưng Flame, ông luật sư đưa nàng quyển album bọc da đã cũ.

- Hattie nghĩ rằng có lẽ bà muốn xem một ít hình ảnh của tổ tiên. Đây là một tấm ảnh của ông cố của bà, Christopher Morgan.

Một chàng thanh niên ngồi với điệu bộ cứng ngắc, một bàn tay to lớn đặt trên đầu gối, còn tay kia cầm một cái mũ rộng vành màu đen. Anh ta mặc bộ đồ đen, cái áo vét mở nút để lộ sợi dây đồng hồ sáng loáng và cái cổ áo cứng. Mặc dầu không mỉm cười, khuôn mặt nhẵn nhụi có vẻ ham sống. Khuôn mặt ấy không cứng cõi và khép kín như của người trong tranh, tuy rằng đường nét mạnh mẽ và sắc cạnh giống nhau. Mầu tóc họ khác nhau, dĩ nhiên. Tấm ảnh màu nâu sepia, tóc của Christopher Morgan có vẻ như màu nâu nhạt xen lẫn với một màu còn nhạt hơn.

- Có thể thấy họ là anh em - Flame nói, và lật qua xem các ảnh khác.

- Bà Hattie bảo thời đó họ rất thân nhau - Charlie nói - Tuy nhiên, họ khác nhau xa về tính nết, tôi nghe nói lại, như ánh sáng và bóng tối. Nhưng cũng như phải có cả ánh sáng và bóng tối mới đủ một ngày, họ sống với nhau như vậy đó.

- Trong trường hợp này ông cố của bà có lẽ đã tôn thờ người anh trai như một thần tượng - Ben Canon nói - Và Kell Morgan có lẽ nhìn thấy ở cậu em trai hình ảnh con người có học vấn cao mà ông đã ước mong được vậy. Tôi nghĩ rằng họ đã chia sẻ kiến thức với nhau rất nhiều, Christopher dạy cho Kell về lịch sử và triết học, và Kell dạy cho Chris về động vật và thực vật ở trong trại.

Ở các trang sau của cuốn album là các ảnh chụp ngôi nhà đang được xây dựng, tấm có người tắm không, trong đó Flame nhận ra Christopher Morgan hai lần. Rồi nàng thấy một bức ảnh thứ ba hai người chụp chung. Khi họ đứng bên nhau, sự khác biệt giữa hai cá tính thấy rõ ràng, Kell có vẻ bồn chồn bất an, còn Christopher, bình thản và tươi cười.

- Tôi không hiểu được - Flame quay qua người luật sư với vẻ mặt bối rối - Nếu họ rất thân nhau, tại sao Christopher bỏ đi mà không bao giờ trở lại?

- Tôi sắp đến chỗ đó - Ông ta nói.

Nàng nóng nảy lật qua trang khác, bực mình vì vẻ bí mật ấy. Nàng ước chi ông ta nói ngay vào đề và không quanh co kéo dài. Và rồi mắt nàng gặp tấm ảnh chụp một mình một người phụ nữ mặc áo dài thời đó. Trí nàng nghĩ ngay tới hai tính từ để tả người phụ nữ ấy: yếu điệu và thanh tao. Trông bà mong manh như một cái chén uống trà bằng sứ, và Flame có thể tưởng tượng ra ngón tay út của bà cong lên một cách duyên dáng khi bà nhấp một tách nước trà. Mái tóc sẫm của bà chải ngược lên, từng lọn nhỏ lộ ra bên dưới vành mũ hẹp của cái mũ cao cắm lông đà điểu và buột dải bông loáng. Khuôn mặt trái xoan của bà trắng như ngà voi và hơi tái, không cần dùng đến son phấn để làm tăng vẻ đẹp có sẵn như một con búp bê.

- Bà này là ai vậy? - Flame hỏi người luật sư.

Không nhìn ảnh, ông ta đáp ngay:

- Ảnh Compton Morgan, vợ của Kell Morgan. Bà thấy không, sau khi xây nhà xong, và tất cả đồ đạc đã được đưa đến, Kell quyết định đã đến lúc ông lấy vợ. Dĩ nhiên, không phải bất cứ người đàn bà nào. Ông đã có một bản liệt kê các đặc tính phải có ở người vợ tương lai. Trước nhất, ông muốn có một người vợ thanh tao, có giáo dục có văn hoá và học vấn, có phong cách và duyên dáng, đẹp càng hay, nhưng ưa nhìn

là được. Nhưng trên hết, cô ta phải là con gái một gia đình hoạt động tích cực hoặc trong ngành chính trị, hoặc trong ngành ngân hàng, hoặc trong ngành đường sắt. Nói tóm lại, vợ ông phải vừa là một phụ nữ quý phái, vừa là một mối liên hệ có lợi.

Nhìn thấy Flame nhướng một chân mày có vẻ phản đối, Ben Canon mỉm cười:

- Nếu bà thấy như thế là thô lỗ và kỳ thị, thì bà nên nhớ Kell Morgan là con người thực dụng. Christopher là người ưa lý tưởng.

- Cái đó thấy rõ - nàng lẩm bẩm.

- Mùa thu năm 1889, Kell Moragan đi đến Kansas City để kén vợ. Và ông đã liệng bản liệt kê của ông làm sẵn qua cửa sổ khi gặp Ann Compton - Charlie Rainwater nói và cười khúc khích, rồi đứng dậy rót thêm cà phê vào tách - Phải lòng bà ấy ngay khi bị bắn rơi từ trên không xuống đất.

- Thật à? - Flame hỏi, ngạc nhiên vì Kell Moragn thuộc loại đàn ông lấy vợ không cần có tình yêu mới phải.

- Thật vậy, ông ta yêu chết yêu sống bà ấy. Bà là con gái của một bác sĩ có tiếng tăm trong cộng đồng, nhưng không có liên hệ với giới kinh doanh quan trọng nào. Như vậy là không đạt được một tiêu chuẩn quan hệ để làm vợ ông. Sự kiện ông vẫn cưới bà sau một tháng tán tỉnh như vũ bão, chỉ chứng tỏ rằng Kell Morgan cũng có những nhược điểm, như đa số đàn ông.

Ông trở lại gần kệ sách, và lấy ra một cuốn mỏng, đóng bìa bọc vải màu hồng gáy và góc đã sờn đến tận chỉ. Ông nói:

- Tuy nhiên, về các phương diện khác, bà ấy đúng như ông muốn ở một người vợ: Có học thức, rành về nghệ thuật, văn chương, về phép lịch sự, xã giao, và vô cùng xinh đẹp. Khi nào đọc tập nhật ký của bà ấy, bà sẽ thấy rằng Kell được bà ấy mê tít. Người con gái nào mà chẳng vậy, khi người tán tỉnh họ là chúa trùm chăn nuôi gia súc đẹp trai và giàu sụ với một toà nhà đồ sộ nguy nga nằm trên đồng cỏ chờ bà về biến nó thành tổ ấm. Cuốn nhật ký của bà có nhiều đoạn kể lại những cảm nghĩ lãng mạn của bà về cuộc sống ở biên thủy. Bà chờ đợi nó là một cuộc phiêu lưu kỳ thú. Và hình như Kell Morgan ít khi tìm cách thay đổi các cảm nghĩ ấy. Ông ta quá chú trọng vào việc tranh thủ tình cảm của bà, và cưới được bà làm vợ.

Chỉ về sau, rất lâu về sau, ông mới tự lên án đã để cho bà thất vọng. Theo cuốn nhật ký của bà, mấy tháng đầu của đời sống vợ chồng ở trang trại Morgan cực kỳ sung sướng. Rồi thì tôi chắc rằng cái mới đã trở thành cũ. Bà không hề được chuẩn bị trước cho cuộc sống buồn tẻ và cô đơn ở trại chăn nuôi gia súc, cho những giờ đôi khi luôn mấy ngày, dài đằng đẳng bà ở nhà một mình trong khi chồng bà bận công việc ở xa. Bà lớn lên ở thành thị nên đã quen với những tiệc trà, chiêu đãi, tiếp tân thường xuyên hay bạn bè ghé nhà thăm. Ở đây bà không có hẹn; khách thì ít hoặc lâu lắm mới có, và người láng giềng gần nhất cũng xa nửa ngày xe ngựa. Bà không có điểm chung nào với những phụ nữ có nước da sạm nắng thành nầu sống chung quanh bà. Hầu hết những người ấy chưa khi nào thấy một cái dù che nắng trước khi bà đến, và không biết gì về văn chương cổ điển hay âm nhạc thính phòng. Dĩ nhiên, Tulsa là thành phố gần nhất nhưng ngoại trừ hoạ hoằn mới có một buổi lễ chiêu đãi ở nhà thờ vào một chiều chủ Nhật hay các buổi chiêu đãi ở các nhà riêng, các sinh hoạt khác chỉ xoay quanh các người chăn bò trong vùng nhiều hơn, để họ có dịp xả hơi chiều thứ Bảy bằng cách uống rượu, đánh bạc, và đủ đốn với gái.

Flame lơ đãng đưa bàn tay vuốt bìa vải của cuốn nhật ký. Lạ kỳ thay, nàng không muốn mở cuốn nhật ký và đọc những ý nghĩ riêng tư của người phụ nữ ấy. Làm vậy có vẻ như xâm phạm vào đời tư của người khác. Nàng nói:

- Qua những gì ông vừa nói với tôi về bà ấy, tôi có cảm tưởng bà ấy có nhiều điểm chung với Christopher hơn là với chồng bà.

Vừa nói ra, nàng chợt có ý nghĩ "Có phải chuyện đã xảy ra là như vậy? Phải chăng bà ấy là nguyên nhân khiến ông Christopher bỏ đi mà không bao giờ trở lại?". Rồi nàng cau mày, vì thấy còn mù mờ hơn trước. Tại cả câu chuyện này có dính dáng gì đến dòng họ Stuart?

Người luật sư mỉm cười:

- Bà lại đi xa hơn câu chuyện tôi kể, Flame ạ!

- Tôi thấy Annie Morgan không bao giờ có thể sống sung sướng ở nơi đây. - Charlie Rainwater nói và tiến tới lò sưởi nhìn lên bức chân dung - Dĩ nhiên, ông ta luôn luôn tin rằng vợ ông có lẽ trở nên yêu mến chỗ này nếu bà không có con ngay trong năm đầu mới cưới.

- Phải, sự cô lập trong thời kỳ mang thai cộng với sự cô đơn và buồn chán sẵn có ở bà làm bà càng không sung sướng - Ben Canon nói - Thậm chí nỗi vui sướng khi hạ sinh một đứa bé khoẻ mạnh trong năm sau cũng không đủ bù đắp lại. Nhân thể xin nói đứa bé ấy là cha của Hattie sau này, tên là Jonathan Robert Morgan.

Lẽ tự nhiên, cậu bé Johnny cũng là một lý do để giữ Ann ở nhà, mặc dù đã có nuôi người vú cho cậu bé. Kell cố hết sức làm cho bà sung sướng. Tất cả các cuốn sách này, chiếc đàn dương cầm bằng gỗ mun ở phòng khách, một chiếc xe ngựa dành riêng cho bà do hai con ngựa xám cao cẳng kéo, ông không tiếc thứ gì với bà ngoại trừ một thứ có lẽ có thể có hiệu quả: sự có mặt của ông bên cạnh bà. Như bà thường ghi lại trong cuốn nhật ký, một đứa con trai không thể thay thế một người chồng. Và đến mùa thu 1893, là có thể cảm thấy rõ sự cô đơn, bất mãn.... và tuyệt vọng của bà - Ông luật sư đưa tay chỉ vào cuốn nhật ký Flame đang cầm ở tay, còn gấp lại - Bà Hattie đã đánh dấu trang bắt đầu câu chuyện.

Flame ngần ngừ, rồi nhìn xuống cuốn sách mỏng trong tay nàng, để ý thấy cái nhũ vàng dính ở bìa sau, có sợi chỉ cột nối vào một cái đánh dấu trang sách kẹp giữa các trang giấy ở gần bìa sau cuốn nhật ký. Nàng muốn cưỡng lời khuyên tế nhị của người luật sư nên đọc quyển nhật ký riêng của người phụ nữ ấy, nhưng rồi nàng chợt hiểu đó là một phần của bằng chứng mà Hattie đã hứa cung cấp. Nàng miễn cưỡng mở cuốn nhật ký ra ở trang được đánh dấu. Nàng ngẩn ra một lúc, nhìn chăm chăm vào những chữ có nét nhỏ, sắc sảo, chữ này phân biệt rõ ràng với chữ khác, rồi nàng bắt đầu đọc.

16. Chương 16

Ngày 29 tháng 8 năm 1893.

"Tôi sắp đi! Cuối cùng Kell đã chịu hứa cho tôi đi cùng anh ấy trong chuyến đưa đàn ngựa lên Guthrie để bán cho các người đi chọn đất cất nhà tập chung ở đó chạy đua vào khu đất của bộ lạc Cherokee. Anh ấy không nói, nhưng tôi biết chính là Chris đã thuyết phục anh đổi ý. Lần trước tôi đã cãi với anh ấy, nhưng anh ấy đã tỏ ra cứng rắn quá sức, viện lẽ những chuyến đi ấy có cả người xấu cũng như người tốt, làm tôi đã tưởng tượng không bao giờ anh ấy cho tôi đi theo. May cho tôi làm sao, là có người em chồng như Chris. Nếu không có chú ấy bệnh vực, tôi chắc chắn sẽ điên lên nếu phải ở một mình trong ngôi nhà này suốt hai tuần lễ.

Bé Johnny sẽ phải ở đây với Sarah. Tôi sẽ nhớ nó kinh khủng, nhưng chuyến đi bằng đồng này sẽ quá sức chịu đựng của đứa trẻ lên ba. Thật là khủng khiếp khi bị giằng co như thế này, giữa một đằng quá muốn đi, một đằng không muốn xa con chút nào. Nhưng chỉ hai tuần thôi mà.

Chắc sẽ là một kinh nghiệm không gì so sánh bằng. Trong thư, cha đã kể các bệnh nhân không bàn tán về chuyện gì khác ngoài chuyện mở khu đất của bộ lạc Cherokee cho người vào định cư. Tôi đã nghe nói khắp nơi trên toàn quốc, người ta đang lũ lượt kéo về đây để tham dự cuộc chạy đua. Có người đã dự đoán con số người có sẵn ở tuyến xuất phát có thể lên đến trăm ngàn khi phát súng ra hiệu được bắn. Một trăm ngàn người! Thế mà tôi ở đây, khao khát được thấy một người!"

Ngày 9 tháng 9 năm 1893.

"Rốt cuộc chúng tôi cũng đến được Guthrie. Có nhiều lúc tôi tưởng chừng tuyệt vọng là không bao giờ tới nơi. Trời nóng, và còn đang nóng không chịu nổi. Suốt mùa hè trời không mưa nên bụi dày bao phủ mọi vật. Tất cả các áo quần đi đường của tôi đều đầy bụi. Tôi biết mình giống như một cái bông phấn biết đi khi đến khách sạn. Mỗi bước đi bụi bay mù mịt quanh tôi. Tôi sợ không bao giờ chịu nổi cuộc sống gian khổ ngoài trời. Dọc đường đi sóc, bị nhồi, bị lác quá đỗi, đến nỗi tôi lấy làm lạ là các xương trong mình còn dính được với nhau. Chris biết tôi khổ nhọc như thế nào trong cuộc hành trình ấy, nhưng tôi không dám

hở môi với Kell. Chắc chắn anh ấy sẽ cho đưa tôi trở về trang trại Morgan và tôi mất một cơ hội đầy thú vị (Mặc dù tôi bảo đảm với anh rằng tôi sẽ trở về bằng xe lửa).

Cũng có nhiều thú vị lắm. Bên ngoài khách sạn của chúng tôi ở, đường đông nghẹt đủ hạng người và đủ loại xe cộ. Nhiều chiếc xe ngựa tải hàng có những câu châm ngôn thật hay viết trên tấm bạt. Chúng tôi đi ngang qua một xe có câu: “Tôi sẽ không sớm hơn ai, nhưng sẽ có mặt ở đây đồng thời với người đến sớm nhất”.

Sự quyết tâm, sự hăng say trên các gương mặt, thật là điều đáng nhìn thấy. Kell gọi cái đó là cơn sốt đất đai. Nó quả là dễ lây, vì tôi cũng cảm thấy háo hức như vậy. Kell đã cấm tôi ra khỏi phòng trừ khi có anh ấy hay Chris cùng đi với tôi. Anh ấy bảo có quá nhiều kẻ nghèo khó, cờ bạc và lừa gạt đến trong thị trấn để lột hết tiền để dành quý báu của các người đi định cư dễ tin, và anh ấy sợ tôi sẽ không an toàn nếu đi một mình. Thế nhưng khi nhìn qua cửa sổ phòng khách sạn, tôi thấy có những gia đình đi chung trên xe ngựa, những thanh niên cưỡi ngựa tốt, những thiếu niên cưỡi ngựa non, những ông già cưỡi lừa, và cả những phụ nữ - vâng những phụ nữ, đến đây một mình để tham dự cuộc chạy đua! Cái đó làm tôi sững sốt. Thế nhưng các phụ nữ tôi thấy đó có vẻ là người đàng hoàng, chứ không phải là hạng người ta chờ đợi thấy ở đây.

Sự thật là đã có người đàn bà đã chặn chúng tôi lại khi chúng tôi sắp bước vào khách sạn. Bà ta có vẻ gần ba mươi tuổi và mặc dầu bụi phủ đầy người, tôi cũng có thể thấy áo quần của bà lịch sự.... “

- Bà vui lòng mua dùm tôi cái nón - Người đàn bà sờ soạng nắp cái hộp cầm ở tay một lát và lấy cái nón ra cho Ann xem - Cái nón này tôi đem theo từ Chicago và tôi chỉ đội có hai lần. Bà có thể thấy nó như còn mới.

Thoạt đầu, Ann thụt lùi khi bị người đàn bà lạ mặt chặn đường trên vỉa hè mời mua nón. Không phải có thể nguy hiểm gì, khi hai bên bà có hai người đàn ông cao lớn, Kell một bên và Chris một bên. Rồi bà thấy cái nón, bằng nỉ đỏ viền nhung đỏ, trang trí bằng lông và dải xatanh màu xám. Cái nón thật tuyệt hảo để đội chung với chiếc áo dài màu xám ngọc trai của bà.

- Nó đẹp lắm!

Ann nói, và nhìn lại người đàn bà, trong khi đó biết rằng bàn tay của Kell nắm chặt tay bà và cả người ông cứng đờ tỏ ý không bằng lòng, nhưng bà không chịu để ông kéo vào trong. Bà hỏi:

- Tại sao bà muốn bán nó.

- Tôi cần thêm năm đô la để đủ trả lệ phí đăng ký miếng đất của tôi sẽ chiếm.

- Chồng bà đâu? - Kell hỏi.

- Tôi không có chồng.

- Bà là gái già.

Ann nhìn thương hại, rồi hỏi:

- Bà chạy đua chiếm đất một mình hay sao?

Bà ta không có vẻ gì là một nông dân, cung cách và trang phục của bà cho thấy bà là người quý phái và có học thức. Bà ta đáp:

- Vâng. Tôi muốn có một chỗ của riêng tôi, tôi muốn trở thành một phụ nữ có tài sản.

Rồi bà ta giải thích rằng bà ta làm giáo viên đã tám năm ở vùng thôn dã của Texas, và phải ở trọ trong nhà một phụ huynh học sinh. Bà ta tiếp:

- Tôi muốn được nằm ngủ trên chiếc giường của tôi, có những tấm màn của tôi ở cửa sổ, và nấu các bữa ăn hàng ngày bằng cái lò của tôi. Đây là cơ hội duy nhất để tôi có được những thứ ấy. Bà vui lòng mua dùm tôi cái nón này nhé!

“Kell đã mua cái nón ấy cho tôi, tuy rằng sau đó anh ấy bảo, lẽ ra anh không nên khuyến khích bà ta thực hiện dự định phiêu lưu ấy. Theo anh, người ta sẽ đập vào nhau mà chạy khi phát súng lệnh được bắn ra báo hiệu cuộc đua bắt đầu. Tôi chắc chắn anh nói đúng. Tôi lấy làm lạ tại sao bà ấy táo bạo thế. Tôi biết bản

thân tôi không bao giờ táo bạo làm được chuyện đó. Thế nhưng tôi thông cảm với vẻ tuyệt vọng trong ánh mắt bà ta, và nhu cầu muốn từ bỏ cuộc sống bà chán ghét trước khi nó nghiền nát tinh thần bà ta hoàn toàn.

Gần bốn giờ. Tôi phải gặp Chris ở tiền sảnh khách sạn vào giờ đó. Tôi sẽ đội cái nón mới mua ấy. Còn nhiều chuyện để kể, tôi chỉ sợ không nhớ hết để ghi lại sau này, nhưng Chris đang chờ và tôi sốt ruột muốn ra khỏi phòng này và hoà mình lại vào dân chúng.”

Đứng trên bậc cấp cuối cùng, Ann đưa mắt lướt qua đám đông đang đứng đầy tiền sảnh của khách sạn. Cái mũ nỉ đỏ vắt vẻo trên mái tóc mới chải và cái ô che nắng chưa mở cầm ở tay, bà lơ đãng cầm chiếc khăn tay thấm nước hoa phe phẩy vào mặt, và thỉnh thoảng chấm mồ hôi tươm ra trên môi. Một cái quạt trần đang quay, nhưng chỉ làm lưu chuyển khí nóng oi bức. Bà nhìn quanh nhưng không thấy Chris... Thường chú ấy cũng như Kell rất dễ trông thấy ở giữa đám đông vì cao một thước tám hai, cao hơn hầu hết các người khác cả đầu và vai. Chú ấy không khi nào đến trễ như vậy. Có lẽ chú ra ngoài để thoáng khí hơn. Ann đi xem thử phải vậy không.

Đi bọc quanh tiền sảnh chật ních người, Ann đi ra cửa mở toang cả hai cánh để đón gió mát. Bên ngoài khách sạn, quang cảnh đường phố lại hiện ra trước mắt bà. Cả cuộc đời bà chưa từng thấy cảnh đó bao giờ, những người chần bò cưỡi ngựa chưa hoàn toàn thuần hoá và khụt khịt vang lừng; những tay ăn diện mặc bộ áo quần carô, đội mũ bóp vuông, và những phụ nữ mặc áo dài sần cũ, đội mũ, đi trên những chiếc xe ngựa đơn sơ chất đầy đồ đạc của họ. Xe cộ qua lại không ngớt làm bụi bay mù sát mặt đất. Tiếng xe ngựa rầm rầm, tiếng dõng sắt lách cách, tiếng vó ngựa thình thịch, tiếng da bò ken két, tiếng roi ngựa đom đóp, tiếng chửi thề của các người lái xe, tất cả phối hợp để tấn công màng nhĩ, cũng như mùi hôi hám từ thân người và súc vật dẫm mồ hôi phối hợp để tấn công khứu giác.

Ann cầm khăn tay thấm nước hoa cải hương bịt mũi và nhìn suốt vỉa hè bằng ván bên ngoài khách sạn để tìm Chris. Nhưng trước khách sạn chỉ có một người đàn ông. Ông ta mặc một bộ vét đen đội một nón đen; ông đứng ở rìa vỉa hè mặt quay ra đường. Ông ta cao, nhưng không cao bằng Chris, và vai cũng không rộng bằng. Và tóc không vàng như tóc Chris và đen nháy như lông quạ. Ông ta đang quay mặt ra nhìn cái gì đó ở đường, và bà nhìn thấy gương mặt nhìn nghiêng cầm râu nhẵn nhụi của ông ta. Rồi như cảm thấy bị nhìn, ông ta quay qua, để lộ cái áo gi-lê bằng gấm xa tanh màu sắc bóng loáng giữa hai vệt áo vét phanh ra.

Bà pháp phòng hồi hộp. Ông ta quả là một người đàn ông bánh trai nhất mà bà từng gặp, và lại là người thượng lưu, theo cách ăn mặc của ông. Nhưng một người đàn bà có chồng không nên nhìn sững một người đàn ông xa lạ. Đỏ mặt, Ann quay mặt đi và tìm cách che giấu sự bối rối bằng cách mở cái ô ra. Bà vừa đưa cái ô lên để giương nó ra thì đúng lúc ấy một người đàn ông to béo từ khách sạn bước ra đụng vào cái ô làm nó tuột khỏi tay bà.

Ann há hốc mồm nhìn cái ô văng xuống vỉa hè ngay ở chân người đàn ông kia. Bà nhìn thấy ông ta nhìn nó rồi nhếch mép mỉm cười, khiến bà muốn độn thổ vì xấu hổ.

Bà xông tới lượm cái ô, không thêm để ý đến những câu xin lỗi của người đàn ông to béo làm rớt cái ô. Một cánh tay trong tay áo đen đưa xuống trước khi bà kịp cúi xuống lượm cái ô.

- Bà cho phép tôi! - Tiếng nói trầm ấm của ông ta như rung động tâm hồn bà.

Bà liền đứng thẳng lên, cố lấy lại vẻ điềm tĩnh, và thành công phần nào. Cuối cùng, hai người đối diện nhau và cảm tưởng của bà về ngoại hình của ông ta không thay đổi, nếu không nói là càng được tăng cường khi bà bắt gặp cặp mắt xanh đậm của ông, giữa hai hàng mi dày đậm và cũng đen nháy; như cặp chân mày.

- Cám ơn ông. Bà chìa tay ra nhận cái ô.

Nhưng ông ta không trả ngay nó cho bà mà trước tiên mở nó ra, rồi mới đưa cho bà, lại xoay đúng hướng để che nắng chiều cho bà. Ánh mắt của ông nhìn bà với một chút suồng sã.

- Để cho nắng làm hư nước da đẹp như của bà là có tội. Tôi chưa thấy ai có một nước da như vậy từ khi rời St. Louis cách đây một năm - Bất ngờ, ông ta đưa một ngón tay lên khẽ vuốt trên má bà và nói - Trắng như kem và mịn như một cánh hoa!

Bà biết lẽ ra phải phản kháng sự ngang tàng ấy. Ít nhất cũng sưng sốt vì việc đó. Nhưng bà không sưng

sốt mà thấy nhồn nhột. May thay bà đủ lý trí để không nói gì về câu phê bình của ông hay cái vuốt ve trên má bà. Và bà hy vọng sự im lặng của bà về chuyện ấy có thể sửa đổi cảm tưởng sai lầm của ông về bà.

- Bà đến đây để tham gia cuộc chạy đua chẳng? - Ông ta hỏi.

- Trời đất ơi! Không - Bà bật cười để bớt căng thẳng trong người - Chồng tôi đang ở đây để bán rượu cho một số người định cư.

- Tôi ganh tị...

- Thưa ông nói gì?

- Tôi ganh tị với người đàn ông nào có cái vinh dự được làm chồng một đoá hoa hiếm có và xinh đẹp như bà. Bên lên, bà nhìn xuống và cố làm ra vẻ lạnh lùng hỏi:

- Ông khéo nịnh.

Ông ta cãi lại:

- Sự thật không bao giờ nịnh ai. Và đó là sự thật khi tôi ví bà như một đoá hoa hiếm có và xinh đẹp, một loại hoa người ta không ngờ có ở vùng đồng cỏ này.

Bà cũng không muốn có mặt ở đây. Bà chán ghét sự trống rỗng, cô quạnh của nó, và xã hội quê mùa của nó. Bà nhớ những các buổi tiệc trên bồn cỏ, những buổi tiệc trà bàn về văn học, và những thú vui văn hoá đã bỏ lại thành phố Kansas. Bà muốn ngồi lại một lần nữa trong một bữa tiệc ăn tối, trong đó thực khách cũng không nhét khăn ăn vào cái áo sơmi, hay nói chuyện về bò, về ngựa, về phí tổn chuyên chở hay về cuộc chấn động nhà băng.

Bỗng bà ý thức sự im lặng kéo dài, nên Ann vội vàng lẩm bẩm:

- Không phải đâu - Và gắng giọng thật tươi - Tôi sẽ kể cho chồng tôi hay khi gặp ông ấy. Tôi chắc chắn chồng tôi sẽ thích thú khi nghe kể lại câu nhận xét của ông.

- Bà đang chờ ông ấy sao?

- Không, em trai của ông ấy có hẹn gặp tôi ở đây. Kell... Chồng tôi sẽ về ăn tối với chúng tôi.

- Kell. Tên ông ấy phải không?

- Vâng, Kell Morgan. Ông biết ông ấy không?

- Tôi có nghe tiếng ông ấy. Nhưng trong vùng này ít có người không biết trang trại Morgan. Nhà bà đây phải không, bà Morgan?

- Phải.

Bà nín thở một lát, phân vân không biết có dám hỏi không.

- Còn ông là ai?

- Jackson Lee Stuart - Ông ta đưa tay lên chạm vào vành nón - Sẵn sàng phục vụ bà... bất cứ lúc nào.

Ba người kỵ mã đang phi ngựa trên đường, vừa ra rôi vừa hét lên thúc ngựa, như thể cuộc đua vào khu đất bộ lạc Charokee bắt đầu. Nghe ồn ào, Ann nhìn ra đường và thấy ngay Chris đang cưỡi ngựa đi về khách sạn. Nàng cảm thấy tiếc rẻ vô cùng. Chú ấy về tới tức là cuộc gặp gỡ với ông Jackson Lee Stuart phải kết thúc mà bà chưa muốn như vậy. Bà gượng cười tươi:

- Em chồng tôi đến kìa.

Jackson Stuart ngoái cổ nhìn, rồi quay lại nhìn bà:

- Bây giờ bà đã có người khác để bảo vệ bà, tôi xin phép từ giả.

- Tôi hân hạnh sẽ gặp ông, ông Stuart - Bà chìa bàn tay ra một cách tự động.

- Nếu số mệnh không khắc nghiệt, chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Tim bà đập lổi một hay hai nhịp khi ông ta khẽ cúi xuống nâng bàn tay mang găng của bà lên môi để hôn, cặp mắt xanh của ông ta vẫn nhìn chòng chọc vào mắt bà. Thay vì hôn mu bàn tay, ông ta lật bàn tay lại và hôn ngay vào giữa lòng bàn tay của bà. Bà sững sốt như muốn đứt hơi, và vừa cảm thấy tội lỗi và thích thú, thì ông ta đã đứng thẳng lên buông tay bà và tiếp:

- Chúng ta hãy hy vọng số sẽ hên.

Bà không thể đồng ý, nhất là nói ra. Ngả nón chào bà, ông ta bước đi, hoà vào đám đông trên vỉa hè. Ann cố gắng rời mắt khỏi ông ta và băng qua vỉa hè đến gặp Chris đang xuống ngựa.

- Cuối cùng chú đã về tới - Bà vui vẻ nói - Tôi sắp tưởng rằng chú đã quên tôi.

- Không bao giờ - Mỉm cười, anh buộc cương vào chỗ buộc ngựa, rồi bước đến bên cạnh bà trên vỉa hè - Nhưng chị làm gì ở ngoài này vậy? Đã đồng ý gặp chị trong tiền sảnh kia mà?

- Đúng vậy - Bà đổi ô sang tay kia và luồn tay vào cánh tay anh - Nhưng khi tôi xuống nhà không thấy chú ở đây nên tôi bước ra ngoài tìm chú.

- Vậy là khôn ngoan, Ann ạ. Tôi thấy có người đàn ông nào đang nói chuyện với chị khi tôi cưỡi ngựa về tới thì phải!

Bà thấy khó nhìn ngay mắt anh, và tự trách mình tại sao có cảm nghĩ phi lý là có lỗi. Bà tuyệt đối không làm điều gì phải xấu hổ. Bà nói:

- Phải. Ông ta lượm dùm tôi cái ô bị một người qua đường đụng vào làm rơi xuống đường. Ông ta rất lễ phép.

- Cũng vậy, chị không nên ra đường một mình. Thành phố này đầy rẫy những người khó ưa. Kell nói đúng.

- Tôi chắc vậy. Nhưng tôi không phải chịu khó nhọc suốt chuyến đi khủng khiếp này để đổi một nhà tù này lấy một nhà tù khác. Chú nên biết tôi không có ý định ở miết trong phòng khách sạn một mình. Tôi muốn ra ngoài và xem cảnh vật, và làm việc này việc nọ. Có bao nhiêu chuyện đang xảy ra... có quá nhiều sự kích thích. Tôi muốn hoà mình trong đó, Chris à.

- Tôi biết - Anh đáp và khẽ bóp bàn tay bà một cái.

Anh ngẩng lên nhìn, biết rằng bà luôn luôn có thể trông đợi có sự thông cảm ở anh. Chú Chris thân mến, dễ thương vô cùng. Ngoại hình giống Kell quá đối, nhưng tính tình khác xa người anh. Cả hai đều có nét mặt mạnh bạo, cặp mắt màu sẫm, nhưng ở Kell chúng lạnh lùng và cứng cỏi, còn ở Chris thì dịu dàng, tươi sáng hợp với màu tóc vàng sẫm của anh. Bà có thể nói bất cứ điều gì với anh và anh hiểu bà.

- Kell lo lắng cho chị, Ann ạ. Chị không thể trách anh ấy. Anh ấy yêu chị.

- Tôi biết - Bà nhìn xuống, ý thức rằng bà có thể nói bất cứ điều gì với anh, nhưng không nhất thiết là bất cứ điều gì, và chắc chắn là không nên nói về Jackson Stuart.

"Một cuộc gặp gỡ ngắn ngủi sao mà làm cho tôi vương vấn mãi trong lòng đến vậy. Không biết tôi còn gặp lại ông Stuart hay không, có gì sai trái không khi tôi hy vọng gặp lại ông?"

Tôi phải chấm dứt ở đây. Kell gọi tôi đi ngủ".

Ngày 14 tháng 9 năm 1893.

"Ngựa bán rất được từ khi Kell di chuyển đàn ngựa lên mười hai dặm về phía bắc thị trấn nhỏ Orlando. Phòng đăng ký do khu vực này đặt ở đây, vì vậy tất cả người định cư đã tụ tập ở đây để ký tên tham dự cuộc đua. Kell lo cho ngựa được chải lông cho ăn đầy đủ nên con nào cũng láng mượt và mập mạp. Trong số một trăm con mang đến, anh đã bán được gần hết, chỉ còn mười con. Càng đáng nói hơn khi ta biết anh bán ngựa với giá hai trăm đôla một con. Cách đây sáu tháng, anh chỉ bán cùng loại ngựa ấy giá ba chục đôla một con!

Vì ngựa trở nên đắt giá như thế, phải canh gác đàn ngựa ngày đêm. Với hàng ngàn người dồn vào thị trấn nhỏ như thế, không có chỗ trọ, nên tôi buộc lòng phải ở lại trong khách sạn Guthrie. Mỗi buổi tối hoặc Kell hoặc Chris cưỡi ngựa đi cả hai mươi dặm về đây để tôi có bạn trong bữa ăn tối và ăn sáng.

Vì chỉ biết tin bên ngoài khách sạn qua báo chí nên tôi phàn nàn mãi và cuối cùng Kell đồng ý cho tôi đi cùng anh đến Orlando hôm nay để tận mắt trông thấy cảnh tượng những người định cư đang chờ chạy đua vào chiếm đất ở vùng đất của bộ lạc Cherokee. Tôi phải thú nhận, mới lên đường được vài phút tôi đã hối hận. Nhiệt độ vọt lên 37 độ trong bóng râm, nếu có bóng râm nào. Khỏi cần nói, bụi nhiều không chịu nổi. Da tôi cứ như bị bụi bám vào suốt ngày.

Nhưng quang cảnh vào cuối buổi sáng mắt tôi thấy đến bây giờ vẫn còn làm cho tôi sửng sốt. Lều vải dựng san sát trên cánh đồng cỏ trông như mặt biển màu nâu lượn sóng dưới gió thổi không ngừng. Và đủ thứ xe cộ, đủ cỡ, đủ hình dáng. Tôi đọc báo thấy nói có đến mười ngàn người cắm lều ở Orlando. Tôi thấy còn hơn số đó nhiều. Cộng vào số người, còn có súc vật của họ, quang cảnh không thể nào tả xiết được.

Tội nghiệp nhất là hàng trăm người sắp hàng chờ đăng ký. Có người đã sắp hàng 48 giờ rồi. Họ không dám bỏ hàng vì sợ mất chỗ. Và hàng cứ dài ra thêm từng giờ thay vì ngắn bớt trong khi những người đứng đầu nhận được giấy chứng nhận đăng ký. Làm sao họ có thể đứng giờ này qua giờ khác dưới ánh nắng thiêu đốt trong gió lốc và bụi mù không có một bóng cây nhỏ nào để che bớt ánh nắng gay gắt, thật tôi không hiểu nổi. Nhiều người chịu không nổi đã ngã quỵ trong cát bụi ngay chỗ đứng. Nếu cha tôi thấy cảnh này, nhất là các phụ nữ, chắc ông rất đau lòng. Trong số đó có người đàn bà bán nón cho tôi. Trông bà ta thay đổi quá chừng, tôi suýt nữa nhận không ra."

Ann thắng cương chiếc xe ngựa và sững sờ nhìn người đàn bà mặc cái áo dài rách bươm. Mặt bà ta đen thui vì dính bụi, mồ hôi và nước mắt đã đóng cứng, tan ra, rồi đóng nữa lại. Ann không thể tin là bà ấy. Nhưng đúng là bà ta. Hai tay bà còn ôm chặt cái túi tiền có những hạt tròn màu sáng trong đó có bỏ 5 đô la vào khi Kell trả tiền cái nón cho bà. Không thể có một cái túi khác như vậy.

Người đàn bà quay đầu lại và nhìn chăm chăm vào cổ xe ngựa với cặp mắt vô hồn đỏ au. Ann đang quan sát bà thì mắt bà bỗng trợn ngược và lăn đùng ra mặt đất. Ann kêu lên một tiếng vì khùng khiếp, và càng khùng khiếp hơn khi thấy không một ai bước ra cứu bà vì sợ mất chỗ xếp hàng. Bà vội vàng quăng sợi dây cương lên thành xe, nâng vẩy lên, và trèo xuống xe, không có thì giờ gọi người chặn bò do Kell phải đi theo bà.

Bà chạy đến bên cạnh người đàn bà và quỳ xuống trên mặt đất, bắt kẻ nắng và bụi bám. Bà gắng sức vực người đàn bà lên, nhưng quá nặng. Bà đứng dậy và năn nỉ những người khác:

- Các người vui lòng đi gọi giùm một ông bác sĩ. Trong thị trấn này ắt phải có. Bà ta ngất xỉu vì nóng. Bà ta cần được cứu tỉnh.

- Này! - Người đàn ông đứng trước mặt bà quăng một cái chăn dơ vào tay bà. Ông ta nói: - Xếp cái này lại và chuỗi dưới đầu bà ấy.

Sửng sốt vì sự thần nhiên tàn nhẫn của ông ta trước tình trạng của người đàn bà. Ann trừng mắt nhìn ông ta, nhưng ông ta quay lưng lại bà và tiếng lên vì hàng người đã nhích lên mỗi lần một bước. Ann quay qua người đàn ông kế tiếp đang bắt đầu đi vòng quanh bà để theo hàng người đang chờ.

Bà chộp cánh tay y:

- Không. Các ông không thể đi ngang qua thần nhiên như vậy được.

Y trừng mắt nhìn bà, cặp mắt đỏ hoe:

- Chắc chắn như là có địa ngục, bà không thể ngăn chặn tôi, bà ạ. Và bà cũng đừng hòng chen vào chỗ bà ta. Nếu bà muốn đăng ký thì bà nên dời dít ra cuối hàng giùm.

Y bấu mấy ngón tay vào vai bà và đẩy bà một cái thật mạnh ra phía sau làm bà té xấp xuống đất.

Sửng sốt vì sự thô lỗ và dữ tợn của y, Ann choáng váng nằm yên một lát mới hoàn hồn chống tay nhổm dậy, thì một con ngựa to lớn màu đen ở đầu phi tới nhảy dựng lên và ngừng lại cách bà một thước. Một người đàn ông nhảy phắt xuống khỏi yên ngựa. Tim bà nhảy nhót lên khi nhận ra ông Jackson Stuart, không mặc áo vét vì trời nóng, trên mình chỉ có một áo sơ mi vải mỏng ướt đầm mồ hôi.

Chỉ một bước, ông ta đã đến bên bà, ôm hai vai bà và kéo bà đứng dậy nhẹ như không.

- Bà không can gì chứ, bà Morgan?

Chiếc nón của ông sụp xuống trên trán, che bóng khuôn mặt rám nắng của ông và làm tăng thêm màu xanh của đôi mắt.

- Tôi... không việc gì - Bà run rẩy gật đầu, biết rằng cái nón bà đang đội bị lệch qua một bên và cái áo dài lấm bùn đất.

Bà cúi xuống phủi bụi ở áo thì thấy hông ông có đeo khẩu súng lục còn trong bao da. Bà ngạc nhiên vì thấy ông đeo súng. Kell, thì phải, súng thích hợp với anh cũng như sự gian khổ ở vùng đất này, nhưng với Jackson thì không. Cũng vì bận nghĩ đến khẩu súng, bà chưa đề cập đến người đàn bà nằm bất tỉnh trên mặt đất cách đó một thước.

Và trong giây lát đó, Jackson Stuart quay phắt lại tóm lấy anh chàng đã xô bà té nhủi, nói:

- Theo tôi, anh nên xin lỗi bà ấy.

Giọng nói lạnh như tiền, làm Ann sửng sốt, nhưng người đàn ông thì chỉ giương đôi mắt lơ lơ nhìn ông, có lẽ bị cái nóng làm mờ mắt không nhận ra giọng nói có vẻ hăm dọa. Nhanh như chớp, khẩu súng lục đã vọt ra khỏi bao và nằm trong bàn tay ông hòng súng dí vào chóp cằm người đàn ông kia, và cò súng đã kéo lui.

- Ta đã bảo, anh phải xin lỗi bà, anh kia.

Mọi vật bỗng im lìm quanh bà, ngoại trừ bụi gió bị cuốn lên. Ai đó đứng trong hàng ở phía trên gọi lại:

- Tốt hơn là anh nên xin lỗi đi, Joe. Ông ấy là ông Stuart xì dách đấy!

Ừa, thế là nghĩa gì? Phải chăng ông ta là một người nghèo rách mồng tơi? Ann bối rối nhìn chăm chú vào ông ta, gần như không để ý đến người đàn ông kia đang lấp bắp xin lỗi bà với cặp mắt đầy vẻ kinh hoàng.

- Vậy là tốt hơn - Jackson Stuart mỉm cười hiền hoà và dịu dàng nhả cò súng xuống, rồi bỏ súng vào bao.

Quay lại Ann, ông nói với vẻ xin lỗi:

- Xin lỗi bà. Đôi khi cần nhắc nhở họ nhớ phép lịch sự.

- Đúng vậy - Bà lẩm bẩm, không biết nói gì hơn - Xin phép ông, ở kia có một bà bị say nắng ngất xỉu. Cần đưa bà ta ra khỏi chỗ nắng, và nếu có thể được thì nên đưa bà đi gặp bác sĩ.

- Ở dưới kia có một cái lều làm trạm y tế. Chúng ta có thể đưa bà ấy đến đó - Ông khom xuống, quỳ một chân, luồn tay dưới lưng người đàn bà và ẵm bà ta lên.

- Đặt bà ta lên xe ngựa của tôi - Ann nói khi người tháp tùng bà vừa cưỡi ngựa chạy tới.

- Xin lỗi bà Morgan, tôi không trông thấy bà ngừng xe. Chuyện gì xảy ra thế?

- Bà này té xỉu. Chúng tôi đưa bà ta đi gặp bác sĩ.

Jackson Stuart hất hàm về phía con ngựa ô giống đang đứng yên với dây cương buông thõng xuống mặt đất:

- Chú hãy buộc con ngựa của tôi vào sau xe. Và nếu còn nước trong cái bi đồng ấy thì đưa đây, đang cần.

- Vâng, thưa ông - Y mở cái bi đồng nước khỏi cái yên ngựa của y và đưa cho Ann, rồi dắt ngựa đi tới cạnh con ngựa giống và lượm đầu dây cương lên.

Ann trèo lên xe ngựa một mình, rồi quay lại giúp Jackson đưa người đàn bà lên băng ghế. Bà ta mềm như bún trong tay Ann. Rồi Jackson Stuart ngồi chen lên băng xe và đỡ lại người đàn bà ở tay Ann.

- Bà mở cái bình nước ra dùm tôi - Ông nói.

Ann mở nắp bình và đưa cho ông, rồi ngồi nhìn ông rót nước từ từ vào miệng người đàn bà. Ông tỏ ra rất dịu dàng với người đàn bà làm Ann thấy khó tin là mới đó ông vừa dí mũi súng vào đầu một người khác. Trông ông không có vẻ ác độc gì cả. Thật ra, ngoại trừ sự thiếu áo vét, trông ông bề ngoài có vẻ là một người hào hoa phong nhã, mà lại đẹp trai vô cùng.

- Nè! - Ông đưa cái bình nước lại cho bà, rồi cởi chiếc khăn quàng màu vàng quanh cổ ra - Nhờ bà thấm ướt dùm cái khăn này để chúng ta có thể lau mặt cho bà ấy mát hơn một chút và lau bớt bụi bặm cho bà ấy.

Nụ cười của ông như lời cuốn bà chia sẻ khiến bà cảm thấy ấm lòng, cũng như tiếng “chúng ta”. Cả hai đang cứu giúp, nhưng này giờ Ann không nghĩ theo kiểu ấy cho đến khi ông nói ra. Bà nhanh nhẹn thấm ướt cái khăn rồi dịu dàng lau mặt người đàn bà. Người đàn bà tựa mình, có lẽ nhờ nước mát trên mặt hay bóng mát của trần xe nhô về đằng trước. Bà ta thều thào:

- Ở đâu?...Tôi đang ở đâu? Có chuyện gì xảy ra? - Bà ta đưa một tay lên yếu ớt, cặp mắt vẫn còn dại đi.

- Suyt! Bà đã ngất xỉu - Ann dịu dàng giải thích và liếc nhìn Jackson đang cởi dây cương và giũt một phát. Tiếng xe ngựa chồm về phía trước - Chúng tôi đưa bà đi gặp bác sĩ. Bà sẽ không sao đâu.

- Không! - Bà rên rỉ, đầu lắc lư qua lại - Tôi không đi được. Chỗ của tôi.. tôi sẽ mất chỗ... không!

Bà ta khóc nức nở, giương hai tay lên chơi vơi, thân mình nhổm lên với chút sức tàn để cố trở lại hàng chờ đợi.

- Đừng làm vậy nữa. Tình trạng của bà không cho phép bà trở lại đây - Ann cố đẩy bà trở lại ghế.

Người đàn bà cố chống lại, nhưng không còn sức. Bà bấu móng tay lên áo dài của Ann:

- Đất của tôi... - bà sụt sịt, hai vai run lên theo tiếng khóc nức nở - Tôi tới gần quá... gần quá rồi. Có lẽ đã đến... đến phiên tôi!

Ann gỡ tay áo ra khỏi tay bà ta, và rót thêm nước vào cái khăn; bà liếc về phía trước và quay qua Jackson:

- Còn bao xa nữa?

Bà là con gái của một y sĩ nhưng chưa hề bao giờ phải săn sóc một người bệnh. Bà ta mất trí và không ngừng than vãn bị mất chỗ trong hàng và mất đất của bà. - Bà ta cần sự yên tĩnh và nghỉ ngơi, nhưng tôi không giữ bà ta được! - Giọng bà đầy kinh hoàng, phần vì lấy người đàn bà kia, phần vì bản thân bà cảm thấy bất lực.

- Này! - Ông rút một tấm giấy từ túi ra và đưa cho Ann, nói - Bà đưa cho bà ấy. Nó sẽ làm bà ấy yên lòng.

- Giấy gì thế? - Ann cau mày.

- Một giấy chứng nhận đã đăng ký - Ông ngừng xe trước một cái lều vách mở ra - Giấy đó là cái bà ta đứng xếp hàng để xin hầu có thể tham dự cuộc đua thứ Bảy tới một cách hợp pháp - Ông quàng dây cương lên thành xe, nhảy xuống đất và quay lại.

- Nhưng mà... nó là của ông kia mà!

Ông nhếch mép mỉm cười và với lên nhắc người đàn bà còn nửa tỉnh nửa mê xuống khỏi xe:

- Tôi sẽ xin giấy khác.

Ông ẵm người đàn bà lên hai tay. Ann vội đóng nắp bình nước lại và tụt xuống xe. Mảnh giấy quý báu vẫn còn trong bàn tay bà khi bà tiến đến bên Stuart.

- Ông làm cách nào để xin lại? Chắc chắn ông không xếp hàng như họ dưới kia chứ?

Ông đưa mắt nhìn mặt bà, thấy bà lo ngại cho ông, khiến ông vui thích. Ông định để cho bà lo ngại lâu thêm chút nữa, nhưng rồi ông đổi ý.

- Không cần phải làm vậy, nếu ta có dư tiền mặt để mua một tấm. Bà sẽ ngạc nhiên vô cùng nếu biết có bao nhiêu người đang xếp hàng ở đây để bán tấm giấy đăng ký sau khi được cấp, rồi trở lại xếp hàng nữa.

- Tại sao? - Bà không tưởng tượng được có ai chịu đựng gian khổ đến như vậy.

- Để kiếm thêm tiền.

Ông ẵm người đàn bà vào trong lều và đặt nằm lên một cái giường bó trống. Lầu bầu phản kháng, bà ta cố gắng ngồi dậy, nhưng ông dịu dàng đẩy bà ta nằm xuống lại trên cái giường bó, rồi cầm tờ giấy ở tay Ann, bỏ nó vào lòng bàn tay bà ta, gấp mấy ngón tay của bà ta lại để giữ tấm giấy. Ông nói:

- Giấy đăng ký của bà đây.

- Cám ơn ông - bà ta thì thào, toàn thân nắc lên, nhưng mắt ráo hoảnh. Bà ta không còn nước mắt để khóc.

- Để tôi cất vào túi cho bà.

Ông cởi cái túi có hạt móc nơi cườm tay bà và nhét tấm giấy vào trong túi, rồi đặt cái túi vào lòng bàn tay bà. Bà ta ôm chặt vào ngực và nhắm nghiền mắt lại.

Một người đàn ông bận áo sơ mi xắn tay và cái áo gilê caro bên ngoài cái bụng phệ đi thùng thỉ đến bên cái giường gỗ, vừa lau mồ hôi chảy dài trên hai má có râu quai nón. Ông ta nhìn xuống người đàn bà với vẻ đứng đưng.

- Say nắng? - ông ta lầu bầu, rồi ngó hai người - Các người là thân thuộc?

- Không - Ann đáp - Theo tôi nghĩ bà ấy đến đây một mình.

- Thêm một phụ nữ độc thân nữa! - Ông ta nhăn mặt tỏ vẻ chán chường. Ông ta nói tiếp - Họ chịu gian khổ nhiều nhất. Tính phong lưu mà thương chỉ sau một ngày đầu là biến mất ở đây. Bây giờ thì mạnh ai nấy sống - Ông ta lau ngực bên trong cổ áo - Tên bà ấy là gì?

- Tôi không biết - Ann rầu rĩ đáp.

Ông thở dài và lắc đầu:

- Sáng nay ở đây có một người đàn ông chết vì bị say nắng. Đến bây giờ chúng tôi vẫn còn tìm xem ai có biết anh ta tên gì không. Thôi được, ông bà đã làm xong phần mình. Bây giờ tôi sẽ xem có giúp gì được cho bà ấy không. Không nhiều lắm đâu. Ở đây tôi chẳng có ai giúp việc cả. Không ai chịu làm. Tất cả đều bỏ việc để tham dự cuộc đua hồng dành cho được một miếng đất do họ làm chủ, hoặc chết dọc đường.

Ông ta nắm cổ tay người đàn bà, tay kia kéo một đồng hồ quả quít bằng vàng từ túi áo gilê, bấm cho nắp mở ra, bắt mạch cho bà ta. Bộ dạng đứng đưng của ông ta làm Ann lạnh cả mình. Lòng thương người của ông ta ở đâu? Lòng ưu ái của ông ta ở đâu? Hay đã bị đồng cỏ oi bức này làm cho khô kiệt như bao nhiêu kẻ khác?

- Ông ấy nói đúng, bà Morgan. Bà không còn làm gì được nữa để giúp bà ta - Bàn tay của Jackson Stuart nhẹ nhẹ nắm cánh tay bà giục bà đi ra.

Bà để cho ông dẫn ra ngoài, rồi dừng lại bên ngoài hàng cột chống lều, nấp trong bóng mát của nóc lều. Gió thổi tạt vào bà nóng hổi như hơi lò lửa. Những người định cư đi ngang qua, đầu cúi gằm, hai vai co lại để chống gió, và mặt họ nhào đi sau làn bụi.

- Tất cả bọn họ - Bà lẩm bẩm - Một nửa số người tôi gặp đáng lẽ phải nằm ở trạm xá này. Sao họ chịu đựng nổi sự khổ cực như thế?

- Tôi nghe nói ở thành phố Arkansas dọc biên giới Kansas còn tệ hơn. Họ tụ tập ở đây còn đông gấp hai, gấp ba lần ở đây. Chỉ trong một ngày có năm mươi người ngã sụm vì nóng, và sáu trăm số đó đã chết trước khi trời tối.

Bà quay qua ông:

- Tại sao? Tại sao họ làm vậy?

- Để có một miếng đất do mình làm chủ, chứ còn vì sao! - Ông mỉm cười vui thú - Bà nên thấy họ ban đêm, ngồi quanh đồng lửa trại của họ, nghiên cứu các bản đồ của khu vực này, nghiên cứu mọi khúc quanh khúc ngoặt của một dòng sông hay một con suối, và quyết định sẽ dành miếng đất nào, vẽ sẵn đường đi tới đấy, rồi cố gắng ghi nhớ địa hình địa vật quanh đó, để có thể tìm ra. Một khi cuộc đua bắt đầu, giả thiết rằng, dĩ nhiên, không có ai khác đến đây trước họ. Họ chỉ nói về một đề tài ấy, chỉ nghĩ đến chuyện ấy, và sống nhờ động lực ấy.

- Nhưng tại sao? Tại sao miếng đất có ý nghĩa nhiều như vậy?

Ông lặng nhìn bà một lúc lâu, rồi quay nhìn cảnh vật đầy bụi bặm trước mặt họ. Ông nói:

- Bà Morgan ạ, những kẻ bà thấy ở đây là những người đã bị thua cuộc, không có cửa của cải của xứ này. Trong đó có những nô lệ trước đây ở miền Nam, hoặc những người đã đi qua miền Tây quá trẻ để giành được đất

tốt ở Iowa, Kansas và Missouri, hoặc đã thử và thất bại. Đây là vùng đất rẻ tiền duy nhất còn lại để họ ra sức, vùng duy nhất ở đây một người đàn ông hay đàn bà có thể đăng ký chiếm một mảnh có thể rộng đến một trăm sáu mươi mẫu Anh với giá rẻ mạt một đôla mỗi mẫu tùy theo đất nằm ở đâu. Đây là cơ hội độc nhất để cho một người thư ký ở một cửa tiệm, một giáo viên, hay một người bồi khách sạn có thể làm chủ một mảnh đất. Cả vùng này đang được định cư bởi toàn là những kẻ thua cuộc. Họ không còn biết đi đâu, và họ biết vậy. Nếu không giành được một mảnh đất ở đây, có lẽ họ sẽ không bao giờ có đất. Đó là lý do họ tuyệt vọng đến như vậy, lý do họ bám víu vào tấm giấy chứng nhận đăng ký như vậy - Ông ngừng một chút - Tuy nhiên, đây không phải là chỗ để cho những người yếu bóng vía.

- Không!

Bà lơ đếnh đáp, và nghĩ rằng bà cũng là người như thế. Bà không phải yếu bóng vía, ngay từ đầu. Khi lấy Kell, bà đã hăm hở và phấn khởi như những người này về đời sống mới ở biên thuỳ, cứ nghĩ rằng đó là một cuộc phiêu lưu dày đặc. Nhưng họ không biết ở đây như thế nào. Họ không biết cuộc sống buồn tẻ, cô quạnh, sơ khai đến mức độ nào! Bà nói, và cảm thấy nhớ tiếc cuộc sống cũ ở thành phố Kansas..

Jackson Stuart không ngạc nhiên vì trong giọng nói của bà nghe có điều gì bất mãn và tuyệt vọng. Ngay từ đầu ông đã xếp loại bà vào hạng đàn bà không sung sướng vì bị bỏ lại ở nhà một mình quá nhiều thì giờ. Và sự chú ý, sự tò mò, bà đã tỏ ra đối với ông bên ngoài khách sạn ở Guthrie chiều hôm đó chỉ xác nhận điều đó. Một phụ nữ mãn nguyện có lẽ cũng nhìn ông với vẻ ái mộ, nhưng không tỏ ra tò mò như vậy. Hơn thế nữa, có lẽ họ không có vẻ khao khát được chú ý trong ánh mắt như bà bây giờ.

Không, bà chủ trang trại Morgan là một người đàn bà rất cô đơn và khổ sở. Điều đó tạo ra nhiều cơ hội.

- Tại sao ông có mặt ở đây? - Ann nhìn ông đăm đăm, bà công nhận ông không giống những người khác. Ông có vẻ xa cách quá, thần nhiên trước cảnh vật này - Ông cũng muốn có đất hay sao?

- Tôi nghĩ rằng, tôi bị thu hút bởi khía cạnh cạnh tranh đua thể thao của việc này. Không khác gì một canh bạc ăn thua lớn. Giống như là một cuộc đua, mà phần thưởng sẽ về tay những kẻ nhanh nhẹn nhất, khôn ngoan nhất, và may mắn nhất. Và sẽ cần đến cả ba món: một con ngựa chạy nhanh, tài cưỡi ngựa giỏi, và thần tài bên cạnh mình, để giành được những địa điểm chọn lọc, nhất là những lô đất trong phố - Ông cẩn thận không nói đến việc hầu hết mọi người có ý định cư đều mang theo trong mình tất cả số tiền dành dụm suốt đời của họ, và chiếc túi xách ở sau yên ngựa của ông chứa gần hai ngàn đôla là tiền ông đã ăn của họ trong những ván bài thân hữu trong hai ngày vừa qua.

- Ông muốn cái đó phải không? Một lô đất ở phố?

- Vâng.

- Ông sẽ dùng nó làm gì?

- Có lẽ là bán lại cho một ai đó tới quá trễ để tự mình giành lấy, dĩ nhiên, với một số lời.

- Chứ ông không cất nhà trên đó à?

- Không.

- Ông nói thử thật chính xác ông sẽ làm gì, ông Stuart? Ở đằng kia, có ai đó đã gọi ông Stuart xì dách.

- Tôi là một người cờ bạc chuyên nghiệp, bà Morgan ạ. Và xì dách là môn sở trường của tôi.... do đó có cái tên ấy.

- À ra thế! - Bà lẩm bẩm.

- Chắc chắn bà chưa hiểu đâu, bà Morgan ạ. Đời sống một kẻ cờ bạc chuyên nghiệp rất cô đơn. Tuy nhiên cũng có cái khác bù đắp, bởi vì tôi đã đi du lịch khắp mọi nơi trong nước này. St. Louis, San Francisco, New Orleans, New York.... Tôi đã đến các nơi đó, không dịp này thì dịp khác, ở trong những khách sạn tốt nhất, ăn tối ở những nhà hàng sang trọng nhất, đã hút xì gà nhập khẩu, và uống những thứ rượu ngon nhất. Những kim còi cà vạt kim cương, áo quần đặt may ở một tiệm may ở St. Louis, thậm chí tôi là chủ con ngựa chạy nhanh nhất vùng này - Ông hất hàm về phía con ngựa ô buộc sau xe ngựa. - Nhưng mà các tất cả các thứ sang trọng trên đời đều vô nghĩa nếu người ta thưởng thức một mình.

- Tôi.... tôi đã nghe câu nói đó rồi! - Bà cố sức che giấu không để lộ cho ông thấy cảm nghĩ của bà cũng giống như lời ông nói.

- Số mệnh của tôi là hên, hên một cách lạ thường trong cờ bạc, nhưng tình yêu của một người phụ nữ thì tôi vẫn tìm hoài mà chưa gặp.

- Cái đó tôi thấy khó tin, ông Stuart. Xin ông tha lỗi cho sự táo bạo của tôi, nhưng ông là một người đàn ông bảnh trai. Tôi chắc ông tha hồ chọn lựa đàn bà.

- Nhưng số phận của tôi hẩm hiu lắm, mỗi khi gặp được một người đàn bà mà tôi có thể yêu, thì y như là người ấy thuộc về người khác.

“... Và ông ta nhìn thẳng vào mắt tôi khi nói câu đó, làm tôi đỏ mặt và phải thú nhận không nghĩ ngay ra được một câu trả lời. Tuy ông ta đã thật sự nói rằng người đàn bà ấy là tôi, ý nghĩ bởi lời nói của ông không thể lắm được. Trong điều kiện đó, tôi không còn cách nào khác là bỏ ra về. Nếu ở lại thêm nữa, ông ta có thể nghĩ rằng tôi muốn được ông tán tỉnh. Mà tôi thì không muốn. Dù sao, tôi là một đàn bà có chồng. Thế nhưng quả thật tôi đã thích thú vì một người đàn ông khác, một người lạ, có thể tôi bị thu hút. Nói thế thì thật là khoe khoang, nhưng đó là sự thật”.

Ngày 16 tháng 9 năm 1893.

”Sự kiện kích thích nhất đời đã xảy ra. Kell đã dành chỗ cho chúng tôi trên một toa xe lửa chở hành khách. Thế là cuối cùng tôi có dịp được thấy cuộc đua bắt đầu. Gần đây có nhiều tin đồn rằng xe lửa sẽ chạy, rồi xe lửa sẽ không đến, rồi xe lửa sẽ chỉ đến chở những người đã có giấy đăng ký định cư, làm tôi đâm ra nghi hoặc, không biết có dịp coi đợt khởi hành của đám đông những người định cư hay không. Nếu không được coi thì thật là thất vọng cay đắng sau cả tuần lễ đến ở thị trấn Guthrie này, vì bị nhiệm sự điên cuồng đi giành đất đai này không được thấy giây phút lịch sử đó.

Bây giờ tôi sẽ thấy. Rủi thay, Kell không sắp xếp cho chúng tôi có được một toa xe lửa riêng. Vì lý do là không ai được có toa riêng. Tôi nghĩ rằng nhà chức trách sợ các người thuê toa riêng sẽ bán lại chỗ trên toa xe cho các người định cư để lấy lời làm thiệt hại cho công ty đường sắt. Dù sao chúng tôi vẫn ra đi. Tôi bản khoăn không biết có gặp lại Jackson Stuart không.”

Ngồi mấp mé ở chiếc ghế đối diện cửa sổ của toa xe lửa, Ann được nửa tá người chần bò của trang trại dàn ra sau lưng để làm lá chắn không cho các người khác trên toa chen vào chỗ bà. Bà tin chắc trong lịch sử được ghi lại không có sự kiện gì có thể so sánh với quang cảnh đang diễn ra trước mắt bà. Xe ngựa vận tải có bạt che kín, xe ngựa nhẹ, xe hai bánh, người cưỡi ngựa, cả xe bò nặng nề, và một số người liều lĩnh đi bộ trải dài đến mắt tận thành một đoàn xe cộ và người lồi thối lếch thếch, chen chúc nhau không có một kẽ hở. Ngay trên xe lửa, có ba đầu máy kéo 42 toa xe, không còn chỗ để thở, nói chi là đi lại. Các toa xe chở gia súc đầy nghẹt người định cư, họ đeo cả hai bên và trèo lên nóc toa. Cách chỗ bà ngồi hai cửa sổ, một người đeo tồn teng ở bực cửa sổ, hai chân dạng ra.

Bà rung mình nhớ lại cảnh xô lấn điên cuồng tiếp theo lúc các người định cư được phép lên xe lửa. Không khác một đàn bò chạy cán qua, họ xô đẩy nhau, bấu vào nhau làm rách áo, đám người khác té ngã xuống rồi đạp lên trên, bất kể họ là người già cả hay phụ nữ. Những nhân viên xe lửa và công chức không làm gì được khác hơn là đứng lui ra để khỏi bị chà đạp lên cả mình.

Bây giờ tất cả chờ đợi trong khi mặt trời lên cao hơn dần. Đằng trước đoàn người và xe cộ dài tít tắp, một đoàn lính kỵ binh Hoa Kỳ đang gò ngựa đứng canh gác chờ tới giờ ấn định. Mặc dầu theo lời Kell sự hiện diện của họ cũng không hiệu quả bao nhiêu, vì trong đêm trước có cả hàng trăm người gọi là đến sớm đã trốn tránh được các toán kỵ binh tuần tiểu và lọt qua lẩn ranh để giành những mảnh đất chọn lựa sớm hơn các người khác.

- Gần đến giờ rồi phải không, Kell? - Bà nắm chặt bàn tay ông thêm chút nữa, mắt không rời được quang cảnh bên ngoài. Quá đông người như thế, vậy mà tất cả đều im lặng, im lìm, căng thẳng cả thể xác lẫn tinh thần, gần như bà có thể cảm thấy. Bất giác bà nín thở.

- Gần rồi! - Ông đáp.

Đúng ngo, tám triệu mẫu Anh trước đó là đất của bộ lạc Cherokees sẽ được chia cho các người định cư. Tờ

nhật báo ra buổi sáng đăng tin có hơn một trăm ngàn người định cư sẽ vào chiếm đất từ nhiều tụ điểm tụ tập dọc ranh giới Bắc và Nam.

Trong sự im ắng lạ thường của giây phút đó, tiếng đập mạnh của tim bà còn lớn hơn cả tiếng xục xịch phi phò của đoàn xe lửa. Đây đó có một con ngựa nôn nóng đập vó xuống đất hay cấn xé cái hàm thiếc ở miệng nó. Những tiếng động mà trước đó chìm trong tiếng ồn ào của hàng ngàn con người tụ tập ở đây nay nghe lớn một cách lạ thường, làm thần kinh mọi người đã căng thẳng lại càng căng thẳng thêm. Ann đưa mắt lướt qua đoàn người lồi thoi lếch thếch, bà chắc rằng Jackson Stuart đang ở đó, nhưng ở đâu?

Cách xe chừng hai trăm thước, một con ngựa lồng lên và lao tới trước đoàn xe, cổ lông đen mượt ướt đầm mồ hôi của nó bóng loáng dưới ánh nắng. Người kỵ mã ghì cương kéo ngựa trở lại trong đoàn một cách ung dung, ông ta đội một cái nón đen và đeo khẩu súng lục ở hông giống như nhiều người cưỡi ngựa khác. Bà chỉ thoáng thấy ông ta trước khi ông ta nhập lại với đoàn người, Ann tin chắc đây là Jackson Stuart. Bà chồm tới cửa sổ cố nhìn xem ông ở đâu.

Người thổi kèn vừa phát ra mấy tiếng kèn thì súng nổ ran dọc theo đoàn người. Lập tức, đoàn người ùn ùn dồn lên phía trước, và bùng ra không gì ngăn cản nổi. Hàng ngàn tiếng vó ngựa dồn dập, tiếng bánh xe lăn rầm rập, tiếng các xe tải có bạt kín kéo kẹt, tiếng còi xe lửa the the, tiếng ngựa hí vang lừng, và tiếng gào thét, chửi thề, la thất thanh của những người định cư, tất cả hoà thành một tiếng ồn ào điên loạn đột ngột vang ầm ầm lên trên mặt đất, làm người nghe khiếp hãi và sửng sốt. Bụi đỏ tung mù lên, lấp cả đoàn người ngựa trong giây lát, đang bỏ lại đằng sau những xe vận tải bị lật đổ, những con ngựa bị ngã xuống, và các kỵ mã cũng bị ngã theo. Ann nhìn sững quang cảnh ấy. Bà tưởng chừng bụi cát đỏ đang cuốn phăng tất cả. Rồi từ đám bụi mù kinh hồn, một toán người ngựa tách ra và phóng như bay về phía trước. Một trong những kỵ sĩ, phải, là Jackson Stuart. Bà nhẹ nhõm cả người từ nay bị căng thẳng. Thế là ông ta an toàn. Hơn thế nữa, ông đang ở hàng đầu, đang cưỡi con ngựa ô phi trên đồng cỏ.

Càng lúc càng có nhiều xe ngựa và người cưỡi ngựa từ trong đám bụi mù tách ra và rải ra trên đồng cỏ trống, tiếng ồn ào nhỏ dần và bị tiếng xe lửa át hẳn. Sau lưng bà có tiếng bàn tán xôn xao.

- Có quá nhiều giấc mơ đang chạy đua trên đồng! - Chris nói.

- Nhưng nhiều hơn là những giấc mơ sẽ tắt lịm trước khi trời tối - Kell nói.

Jackson Stuart sẽ không bị như vậy. Ông ở mũi tiên phong. Ông sẽ thành công. Nhiều người khác có thể thất bại, nhưng ông thì không. Đột nhiên cảm thấy vui lên, Ann bỏ cửa sổ quay lại đối diện với chồng. Bà nói:

- Tuyệt diệu, thật là tuyệt diệu, phải không anh? Một quang cảnh không bao giờ quên được. Một kinh nghiệm mà nhất định không bao giờ em bỏ qua.

Bao nhiêu sự nguy hiểm và kích thích, dĩ nhiên bà chỉ nhìn từ xa, thế nhưng bà đã góp mặt trong giây phút đó, và chia sẻ nắng gió, sự căng thẳng và lo âu, tiếng ồn ào như sấm động của đám đông và sự lao nhanh trong khiếp sợ.

- Vậy thì anh vui sướng vì đã đem em theo - Miệng ông nở một nụ cười hiếm thấy - Ngày mai chúng ta sẽ đi về nhà và hưởng sự yên tĩnh để thay đổi.

“Anh nhìn tôi với cặp mắt đầy yêu thương đến nỗi tôi cảm thấy xấu hổ vì đã ước mong, dù chỉ thoáng qua, rằng chúng tôi không phải về nhà. Ở tôi có cái gì không ổn? Tôi ao ước gặp lại đứa con trai và ôm nó vào lòng, vậy mà tôi lại sợ ý nghĩ phải sống trong ngôi nhà ấy ngày này qua ngày khác”.

17. Chương 17

Một vết mực to nằm ở một phần ba còn lại của trang giấy, làm Flame có cảm tưởng Ann Morgan đã buông bút xuống vì bồn chồn và thất vọng. Nàng cũng cảm thấy buồn vui lẫn lộn và xen lẫn với sợ hãi như bà ta. Nàng không muốn đọc tiếp, vì tin chắc có thể đoán ra đoạn cuối.

Nàng gấp cuốn nhật ký lại thì có tiếng gọi giật của Ben Canon:

- Bà đọc thấy thích thú, phải không?

- Phải - nàng trả lời và bỗng chú ý đến tiếng tách tách của lửa trong lò sưởi và mùi thuốc ống điếu ngào ngạt trong không khí.

Các tấm kính cửa sổ đen ngòm vì bên ngoài đêm đã xuống đang phản chiếu lại ánh đèn đã thấp lên trong nhà. Từ đâu đó trong ngôi nhà vọng lại tiếng “boong” của đồng hồ chậm chậm đánh giờ. Flame tự hỏi Ann Morgan đã nghe tiếng chuông ấy đánh hết giờ này qua giờ khác trong ngôi nhà này chăng.

- Bà dùng thêm một tách cà phê nhé, Flame? - Người luật sư hỏi - Tôi vừa pha một bình mới, bảo đảm không đậm đặc bằng bình trước.

- Nếu bà đói bụng - Charlie Rainwater nói - Sẽ có xăng-uych ở nhà bếp mang qua đây trong khoảng một giờ nữa.

- Không, tôi không cần gì cả - Và nàng liếc xuống cuốn nhật ký đã gấp lại một phần để ở trên đùi, ngón tay nàng đang chặn ở trang đọc dở - Và tôi thiết tưởng không cần phải đọc tiếp cuốn nhật ký này. Chắc chắn bà ta bỏ chồng trốn theo Jackson Stuart.

- Không có gì chắc chắn cả. Tôi đề nghị bà nên đọc thêm một ít nữa. Nếu bà đã đọc qua phần nói về cuộc chạy đua giành đất, vậy nên bỏ qua một ít và đọc phần về tháng 11, vào khoảng ngày mồng mười - Ben Canon nói.

- Ông nói cho tôi biết chuyện gì xảy ra sau đó có phải là nhanh và đơn giản hơn không, ông Canon? - Nàng bực bội nói.

- Phải, nhưng trong điều kiện hiện nay, bà Stuart, tốt hơn là bà biết truyện đó do một nguồn gốc khác hơn là do tôi. Tôi không muốn bị buộc tội là thiên vị hay có thành kiến.

Flame trừng mắt nhìn ông, rồi quay lại nhìn cuốn nhật ký. Cố nén sự lo lắng, nàng mở cuối tập ra và lật nhanh các trang đến một ngày tháng mười một.

Ngày 9 tháng 11 năm 1893

”Hai chuyện tuyệt vời đã xảy ra hôm nay! Trong bữa ăn sáng nay, Kell loan báo chúng tôi sẽ về nhà ở Kansas City nghỉ lễ! Tôi đã ao ước, hy vọng và cầu nguyện được như vậy kể từ ngày tôi đặt chân đến đây! Đầu năm ấy, chúng tôi không đi được vì chờ sinh bé Johnny yêu quý của tôi. Năm thứ hai và thứ ba, nó còn nhỏ quá không đem theo trong một chuyến đi như vậy được, và tôi không thể xa nó. Tôi chắc ba tôi không bằng lòng nếu tôi về nhà không mang theo cháu ngoại của ông. Nhưng năm nay, Johnny đã lên ba, và là một đứa bé khỏe mạnh, nên chúng tôi đi về thăm nhà cả ba. Kell đã sắp xếp để gia đình đi một toa xe dành riêng. Chúng tôi sẽ đi vào ngày 3 tháng chạp và ở lại bên ngoại ít nhất một tháng.

Mùa nghỉ lễ cuối năm ở thành phố Kansas.... tôi nóng lòng chờ đến ngày ấy. Sẽ có nhiều cuộc liên hoan, hội họp, tiệc tùng, chúng tôi sẽ có nhiều thì giờ vui vẻ. Nhưng đem theo gì và mặc gì? Sống ở đây, tôi e rằng quần áo của tôi đã lỗi thời hết. Không có cách nào khác là tôi phải đọc kỹ tờ “Harper’s” của tôi và xem có thể sửa sang lại áo quần không. Không còn thì giờ để làm gì khác, và tôi nhất định không trở về quê với mớ áo quần của tôi hiện nay để bạn bè coi tôi là một kẻ quê mùa.

Ngày hôm nay tôi không có dịp sửa áo bởi vì... có khách. Các người không thể đoán được là ai đâu. Tôi không tin ở mắt tôi nhìn thấy ông ấy. Sau giấc ngủ trưa của Johnny, tôi dắt nó ra ngoài chơi. Buổi chiều nắng ấm và sáng sủa, thời tiết mùa thu tuyệt đẹp và tôi nghĩ rằng khí trời tốt lành cho đứa bé. Trời đất hơi, một tháng nữa thôi, ngọn gió đông sẽ trở về gào hú trên khắp vùng này, mang theo những đám mây xám đáng sợ đầy băng tuyết, lúc đó sẽ lạnh quá không ra ngoài được.

Dù sao, do sự ngẫu nhiên hoàn toàn, trong khi Johnny đang giỡn chơi với các con chó con, con của con chó săn của Kell, tôi thần thờ đi ra bên cổng trước nhà. Tại sao? Tôi không biết nữa. Có một lực gì bí mật lôi kéo tôi ra đây? Dòm xuống con đường vào nhà, tôi thấy một người đàn ông dẫn một con ngựa què chân. Trông cách ăn mặc, tôi biết ngay không phải người chăn bò của chúng tôi hay người láng giềng. Và tuy còn xa không thấy rõ mặt, tôi biết ngay là Jackson Stuart. Tôi đã nghĩ đến ông ấy bao nhiêu lần trong mấy tuần

vừa qua và bản khoản về số phận của ông ta ngày hôm đó trong cuộc đua. Báo chí đầy tin tức về những kẻ bị giết trong những cuộc gây gỗ giành nhau đất đai. Đã bao nhiêu lần, tôi hy vọng ông ấy còn sống và mạnh khỏe, và bây giờ ông ấy ở kia.

Ông Stuart đang trên đường đi Tulsa thì con ngựa giống xinh đẹp của ông bị què một chân. May thay, ông nhớ ra gần đây có trang trại Morgan. Vì đã xế chiều, tôi biết ông không thể đến Tulsa kịp trước khi trời tối, và đề nghị với Kell mời ông Stuart ở lại trong đêm với chúng tôi, và sáng mai cho ông mượn một con ngựa để đi tiếp. Dĩ nhiên, Kell đồng ý.”

Đối với Ann, bữa ăn tối hôm đó là một trong những bữa ăn thích nhất từ khi bà đến ở trang trại Morgan. Vì gấp chuẩn bị mọi thứ để tiếp người khách bất ngờ nhưng rất được hoan nghênh, bà không còn nhiều thì giờ để sửa soạn y phục như bà mong muốn. Nhưng nếu căn cứ trên nét nhìn ái mộ của Jackson Stuart nhìn bà, rõ ràng ông ta rất hâm mộ ngoại hình của bà. Bà có cảm giác như ông đang nhìn một bông hoa nở to dưới ánh nắng.

Lẽ tự nhiên câu chuyện trong bữa ăn xoay quanh cuộc đua giành đất của bộ lạc Cherokee, một kinh nghiệm chung cho cả bốn người, với tư cách tham dự hay quan sát. Lần đầu tiên, Ann cảm thấy tự do phát biểu cảm nghĩ của bà về lúc khởi đầu cuộc đua.

- Tiếng ồn ào điếc cả tai! - Bà nói - Tôi nghe có người bảo nó giống như một cuộc pháo kích tập trung của một dàn súng đại bác nặng. Thật ra, tôi không biết có giống như vậy không, nhưng tôi biết rõ một điều là nó làm cho người ta kiệt sức. Nếu đứng giữa biển người ấy thì không biết như thế nào nữa. Thời gian khởi đầu cuộc đua có nguy hiểm thật sự không? Lúc đó ông có mặt ngay giữa đám đông hỗn loạn ấy, ông Stuart? Ông hãy kể cho chúng tôi nghe thế nào.

- Diên loạn. Mọi người ở đó chỉ có một ý nghĩ duy nhất, là tiến nhanh ra phía trước mọi người và thoát ra khỏi sự chen lấn. Nhưng ngay trong các nỗ lực bức đi sau khi bắn tiếng súng lệnh ấy, các bánh xe gài vào nhau, nhiều con ngựa lồng lên, xe ngựa bị lật úp, và người cưỡi ngựa đâm vào nhau nhiều vô số kể.

Bà nhớ lại cảnh tượng hãi hùng đó và rùng mình ra mặt. Bà nói:

- Tất cả chỉ vì một giấc mơ làm chủ một mảnh đất. Tôi không thể tưởng tượng nổi người ta có thể liều chết để thực hiện một giấc mơ!

- Đời sống không có mơ mộng thì ra cái gì? - Jackson Stuart cãi lại - Chỉ là sống như cây cỏ, bà Morgan ạ, không có hy vọng gì cả. Mà phải có hy vọng cái gì thêm. Nếu không, thì sống làm gì?

- Giấc mơ của ông là gì, ông Stuart? - Chris hỏi.

Jackson Stuart dựa ngựa ra lưng ghế và đưa mắt nhìn quanh phòng ăn và cái bàn ăn dài bằng gỗ quý và cây đèn treo bóng loáng ở trần nhà. Ông đáp:

- Là một ngày nào đó được làm chủ một ngôi nhà tráng lệ như khu gia trang Morgan này, và đi du lịch xem phong cảnh.

- Đó là một ước mơ quá lớn! - Kell nói.

- Tại sao lại ước mơ nhỏ, ông Morgan? Ông đã không làm vậy.

Bữa ăn tối chấm dứt quá sớm đối với Ann. Bà ước chi có thể kéo dài thời gian ngồi ở bàn ăn thêm một giờ nữa để thưởng thức sự hiện diện đầy kích thích của ông Stuart, nhưng khi Kell đứng dậy, bà không còn cách nào phải đứng dậy theo. Bà vừa chuyển mình để đứng lên thì Jackson Stuart đã có bên cạnh để kéo lùi ghế ra cho bà. Bà khẽ gật đầu khi nhận sự giúp đỡ của ông, và ý thức cặp mắt ông nhìn bà với vẻ hâm mộ táo bạo, đằng sau hai hàng mi đen nháy che giấu ánh mắt ấy, không phải đối với bà, mà đối với chồng bà. Bà cố giữ cho tim mình không đập rộn ràng, quay qua Chris và cùng anh ta rời phòng ăn.

- Tình hình vùng đất ấy như thế nào khi ông rời nó, ông Stuart? - Kell hỏi.

Ann cố nén thở dài. Lại công việc làm ăn. Không sớm thì muộn, câu chuyện luôn luôn quay trở về gia súc, mùa màng và chính trị.

- Vẫn còn nhiều tranh chấp về quyền sở hữu một số mảnh đất. Có lẽ phải mất nhiều tháng mới giải quyết xong. Nhưng số các người định cư còn lại đều trông chờ mùa xuân tới. Nếu ông còn ngựa để bán, nhất là ngựa làm việc, ông sẽ thấy có sẵn thị trường cho ông, Morgan ạ. Sau cuộc đua, khó tìm được trong vùng ấy một con ngựa còn đủ hơi.

- Ý kiến ấy rất hay, Kell ạ - Chris nói - Ta còn dư khoảng chừng một tá ngựa kéo cỗ. Có lẽ nên giữ lại những con nhỏ tuổi và bán đi những con đã già.

- Để rồi xem - Kell nói ồm ồm.

Tới cửa vòm của phòng khách, Ann dừng chân và quay lại, mắt tự động nhìn vào người khách bảnh trai:

- Xin ông thứ lỗi, tôi để các ông dùng rượu brandy và xì gà cho thoải mái.

Trong khoảnh khắc, Jackson Stuart có vẻ chững chạc vì lời bà vừa tuyên bố, nhưng vẻ ngạc nhiên ấy nhanh chóng bị xoá bỏ trên gương mặt ông. Ông nói:

- Thật tình mà nói, bà Morgan, tôi ước mong bà đừng làm thế. Hồi nãy tôi đã để ý đến chiếc đàn dương cầm ở kia và đã hy vọng được nghe bà đánh đàn tối nay. Bà thường đánh đàn chứ?

Vì khiêm tốn, bà không thể thừa nhận bà chơi đàn thành thạo, bà nói:

- Chút ít thôi.

- Vậy thì tôi mạn phép yêu cầu bà cho tôi nghe được không? Đã lâu lắm tôi không được nghe tiếng gì khác hơn là tiếng đàn dương cầm đánh rầm rầm trong các tiệm rượu.

- Tôi... - Bà liếc nhìn Kell, nhưng vẻ mặt ông không lộ gì cả - Tôi hân hạnh được đàn cho ông nghe, ông Stuart.

- Rất vinh dự cho tôi, bà Morgan - Ông nghiêng đầu đáp, mắt lóe lên một tia phấn khởi.

Mặt ửng hồng vì thích chí, Ann đi vào phòng khách và bước thẳng tới chiếc đàn dương cầm bằng gỗ mun chạm trổ công phu. Bà ngồi xuống ghế, sửa lại váy, rồi với tay lấy các bản nhạc trên kệ.

Nghe tiếng lanh canh của chai rượu brandy bằng thuỷ tinh và tiếng thì thầm phía sau, bà cố ngoái cổ lại nhìn, hỏi:

- Ông muốn nghe bản nào đặc biệt không, ông Stuart?

- Không, tôi xin nhờ bà chọn giùm tôi - Ông nâng ly lên chào bà.

- Có lẽ nghe nhạc Bach vậy.

Bà chọn một khúc concerto rất trữ tình dồn nén và bắt đầu đánh đàn, không ngớt để ý đến cử toạ và nhất quyết chơi cho thật hay.

Stuart vỗ tay khi bà đánh xong bản ấy.

- Hay lắm, bà Morgan. Thật là hay! - Mặt bà rạng rỡ vì lời khen và cả vì ánh mắt hâm mộ của ông - Nhưng tôi xin bà khoan ngừng chơi đã.

- Phải, chơi thêm vài bản nữa, Ann - Kell nói và chống tay ghế đứng dậy. Quay sang khách, ông nói - Ông thứ lỗi cho tôi, ông Stuart, xin ông trông chừng vợ tôi giùm. Tôi có nhiều giấy tờ đang chờ trong thư viện.

Ông quay qua Chris:

- Anh cần nói chuyện này với em trước khi đi ngủ.

Ann định lên tiếng giữ ông ta lại, nhưng biết rằng vô ích nên bà quả quyết mím môi lại. Luôn luôn là vậy, thật là khó chịu. Cả ngày ông ta cưỡi ngựa đi quanh trang trại quý báu của ông và còng lưng trên sổ sách kế toán gần hết buổi tối, chỉ dành cho bà thì giờ rất ít ỏi.

Bà quay lại chiếc đàn và vô tình bắt đầu chơi một bản nhạc vui tươi. Được nửa bản, và trông thấy Chris bỏ ra khỏi phòng, sau khi đã mím cười với bà như hứa sẽ trở lại. Bà nghĩ rằng không có chuyện đó, một khi

Kell đã gặp chú ấy là giữ luôn. Nhưng có can gì? Đã có Jackson Stuart ở đây. Bà mỉm cười vì biết rằng ít nhất có ông ta chú ý hoàn toàn tới bà.

Chris Morgan bước vào phòng thư viện.

- Em mới nhận ra ai ở ngoài đó, Kell ạ - Anh ta hạ thấp giọng - Đó là Stuart xì dách. Người ta đồn hắn ta có quan hệ với bọn cướp Dalton.

Kell không tỏ vẻ gì ngạc nhiên khi rời mắt khỏi cuốn sổ cái mà ông ta đang điền vào bằng nét chữ nguệch ngoạc và ngẩng lên.

- Quan hệ ấy chắc đã bị cắt đứt từ khi bọn cướp Dalton bị xóa sổ ở thị trấn Coffey.

Vùng đất của người da đỏ từ lâu đã là nơi ẩn náu an toàn của bọn người sống ngoài vòng pháp luật. Emmett, Grant, và Bob Dalton đã sống gần hết cuộc đời của chúng ở Tulsa. Dân địa phương ít khi nhắc đến những kẻ nổi tiếng ấy đang sống giữa cộng đồng của họ. Báo cáo cho nhà đương cuộc Liên bang ở đồn Smith chỉ thêm phiền toái và mất thì giờ, vì đồn ấy nằm tận Kansas, cách đó một trăm dặm, đi ngựa phải mất ba ngày và đi xe lửa mất một ngày. Và thường thường khi ông Quận trưởng cảnh sát đến nơi thì bọn cướp đã được mật báo và trốn đi mất. Ông chánh án Parker, mà người ta gán cho cái tên “ông chánh án treo cổ người”, dùng hết sức mình mang lại trật tự và luật pháp cho vùng đất này, nhưng ông chỉ có một mình và ít khi có dưới tay hơn 40 cảnh sát trưởng để bảo vệ một vùng cần đến 20 lần số đó mới giữ gìn được an ninh trật tự.

Chris dừng lại trước bàn giấy đồ sộ bằng gỗ gụ:

- Anh biết hắn ta là ai suốt buổi hôm nay phải không?

- Ừ.

Chris cau mày, đưa bàn tay lên vuốt mấy sợi tóc vàng:

- Nếu anh biết, thì tại sao anh còn mời hắn ở lại đêm? Người ta nói Stuart “xì dách” mật báo cho Dalton tin tức các chuyến chuyển vận vàng hay những tin tương tự như vậy. Có thể hắn ta đang làm việc đó cho một bọn khác.

- Ann đã mời hắn. Đã lỡ dĩ như thế, anh không thể tống hắn đi và gây thêm thù oán với hắn. Bọn Dalton có lẽ đã tiêu ma, nhưng Stuart còn có thể có nhiều bạn bè. Và chúng ta hiện thời không đủ người để đặt thêm vọng gác gia súc ban đêm nếu hắn quyết định trả thù vì chạm tự ái.

Chris không cãi được nữa. Trong nhiều năm, đã có một thỏa thuận ngầm giữa dân địa phương và bọn du đảng. Người ta cho chúng tị nạn để được chúng để yên. Trên lý thuyết, phương cách đó có hiệu quả. Trên thực tế, nhà băng vẫn bị đánh cướp, khách bộ hành vẫn bị trấn lột, và gia súc vẫn bị ăn cắp, nhưng không phải luôn luôn do bọn cướp ẩn náu trong khu vực. Tình trạng vô luật lệ nói chung của vùng này đưa đến sự đòi hỏi đặt khu đất của bộ lạc Creek dưới sự cai quản độc nhất của chính phủ liên bang, để chấm dứt tình trạng hiện tại có sự trưng dụng quyền hành.

- Anh có nghĩ rằng nên cho Ann biết không? Có thể không phải ngẫu nhiên mà con ngựa của hắn bị què chân gần sát trang trại Morgan như vậy.

- Có lẽ. Nhưng hắn không phải là người đầu tiên có lai lịch bất ưng ghé lại đây. Anh thấy không lợi ích gì để nói ra và khiến bà cũng lo ngại vô ích. Sáng mai Stuart sẽ đi khỏi nơi đây - Ông đặt quần bút xuống bàn, hất hàm về phía cái ghế trước bàn giấy - Chú ngồi xuống đi và cho tôi hay cuộc họp hôm nay diễn ra như thế nào.

Chris ngồi xuống ghế:

- Theo chiều hướng như chúng ta đã dự kiến. Bộ lạc Creek không chịu thay đổi lập trường. Họ từ chối không đàm phán với những đại diện của uỷ ban Dawes. May thay, hay rủi thay, tùy theo quan điểm của anh, đạo luật Dawes ký và ban hành trong tháng Ba vừa rồi đã dự liệu phải tổ chức những cuộc đàm phán với năm bộ lạc hầu tiến tới một thỏa hiệp chấm dứt sự sở hữu cộng đồng đất đai và chia ra thành những mảnh đất có diện tích 160 mẫu Anh cấp cho cá nhân hay mỗi gia đình. Bộ lạc Creek sẽ không chịu đàm phán. Giống các bộ lạc khác, họ sẽ đấu tranh chống lại.

- Có ảnh hưởng thế nào đến chúng ta và trang trại Morgan?

- Chúng ta sẽ bị kẹt ngay giữa. Anh cũng biết như em rằng đất đai của các bộ lạc sẽ bị phân chia là điều không thể tránh khỏi. Cảnh dân định cư tràn lên chiếm đất ở vùng da đỏ vừa rồi cho thấy dân chúng thêm thường được chia đất đến thế nào. So với hàng ngàn người vừa tham dự cuộc đua ấy, còn có hàng ngàn kẻ chưa có đất đã lỡ mất cơ hội. Bây giờ bọn đó nhắm vào vùng này. Chính phủ đã tuyên bố sẽ bán đất dư cho dân định cư.

- Anh có ý định giữ thung lũng này, Chris ạ. Không phải chỉ là một câu xác nhận, mà là một lời nguyện.

Đôi khi Chris có cảm tưởng trang trại Morgan có ý nghĩa còn hơn mạng sống đối với người anh. Anh ta nói

- Em biết chỉ còn cách là chúng ta phải đứng đầu xếp hàng, và phải quen biết những người làm lớn.

Giữa bản nhạc thứ ba mà Chris vẫn chưa trở lại, Jackson Stuart liền mon men đến bên chiếc dương cầm và đứng tựa vào nó, tay vẫn lơ dềnh cầm ly rượu brandy. Ann ngưỡng ngạu vì ông ta đứng gần bà, nhất là bà có cảm giác đôi mắt ông ta đang ngắm nghía từng chi tiết trên người bà, từ cái lược đòi mỗi cài trên mái tóc đến vạt áo tím trước ngực bà. Bà đánh vấp vấp một đoạn nhạc khó, rồi chơi hết bài không phạm một lỗi lầm nào nữa.

- Tuyệt! Thật tuyệt vời! - Jackson Stuart lầm bầm.

Ý thức cặp mắt ông ta dán chặt vào mình làm Ann có cảm tưởng ấm lòng là không phải ông bình phẩm về bản đàn. Bà rời hai bàn tay khỏi các phím đàn và để chúng nằm yên trên hai đùi. Bà nói:

- Tôi mong đã đàn vừa ý ông.

Bà ngẩng lên, và bỗng nghẹn thở vì bắt gặp nét nhìn chăm chú của ông ta.

- Tôi vừa ý không chỉ vì cách bà đánh đàn - Giọng nói của ông ta êm ái như một bàn tay đang vuốt ve - Lần đầu tiên tôi thấy bà bên ngoài khách sạn ở Guthrie, ở giữa bọn người định cư thô lỗ ấy, tôi cảm thấy ngay bà lạc lõng giữa một khung cảnh không quen thuộc. Đây mới là khung cảnh của bà, một phòng khách trang trí sang trọng, và một đám đông những người hâm mộ vây quanh.

Ông ngừng một chút, lơ dềnh liếc quanh gian phòng trước khi nhìn bà trở lại, cặp mắt xanh ánh lên một chút hài hước. Ông nói tiếp:

- Ngay lúc này, tôi e rằng đám đông người hâm mộ bà chỉ còn một mình tôi!

- Lẽ ra tôi phải giận ông vì ông đã nói những chuyện như vậy, nhưng tôi không giận được.

- Vì điều tôi nói ra là sự thật. Bà không phải sinh ra để sống nơi hoang dã này, bà Morgan ạ. Cách ăn mặc của bà, năng khiếu âm nhạc của bà, dáng dấp thanh nhã của bà, tất cả đều nói lên một môi trường văn hoá nhiều hơn.

- Ông nói đúng, quê tôi ở Kansas City - Nói xong, bà đứng lên.

- Chắc bà nhớ quê hương lắm!

- Đôi khi cũng có nhớ - Vì kiêu hãnh, bà không thể thú nhận thường là bà không sung sướng ở đây. Những buổi chiều dài, rạp hát... - Ông đã bao giờ đi xem hát ở nhà hát nhạc kịch Coastes? Ôi! thật là tuyệt vời! - Bà không chờ ông ta trả lời - Tôi hy vọng họ sẽ trình diễn một vở hát mới khi Kell và tôi đến đó vào tháng chạp này, tôi thêm khát xem lại một vở nhạc kịch.

- Bà.... và ông nhà sẽ đi Kansas City?

- Vâng, vào tháng chạp, để thăm gia đình trong một tháng. Chúng tôi về nghỉ lễ với ba tôi.

- Chắc bà rất phấn khởi, phải không?

- Vâng. Hơn bốn năm rồi tôi chưa về quê nhà, đôi lúc thấy như là đã quá lâu!

- Bao giờ bà đi?

- Ngày mồng ba.

Chris trở lại phòng khách, Jackson Stuart liền xin phép rút lui:

- Trễ rồi, và tôi đã làm phiền quý vị quá lâu. Đã đến lúc tôi xin rút lui kéo mang tiếng là bất lịch sự.

- Ông không bao giờ như thế đâu, ông Stuart - Ann nói rất thật tình.

- Tôi hy vọng được như thế - Ông ta cầm lấy tay bà và giữ nó một lát - Sáng mai tôi sẽ ra đi sớm trước khi bà dậy, vì vậy tôi xin cảm ơn bà bây giờ, bà Morgan. Tôi sẽ luôn luôn nhớ buổi tối này. Cảm ơn bà - Ông nâng tay bà lên môi và hôn hơi lâu hơn là phép lịch sự cho phép.

Tim bà lại đập vì cảm giác ấm áp của đôi môi ông và vì hành động táo bạo của ông trước mặt Chris.

- Chúng tôi rất hân hạnh được tiếp ông, ông Stuart! - Bà nói, cố giữ cho giọng nói bình thường.

Gật đầu chào Chris, ông ta bước ra khỏi phòng. Ann lắng nghe tiếng chân ông ta đi về phía cầu thang, rồi quay lại nhìn Chris đang theo dõi bà với đôi mắt soi mói.

- Ông ấy là một người quá đổi lễ phép, phải không? - Bà cố nói giọng tự nhiên.

- Ông ta là một người lạ, Ann ạ.

- Nhưng là một người lạ rất dễ thương.

Đúng như đã hứa, Jackson Stuart ra đi trước khi Ann trang điểm xong sáng hôm ấy. Từ cửa sổ phòng ngủ của bà, bà nhìn theo bóng dáng ông cười một con ngựa loại chần bò lông màu nâu của trang trại Morgan ra đi. Bà cố nhắc nhở mình không nên cảm thấy mất mát nhiều như vậy khi ông ta ra đi. Nhưng điên hay không, bà cảm thấy mất mát rất nhiều.

Bốn ngày sau, Jackson Stuart trở lại lấy con ngựa giống của ông ta. Ann đang ở trong phòng ăn, giúp Cora Mae đánh bóng các đồ bằng bạc. Công việc ấy đáng chán, nhưng chỉ có cách đó mới bảo đảm cô người làm biếng kia chùi thật sạch mọi vết xỉn. Khi nghe tiếng vó ngựa, nện không đều trên mặt đất cứng của con đường mòn, Ann cau mày bước tới cửa sổ, nghĩ rằng còn quá sớm để Kell trở về.

Bà nín thở khi thấy con ngựa ô chạy ngược con đường mòn, với Jackson Stuart trên mình nó, mặc chiếc áo gi-lê đen và đội nón đen, mặt gấm của áo gi-lê lấp lánh dưới ánh nắng. Một lần nữa, bà thấy ông ta đẹp trai quá chừng, trong khi theo dõi ông ta ghì cương và xuống ngựa ở chân tam cấp.

Ông ta đang đi vào cửa! Bà vội rời khỏi cửa sổ, hấp tấp bước ra và bỗng dừng lại giật mình nhìn xuống cái tạp dề mặc bên ngoài cái áo dài làm việc và đôi găng tay dính dơ đen ngòm. Từ phòng ngoài vọng vào tiếng gõ ở cánh cửa chính.

- Cora Mae, ra mở cửa mau, nhanh lên! - Bà gọi cô người làm da đen trong khi hấp tấp lột đôi găng tay ra.

- Vâng ạ! - Cô người làm da đen vội vàng đi ra ngoài, thích thú vì khỏi làm công việc đáng chán.

Ann cởi cái tạp dề ra và liệng lên bàn với đôi găng tay, rồi chạy ra cửa, dừng lại bên trong khung cửa gỗ để vuốt lại hai bên mái tóc. Khi nghe Cora mở cửa, bà véo vào hai bên má để chúng hồng lên, tuy không chắc có cần làm vậy không, vì bà đã bị kích thích rồi. Bà cố làm ra vẻ điềm tĩnh, và từ từ đi vào phòng khách. Bà hồi lớn.

- Ai vậy, Cora Mae?

Cô giúp việc người da đen mở cửa chính ra, nhưng đứng chặn ngay trước cửa không cho khách vào, và ngoái cổ lại nhìn bà chủ:

- Có ông Jackson Stuart nào muốn gặp ông chủ, nhưng tôi bảo ông chủ giờ này không có nhà.

Bà bước ra, hất hàm bảo cô người làm rút lui, rồi quay lại nở một nụ cười tươi với người đàn ông đứng bên ngoài cửa, tim bà đập thình thịch trong lồng ngực. Jackson Stuart liền dỡ nón, để lộ mái tóc đen nhánh.

-Ồ, ông Stuart, thật là một sự ngạc nhiên thú vị. Ông vào chơi đã? - Bà mở rộng cửa để ông bước vào.

Nhưng ông ta mỉm cười và lắc đầu từ chối:

- Tôi không vào được, bà Morgan ạ - Nhưng giọng nói của ông ta rõ rệt có vẻ nuối tiếc, trong khi đưa mắt nhìn bà với vẻ thêm muốn thân mật - Chị người làm đã cho tôi biết ông nhà đi vắng, nên tôi không muốn làm bà mang tiếng nếu lỡ có người láng giềng nào bất ngờ đi qua đây và cho rằng bà đang tiếp một người ái mộ bà trong khi chồng bà không có nhà.

- Dĩ nhiên ông nói đúng.

Bà nóng bừng cả người, và nhận ra đây mới là cái bà muốn, không phải phần nói về người láng giềng, mà phần kia, sự kích thích được tiếp một người đàn ông ái mộ bà, gạt đi những lời ca tụng mà hàm ý khuyến khích người ta ca tụng thêm, giả vờ không biết người ta đã nắm tay mình quá lâu, tất cả sự trông đợi vô cùng kích thích ấy. Sau bốn năm làm vợ, tất cả những cái đó không còn trong quan hệ giữa bà và Kell. Nói thật ra, chồng bà chưa hề bao giờ nhìn bà với kiểu nhìn của Jackson Stuart, như thể ông ta khao khát được bắt cóc bà mang đi.

- Bà vui lòng chuyển giùm đến ông nhà lời cảm ơn của tôi về việc ông đã cho tôi mượn con ngựa, và chăm sóc giúp con ngựa giống của tôi.

- Vâng, dĩ nhiên.

- Vậy thì tôi xin từ giã bà, bà Morgan.

Trong khi ông ta cúi xuống trên bàn tay mà bà tự động đưa ra, bà bỗng cảm thấy nghẹt thở vì lo ngại, bà nói:

- Tôi... ở chúng ta, có bao giờ gặp lại không, ông Stuart?

Môi ông ta lướt qua trên bàn tay bà và ông ta đứng thẳng lên:

- Tôi có cảm tưởng số mệnh sẽ an bài cho chúng ta gặp lại, bà Morgan ạ, nếu vận hên của tôi vẫn còn.

Trong khi ông ta cưỡi ngựa chạy đi trên con đường mòn, Ann hy vọng chứa chan rằng ông ta nói đúng, và ý thức một cách không chút xấu hổ, là bà mong muốn gặp lại ông.

Thành phố Kansas, với tiếng huyền ảo và người đông đúc khiến Ann không thấy chán. Các xe ngựa tranh nhau đường đi với các toa xe điện và các xe đẩy của người bán hàng rong. Những ngôi nhà ba, bốn, năm tầng bằng gỗ và bằng đá tảng cao sừng sững hai bên đường phố. Những toà nhà to lớn và chắc chắn, không như những căn nhà ọp ẹp chỉ được cái mặt tiền ở Tulsa. Khách bộ hành đi đầy trên các vỉa hè, gồm đàn ông để râu rậm đội nón cao hay mũ phớt và đàn bà mặc áo ngoài viền lông thú và mang ống che bàn tay. Khắp nơi, tiếng xe điện chạy kêu leng keng, tiếng trẻ bán báo rao lanh lảnh, tiếng bánh xe lăn kéo kẹt, tạo thành một thứ tiếng ồn ào náo nhiệt của một thành phố đang trên đà phát triển.

Bốn ngày đầu tiên trôi qua trong những cuộc bát phố mua sắm, những buổi ăn trưa, những buổi uống trà chiều, những bữa ăn tối, những cuộc chiêu đãi trong vòng thân mật và những buổi liên hoan. Đến ngày thứ tư, thì Ann cũng nói chuyện rành như các bà bạn về cuộc triển lãm đèn điện tuyệt diệu ở hội chợ Chicago, nhớ nhạc và lời của vở "xe đạp cho hai người đi" và tự hỏi làm sao bà đã có thể sống sót sau thời gian ở trang trại Morgan không có lấy một cái máy điện thoại.

Khoác một áo choàng dài bên ngoài mấy thứ đồ lót bằng đăng ten, Ann đứng ngắm hai cái áo dài đặt trên giường do bà chọn. Bà do dự giữa hai cái áo, hết đưa cái bằng vải cải hoa màu xanh da trời lên xem, lại đưa cái bằng nhiễu màu xanh lục lên ngắm. Nghe tiếng chân chắc nịch ở hành lang, bà quay lại nhìn, tóc xoã trên hai bờ vai. Kell bước vào phòng riêng của hai vợ chồng ở nhà cha bà.

- À, anh đã về, hay quá! Em đang cần anh giúp ý kiến. Theo anh, em nên mặc cái áo nào trong hai cái này để dự bữa ăn tối nay tại nhà ông bà Halton?

- Lại ăn tối ở ngoài nữa à? - Ông cau mặt.

- Phải, ở nhà ông bà Halton. Sáng nay em đã nói với anh được họ mời kia mà! - Bà nhắc cái áo vải cải hoa lên, ước thử vào mình, và ngắm trong gương - Màu cái áo này hợp với em, phải không anh?

- Ann, em có biết không, mình về đây đã bốn ngày mà chưa ăn tối một lần nào với ba cả?

- Có chứ, ba em đã có mặt ở nhà ông bà Taylor và ông bà Danby.
- Ở các nơi đó không phải như ăn tối ở nhà mình!
- Có lẽ, nhưng ba em thông cảm.

Bà đáp, biết rằng chồng bà đã chán cảnh tiệc tùng giao tế thường xuyên ấy, nhưng bà không quan tâm. Sau bốn năm cô đơn khổ sở ở cái trang trại ấy, bà có quyền được hưởng vui thú trong một tháng và nhất quyết không để Kell làm hỏng sự vui thú ấy của bà.

- Ba sẽ thông cảm còn nhiều hơn, nếu em dành cho ông suốt một buổi tối.

Ann làm ngơ và ngắm nghía chiếc áo dài đã có từ 5 năm nay. Màu sắc đẹp, những cái thùng đằng sau phồng lên nhiều quá! Bà nói:

- Phải chi cái áo dài mới của em may xong. Mặc cái áo này, chắc là ai cũng nhìn và biết là nó thuộc lô áo của em hồi mới cưới. Phải chi có cách sửa lại được, nhưng em không dám đem đến bà thợ may, cái lưỡi của bà ta cũng nhanh nhẩu như cây kim của bà. Chỉ trong hai ngày là tất cả thành phố Kansas này sẽ biết là em sửa lại áo cũ để mặc.

Bà cắn môi, cố suy nghĩ ra một cách để giải quyết bài toán nan giải. Bỗng bà chợt nhớ người quản gia của cha. Bà nói tiếp:

- À, phải rồi, bà Flanagan, bà ta may được đấy, bà ta khéo tay lắm! Em phải đưa cái áo cho bà ấy xem mới được!

Giải quyết xong vấn đề, bà bỏ cái áo vải cải hoa xuống giường và nhắc cái áo nhiễu Trung Quốc màu xanh lên. Bà nghe có tiếng chân bước nhanh ở hành lang bên ngoài và quay đi, nhưng rồi đổi ý, không, ngày mai bà sẽ gặp bà Flanagan. Nếu là chiếc áo dài màu xanh lục của sông Nile, thì bà cần phải chọn trước các nón đi theo nó. Có lẽ là một cái quạt lông màu hồng và trắng, với một chùm lông chim ăn màu với tóc bà.

Tiếng chân dừng lại ở ngoài cửa và có tiếng gõ cửa một cách gấp gáp. Kell đi tới cửa và mở ra. Người đàn bà Ai-len thấp và tròn đang đứng ở cửa, đội cái mũ trắng trên mái tóc đỏ đã bạc.

- Xin lỗi vì phải quấy rầy bà, bà Morgan. Nhưng có điện tín này mới gửi tới cho bà. Tôi nghĩ rằng ắt hẳn bà muốn đọc ngay.
- Cảm ơn, bà Flanagan! - Kell cảm xúc điện tín ở tay bà ta.
- Không có chi, bà Morgan. Không có chi - Bà ta nói, và lui ra khi Ann khoát tay ra hiệu.
- Một bức điện tín à? Ai gửi vậy? - Bà nhìn chồng đang cau mày đọc.
- Của Chris - Ông trả lời và sốt ruột vì đọc chậm quá. Ông đưa tờ giấy cho bà - Em đọc cho anh nghe.

Bà sững sốt vì ít khi ông chịu thú nhận là đọc chữ khó khăn. Thông thường ông rất kiêu hãnh nên không nhìn nhận mình ít học, ít nhất là trước mặt bà.

“BỊ ĂN CƯỚP - CHẤM - NGỰA BỊ CƯỚP - CHẤM - BILLY VÀ CHOCTAW CHẾT - CẦN CỨU GIÚP - CHẤM - VỀ ĐƯỢC KHÔNG - CHẤM”

Ann đọc xong, và cảm thấy lo lắng. Chưa khi nào bà thấy mặt ông sa sầm và đành lại như thế trước mặt bà. Ông chưa nói, bà đã biết ông nói gì.

- Chúng ta phải thu xếp hành lý.
- Không! - Bà vò nát bức điện tín mà không hay, cặp mắt cay xè muốn khóc - Em không về đâu. Anh đã hứa chúng ta ở đây một tháng. Mới có bốn ngày!
- Ann, ai đó đã ăn trộm ngựa và giết chết hai người của chúng ta, và còn làm ba người bị thương. Chưa dám chắc là một trong ba người bị thương có thể là Chris lắm!

Nghe nói thế, bà hơi khựng, nhưng rồi nói tiếp:

- Em không cần biết!

- Em không nói thiệt đó chứ? Em không thể nói vậy! - Ông nạt - Và em không thể trông chờ anh ở lại đây để dự hết bữa tiệc này tiệc nọ với em trong khi trang trại Morgan đang cần anh!

- Vậy thì anh về đi - Bà thét lên, nhưng rồi biết mình đã quá lời, bà nói: - Anh về đi, Kell, và để em ở lại đây - Bà đến bên ông, bây giờ xoay qua môn trôn ông, trong khi nước mắt bà ràn rụa trên má, bà nín lấy hai ve áo của ông và khăn cầu - Kell, anh vui lòng cho em ở lại đây. Em và bé Johnny không giúp ích gì ở trang trại được cả.

Ông nhìn trân trân vào khuôn mặt bà ngược lên, mắt mờ lệ. Bà là nhược điểm của ông. Chưa bao giờ ông từ chối bà điều gì. Và bây giờ lại càng không.

Kell đi chuyến xe lửa ngay sau đó một mình trở về. Ann ở lại nhà cha bà với đứa con trai.

Giới lịch sự hào hoa của thành phố Kansas, ngồi đầy nhà hát nhạc kịch Coates trong buổi biểu diễn đặc biệt vở “Manon”. Giữa các hồi, họ ra giải lao ở phòng ngoài, trà trộn vào nhau để thấy và cho người ta thấy, để nói chuyện và cho người ta nói chuyện về mình. Đàn ông mặc lễ phục màu đen tụ tập từng nhóm, đứng với điệu bộ ung dung lịch sự và rít từng hơi xì gà Havana trong khi khoe khoang những vỏ làm ăn phát tài vừa rồi và bàn tán về những nhà băng bị lộ, thường họ lấy làm thích thú một cách ác ý khi kề cạnh tranh với họ bị sạt nghiệp. Đàn bà mặc những lụa là và sa tanh tốt nhất, lượn qua lượn lại, cầm quạt che miệng để nói thì thầm về người này người nọ và khen nhau nức nở.

- Ann gặp lại chị tôi mừng quá!

Một phụ nữ tóc vàng mặc cái áo dài viền ren và lông chim bước tới, bụng bà ta nịt quá chặt khiến Ann tự hỏi làm sao bà ta thở được. Chẳng phải bà ta quan tâm gì tới bà ấy. Helen Cummings không phải là bạn của bà, từ khi bà ta cuốn mất bồ của Ann cách đây năm năm, rồi kết hôn với anh ta luôn.

- Helen, chị khoẻ mạnh không? - Bà mỉm cười lịch sự và thầm mong bà ta khổ sở.

- Cũng như thường, sung sướng cực kỳ. Hôm qua tôi mới biết là chị về thăm nhà. Chị về bao giờ thế?

- Cách đây một tuần.

- À ra vậy, Bobby với tôi lúc ấy đi vắng.

- Phải rồi, tôi có nghe nói anh chị đi New York.

- Tôi khỏi cần hỏi chị sống ra sao trong vùng hoang dã của người da đỏ. Trông chị đẹp ghê trong chiếc áo dài này. Hồi này tôi đã ngắm và rất thích nó, có người đã bảo tôi là do Worth vẽ kiểu.

Thật ra, cái áo ấy được may theo hình vẽ một kiểu áo của Worth sáng chế, nhưng nếu Helen Cummings muốn coi nó là nguyên bản, thì Ann lẽ nào lại đính chính. Thật ra, bà biết cái áo dài của mình đang mặc là cái áo dài lịch sự nhất tối nay và đặc biệt hơn cả.

Helen Cummings hiển nhiên là ganh tỵ với bà và Ann muốn để như vậy.

- Áo này đẹp phải không chị? Chồng tôi thấy nó và nhất quyết bắt tôi mua, bất kể giá cả mắc đến thế nào!

- Bà nói dối, Kell chỉ liếc sơ qua hình vẽ, và không hề thấy nó sau khi may xong. Bà vừa mới lấy nó từ nhà may về chiều hôm nay.

- Nhân nói về chồng chị, tôi xin hỏi, ông chúa trùm gia súc giàu sụ đâu rồi?

- Anh ấy có công việc khẩn cấp phải đi vắng - Ann nhún vai, giả vờ không biết việc gì.

- Chị đến đây một mình tối nay hay sao?

- Không, tôi đi với cha tôi.

- Cha chị? Đã lâu lắm tôi không gặp mặt ông bác sĩ thật tử tế. Ông đâu rồi? Tôi phải chào ông mới được.

- Ông... - Ann liếc nhìn về cuối phòng, ở đó cánh đàn ông đang đứng thành nhóm nhỏ, dưới làn khói xì gà dày đặc. Mắt bà liền dán vào một người mặc áo gi-lê nút trắng màu đen, thắt cái nơ trắng nhỏ và đeo một cặp nút ở cổ áo cứng. Ông đứng hơi ghéch một chân lên, mái tóc đen nhánh bóng loáng dưới ánh đèn khí đốt và cặp mắt, cặp mắt xanh của ông...

- Chị bạn thân yêu, chị nhìn sống ai thế? Ai hợp hôn chị vậy? - Helen nói chọc.

Ann nhận ra Jackson Stuart và lấy lại bình tĩnh, mỉm cười:

- Ấy, chỉ là một người bạn thân. Tôi không ngờ anh ta có mặt ở thành phố này.

Bà khoái chí khi Jackson Stuart nhận ra bà vừa bước tới ngay. Bà nôn nóng muốn giới thiệu người đàn ông quen biết vô cùng đẹp trai với Helen Cummings để cho bà ta ghen tị chơi. Nhưng rồi trong giây lát bà đâm ra lo ngại và liếc nhanh người phụ nữ tóc vàng nhỏ bé, con gái của một gia đình xưa nhất và thế lực nhất của thành phố Kansas, và là con dâu của một gia đình khác cũng trọng vọng như thế. Nếu Jackson Stuart mà tỏ ra một chút để ý đến Helen, Ann thề sẽ không bao giờ nói chuyện với ông ta nữa.

Nhưng ông ta không để ý đến Helen khi dừng lại trước mặt bà:

- Bà Morgan, tôi tự hỏi không biết chúng ta có gặp nhau không trong dịp tôi đến thành phố Kansas này.

Ông ta cúi xuống hôn tay bà, mắt nhìn vào mắt bà một cách nồng nàn say đắm.

Helen Cummings đứng bên bà, phe phẩy cái quạt để lôi kéo sự chú ý của Jackson Stuart. Ann biết bà ta thêm muốn được giới thiệu, nhưng bà cố tình làm ngơ, bà nói:

- Hình như vận hên đến với cả hai chúng ta, ông Stuart ạ.

- Đúng vậy! - Ông ta đứng thẳng người lên và mỉm cười với bà, nụ cười rất chi là kích động dục tình - Thì giờ qua nhanh ghê! Tôi vừa ở lại nhà ông bà tại trang trại Moragn tưởng chừng như mới đây thôi, thế mà từ đó đến nay đã là một tháng rồi! - Ông ngừng lại một chút và liếc nhìn quanh - Ông nhà có đây không? Hình như tôi chưa thấy ông ấy.

- Không, Kell bận công việc nên đi vắng. Có lẽ một tuần nữa hay lâu hơn anh ấy mới về.

- Thế à?

Jackson Stuart giả vờ không biết việc đó, cũng như giả vờ không biết nguyên nhân sự vắng mặt của Morgan. Nhưng dây nịt đựng tiền của ông ta đang căng lên vì chứa đầy số tiền được chia trong việc bán những con ngựa lấy cấp cho một lái buôn bắt lương ở vùng đất của bộ lạc Cherokee. Nhờ con ngựa ô giống chạy nhanh, ông ta đã trở về Tulsa để kịp thấy Kell Morgan từ trên xe lửa bước xuống, một mình. Ông ta không khỏi tự mãn vì kế hoạch của ông ta được thực hiện tốt như vậy. Ông ta cũng tiếc một cách đại khái là đã phải giết chết hai người chăn bò, nhưng chỉ vì đó là cách duy nhất để buộc Kell Morgan về ngay, và ông này có thể nghĩ rằng đưa vợ và con trai về trang trại là quá nguy hiểm, nếu trong trường hợp bọn cướp lại tấn công trong đêm tối, vào thẳng đàn gia súc. Ông ta đã tin chắc Ann Morgan sẽ đòi ở lại thành phố Kansas, và ông ta đã nghĩ đúng.

- Helen, xin giới thiệu với chị, ông Jackson Stuart, cách đây ít lâu ở vùng Oklohoma - Jackson nhận ra một chút gay gắt trong giọng nói của bà và bà không giới thiệu Helen là bạn của bà - Bà Helen Cummings. Chúng tôi học chung ở trung học.

- Chào bà Cummings! - Ông ta chỉ nghiêng đầu lễ phép mà không nói gì thêm.

- Chào ông Stuart, tôi rất hân hạnh được gặp một người bạn của Ann... nhất là một người đẹp trai đến như vậy! - Bà ta nói và nhìn ông qua hàng mi dài sụp xuống.

Mặc dầu trái với bản tính Stuart, ông ta không tán lại, mà chỉ mỉm cười. Qua đuôi mắt, ông ta liếc thấy vẻ mặt Ann tươi lên và biết bà bằng lòng thấy ông ta giữ xa cách với người đàn bà này.

Nhưng Helen Cummings không dễ chịu thua. Bà ta hỏi:

- Công việc đích thực của ông là gì, ông Stuart?

- Tôi nhúng tay vào nhiều chuyện làm ăn, ngựa giống, gia súc, đất đai... - Ông ta bỏ lửng câu nói như thể có nhiều việc không kể ra hết được.

- Ông đến thành phố Kansas có việc gì?

Jackson Stuart khỏi phải trả lời, vì một ông già vừa đi đến gần họ.

- À, con ở đây hả Ann. Ba tìm con này giờ!

- Ba, con vui mừng vì ba đã đến đây. Con muốn ba gặp một người - Bà kéo tay ông cụ bước tới.

Jackson Stuart chờ bà giới thiệu ông ta với cha bà, bác sĩ Frank Compton. Ông vào khoảng ngoài năm mươi, thấp hơn trung bình một chút hai mái tóc đã điểm sương, và râu cằm ria mép đã lẫn các sợi bạc. Mắt ông cũng màu nâu sẫm như mắt con gái ông, nét mặt ông có vẻ hiền hậu dịu dàng hợp với nghề nghiệp của ông. Tuy vào lúc ấy, ông có vẻ lơ đãng như là trí óc đang bận suy nghĩ đến nhiều chuyện khác hơn là gặp Jackson Stuart, mặc dù Ann đã hàm ý ông ấy là bạn quen lâu của chồng bà, và điều này phù hợp cùng với các kế hoạch của ông ta.

- Hân hạnh được biết ông, ông Stuart, nhưng tôi e rằng ông phải thứ lỗi cho chúng tôi - Ông già nói.

- Có chuyện gì thế, hử ba?

- Rất tiếc, con ạ, nhưng ba e rằng chúng ta phải về. Bà Stanhope đã gọi xe đến đón chúng ta ở cửa.

- Nhưng... chúng ta phải về bây giờ sao? Vở nhạc kịch chưa kết thúc mà! Còn hồi kết cuộc nữa, trong đó có một bản aria rất hay, chúng ta ráng thêm được không? Thêm một giờ có can gì?

- Rất quan trọng với bà Stanhope, bà ấy đến này giờ rồi.

- Con phải ra về bây giờ sao? - Ann trề môi dưới ra.

- Con biết, không nên ở lại một mình, vì không có ai hộ tống. Trừ phi bà Cummings và chồng bà ấy...

Jackson Stuart ngắt lời trước khi ông bác sĩ đề nghị Ann nhập bọn với gia đình Cummings.

- Nếu ông cho phép, tôi rất vinh dự được làm người hộ tống bà Morgan suốt buổi tối còn lại - Ông ta cố làm ra vẻ hiền lành và lễ phép trong khi ông bác sĩ nhìn ông ta dò xét - Thật tình mà nói tôi mong có cơ hội đền đáp sự tiếp đãi tử tế của chồng bà ấy tại nhà mình trong quá khứ.

- Cảm ơn ông đã có nhã ý đề nghị.

Ann nhìn ông, nét mặt rạng rỡ và nói với cha:

- Con bảo đảm với ba, ông Stuart đây là con người đáng hoàng nhất. Nếu có Kell ở đây, anh ấy ắt hẳn cũng đã bảo đảm như vậy.

Ông bác sĩ tốt bụng ngăn ngừa rồi mỉm cười:

- Nếu vậy, tôi từ chối đề nghị của ông thì không phải, ông Stuart. Tôi nhờ ông coi hộ con gái tôi vậy.

- Tôi xin hứa không để cho ông hối tiếc.

- Tôi chắc là không - ông bác sĩ đáp, và quay sang con gái - Con bảo giùm bà Flanagan ba có thể về trễ, nhưng ba hy vọng sẽ về nhà trước sáng mai.

- Dạ.

Trước khi hồi kết cuộc một lúc lâu, hai người ngồi vào ghế trong lô riêng, Jackson Stuart ngồi ở ghế của cha bà trước đó. Tuy Ann giả vờ không để ý, nhưng bà biết họ là cái đình được mọi người chú ý. Cả nhà hát xôn xao bàn tán đằng sau cái quạt được mở ra, về người đàn ông xa lạ đẹp trai đang ngồi bên bà. Bà khoái được người ta chú ý như thế. Đã quá lâu, bà không được như vậy. Lần cuối cùng bà gây nên sự náo động tương tự trong giới bạn bè của bà là khi Kell đeo đuổi tán tỉnh bà, cũng một người lạ, nhưng với mái tóc đỏ hoe... một trùm nuôi gia súc giàu sụ từ vùng đất của người da đỏ đến. Không một cô bạn gái nào của bà nghĩ rằng bà lấy chồng giàu có đến thế, nhất là sau khi bà đã mất Robert Cummings về tay Helen Thurston. Bà đã cho họ thấy họ lầm. Bây giờ với Jackson Stuart ngồi bên cạnh bà, họ sẽ thắc mắc cuộc sống của bà ở trang trại Morgan như thế nào. Bà sẽ không nói sự thật với họ với bất cứ giá nào. Thà bà để cho họ nghĩ rằng, bà thường như cơm bữa, tiếp đãi những người như Jackson Stuart.

Còn về Jackson Stuart, buổi tối này diễn ra tốt đẹp còn hơn ông ta đã sắp đặt. Trong khi ngồi xe ngựa che kín đi về nhà cha bà, Ann hỏi ông còn ở bao lâu tại thành phố này.

- Cái đó còn tùy vào việc có gì giữ tôi ở lại đây lâu hay không - ông ta đáp - Tôi đã có ý nghĩ muốn đi du lịch đến Chicago, hay New York, hoặc là đến một vùng ấm áp hơn, như New Orleans. Còn bà? Bà còn ở lại... bao lâu nữa, ba tuần nữa phải không?

- Ít nhất là ba tuần!

- Nếu vậy thì có lẽ tôi cũng vậy - Ông ta mỉm cười vì thấy bà tươi hẳn nét mặt không dấu diếm.

- Ông bà Throckmorton tổ chức một cuộc tiếp tân chiều mai. Nếu ông không có dự định nào khác, có lẽ ông sẽ thích tham dự.

- Nếu có bà, thì tôi sẽ rất vui thích đến tham dự cuộc tiếp tân ấy.

Chiếc xe chờ, trong khi ông ta đưa bà đi đến tận cửa và cúi xuống hôn bàn tay mang găng của bà. Khi trở lại xe, ông ta thầm khen mình gặp vận hên. Bà không thể nào biết đang trúng kế của ông ta.

- Bây giờ đi đâu, thưa ông? - Người lái xe hỏi từ chỗ ngồi trên cao phía sau xe.

Jackson Stuart ngược lên nhìn bầu trời đêm đen mướt như nhung, đầy sao. Buổi tối còn dài, và ông ta đang gặp hồi vận đỏ. Đã từ lâu, ông ta đã học được một điểm là phải thừa lúc vận đỏ mà phát lên được chừng nào hay chừng ấy.

- Tôi nghe nói ở chỗ bà Chambers có sông xì dách - Ông ta nói một cách tự nhiên, và mỉm cười với người lái xe - Ở góc đường số 4 và đường Wyandotle.

Địa chỉ ấy nằm ngay trung tâm ăn chơi lịch sự của thành phố. Ông ta trèo lên xe, tự hỏi không biết Annie Chambers, bà chủ nhà thổ hạng sang và dành cho khách chọn lọc, có còn nhớ ông ta không.

Trong mười ngày đó, Jackson Stuart thường xuyên đưa Ann đi khắp nơi nào bà muốn, đi mua sắm, đi trượt băng, đi dự dạ tiệc và các buổi dạ vũ cuối năm. Chỉ có hai chỗ ông chưa đưa bà đi, đó là... đi nhà thờ và đi ngủ. Nhưng việc cuối cùng này sớm muộn gì cũng sẽ đến. Mọi sự đều tiến triển đúng như ông đã dự liệu, kể cả đã gọi nhau bằng tên tục, mới bắt đầu được một tuần lễ nay, do yêu cầu của chính bà.

- Tôi chưa bao giờ thấy bà đẹp như tối nay, Ann ạ.

Ông nói khi đang đưa bà quay quanh phòng nhảy, ôm bà sát vào mình, không còn màng giữ khoảng cách phải chăng giữa hai người. Ông cũng để ý bà thường cho ông phớt hờ lên mái tóc và má bà khi họ đang khiêu vũ.

- Còn ông thì chưa bao giờ bảnh trai như hôm nay! - Bây giờ bà công khai tán tỉnh ông, tuy vẫn còn kính đáo.

- Nếu chỉ một mình bà nghĩ vậy, tôi đã mãn nguyện suốt đời! - Ông cố tình làm ra vẻ nghiêm túc, và quan sát bà thở gấp, nép sát vào ông hơn nữa.

Ông không nói gì thêm, chỉ nhìn vào mắt bà và đưa bà bước theo tiếng nhạc cho đến hết bản. Nhạc vừa ngừng, tiếng xì xào nổi lên phá tan sự im lặng. Ông chưa vội đưa bà rời sàn nhảy, mà dừng lại ở mé rìa, đưa mắt nhìn quanh phòng khiêu vũ trang hoàng bằng các cành lá xanh, buộc những dải nơ bằng nhung đỏ.

- Bà nhớ chẳng lời tôi nói với bà tối đó tại trang trại Morgan? Sau khi thấy bà trong khung cảnh này, tôi càng tin chắc hơn bao giờ hết là bà không thích hợp với vùng đất người da đỏ.

Bà định cãi lại, nhưng ông không để cho bà nói. Ông tiếp

- Thật vậy, Ann ạ. Bà là một viên ngọc quý, ở giữa hoang vu và cát bụi ấy chỉ phí một đời. Trái lại, tối nay ở đây, vẻ đầy đặn và tươi sáng của bà đã làm mọi người phải nhìn và ái mộ. Đây là nơi mà bà phải ở luôn, trong khung cảnh này, dưới những cây nến sáng choang và tiếng nhạc vĩ cầm đang thánh thót.

- Tôi ước gì được như vậy. Nhưng trang trại Morgan là nhà của chồng tôi... và của tôi.

- Thế thì sao? Cứ coi đó là nhà của bà, một chỗ để rút về nơi hoang dã. Không có lý do gì để bà sống từng ngày của cuộc đời ở đó. Chồng bà có thể làm như nhiều người khác có thể làm, giao cho một người quản lý thay cho ông. Hoặc hay hơn nữa là giao cho Chris, em trai ông trông coi, trong khi hai ông bà đi du lịch, ở địa vị ông ta, tôi sẽ làm như vậy.

- Giữa ông và tôi có nhiều điểm tương đồng. Jackson. Tôi chỉ ước mong sao cho Kell cũng nghĩ như chúng ta. Nhưng khổ thay, Kell không bao giờ nghĩ đến chuyện rời khỏi trang trại Morgan một giây phút nào. Ông ấy yêu mến nơi đó, có lẽ còn hơn cả yêu mến tôi - Giọng bà xen lẫn một chút đắng cay và bà tránh nhìn ông.

- Ann....

Bà hất đầu ra sau, đôi mắt lộ vẻ thách thức ít thấy:

- Đừng nói về trang trại Morgan nữa, nó ở xa và chán lắm! Hãy nhảy nữa đi, Jackson.

Jackson lại ôm bà vào vòng tay, đưa bà lướt trên sàn nhảy và cười thầm một cách tự mãn. Phải, mọi sự đều tiến triển hoàn hảo.

Gần nửa đêm, họ theo đám đông khách khứa ra về. Tuyết đã rơi lúc nào đó trong buổi tối. Mặt đất đã phủ một lớp tuyết trắng xoá, và tuyết còn rơi nhẹ nhàng trong khi hai người ra xe. Jackson đỡ bà bước vào trong xe, rồi bước lên theo và trải cái áo choàng lông thú trên váy dạ hội của bà.

Trong khi chiếc xe chạy ra khỏi toà dinh thự còn ánh đèn sáng choang, tiếng kêu gọi ới ới của những khách khứa khác nghe loảng đảng trong sự yên tĩnh của một đêm tuyết phủ. Mặc dù bánh xe lăn rào rào trên tuyết và nhạc ngựa reo vang leng keng, bầu không khí vẫn im ắng một cách lạ thường. Ann gần như tin được rằng trong thế gian này chỉ có hai người.

Cuốn mình trong chiếc áo dài dạ hội xa tanh đen, cái khăn choàng đầu, và ống tay viền lông thú cũng màu đen, Ann chồm tới lộ đầu ra cửa sổ xe, hơi thở của bà bốc lên thành khói:

- Coi kìa, Jackson. Những bông tuyết rơi trắng xoá trên màn đêm đen như mực. Ông có bao giờ thấy cảnh nào đẹp như vậy không?

- Tôi biết chỉ có một cảnh cũng đẹp như vậy!

Bà quay lại và thấy ông ta đang ở sát bên bà, ông cũng nhìn ra ngoài cửa sổ phía bà, mặt ông chỉ cách mặt bà có vài li. Bà liền nghe trống ngực đập mạnh và cảm thấy kích thích vì ông đang nhìn vào mặt bà.

- Cái gì vậy? - Bà hỏi, chờ đợi một lời khen ngợi.

- Nước da trắng nõn của bà trên nền đen mượt như nhung của tóc bà - Giọng ông mơn trớn như vuốt ve - Thật là tuyệt hảo!

Sự tuyệt hảo cũng có trong cái mũi thẳng cao quý của ông, trong hai gò má cao, và quai hàm sắc xảo của ông. Bà hân hoan trong lòng vì cái nhìn khao khát lộ liễu của ông. Ông khiến bà có những ý nghĩ không nên có. Bà có chồng. Thế nhưng nhìn vào cái miệng có nét sắc xảo của ông, bà hiểu tại sao trái táo trong vườn địa đàng đã có sức hấp dẫn đến thế.

- Ann!....

Stuart chỉ thốt ra một tiếng, chỉ gọi tên bà thôi. Nhưng đã bao nhiêu lần ông chỉ thốt ra chừng đó mà khiến bà có cảm tưởng như bà là một người phụ nữ quyến rũ nhất trần gian? Những ý nghĩ của bà thật bậy bạ, bậy bạ, bậy bạ. Nhưng, ôi lại là những ý nghĩ thích thú biết bao!

Bà muốn được hôn. Ông thấy rõ trong cách bà trân mình bất động. Dấu hiệu cũng vẫn là thế, dù ở một người đàn bà thượng lưu đoan trang nhất, hay ở một cô gái điếm phấn son lòe loẹt nhất. Tất cả phụ nữ đều là nạn nhân của những dấu hiệu tương tự. Đa số đàn ông trông đợi có sự khác biệt, nhưng Jackson Stuart rành hơn thế.

Môi bà lạnh ngắt dưới môi ông có lẽ vì giá lạnh mùa đông. Trong khi ông cố làm cho nó nóng lên, ông có cảm giác bà còn ngần ngại, và hình như có ý định mơ hồ và không dứt khoát muốn quay mặt đi, nhưng bà vẫn để ông hôn. Không lâu sau, bà hôn trả ông, thân mình uốn cong như một cây liễu mềm dẻo, đôi môi của bà ham muốn và êm ái. Ông thừa thắng xông lên, đưa bà bay bổng lên cao, tiến xa hơn bà muốn cho đến khi bà choáng váng đứt khỏi môi ông, quay mặt qua một bên, và hai bàn tay mang găng của bà níu chặt vào vạt áo trước ngực ông.

- Đừng! - Giọng bà gần như la một tiếng rên - Ông đừng nên thế.... đừng nên thế!

- Tôi biết! - Ông phớt môi lên mái tóc bà.

Bà vội hít vào một hơi thật gấp làm ông khoái trá, như vừa uống thứ rượu uých-ki ngon nhất.

- Tôi cũng tự bảo mình như vậy nhiều ngày nay, nhưng cảm nghĩ của tôi vẫn không vì thế mà thay đổi - Ông vẫn tiếp tục hôn nhẹ nhàng lên mặt bà, thủ thủ bên tai bà làm cho da thịt bà rờn rợn và khao khát. - Ann, bà nên biết, chắc bà cũng đã đoán ra, tôi đến thành phố Kansas này chỉ vì bà ở đây. Tôi đã muốn gặp lại bà, trò chuyện với bà dù chỉ trong chốc lát. Tôi đã không dám tin là may mắn đến vậy khi bà nói chồng bà ở xa. Nhưng có phải là vận hên không, Ann?

- Tôi không biết - bà thì thầm.

- Tôi cũng vậy. Tôi chỉ biết là tôi phải lòng bà.

- Đứng!

Ông làm ngơ trước sự phản kháng yếu ớt của bà, quàng chặt hai tay không cho bà thoát ra.

- Sự thật là vậy. Tôi yêu vẻ ngoài xinh đẹp và nụ cười rạng rỡ của bà. Tôi yêu mùi thơm ngào ngạt của làn da và mùi nước hoa phẳng phất ở mái tóc của bà, và tiếng tim bà đập sát bên tim tôi. Tôi yêu cảm giác vuốt ve thân hình bà và vâng, cảm giác thưởng thức da thịt bà. Ann ơi, em yêu của anh ơi! - Giọng của ông khỏ sở, đau đớn đến nỗi làm bà rung động đến cùng cực.

Mấy ngày sau ông thường tán tỉnh bà và nói nhiều lời táo bạo, nhưng bà không hề mơ ước đã gây ra một tình yêu sâu đậm đến như thế. Bà cảm thấy ngây ngất và phấn khởi, như khi được hôn vừa rồi. Bà quay mặt lại để môi ông tìm lại môi bà, và bây giờ giang tay đón tiếp những ý nghĩ cấm kỵ nhưng thú vị kia.

Miệng ông áp lên đôi môi bà, không còn dịu dàng thuyết phục hăng say như lần trước, mà ham hố, ngấu nghiến, cho đến khi bà cảm thấy hoàn toàn bị thu hút. Những cái cảm giác mới mẻ tuyệt diệu làm sao, nó ra ngoài kinh nghiệm của bà quá xa, khiến bà không còn hơi để thở và không còn suy nghĩ gì nữa, tim đập mạnh đến nỗi bà muốn xỉu.

Khi môi ông rời khỏi môi bà, bà gục vào ông, đầu tựa lên vai ông, người mềm ra như bún và ý thức rằng, xưa nay bà chưa hề có cảm giác như vậy với Kell, chồng bà, chưa bao giờ. Jackson vẫn ôm quàng bà thật chặt, rồi hai tay ông lại vuốt ve hai vai và mông lưng của bà. Hai bàn tay của ông mềm mại mượt mà chứ không chai ráp và thô cứng như tay của Kell, chồng bà.

- Tôi phải làm gì, Ann? Tôi không chịu nổi ý nghĩ để bà trở về trang trại Morgan. Tôi biết bà khỏ sở và cô đơn đến chừng nào ở đây. Thế nhưng làm sao tôi có thể yêu cầu bà bỏ đi với tôi khi tôi không có gì cả để dâng hiến cho bà? - Jackson rên lên một tiếng đầy tuyệt vọng - Càng nghĩ lại, đã nhiều lần tôi từng có trong tay cả một tài sản to lớn do được bạc, tôi càng nguyên rửa tôi đã không nghĩ đến có ngày tôi sẽ gặp một người đầy quyến rũ như bà. Tiền của tôi còn có hiện giờ chỉ đủ để tôi tiêu xài, nhưng không đủ để mua sắm thật nhiều những áo dài đẹp, nữ trang quý, và đồ lông thú sang trọng mà bà xứng đáng được nó, hay đưa bà đi chơi tất cả những nơi đẹp đẽ mà bà đáng được đi. Tôi sẵn sàng bỏ ra bất cứ thứ gì để có được sự giàu có của chồng bà, bất cứ gì trừ trái tim của tôi, nhưng nó đã nằm trong tay bà. Ann, Ann ơi! - Stuart thì thào tên bà với giọng khản đặc và khản khoản trong khi áp hai bàn tay vào hai bên má bà, nâng mặt bà lên đắm đuối ngắm nhìn. Mặt bà mơ màng, đôi môi hé mở, hai mắt lơ đãng. Ông đã chinh phục được bà.

- Tôi mong... - Bà e ngại không nói tiếp, không dám thú nhận mình đã chọn sai khi lấy Kell. Ông ta yêu bà, theo cách của ông ta, ông ta đã nói tốt với bà. Bà thật là ích kỷ nếu thêm muốn cuộc sống như Jackson vừa mô tả, và bà có tội vì đã thích thú được ông ta hôn, nhưng ôi chao, thích thật! Bà đã ưa thích điều đó.

- Tôi cũng ước mong được vậy, người yêu của tôi ạ! - Jackson Stuart nói - Nhưng tôi không thể đòi hỏi bà bỏ chồng khi tôi chỉ có thể dâng hiến quá ít cho bà. Nhưng... nếu tôi phải tìm ra một cách.... bà hãy nói với tôi rằng, tôi có cơ để hy vọng.

- Có, có chứ! - Bà không thể chối cãi.

Bà lại bị lôi cuốn vào những nụ hôn nồng cháy làm bà nóng bừng và thêm khát. Chiếc xe đã ngừng lại quá lâu trước nhà cha bà. Một lần nữa, họ lại hôn nhau trong bóng tối chiếc xe, rồi Jackson đưa bà tới tận cửa và chào từ giã một cách đàng hoàng.

Bà ngã vào Jackson, không muốn cho ông ta đi, nhưng ông mỉm cười và hứa:

- Hẹn ngày mai.

- Vâng ngày mai - Bà lăm bằm và nhìn theo ông bước đi trong làn mưa bông tuyết đang rơi quay cuồng. Ngay giây phút đó, bà tin chắc không có một cảm nghĩ nào mãnh liệt bằng sự đau nhói êm ái của tình yêu.

Hai ngày kế đó là những ngày đẹp nhất của Ann, những nét nhìn kín đáo, những tiếng yêu thương thì thầm, và những nụ hôn lén lút, mà lúc nào cũng sợ bị bắt gặp. Nhưng điều ấy chỉ làm cho những việc đó vui thích hơn. Thật sự là một thế giới thần tiên của hai người.

Nhưng sáng ngày thứ ba, bùa mê bỗng hết hiệu lực, bị dập tan và lòng bà cũng tan nát thành từng mảnh. Thất vọng nào nề, bà hấp tấp đi dọc hành lang khách sạn, tìm số phòng, và không ngớt ngoái cổ lại nhìn xem có ai thấy bà không, hay tệ hơn là nhận ra bà, dầu bà đã đội nón có mạng che mặt. Tới cánh cửa mang số 22, bà dừng lại, nhìn dọc hành lang một lần nữa, rồi nhẹ gõ cửa.

- Chờ cho một chút - Có tiếng trả lời ngay, bằng giọng nói không thể làm được của Jackson.

Bà lo ngại chờ bên ngoài cửa, những giây phút trải qua thật chậm trước khi có tiếng chân bước ra. Bà tựa cả thân mình vào cánh cửa khi nó mở ra. Thấy bà, Jackson đang mặc vào cái áo sơ-mi trắng vội ngừng tay:

- Ann!

Ông có vẻ lạ lùng khi thấy bà, cũng như bà lạ lùng thấy ông gần như ở trần. Bà nhìn sững bộ ngực trần của ông, rồi vội quay mặt đi, mặt nóng bừng và bối rối.

- Tôi.. đáng lẽ tôi không nên đến đây.

Bà làm như định bỏ đi, nhưng ông đã chặn bà lại, bằng cách nắm giữ cánh tay bà.

- Dừng đi. Vào trong kéo có ai tới thấy.

Bà không cưỡng lại khi ông kéo bà vào trong phòng và đóng cửa lại. Hai vạt áo trước của ông khép lại, che mất bộ ngực trần, nhưng bà vẫn nhìn xuống, tim đập loạn lên.

Ông nắm hai khuỷu tay bà hôn dưới hai ống tay áo nhưng. Ông nói:

- Ann, (bà đang run). Có chuyện gì vậy? Có chuyện gì không ổn chăng?

- Tôi... tôi không biết phải làm sao - Bà ngần ngừ rồi rút từ ống che tay ra một tờ giấy - Chồng tôi mới gửi cái này đến sáng nay.

Ông buông bà ra để cầm bức điện tín, lặng người đi. Bà không chờ ông đọc xong.

- Ông ấy đến bằng chuyến xe lửa chiều - Về tuyệt vọng bà cố giữ mãi giờ đây mới lộ hẳn ra - Tôi phải cho ông hay. Tôi không thể để ông đến đón tôi đi dự buổi tiếp tân của ông bà Willets và gặp Kell ở đây. Tôi phải đi gặp ông. Tôi phải....

- Tôi biết...

Bà ngược lên dán mắt vào ông:

- Tôi sẽ không còn gặp được ông nữa, Stuart.

Ông mỉm cười ung dung, không tin được là bà đang thật sự ở phòng ông tại khách sạn. Tuy rằng ông không có lý do gì để nghi ngờ vận hên của mình, sau khi ông đã ăn to ở canh bạc tối hôm qua.

- Chuyến xe lửa ông ấy đến đây mấy giờ?

- Hai giờ mười phút chiều nay.

- Vậy là chúng ta còn những ba tiếng đồng hồ - Ông quăng bức điện tín xuống sàn, rồi vén mạng che mặt bà lên - Chúng ta không nên phí thời giờ để nói, Ann ạ.

Cái nón của bà đi theo bức điện tín, và sau đó là cái ống che tay và cái áo choàng dài bằng nhung. Cởi luôn cái áo bằng lụa của bà cũng là chuyện dễ, trong khi môi ông dán lên môi bà để chặn đứng sự bắt đầu phản đối của bà.

Bà ngậy ngất bởi những chiếc hôn nồng cháy của ông, chân tay bà bủn rủn, phải níu lấy ông để đứng vững.

Chưa hề có ai khác giúp bà cởi áo quần, ngoại trừ người hầu gái của bà. Thậm chí Kell cũng chưa bao giờ dám sờ sảng như vậy. Ở trường trung học, bà đã được giáo huấn rằng, một người phụ nữ quý phái không để lộ thân mình trước người đàn ông, dù đó là chồng mình. Vì vậy, trong lúc động phòng, họ vẫn mặc những chiếc áo ngủ to xù với hai ống tay dài và cổ cao, dù đôi khi chúng thật là vướng víu bất tiện. Nhưng với Jackson bà không có cả những thứ đó. Ý nghĩ ấy làm bà nóng bừng, vì biết chỉ để cho đàn ông thấy mình mặc đồ lót thôi cũng đã là đáng thấy xấu hổ rồi. Tệ hơn nữa, sự nóng bừng bà cảm thấy không do bối rối mà ra. Bà là người đàn bà dám dấn đến mực nào, vì bà muốn để cho ông thấy thân thể mình hầu kích thích ông nhiều hơn. Nhưng đích xác bà muốn vậy. Không sai chút nào.

Bà không còn giữ gìn gì nữa. Không ngăn cản được bà buông thả hoàn toàn. Sau đó, Ann nằm sải ra trên giường, một tấm trải giường vắt ngang hông, bà có cảm giác rã rời, trống rỗng nhưng vô cùng hân hoan. Những kinh nghiệm vừa rồi làm cho bà sững sờ. Bà quay sang ông hỏi:

- Bây giờ anh đã lấy em, anh tự hào phải không?
- Còn em thấy thế nào?
- Tuyệt diệu. Em không ngờ có thể sung sướng đến như vậy!
- Chỉ cần có một người đàn ông chỉ cho em thôi.

Bà thở dài đồng ý. Thừa nhận chồng bà chắc chắn chưa bao giờ chỉ cho bà. Bản tính Kell ít phô trương, ông luôn luôn che giấu cảm xúc vì dè dặt, như sau một bức tường. Bà hồi tưởng những lúc nằm với ông, ông chỉ hôn và vuốt ve bà một cách tự chế. Không có lấy một lần nào ông làm cho bà mất cả tự chủ, như Jackson Stuart đã làm. Thật ra, bà luôn luôn có cảm tưởng Kell không hề trông đợi bà ưa thích bất cứ phần nào trong việc ấy và ông chỉ muốn chóng xong vì nể bà mà thôi.

Nhưng phải chăng do lỗi của bà? Bà tự hỏi, vì nhớ lại đêm động phòng bà đã sợ trần cứa cả người như thế nào. Tối đó Kell đã hôn Ann như mưa một cách hăm hở và táo bạo; nhưng bà đã nằm cứng đờ và hoàn toàn không đáp ứng. Bà có quá nhiều bạn đã có chồng, họ đã nói bóng gió đến việc ấy thật là khủng khiếp đến với họ. Thậm chí cha bà đã căn dặn bà làm đầy đủ bổn phận làm vợ khi chồng đòi hỏi, hàm ý rằng việc thi hành nghĩa vụ vợ chồng là điều người vợ phải chịu đựng. Và lần đầu tiên đó bà đã bị đau, đau kinh khủng. Sau đó, bà đã khóc tới khóc lui hoài, Kell dỗ mãi cũng không được; bà dấm ra ghét thậm chí cả sự vuốt ve của bàn tay ông, nói gì đến chuyện cho ông ôm vào lòng.

Có lẽ không có gì đáng ngạc nhiên khi chồng bà trở nên ít nồng nhiệt hơn những lúc làm tình. Chính bà đã muốn thế. Bà không muốn nghĩ đến Kell nữa. Nhưng bà không tránh được. Chiều nay ông về.

Bà bỗng bị dẫn vật vì nhiều mối nghi ngờ:

- Jackson, em có còn gặp lại anh không?
- Bộ em tưởng anh có thể xa em sao?
- Em không biết nữa. Em không dám chắc chắn. Nhưng bằng cách nào? Với Kell có mặt ở đây...
- Ở đây thì không. Ở thành phố Kansas thì không được. Khi chồng em về chiều nay, anh muốn em bảo ông ta là em chán ở thành phố này, rằng em nhớ sự yên tĩnh của trang trại Morgan, rằng em nôn nóng muốn trở về nhà.
- Ông ta không bao giờ tin lời em.
- Ông ấy sẽ tin. Ông sẽ tin vì đó chính là điều ông ta muốn.
- Làm sao anh có thể khuyên em trở về đó khi anh biết rõ em ghét việc đó đến chừng nào?

Jackson mỉm cười vì thấy ánh mắt oán giận của bà. Bà đã không hề đề nghị bỏ chồng theo ông. Nếu ý nghĩ đó có hiện ra trong trí bà, thì Jackson tin chắc bà cũng gạt bỏ ngay. Lòng kiêu hãnh của bà không cho phép bà làm vậy. Bà là con gái của một bác sĩ đã lấy được người chồng giàu có hơn gia đình bà. Dù có khổ sở đến mấy, Ann Morgan cũng không sẵn sàng từ bỏ của cải và địa vị mới được hưởng, để theo tiếng gọi của tình yêu, nhất là sau khi ông vừa cho bà biết ông không có gì khác để cống hiến cho bà. Ann Morgan cũng chỉ là kẻ tham lam như ông, nhưng một cách khác.

- Anh muốn em trở về nhà, em cứng, bởi vì đó là nơi an toàn nhất để chúng mình gặp nhau.
- An toàn nhất? Cách nào? Nếu anh bắt đầu lui tới nhà em...
- Không, không tới nhà. Chúng mình sẽ gặp nhau ở Tulsa. Mỗi tháng em ra phố hai lần để lấy thư từ và mua sắm phải không?
- Phải.
- Và mỗi khi em xuống phố, có phải em thường mượn tạm một phòng khách sạn để có nơi nghỉ và sửa lại trang điểm, có phải không?
- Phải.
- Vậy thì, chúng mình sẽ gặp nhau trong phòng của em, ở đó sẽ không có ai khác ngoài hai ta.
- Nhưng nếu... người ta khám phá ra thì sao?
- Không đâu. Người tiếp khách ở khách sạn là bạn của anh. Và em cứng, em đừng lo. Chúng mình không phải gặp nhau lên lút lâu lắm đâu, chỉ một thời gian ngắn cho đến khi anh tìm ra được một cách để chúng mình sống cuộc đời như ý muốn của chúng mình. Ông nói sát bên miệng bà, và kết thúc bằng một nụ hôn thật dài, thật ngây ngất. Ông đã biết chắc phải làm cách nào, nhưng vì chưa tin chắc ở bà, ông chưa thể thực hiện những bước cuối cùng.

Ann ra ga xe lửa đón Kell chiều hôm đó. Đúng như Jackson Stuart dự đoán, bà không mấy khó khăn thuyết phục chồng là bà nhớ nhà. Ba ngày sau, toàn gia đình Morgan lên xe lửa trở về trang trại.

Mười ngày sau bà xuống phố thuê phòng ở khách sạn Tulsa như thường lệ. Vừa vào phòng, bà đã nghe tiếng gõ cửa khe khẽ. Tim đập mạnh, bà mở cửa ra. Một phút sau, cửa đã khoá bà nằm trong tay Jackson.

18. Chương 18

Ngày 27 tháng 3 năm 1894

"Tôi e rằng Chris đã biết chuyện của chúng tôi. Lẽ ra tôi không nên xuống phố vì mới xuống tuần trước, nhưng phải chờ thêm bảy ngày để gặp lại Jackson thì lâu quá, nên tôi phải đi. Ít khi chúng tôi ở bên nhau hơn một giờ, nhưng nhờ có những giờ vụng trộm ấy tôi mới sống nổi mấy tháng gần đây. Tôi đã trở thành người đàn bà lẳng lơ quá đỗi, nhưng tôi không cảm thấy xấu hổ, chỉ cảm thấy tội lỗi vì đã lừa dối Kell. Và giờ đây còn phải sợ Chris nói lại với Kell nỗi nghi ngờ của chú ấy. Tôi biết chú đã nghi. Chú nhìn tôi với ánh mắt lạ lùng quá đỗi khi tôi mở cửa cho chú vào. Và chú ấy nghi là phải, vì quần áo và đầu tóc của tôi hoàn toàn xốc xếch vì mặc vội vào, và cảm tôi bị râu của Jackson chích vào đồ au. Lần tới tôi phải bảo anh cạo râu ngay trước khi gặp tôi mới được. Lần tới. Tôi cầu xin còn có lần tới, rằng tất cả những điều tôi lo sợ chỉ có trong tưởng tượng, và sự im lặng lạ kỳ của Chris trên đường về nhà không có nghĩa gì cả. Thế nhưng, tôi chắc rằng vì Jackson vừa ra về thì Chris đến liền, ắt hẳn Chris đã gặp Jackson ở hành lang. Chú ấy có hay anh ta rời phòng tôi không?

Chú không nói gì với tôi cả. Thậm chí không có ý kiến gì về sự ăn mặc xốc xếch của tôi. Dĩ nhiên tôi đã rào đón trước bằng cách nói rằng, chuyến đi xuống phố nhiều thì giờ đã làm tôi mệt nên tôi đã nằm nghỉ một lúc. Không chắc chú ấy đã tin chuyện đó.

Dù chú tin hay nghi, tôi biết chú chưa có dịp nói lại với Kell, và Chris không ăn chung với chúng tôi tối nay. Sau khi đưa tôi về trại an toàn, Chris rời nhà gần như ngay lập tức, chú bảo chú sang thăm một người láng giềng. Kell có vẻ biết, và có lẽ chú sang đấy thật.

Buổi tối nay thật dài và tôi khó chịu đựng nổi. Như thường lệ, Kell đóng cửa ngồi một mình trong thư viện có mấy cuốn sổ kế toán quý báu của anh sau khi vừa ăn xong, để tôi ở lại một mình với những ý nghĩ của tôi.

Tôi ngồi ở cửa sổ phòng ngủ và nhìn ra ngoài trời trăng đang lên và sao vừa mọc. Jackson chắc cũng đang thấy cảnh trăng sao này ở đâu đó. Không biết anh có nghĩ đến tôi như tôi đang nghĩ tới anh không?

Sao lạ vậy kìa! Tôi thấy một người đang cưỡi ngựa tới gần nhà qua các cây cối sau nhà. Ai đến thăm trễ như vậy kìa? Và tại sao họ không cho ngựa chạy lên con đường mòn dẫn tới nhà? Không thể là Chris. Chú ấy cưỡi con ngựa của chú, không phải con ngựa ô này, lông màu đen như...”

Câu cuối ngừng ngang. Tò mò, Flame lật qua trang sau, nhưng trang ấy để giấy trắng, cũng như các trang còn lại của cuốn nhật ký. Nàng ngẩng lên và thấy Ben Canon đang nhìn nàng với vẻ chú ý và suy tư. Ánh mắt sáng quắc của ông như thể đang cố đo lường phản ứng của nàng, cố đoán xem sự tò mò của nàng đến mức nào. Nàng cảm thấy bức tức vì đã bị họ dẫn dắt đến chỗ phải quan tâm. Nhưng cái đó bây giờ không còn quan hệ nữa. Nàng phải biết phần cuối câu chuyện.

Thế nhưng nàng không muốn cho ông ta tự mãn vì biết rằng nàng bị móc cứng vào lưỡi câu. Giả vờ điềm nhiên, Flame gấp cuốn nhật ký lại và đặt nó lên bàn cạnh đĩa xăng-uých nguội.

Flame tránh nói ra điều hiển nhiên, vì biết Ben Canon biết rõ cuốn nhật ký của Ann Morgan chấm dứt ở đâu.

- Tôi chắc người cưỡi ngựa bà ta thấy là Jackson Stuart.

- Đúng vậy! - Ben Canon đáp.

Ông ta cất cặp mắt kính đang đeo vào túi rồi đưa cuốn sách dày đang mở ra ở tay cho nàng xem.

- Chuyện gì xảy ra sau đó? - Nàng nhìn cuốn sách có những trang giấy vàng khè, biết chắc không phải là một cuốn nhật ký khác, nhưng không đoán được là cuốn gì.

- Tôi thiết tưởng bà có thể biết câu trả lời cho câu hỏi ấy bằng cách tốt hơn là đọc cuốn ghi chép lại lời làm chứng trong phiên tòa xử của ông cố của bà.

- Phiên tòa xử gì? Xử ai? - Nàng cau mày cầm lấy cuốn sách.

- Phiên tòa xử về vụ Jackson Stuart mưu sát Kell Morgan.

Khi nghe ông nói, Flame cảm thấy xao xuyến trong lòng, nàng đưa mắt liếc nhanh về bức chân dung trên lò sưởi. Có lẽ nàng nên trông chờ một chuyện như thế xảy đến, nhưng nàng đã không nghĩ tới. Ben Canon đã nói là mưu sát. Có nghĩa là Stuart đã thất bại. Chuyện đó đã xảy ra như một âm mưu cố sát nhắm vào Kell Morgan, hay là một sự ngẫu nhiên xảy ra? Qua cuốn nhật ký, Flame giả thiết rằng Ann đã nhận ra người tình và lên ra gặp ông ta. Nhìn nét mặt kiêu hãnh của người trong tranh, nàng dễ dàng tưởng tượng ra sự giận dữ, sự cảm thấy nhục nhã của ông nếu ông bắt gặp người vợ yêu trong tay người đàn ông khác. Vì danh dự, có lẽ ông đã thách đấu súng. Có phải chuyện đã xảy ra như thế không?

Câu trả lời nằm trong tờ biên bản phiên tòa nàng đang cầm trong tay. Nàng gắng gượng rời mắt khỏi bức tranh và cúi xuống xem văn kiện cũ gần một trăm năm ở tay nàng.

”- Hỏi: Xin ông cho biết tên để ghi vào biên bản.

- Đáp: Christopher Morgan.

- Hỏi: Ông là em trai nạn nhân bị mưu sát, đúng không, ông Morgan?

- Đáp: Dạ phải.

- Hỏi: Xin ông cho Tòa biết ông ở đâu trong buổi tối ngày 27 tháng 3 năm nay?

- Đáp: Đầu buổi tối, tôi ở tại một trại chăn nuôi gia súc lảng giềng, của ông Bitterman. Tôi trở về trang trại Morgan vào lúc đã khuya. Có lẽ vào khoảng mười đến mười một giờ đêm.

- Hỏi: Ông vui lòng tả lại cho Toà biết chuyện gì đã xảy ra khi ông về đến trang trại Morgan? Và tôi xin nhắc ông, ông đã tuyên thệ khai đúng sự thật.

- Đáp: Vâng, thưa ngài. Như tôi đã nói, lúc đó vào khoảng từ mười đến mười một giờ khuya. Tôi đã xuống ngựa và dắt ngựa vào tàu. Tôi đang đi về nhà. Tôi để ý thấy đèn còn thấp sáng trong thư viện. Tôi nhận thức Kell, anh tôi, chưa đi ngủ, còn làm sổ sách kế toán. Tôi đi từ phía sau nhà vào, xuyên qua cây cối ở đây. Phòng thư viện nằm ở phía sau nhà. Tôi có ý nghĩ định vào gặp anh tôi vì cả ngày tôi chưa nói chuyện với anh.

Tôi còn cách nhà khoảng chừng năm chục thước thì thấy có người đang rảo tới rảo lui bên ngoài. Hôm đó gần đến ngày phát lương, nên tôi biết chúng tôi có nhiều tiền mặt hơn ngày thường. Tôi định báo động, nhưng tôi sợ có ai đã lọt vào trong và đang chia súng vào Kell, nên tôi rón rén đi tới gần hơn.”

Súng cầm tay, Chris tiến lên qua các thân cây sồi, vì có một bóng trắng lướt qua khu đất về phía bóng đèn một người đàn ông. Đó là Ann, quàng một khăn sẫm bên trên cái áo ngủ. Anh ta cảm thấy rụng rời. Anh không còn ý chí tranh đấu mà buông thông súng xuống dựa ngựa vào thân cây.

Anh từng tự nhủ cả trăm lần rằng anh đã nghi oan cho Ann về chuyện xảy ra buổi chiều hôm ấy, rằng Ann là người tốt quá và cao quý quá, không thể nào dính líu vào một vụ đàn dúi vụng trộm. Ngày hôm đó, bà đã nôn nóng muốn xuống phố. Bà bảo phải đi sắm cho Ben Canon được một ít đăng ten. Rồi khi họ đi đến phố, bà không đi tới tiệm bán hàng, mà đi thẳng tới khách sạn “để sửa lại trang điểm”. Một giờ sau không thấy bà trở ra, anh đã vào xem chuyện gì đã ngăn trở bà không xuất hiện. Anh muốn về sớm và còn phải sang thăm gia đình Bitterman.

Anh đã không ngạc nhiên khi thấy Stuart xì dách ở hành lang. Con người cờ bạc này đã quanh quẩn ở Tulsa suốt mùa đông. Khi họ đi ngang qua nhau, Chris đã ngửi thấy một mùi nước hoa ngào ngạt và đã mỉm cười một mình, vì đoán rằng Stuart vừa thưởng thức một hay hai giờ bên một người đàn bà.

Khi Ann mở cửa phòng cho anh, anh đã ngửi thấy chính mùi nước hoa ấy ở người bà. Và bề ngoài của bà xốc xếch đúng hệt như một người đàn bà vừa nằm trong tay một người đàn ông. Bà bảo bà đang ngủ, nhưng hai mắt bà sáng trưng, mặt bà tươi rói với vẻ mặt của một người đàn bà vừa hoàn toàn thoả mãn về tình dục. Và anh cũng đã thấy hàm râu một người đàn ông có thể chích vào lớp da mịn màng của một người đàn bà như thế nào.

Trước đó, anh đã không muốn tin, mà còn đấu tranh chống lại. Nhưng kia kìa, bà đang chạy đến vòng tay của Stuart. Đâu đó trong khóm cây có tiếng ngựa hí báo động và tiếng chân ngựa dẫm xào xạc lên lớp lá rụng của năm trước.

Chris nhìn về hướng nhà, và về hướng có ánh đèn chiếu sáng các tấm kính ở cửa sổ phòng thư viện. Kell đang ở trong đó. Làm sao nói được chuyện của vợ anh cho anh biết? Mà làm sao giấu anh ấy được? Ruột gan Chris lộn tung phèo, cơn phẫn nộ xông lên tận cổ. Ước chi anh không biết chuyện ấy. Ước chi anh không đến căn phòng khách sạn ấy. Ước chi có cách gì để anh khỏi phải nói cho Kell biết chuyện này.

Jackson Stuart nghe tiếng người di chuyển một giây trước khi con ngựa giống của ông hí lên báo động. Ông ngồi xổm xuống quay phắt lại để đối đầu, súng đã quay sang chĩa vào, rồi chửi thề vì thấy Ann chạy băng qua bãi cỏ đến với ông. Trong vòng một phút nữa, có lẽ ông đã tìm được góc cạnh tốt nhất để biến bà thành quả phụ, một quả phụ rất giàu.

Ông hạ mũi súng xuống nhưng chưa cho vào bao, ôm choàng lấy bà vừa lao vào mình ông.

- Anh yêu, em không tin được anh tới đây! - Bà thì thầm và hôn ông tới tấp vào gáy, vào quai hàm trong khi ông diu bà lúi sâu vào chỗ tối, mắt vẫn theo dõi không ngừng căn phòng thư viện.

- Sao anh dám liều lĩnh như vậy? Nhưng em vui mừng vì anh đã đến. Em cần gặp anh. Em đang lo quá! - Ann nói.

Nhưng Jackson Stuart không muốn nghe, cầu mong bà ngậm thỉnh để ông nghĩ ra cách cứu vãn tình hình này. Thế nhưng ông không ngớt nghĩ từ khi ông bị thua luôn bốn ván hôm qua, trong khi bài ông có tới hai

con tây, ông đã có ý nghĩ vận hên của ông đang đổi chiều. Ông chắc chắn đã thua ván bài thứ năm, nếu không tráo vào một con xì. Nhưng suýt nữa thì bị bắt tại trận đang làm trò gian lận ấy. Ông đã bỏ sòng bài ra về, vì không muốn làm giàu khi thời vận mình đang đi xuống.

Đáng lẽ ông đã hạ thủ Kell sớm hơn, nhưng ông đã muốn chờ cho chắc chắn vào lúc họ đang có tiền phát lương ở trong nhà. Ông đã có thể phục kích và bắn chết Kell Morgan cả chục lần, nhưng ông muốn trá hình vụ này thành một vụ cướp tiền. Như thế, sau này khi ông cưới người quả phụ của Kell thì không ai nghi ngờ.

Theo Ann cho biết, số tiền ấy đang có trong phòng thư viện, cất trong ngăn kéo dưới cùng của bàn giấy gỗ gụ của Kell. Và Kell Morgan cũng đang ở đấy. Mẹ kiếp, đã gần kề kết quả, ông không có thể bỏ ngang. Ngày mai, ông không còn cách nào chờ đến ngày mai, vì bây giờ Ann đã trông thấy ông. Quỉ bắt bà ta đi!

Ông bỗng trăn mình, vì thấy có bóng người di động trong phòng thư viện. Rồi Morgan hiện ra ở cửa, thân hình cao to của ông ta choáng gần hết cửa. Ông ta mở một cánh cửa và bước ra ngoài. Nghe tiếng sột soạt của đôi giày ông trên nền gạch, Ann ngoái cổ lại, kêu lên một tiếng khê để báo động và nép sát vào Jackson.

Trong giây lát, Jackson nhìn trừng trừng vào Morgan đang trở thành một mục tiêu tuyệt hảo, nổi bật lên trên ánh sáng từ sau rọi tới. Ông nhận ra vận hên của mình vẫn còn, và nâng súng lên, bẻ cò ra sau.

Khi Chris thấy Kell bước ra ngoài, mắt anh liếc vội về phía cặp nhân tình đang ôm nhau. Bóng tối có dày đặc đến đâu cũng không dấu được chiếc áo ngủ màu trắng của Ann. Lo sợ hết hồn, anh biết thế nào Kell cũng sẽ để ý thấy. Rồi anh chợt thấy ánh trắng loé lên phản chiếu nơi nòng một khẩu súng. Anh sợ điếng người. Kell không có súng, ông ta luôn luôn tháo dây nịt đeo súng ra ngay phút đầu tiên trở về nhà.

- Phải chú đó không, Chris? - Kell gọi lớn, và hỏi tiếp - Ann à?

Tiếng của người anh đã thúc đẩy Chris hành động. Anh ta đưa súng lên và hét to:

- Coi chừng, Kell! Nó có súng!

Vừa đúng lúc tiếng hét ấy xé tan sự yên tĩnh của đêm tối, Jackson Stuart bóp cò, và tiếng nổ át hết mọi tiếng khác. Ann kêu lên, nhưng Chris không để ý, chỉ nhìn theo đủ thấy Kell Morgan ngã gục, lặn vào bóng tối sát mặt đất. Rồi Jackson quay qua phía giọng nói phát ra từ trong bóng tối, máu chạy rần rần và nóng ran trong huyết quản, mọi cử động của ông điềm tĩnh một cách lạnh lùng. Người em trai của Morgan từ một thân cây bước ra dưới ánh trăng sáng vằng vặc, súng đưa lên ngang tầm, tìm một đường bắn không bị trở ngại. Hân hoan tột độ vì nghĩ rằng có thể hạ thủ cả hai anh em nhà Morgan. Jackson đẩy Ann ra, không muốn bà bị trúng đạn, và đồng thời bắn luôn một lúc hai phát.

Jackson bẻ cò lui để bắn phát thứ ba thì thấy tia lửa loé lên ở mũi súng của Chris. Ông nghe tiếng nổ theo viên đạn đã cắm vào vai phải của ông, sức mạnh của nó đẩy ông xoay qua một bên làm cho đường đạn của ông bắn đi lạc đích rất xa. Ông không thấy đau, chỉ có cảm giác nóng bỏng. Ông cố xoay người lại để đưa súng nhắm vào Morgan em lần nữa, nhưng Ann từ bóng tối chạy ra miệng không ngớt kêu tên ông và lao vào ôm chầm lấy ông giữa tiếng súng nổ và tiếng người la báo động. Mất thăng bằng, Jackson không đứng vững được dưới sức nặng của bà dồn lên mình ông, và cả hai té xuống đất, khẩu súng vượt khỏi tay ông văng ra xa. Chử thể rùm lên Jackson cố đẩy Ann ra khỏi mình và mò mẫm tìm khẩu súng, vai nhói lên vì đau.

Một chiếc giày bốt dậm mạnh lên cổ tay Jackson, kèm chặt nó xuống đất, Jackson Stuart nhìn lên, ngay hòng một khẩu súng. Năm sáu người chặn bò mặc áo nửa chừng đang đứng vây quanh Jackson, kẻ thì chưa mang xong dây đeo quần, kẻ thì đeo dây nịt súng bên ngoài tấm chăn đỏ trùm quanh mình. Jackson để rơi đầu xuống mặt đất cứng. Âm mưu giành chiếm trang trại Morgan của ông đã đến hồi kết thúc. Ông đã thất bại.

Choáng váng và sững sờ, Chris bước tới bên họ và nhìn trừng trừng vào vết sầm và ướm đang lan ra to từ từ quanh một lỗ thủng ở lưng áo ngủ của Ann. Anh nhìn vào khẩu súng ở tay. Viên đạn làm ra lỗ thủng ấy là do khẩu súng này bắn ra. Ghê tởm, Chris buông súng rơi xuống đất và ngồi xồm xuống bên mình người chị dâu. Bà ta nằm bất động và bẹp dúm như một con búp bê bằng vải vắt ngang trên mình người đàn ông mà bà đã cố cứu sống.

- Ann! - Chris thử sờ lên người bà - Em không định như vậy! Em không thấy chị. Tại sao? Tại sao?

- Hẳn ta đã làm gì? Dừng bà ta làm lá chắn?

Có tiếng ai đó hỏi, nhưng Chris không đáp, để cho họ nghĩ sao cũng được, và hy vọng sự im lặng của anh sẽ bảo vệ Kell khỏi bị mất danh dự vì hành động của vợ. Anh bắt đầu đưa tay vực bà lên một cách dịu dàng trêu mến, không muốn làm bà đau đớn, không biết rằng bà chẳng còn đau đớn gì nữa.

- Dừng động vào bà!

Giọng nói khản đặc khiến Chris gần như không nhận ra người nói là Kell. Khi anh ngẩng lên thì thấy người anh cao lớn, cánh tay trái thông xuống bên hông, máu nhỏ giọt từ các đầu ngón tay xuống đất.

- Ông chủ, ông chủ bị thương! - Có ai đó kêu lên.

Nhưng không ai dám bước tới gần ông, vì sự đau buồn làm mặt ông trắng bệch và đánh cứng như đá. Chris lùi lại, miệng và cổ họng co giập như muốn tìm cho ra chữ để nói với người anh tất cả sự hối tiếc của mình, nhưng không nói ra được tiếng nào và cảm thấy Kell cũng không còn nghe biết gì nữa. Chris đau khổ âm thầm theo dõi người anh đang quỳ xuống cạnh xác vợ rồi vực bà lên trong một cánh tay còn lạnh lặn của ông, ông ôm sát bà vào ngực và gục đầu vào mái tóc đen buông xoã của bà. Hai vai to lớn của ông nhấc lên, sụp xuống, nhưng không nghe không thấy gì.

Chris mơ hồ thấy Jackson bị kéo đứng dậy, nhưng không để ý đến hẳn ta cho đến khi một người làm hỏi:

- Còn tên này ta làm gì? Ông muốn chúng tôi treo cổ nó lên không?

Trong giây lát, anh cảm thấy muốn cho lệnh họ làm, sự phẫn nộ phút chốc sôi sục lên trong lòng anh. Trong giây lát, anh muốn đổ lỗi cho Jackson đã gây ra cái chết của Ann, lý luận rằng chuyện này đã không xảy ra nếu không do hắn. Nhưng treo cổ hắn cũng không làm cho anh cảm thấy nhẹ bớt tội lỗi. Anh là người đã bắt cóc, không phải Jackson. Và anh không thể nói khác.

- Trói hẳn lại và nhốt hẳn vào phòng kho. Gus, hãy lấy ngựa xuống phố mời bác sĩ về chữa cho anh tôi. Trong khi ở đó, anh báo cho cảnh sát trưởng biết để đánh điện cho ông trưởng ty cảnh sát rõ chúng ta đã bắt giữ được hung thủ để họ đến giải đi.

Flame lẩm bẩm, giọng buồn rầu:

- Bà ta bị giết chết, thật tội nghiệp cho bà ta!

Người luật sư châm ống điếu hít một hơi dài:

- Toà đã tuyên bố cái chết ấy do tai nạn! Có thể đoán rằng bà ta thấy Jackson Stuart bị trúng đạn và lao tới cứu giúp, không ngờ lại lọt vào giữa làn đạn. Tôi cho rằng cách giải thích ấy hợp lý và đúng với tính bà ta hơn là giả thiết cho rằng bà đã hy sinh tính mạng một cách cao quý để cứu sống người tình.

Vì đã đọc cuốn nhật ký của Ann Morgan, Flame đồng ý với lập luận ấy, tuy nhiên nàng nghi ngờ Kell Morgan ắt chẳng được an ủi gì thêm nếu biết thế. Trong khi nhìn lại bức chân dung, nàng để ý thấy bức tường phía ngoài không có cửa ra vào, chỉ có một cửa sổ.

- Phòng này không có cửa ra phía ngoài à?

- Không có nữa! - Charlie Rainwater đáp và khoát tay về bức vách ở phía trái lò sưởi. Trước kia ở đó có cửa, nhưng một tuần sau khi vợ chết, Kell Morgan ra lệnh cho xây bít lại và gỡ bỏ cả con đường lát gạch dẫn tới bên ngoài. Tôi nghĩ rằng hình ảnh cánh cửa và con đường nhắc nhở ông ta nhớ đến cái đêm đó và thấy lại quang cảnh cái chết của bà. Không lấy gì làm lạ, khi ta nghĩ rằng ông ấy tôn thờ bà đến thế nào.

Ben Canon tỏ vẻ tán đồng và nói tiếp:

- Tôi nghĩ là sự buồn rầu của ông càng tăng thêm vì Jackson nằm trong tù ở Tulsa đã khoe khoang rằng, xuýt nữa y đã chiếm được tất cả của Kell Morgan, từ cửa cải, nhà cửa, đất đai, đến vợ của ông. Đó là lý do khiến Kell Morgan đã ghi thêm vào điều khoản bắt buộc tài sản phải về tay một người thân thích trực hệ, nếu không thì phải được công nhận là một tiểu bang vào năm 1907, ông sửa lại là cho tiểu bang Oklahoma.

- À ra thế! - Flame nói - Jackson Stuart sau đó ra sao?

- Y được đưa ra xử tại phiên toà của ông chánh án Isaac Parker tại Fort Smith và bị kết tội mưu sát. Ông chánh án tuyên bố bản án đặc biệt nghiêm khắc là 30 năm tù khổ sai. Mười hay mười lăm năm về trước, có lẽ ông chánh án Parker đã ra lệnh treo cổ y, vì tội gây ra cái chết của người khác, cho dù không thành công trong âm mưu ám sát Kell Morgan. Nhưng thời đại đã đổi thay và ông chánh án Parker không còn là thẩm quyền tối cao trong vùng này. Quá nhiều phán quyết của ông đã bị chống án lên toà án tối cao và bị huỷ bỏ. Tôi chắc bà nghĩ rằng vận hên của Jackson đã trở về với y. Một án tù chắc chắn tốt hơn một dây thòng lọng treo cổ.

- Còn Christopher Morgan, ông cố của tôi?

- Sau phiên toà xử ít lâu, ông bỏ trang trại Morgan ra đi... không hề trở lại. Tôi chắc bà cũng hiểu được mặc cảm tội lỗi và lòng hối hận của ông ấy đối với cái chết của Ann Morgan. Dù là ngẫu nhiên hay tai nạn, chính một viên đạn từ khẩu súng của ông đã giết bà. Và như Charlie đã nói, ông rất buồn vì cái chết của người chị dâu. Nhưng không phải bằng cách nói ra lời. Như lẽ thói của phương Tây, ông cất giấu nỗi buồn sâu kín trong lòng, và đi ẩn mình có khi mấy ngày liền. Với ý thức trách nhiệm của ông trước cái chết của bà chị dâu, Chris Morgan tin rằng, đúng hay sai, sự có mặt của anh là một điều nhắc nhở thường xuyên khiến người anh trai nhớ đến chuyện trong đêm đó. Vì vậy anh ta đã bỏ đi - Người luật sư chỉ về phía bàn giấy - Có một lá thư của anh ta viết về chuyện đó, nếu bà muốn đọc.

- Không, không cần thiết! - Nàng thu thập cuốn album, cuốn nhật ký, tờ biên bản, và đứng dậy đem qua sắp lên mặt bàn giấy, xong đầu cúi nàng quay lại hai người đàn ông. - Tôi phải thừa nhận câu chuyện này làm tôi rất chú ý - Nàng nói.

- Ồ, nhưng chưa hết, bà Stuart - Ben Canon nói - Nói một cách khác, đó mới chỉ là bắt đầu. Bà biết không Jackson Stuart thì dách được phóng thích sau khi ở tù 20 năm đối với cái án 30 năm. Vào thời đó Johnny Morgan đã lớn lên thành ông John Morgan to con. Rồi thay, ông ta thừa hưởng của mẹ không những tóc và mắt đen, mà cả tính khí bốc đồng nóng nảy của bà. Ở tuổi mười sáu, ông phải cưới cô con gái của một chủ trại chăn nuôi láng giềng. Hattie là một trong những đứa bé do phép lạ ấy sinh ra sáu tháng sau lễ cưới.

- Nhưng bà ta là một miếng của khúc gỗ xưa - Charlie xen vào - Một người của dòng họ Morgan hoàn toàn. Và ông già Kell nhận thấy ngay điểm đó. Vừa đến lúc hai chân bà đủ dài để ngồi trên lưng ngựa, đi đâu ông cũng dẫn bà theo. Một số những người làm công lâu năm ở đây kể lại với tôi rằng họ thường theo dõi cô bé lên năm ấy cũng đi xua gia súc với những người làm giỏi nhất, hay lừa trở về một con bò đi lạc. Cô bé là hình bóng của Kell Morgan, thật vậy, cô ta gần gũi ông nội nhiều hơn là gần gũi cha cô.

Người đọc công không tìm cách che giấu lòng khâm phục của ông trong giọng nói khi nhắc đến Morgan Hattie. Flame sực nghĩ đến bà lão đang nằm trên lầu, và những lời bà buộc tội Chance. Nàng sờ cái nhẫn cưới, vặn nó quanh ngón tay, và bỗng thấy sốt ruột trở lại vì phải nghe bao nhiêu chuyện không dính dáng gì tới chàng.

- Tôi hy vọng điều này có liên quan đến một chuyện gì đó - Nàng nói và bước tới đứng trước lò sưởi.

- Có - Ben Canon đáp - Như tôi đã nói trước đây, Jackson thì dách, hay Jackson Stuart như Ann Morgan thích gọi, được phóng thích khỏi nhà tù năm 1914. Y trở về xứ Oklahoma hoàn toàn khác khi y ra đi. Nó không còn là một vùng đất của người da đỏ. Năm 1907 nó đã gia nhập Liên bang và trở thành tiểu bang thứ 46. Sự khám phá túi dầu Glenn năm 1905 và khu giếng dầu Cushing năm 1912 đã biến đổi Tulsa thành một thủ đô dầu hỏa của cả thế giới. Các đường phố bắt đầu lát đá tảng, xe điện được dùng làm phương tiện di chuyển công cộng, và những nhà “chọc trời” tối tân, cao năm, sáu tầng, mọc lên từ đầu đến cuối con đường chính. Đủ mọi hạng cửa hàng và cửa tiệm, khách hàng tha hồ chọn lựa những món đồ tốt nhất.

- Và trang trại Morgan... - Người luật sư ngừng lại một lát rồi nói, mắt dán vào Flame - Sau khi tiểu bang có qui chế chính thức, Kell Morgan cuối cùng được cấp quyền sở hữu 1200 mẫu Anh đất đai bao gồm thung lũng này. Ngoài ra ông còn làm chủ 2000 mẫu Anh đất tiếp giáp và thuê thêm 5000 mẫu nữa làm đồng cỏ cho bò ăn, biến trang trại Morgan thành trại nuôi gia súc lớn nhất gần Tulsa. Đây là trại kiểu mẫu của toàn vùng này. Những nhà giàu mới do dầu hỏa đều lấy kiểu của toàn vùng này. Một trong những kiến trúc tiêu biểu nhất của thời đại George ở phía Tây sông Missisipi, để xây dựng nhà họ ganh đua với toà nhà này.

Ông mỉm cười để thay đổi không khí và nói tiếp:

- Trong một ngày đẹp trời vào đầu tháng năm, Kell Morgan đưa cháu nội lên Tulsa để nó tự chọn món quà sinh nhật, một ngày càng đáng nhớ hơn vì ông đã cho nó ngồi trên đùi ông để bẻ bánh lái chiếc xe hơi Chevrolet của ông chạy xuống phố.

Cô bé Hattie giữ chặt bàn tay ông nội trong khi hãnh diện đi trên vỉa hè đầy khách bộ hành. Mỗi lần đi ngang qua một tủ kính bày hàng, cô không nhìn được mà không liếc vào kính xem bóng phản chiếu trong kính của một cô bé ăn mặc đồ tốt. Toàn đồ mới, từ đôi hài véc-ni bóng loáng có thắt nơ ở chân, đến cái nón kết hoa và dải lụa trên đầu, nhưng nhất là cái áo dài có chấm hạt đậu với chiếc váy dài có các nếp xếp viền ren. Ông nội đã bảo bé đẹp nhất ở khu Tulsa trong bộ đồ mới ấy. Và cô bé đinh ninh là ông nội nói đúng. Ông chưa hề bao giờ nói sai về bất cứ chuyện gì. Dù sao, áo quần mới của nó ít nhất cũng tuyệt đẹp như cái yên ngựa may tay mà ông đã tặng cho bé nhân dịp lễ Giáng sinh.

Bàn tay ông bỗng xiết chặt tay nó thật đau và giữ nó đứng dừng lại bên ông.

- Ô, thật là ngạc nhiên! Đích thân ông Kell Morgan vĩ đại chứ còn ai đây nữa!

Một người đàn ông lạ đứng chặn ngang trước mặt hai ông cháu. Hattie ngửa đầu lui ngược lên nhìn ông ta qua vành nón và mặt ông ta có vẻ cứng cõi, gầy gò, nhưng chính ánh mắt xanh sẫm của ông ta đã làm cho cô bé chú ý. Trong ánh mắt ấy có một vẻ gì không tốt, bất kể nụ cười đang nở ra trên môi của ông ta. Ông ta nói:

- Tôi đã tự hỏi, bao giờ mới gặp lại ông, Morgan.

- Ông làm gì ở thành phố này, Stuart? - Giọng ông nội lạnh lùng.

Hattie biết ông chỉ nói giọng đó khi nào ông thật sự tức giận “Ông ta sẽ phải hối tiếc”.

- Cũng như ông, Morgan, đi lại tự do. Tuy rằng tôi nhận thấy ông không còn oai phong như xưa, vì bây giờ có những tay cự phú dầu hoả ở quanh đây.

Cau mày hoang mang, Hattie quay qua ông nội:

- Ông nội, cự phú là gì hở?

Người lạ liền quay qua nhìn ngắm đứa bé:

- Ai đấy nhỉ? - Ông ta khom xuống vuốt các viền ren ở áo cô bé - Cô bé này xinh nhỉ.

- Tôi là Harriett Morgan. Nhưng ông nội tôi gọi tôi là Hattie.

- Hattie, tên đẹp lắm! - Người đàn ông đứng thẳng dậy, đối diện ông nội của cô bé - Vậy cô bé là cháu gái của ông, phải không? Tôi nghe nói cậu con trai của ông lấy cô gái trong vùng của ông - Rồi ông ta nhảy mắt với cô bé - Có lẽ tôi phải chờ đến khi cô lớn lên và cưới cô thôi.

- Ông chẳng có lợi gì đâu, Stuart. Dù làm vậy, ông cũng không chiếm được trang trại Morgan đâu, kể từ nay.

- Phải, tôi có nghe nói về việc sửa đổi chúc thư của ông rằng nó phải về tay một người thân thích trực hệ - Nụ cười của ông ta càng nở to - Ông sẽ ngạc nhiên vì thấy tôi kiên nhẫn đến thế nào. Tôi cũng sung sướng như vậy nếu nó lọt vào tay đứa con trai của tôi.

- Chuyện ấy sẽ không bao giờ xảy ra, Stuart.

Ông nội của cô bé đang nổi khùng, cô có thể thấy mạch máu ở cổ ông phồng lên. Nụ cười tắt trên môi người đàn ông. Ông ta bỗng lộ ra vẻ con người rất nguy hiểm:

- Có lẽ nó sẽ xảy ra qua xác chết của ông, Morgan, nhưng tôi thề với ông sẽ có ngày trang trại Morgan thuộc một người dòng họ Stuart.

Chỉ một tháng sau, Jackson Stuart cưới một bà góa nhỏ hơn ông khoảng 25 tuổi. Bà làm chủ một nông trại rộng 160 mẫu Anh ở vùng núi do người chồng quá cố để lại. Nông trại ấy không đáng bao nhiêu, vì chỉ có khoảng 60 mẫu Anh đất bằng phẳng trồng trọt được, còn lại là đá và cây cối. Người ta suy đoán rằng

Jackson Stuart đã cưới bà ta vì nghĩ là trong vùng đất ấy có dầu hoả. Nhất là sau đó sáu tháng, những dàn khoan được đưa đến. Sáu giếng được khoan thử nhưng toàn là giếng khô, không có dầu. Người đàn bà goá tuy nhiên đã cho ông một đứa con trai, đặt tên là Ring Stuart.

- Phải - Charlie nói - Và lời đe dọa mà bà Hattie lo ngay ngáy cả đời, bỗng nhiên trở thành có thật khi cô em gái của bà Elizabeth bỏ nhà trốn đi và lấy Ring Stuart.

Ông ta ngừng lại rồi nói thêm, như để cho Flame hiểu rõ hơn ý nghĩa của việc này.

- Ring Stuart là cha chồng bà.

- Hết rồi à? - Flame thách đố lại - Bằng chứng của các ông chống Chance chỉ có thể thôi ư? Một lời hăm dọa thốt ra cách đây đã hơn 70 năm? Bởi vì chàng cưới tôi, các ông nghĩ rằng chàng nhắm vào trang trại Morgan?

- Không phải vì ông ấy cưới bà mà thôi - Người luật sư đáp, và nhìn nàng một lúc do dự - Còn những yếu tố khác nữa. Thí dụ, bà quen ông ấy được bao lâu?

- Một tháng, hay hơn kém vài ngày - Nàng ngẩng cao đầu lên chút nữa, vì thấy thời gian ấy nghe ra ngắn quá.

- Một sự ngẫu nhiên kỳ lạ! - Ben Canon nói.

- Vừa gần một tháng trước đây, chúng tôi tìm ra tung tích bà và Hattie đã thông báo cho Chance biết ông ấy sẽ không phải là người thừa kế của bà ta.

- Bà ấy có minh thị nói tên tôi ra không?

- Không, nhưng với một người như Stuart, có nhiều nguồn tin, và nhiều phương tiện, tìm ra tên tuổi bà không gì là khó.

Không cãi được điểm ấy, Flame làm ngơ luôn, nàng nói:

- Cái gì khiến các ông tin chắc chàng muốn chiếm trang trại này? Với tiền của ấy của chàng, chàng có thể mua một trăm, một ngàn chỗ như thế này.

- Điều đó là chắc, nhưng câu hỏi của bà nên hỏi ông nhà. Và khi hỏi, bà nên hỏi luôn tại sao ông ta đã mua hay đăng ký tất cả các sở đất tiếp giáp với trang trại Morgan về hướng Nam và hướng Đông. Ngay cả đối với ông ta, cái đó ắt hẳn là một số tiền đầu tư lớn lao. Bà đừng lầm, Flame, ông ta muốn nắm đất đai này.

Nàng muốn phủ nhận và cãi lại; nhưng ông ta có vẻ quá tự tin làm nàng phải cẩn thận. Nàng hỏi:

- Tại sao?

- Bà muốn hỏi ông ta không cho bà xem kế hoạch của ông ta về tài sản này khi bà đến văn phòng ông sáng thứ Hai vừa rồi?

- Kế hoạch gì?

- Kế hoạch của ông ta đắp đập ngang sông và biến toàn thể vùng này thành một cái hồ, đầy đủ bến tàu, khách sạn nghỉ mát, khu nhà cộng đồng tự quản, và khu nhà sang trọng bên bờ hồ. Một dự án rất vĩ đại, tôi nghĩ vậy.

- Tôi không tin ông. Tất cả những lời buộc tội của ông căn cứ trên sự kiện đã có một người thuộc dòng họ Stuart có lần cố chiếm quyền cai quản trang trại Morgan bằng hôn nhân. Dù cho Chance có muốn đất đai này, cái mà tôi không tin chắc, còn nhiều cách khác chàng có thể dùng để có nó. Chàng không cưới tôi để có vùng này.

- Đúng. Thí dụ ông ta có thể thử hỏi mua lại của bà. Tuy rằng ông ta không thể biết chắc bà muốn bán hay không. Điều đó có nghĩa là ông ta có lẽ phải dùng nhiều áp lực khác nhau về kinh tế để ép bà phải bán. Hoặc ông ta có thể sử dụng ảnh hưởng chính trị to lớn của mình để cấm sử dụng sở đất này vào việc khác. Hoặc ông ta có thể kiện không chấp nhận chúc thư. Nhưng bất cứ con đường nào trong các đường lối đó đều có thể kéo dài nhiều năm, mà không có bảo đảm rằng cuối cùng đất đai ấy sẽ về tay ông ta. Nhưng hôn nhân, bà hãy nghĩ xem, ông ta thấy con đường này nhanh hơn biết bao nhiêu, và chắc chắn hơn biết bao!

- Và tôi thiết nghĩ, ông nghĩ rằng không thể nào có được chuyện chàng có thể yêu tôi thực sự.
- Xin lỗi bà, tôi chắc chắn không muốn nói rằng bà không có những nét hấp dẫn đáng kể. Tôi chắc rằng ông ấy nhận thấy yêu bà rất tiện lợi cho ông.
- Nàng ghét ông vì câu nói ấy. Nàng ghét ý nghĩ mình bị lợi dụng.
- Tôi không tin những gì ông nói.
- Vậy thì bà hãy tin điều này, Flame. Ông ta có ý định tiêu huỷ trang trại Morgan. Nếu ông ta được làm theo ý mình, tất cả sở đất này sẽ chìm dưới 30 thước nước. Bà là người duy nhất có thể ngăn chặn ông ta.
- Có bước chân nặng nề đến gần thư viện. Ông bác sĩ hiện ra ở khung cửa và dừng lại, nhìn quanh ba người rồi cúi gầm xuống.
- Bà đã đi rất êm thấm. Không bị đau đớn gì cả, Charlie ạ!

19. Chương 19

Chance đâm bổ ra ngoài thang máy trước khi cửa mở ra hết. Mắt chàng liếc nhìn về phía Molly đang nhòm đứng đây, trên mặt chị ta không còn nụ cười niềm nở đón tiếp thường lệ, mà đầy vẻ lo ngại hồi tiếc. Chance không để ý, chỉ hỏi:

- Có ai tìm ra bà ấy chưa?

Molly khẽ lắc đầu. Chàng không dừng bước, đi luôn tới cửa văn phòng của mình và ngoái cổ ra lệnh:

- Gọi Sam và bảo anh ấy tôi cần gặp ngay trong văn phòng tôi.

Chàng nổi giận đùng đùng, sự tức giận pha lẫn tuyệt vọng. Nghe tiếng chân, chàng quay ra cửa. Sam bước vào với Molly theo sau.

Anh ta tới bên bàn giấy của Chance, bộ điệu mệt mỏi, và áo quần nhàu nát, như thể đã thức khuya, mà đứng vậy.

- Rất tiếc, Chance.... - anh ta bắt đầu.

Nhưng Chance đã nghe hết những câu xin lỗi lúc ba giờ sáng khi Sam gọi điện thoại để báo cho chàng tin Flame biến mất. Chàng đã có linh cảm không hay khi gọi điện thoại về nhà nàng tại San Francisco vào đầu buổi tối mà không ai trả lời. Thoạt tiên, Sam đã bảo đảm với chàng là không có gì đáng lo ngại cả, anh ta đã gọi lại Matt Sawyer để hỏi và được cho biết chuyến bay của nàng đã bị trễ lại ở Dallas vì một trục trặc máy móc, nàng sẽ đến San Francisco sớm nhất cũng sau nửa đêm, giờ khu vực Thái bình dương.

- Mẹ kiếp, Sam, cả hai chúng ta đều dư biết nàng đang ở đâu. Nàng đang ở trang trại Morgan.

Chance cố nén tức giận và thất vọng vì đã tiến tới gần đích mà phút chót còn bị giật mất thành quả của mình.

- Chúng ta không thể chắc chắn điều đó - Molly nói để xoa dịu - Bà ấy có thể đổi chuyến bay ở Dallas hoặc quyết định ở lại đó một đêm và đáp chuyến bay buổi sáng. Có nhiều cách giải thích có thể...

- Không - Chance gạt phắt - Bằng cách nào đó, Hattie đã gặp nàng.

- Chúa ơi! Chance, nếu nàng biết thì sao đây? Nếu nàng biết anh muốn trang trại ấy thì sao đây?

Chàng không còn tự chủ được sau câu hỏi của Sam. Chàng quay sang anh ta:

- Nàng đã không biết một tí gì nếu anh đã làm tròn công việc của mình và luôn luôn ở bên nàng! Hattie đã không thể đến gần... Flame!

Flame hiện ra ở khung cửa văn phòng chàng, đứng yên như pho tượng, trong lòng giận sôi lên và không còn chút nghi hoặc nào nữa. Nàng hoàn toàn không thêm chú ý tới hai kẻ đồng lõa trong chuyện lừa gạt và tập trung sự chú ý vào người đàn ông đã lừa phỉnh nàng, lợi dụng nàng, phản bội nàng.

Nhanh chóng lấy lại bình tĩnh sau phút kinh ngạc đầu tiên thấy nàng hiện ra, Chance chỉ xao xuyến một chút thôi, và đi vòng quanh bàn giấy ra đón nàng, vẻ mặt đã phút chốc biến đổi từ sừng sốt sang nhẹ nhõm.

- Em đã đi đâu vậy? Chúng tôi đã lục soát cả một nửa xứ này để tìm em.

Có một thời, hề thấy ánh mắt muốn chiếm hữu nàng của chàng là nàng nhào ngay vào vòng tay chàng. Nhưng bây giờ nó hoàn toàn không làm nàng rung động một chút nào.

- Anh đã muốn phát điên lên vì sợ có chuyện gì xảy đến cho em!

- Tôi đã nghe lắm được anh lo lắng cho tôi đến chừng nào, Chance - Nàng lạnh lùng đáp, trong khi chàng đứng lại cách nàng cả năm sáu thước, mặt ngẩng lên có vẻ dè chừng.

Nàng bước vào, đi về phía chàng, từng bước chậm rãi và cố ý.

- Anh cho tôi biết đích xác anh sợ tôi biết điều gì? Rằng Hattie là gì của anh? Hay anh có tư cách để thừa hưởng trang trại Morgan trước khi tôi xuất hiện trên sân khấu? Hay là khi tôi xuất hiện, anh quyết định bằng cách nhanh chóng và gọn gàng nhất để lấy lại quyền cai quản đất đai ấy là cưới tôi?

Chàng nheo mắt quan sát nàng thật nhanh, và thấy ánh mắt xanh của nàng lạnh như nước đá và đôi môi hơi bĩu lên có vẻ khinh bỉ.

- Flame, anh biết chuyện ấy có vẻ như thế, nghe ra như vậy.

- Phải không nào? - Giọng nàng run lên vì giận dữ, nàng không còn muốn che đậy, trong khi dừng lại trước mặt chàng - Chắc anh đã coi tôi là một đứa ngu, anh nói dối bao nhiêu cũng tin, mà còn muốn nghe thêm, thật thà tin rằng anh yêu tôi và tôi có thể tin cậy ở anh, anh còn giở trò quyến rũ tôi giao phó hết cho anh. Kế hoạch sẵn mồi của anh là vậy phải không?

- Em lầm rồi, Flame.

- Không, anh mới là người phạm sai lầm!

Sáng nay nàng đến đây với ý nghĩ sẽ nói chuyện với Chance và chàng sẽ đánh tan tất cả những mối nghi ngờ của nàng. Chàng đã làm được vậy, nhưng không phải theo hướng nàng mong đợi. Nàng giật chiếc nhẫn cưới ra khỏi ngón tay và đưa lên cho Chance thấy:

- Cái nhẫn này không còn ý nghĩa gì đối với tôi cũng như đối với anh.

Nàng lạnh lùng mở tay ra cho nó rơi xuống đất, thích thú thấy sắc giận hiện ra ngay trên mặt chàng. Nàng quay lui để đi ra, nhưng dừng lại một chút, nàng tiếp:

- Tôi nghĩ rằng, phải nên báo cho anh biết di của anh đã qua đời lúc 12:42' sáng nay. Chưa chính thức, nhưng tôi là chủ nhân mới của trang trại Morgan, và tôi thề với anh, Chance, rằng anh sẽ không bao giờ làm chủ một tấc đất nào của trang trại ấy!

Lần này, khi nàng quay mình để đi ra, chàng nắm tay nàng và kéo nàng trở lại, mấy ngón tay chàng bấm sâu vào da thịt mềm mại của cánh tay nàng.

- Mẹ kiếp, Flame, em có chịu nghe anh nói không?

Nàng không co rúm người lại cũng không vùng ra khỏi tay chàng.

- Chuyện gì thế, Chance? Có phải anh quyết định rằng sự quyến rũ không có hiệu quả và anh xoay qua dùng vũ lực? Hattie đã bảo rằng anh sẽ không từ một việc gì để chiếm đoạt trang trại Morgan.

Chàng đột ngột buông tay nàng ra, hàm răng cắn chặt, cặp mắt lạnh lùng. Chàng không cố ngăn chặn khi nàng đi ra. Tới cửa, nàng đứng lại và quay lui nhìn chàng.

- Đám tang sáng thứ Bảy. Anh đừng đến đó vô ích. Không ai tiếp anh đâu. Nói xong, nàng đi mất, sau khi đóng sập cửa lại.

Chàng nhìn trừng trừng vào cánh cửa, rồi lượm chiếc nhẫn ở sàn lên và giữ nó trong lòng bàn tay. Ánh sáng lấp lánh của viên kim cương như thể châm chọc chàng, cũng như nàng vừa mới làm. Chàng nắm chặt bàn tay lại quanh chiếc nhẫn và trở về bàn giấy.

- Sao anh không đi theo nàng? - Sam cau mặt - Anh không thể để nàng bỏ đi như vậy. Anh phải nói với nàng, cho nàng hiểu.

- Bây giờ thì chưa. Với tâm trạng nàng hiện nay, nàng không chịu nghe đâu.

Chàng chưa hề thấy nàng như vậy, giận dữ, tự ái bị tổn thương, hoàn toàn khép kín đối với chàng, và sẵn sàng bác bỏ những gì chàng nói.

- Cậu Chance nói đúng! - Molly nói - Ngay bây giờ cô ấy cảm thấy tự ái bị va chạm. Và chỉ muốn làm chậm lại tự ái của người khác. Phải chờ... để cô ấy dịu bớt, rồi hãy nói chuyện.

- Tôi mong chị nói đúng. - Sam nói vẻ không tin.

- Tôi nói là đúng. Cô ta yêu cậu, Chance ạ. Tôi cũng chắc hẳn về điểm đó như chắc chắn rằng sáng mai mặt trời sẽ mọc.

- Nhưng nếu chị sai thì sao? - Sam lắc đầu hỏi.

- Chị ấy nói không sai - Chance nói và đưa chiếc nhẫn lên cao - Tôi sẽ trồng lại chiếc nhẫn này vào ngón tay nàng. Sẽ mất một ít lâu, nhưng nó sẽ trở về chỗ đó. Tôi sẽ không để mất nàng, hay trang trại Morgan!

Nhưng Sam vẫn không chịu để mình được an ủi, anh bứt tóc thở dài:

- Lỗi tại tôi cả!

Điện thoại reo vang, ánh đèn nhấp nháy báo hiệu đường dây riêng của Chance có liên lạc.

- Để tôi - Chance nói - Có lẽ bà Maxine hay Matt Sawyer gọi lại cho chúng ta biết về chuyện Hattie.

Chàng cầm ống nói lên. Giọng nói du dương quen thuộc của Lucianna vang lên trong máy:

- Chance, anh yêu dấu. Em hy vọng không gọi anh vào lúc bận rộn, nhưng vì có tin đồn lớn bịch đang lan ra là anh đã cưới vợ mà không cho bạn bè anh biết chút gì cả. Có thật vậy không, anh cưng?

Chàng liếc xuống chiếc nhẫn cưới ở trong lòng bàn tay:

- Chuyện ấy có vẻ như đang còn xét lại vào lúc này.

Vào lúc xế chiều, bầu trời phủ một lớp mây màu xám lạnh lẽo như một tấm vải liệm, chiếu ánh sáng ảm đạm lên toà nhà ba tầng đồ sộ làm tăng thêm vẻ ngoài buồn thảm của nó. Những lớp lá rụng đã khô màu nâu bị gió thổi lán lóc trên đường đầu xe Jaguar của Chance. Chàng cho xe chạy chậm lại khi gần đến nhà. Không có xe nào đậu ngoài trước nhà, nếu còn người láng giềng nào ghé nhà sau đám tang thì họ cũng đã ra về. Có nghĩa là Flame ở trong nhà một mình.

Chàng đã đắn đo mãi có nên hay không nên đến đây hôm nay. Theo Matt Sawyer cho biết, Flame sẽ bay về San Francisco ngày mai. Chàng băn khoăn tự hỏi, có nên chờ cho nàng trở về thành phố nơi họ gặp nhau lần đầu để tiếp xúc lại với nàng hay không. Nhưng thấy là không nên. Thời điểm này cũng là lý tưởng. Dịu bớt qua nghi lễ của đám tang sáng nay, và có dịp để suy nghĩ sau đó, chắc nàng dễ tiếp thu hơn là một ngày khác. Và, mẹ kiếp, chàng muốn gặp nàng. Nàng là vợ chàng.

Chàng đậu xe lại trước nhà và bước xuống. Ngọn gió bắc thổi mạnh làm tung tóc chàng và lùa thêm lá rụng lán lóc qua bốn cổ trong khi Chance nhìn sững ngôi nhà mà chàng đã có một thời ở đó. Một vòng hoa đen treo trên bậc cửa trước. Cũng có một vòng hoa trắng tang đen trên bậc cửa ấy lần chót chàng đứng trước mặt nhà, gần như cũng tại chỗ này. Lần đó vòng hoa phúng điếu mẹ chàng.

Chàng bỗng trở thành một đứa trẻ, cổ cầm nước mắt vì đã lớn không thể khóc và thù ghét muốn trào cuồng hòng. Bàn tay cha chàng đề lên vai cậu bé, và hơi thở ông sặc mùi rượu.

- Con có thấy mặt bà ta khi con nói hôm qua với bà rằng con sẽ trở lại không? Trắng bệch. Trắng bệch như cột nhà kia. Và con sẽ trở về, con ạ - Mấy ngón tay của cha chàng bấm vào xương vai làm chàng đau - Hãy nhìn cái nhà kia! Hãy nhìn để nhớ, vì cái nhà và tất cả đất đai sẽ thuộc về con sau này. Và con chó cái kia không thể làm gì được để ngăn cản. Không làm gì được cả.

- Con ghét bà ấy! Con ghét bà ta và cả ngôi nhà này. Khi nó vào tay con, con sẽ đốt nó cháy rụi.

- Kìa, con lại nói chuyện ngu xuẩn. Gạch không cháy - Ông xoay Chance lại và đẩy cậu bé về phía chiếc xe tải nhẹ đầy bụi bặm - Đi thôi, đi khỏi nơi đây thôi.

- Chúng ta sẽ sống ở đâu, hở ba?

- Thế nào cũng kiếm được một chỗ, con đừng lo!

Đúng vậy, họ đã tìm được một chỗ ở, một căn nhà cũ ở Tulsa, vết tích cũ xưa còn lại từ thời làm ăn bộp phất, và các công ty dầu hỏa xây dựng nhà rẻ tiền cho các công nhân của họ.

Căn nhà về mùa đông thì lạnh cóng, và mùa hè thì nóng nực, và hôi mùi ối mửa của cha chàng gần như suốt thời gian ở đó. Nhưng tiền thuê rẻ, với số tiền chàng đã làm ra mỗi tháng bằng cách bán báo. Hồi đó cha chàng đã làm việc từng lúc, để kiếm tiền vừa đủ có thức ăn trên bàn, áo quần trên thân mình, và một chai rượu unctiony bên cạnh giường ông. Đến lúc Chance lên mười bốn tuổi, ông nghỉ việc luôn, dù là ít ỏi như thế. Ông không cần gì cả ngoài số tiền đủ để mua một chai rượu rẻ tiền, và mỗi khi say sưa, ông nguyên rửa Hattie và nhắc nhở Chance rằng tất cả cảnh đó chỉ là tạm thời. Sau đó hai năm, cuối cùng ông đã thành công vì chết do uống rượu.

Hattie đã đối xử với cha chàng như vậy đó, chà đạp dưới gót chân bà lòng kiêu hãnh và tự trọng của cha chàng. Hồi đó còn ở trang trại Morgan, Chance đã quan sát thấy cha chàng càng ngày càng suy sụp tinh thần vì sự tấn công liên tục của miệng lưỡi ác độc của bà ta. Vì vậy chàng đã thù ghét bà. Ừ, chàng cũng đã một tiếng thưa dì, hai tiếng thưa dì, nhưng không bao giờ giọng chàng tỏ ra kính trọng bà, chỉ có thách thức.

Chuyện ấy xảy ra lâu rồi. Vậy mà, bây giờ đứng lại ở đây, chàng thấy như là mới hôm qua. Hít một hơi dài, Chance cố xua đuổi những hồi ức và bước vào cửa ra vào. Chàng nâng cái búa bằng đồng lên và thả nó xuống hai lần, tiếng đập theo gió bật đi.

Maxine ra mở cửa, và lộ vẻ ngạc nhiên vì thấy chàng, rồi đổi qua vui mừng:

- Cậu Chance! Hai ngày nay, tôi cứ nghĩ đến cậu hoài, và bây giờ cậu đến.

Bước vào nhà, chàng cầm hai tay chị ta và mỉm cười với người quản gia béo mập xưa kia là bạn độc nhất của chàng:

- Chị mạnh không, Maxine?

- Bà ấy có thể đôi khi độc ác thật, nhưng đến lúc chót bà đau đớn quá thể nên tôi... - Chị ta cắn môi không nói hết câu và gắng gượng mỉm cười - Thật khó tin được bà đã qua đời. Tôi vẫn còn tưởng như nghe tiếng bà gọi bất cứ lúc nào.

- Tôi hiểu.

Chàng liếc nhìn quanh phòng ngoài, thấy còn y nguyên như trong ký ức của chàng, kể cả bình hoa trên cái bàn tròn. Hơn thế nữa, chàng có thể cảm thấy sự hiện diện của Hattie, và lòng thù hận cũ bị khơi dậy.

- Thật là bất công, Chance. Tôi luôn luôn nghĩ rằng hễ cậu bước qua cửa này một lần nữa, là để ở đây luôn. Bây giờ... - chị ta liếc về phía phòng khách chính.

Chance biết ngay Flame đang có ở đấy:

- Tôi đến gặp bà Stuart, chị Maxine ạ!

- Cô ấy không chịu gặp cậu đâu. Cô ấy đã cho lệnh nghiêm ngặt rằng nếu cậu gọi đến hay...

- Maxine, hình như tôi nghe... - Flame dừng lại ở cửa vòm phòng khách, nhìn ngay vào chàng. Nàng mặc một cái áo dài màu đen tay dài, giản dị nhưng lịch sự, mái tóc đỏ chải về đằng sau và búi lại. Nàng không

đeo món nữ trang nào, và chỉ đánh phấn son ở mức tối thiểu. Thế nhưng dưới mắt chàng chưa bao giờ nàng đẹp một cách mạnh bạo như vậy. Chàng bỏ tay Maxine ra, chị ta lùi lại, vẻ mặt lo lắng.

- Chào em, Flame.

- Anh đến đây làm gì nữa?

Có lẽ vì giọng nói hơi khản và các nếp nhăn mệt mỏi hai bên miệng nàng cho chàng biết nàng đang mệt mỏi và căng thẳng. Chàng không chắc có thật như vậy không. Dù sao, nàng trông có vẻ mệt nhọc, và chàng hy vọng dễ tấn công hơn.

- Tôi đến để gặp em - Chàng bước tới phía nàng - Em vẫn là vợ của tôi.

- Luật sư của tôi sẽ cho anh biết về chuyện đó.

Dù chàng đã trông đợi một việc tương tự như thế, chàng không khỏi nổi giận khi thực sự nghe nói ra.

- Em muốn nói luật sư của em là Ben Canon?

- Có cái gì không? - Nàng cũng giận, nhưng một cách lạnh lùng như khi ở văn phòng chàng - Dù vì lý do gì anh đến đây, thì lý do ấy cũng không còn nữa. Anh làm ơn rời khỏi nhà bằng không tôi sẽ cho người mời anh ra.

- Tại sao em sợ nói chuyện với anh đến thế, Flame?

- Tôi sợ - Nàng nổi xung, nhưng nén kìm - Và tôi không muốn đứng đây nghe anh phân trần.

- Sự thù hận rất dễ lây. Cái đó đã tiêm nhiễm vào các bức tường của ngôi nhà này - Chàng ung dung đi ngang qua mặt nàng vào phòng khách, mắt đưa quanh nhìn các đồ đạc quen thuộc, chiếc dương cầm màu đen, chiếc ghế nệm dài và các ghế dựa kiểu Victoria, tấm thảm lụa trên mặt sàn còn vết nước trà chàng đã làm đổ lên lâu lắm rồi - Chỗ này không thay đổi - Chàng nói và liếc qua vai về phía nàng - Tôi đã ở nhà này khi còn nhỏ, Hattie có cho em biết không? (Nàng gật). Tôi không được phép vào phòng khách trừ những dịp thật hiếm hoi, nhưng tôi thường lên vào đây khi bà vắng nhà. Có một lần bà quát cho tôi một trận bằng cây gậy của bà. Có lẽ tội tôi đáng đánh. Nhưng bà không có quyền cấm tôi gặp mẹ tôi trong ba ngày liền - Chàng ngừng một chút, để hồi tưởng - Thật kỳ lạ, đối với Hattie, việc mẹ tôi cũng thuộc dòng họ Morgan không làm cho bà thấy có sự khác biệt. Tôi vẫn thuộc dòng họ Stuart, và vì vậy, bà biến cuộc sống của tôi thành địa ngục. Nếu có sự công bằng ở thế giới bên kia, đó là nơi bà đang ở.

- Tôi có cảm thấy buồn cho anh chẳng? - Flame châm biếm, nàng vẫn đứng ở khung cửa vòm, hai tay khoanh trước ngực trong một tư thế thách thức - Có phải anh muốn vậy khi kể những tình tiết bị hành hạ hồi còn nhỏ? Anh có biết buồn là gì không, Chance? - Nàng bước tới phía chàng, vẫn giữ thái độ thách thức - Nếu anh nói chuyện đó với tôi trước, nếu anh ngay thật với tôi từ đầu, có lẽ tôi còn có thể tin anh... và tôi lại càng tỏ ra ngu dốt hơn. Có lẽ tôi phải cảm ơn anh mới phải.

Chàng đứng ngay mặt nàng, cũng cảm thấy mệt mỏi:

- Tôi đã phạm sai lầm....

- Một sai lầm nghiêm trọng. Anh đã lợi dụng tôi. Anh đã lợi dụng tôi làm một phương tiện để có được trang trại Morgan một cách nhanh chóng và dễ dàng. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh vì việc đó hay quên nó.

- Em nghĩ sai. Khi chúng ta gặp nhau lần đầu, tôi không biết em có liên hệ gì với Hattie cả!

- Vấn đề lúc nào anh biết, trước hay sau khi gặp tôi, không quan trọng. Điểm quan trọng là anh không nói cho tôi biết. Trái lại, anh còn cố tình giấu tôi.

- Tôi thừa nhận việc đó là sai quấy. Tôi đã nghĩ rằng em sẽ không hiểu. Có thể là tôi muốn chúng ta ở bên nhau một thời gian đã. Nhưng tôi không nói dối khi bảo rằng tôi yêu em.

Nàng cười to, giọng cười gay gắt:

- Thật là khó tin. Sau khi đã làm những hành động ấy, bộ anh tưởng anh có thể đến đây nói với tôi anh yêu tôi biết chừng nào, và tôi sẽ ngã vào tay anh lại hay sao? Bộ anh tưởng tôi ngu xuẩn đến thế, dễ tin đến thế, để bị anh lừa dối một lần nữa sao?

Miệng chàng và cả một thớ thịt ở quai hàm bắt đầu co giật.

- Tôi mong em biết nghe lẽ phải.

- Lẽ phải của ai? Của anh à? Anh làm tôi muốn nôn, đồ lưu manh, nói dối.

Nàng quay đi, thù ghét chàng dữ dội như yêu thương chàng trước đó.

- Mẹ kiếp, Flame!

Bàn tay chàng đưa ra chộp cánh tay nàng. Nàng đứng lại, cả thân hình cứng ngắt, và trừng mắt nhìn bàn tay chàng trên cánh tay nàng, không nói một tiếng. Sự im lặng kéo dài mấy giây, rồi chàng buông tay nàng ra.

- Em cũng bị sự tiếm nhiễm thù ghét trong ngôi nhà này rồi, phải không?

- Có phải vậy mà anh quyết tâm muốn phá hủy nó để xây cất khu nghỉ mát của anh vào chỗ nó, vì anh coi nó là một nơi đầy thù hận?

Flame thấy được Chance giật mình, tuy chàng cố giấu mà không kịp khi nghe nàng đề cập đến khu nghỉ mát của chàng.

- Bộ anh tưởng tôi không biết anh dự định làm gì với trang trại Morgan, và các đất đai khác mà anh đã mua hay sao?

- Chuyện tôi định sử dụng hay không sở đất này vào việc gì không liên quan gì đến nguyên nhân tôi đến đây.

- Thật à? - Nàng chế nhạo - Anh muốn nói anh không đến đây để thuyết phục tôi nghe theo anh? Tôi tò mò muốn biết, Chance. Anh sẽ thuyết phục tôi bằng cách nào để dìm cả thung lũng này xuống nước và tiêu hủy trang trại Morgan? Không phải anh định chờ ít tháng rồi đến gặp tôi và nói “Em yêu dấu, anh có ý kiến này thật hay, là biến khu đất em thừa hưởng thành một khu nhà nghỉ mát vĩ đại. Em hãy nghĩ tới số tiền hàng triệu đô la em sẽ thu lợi, nhiều gấp bao nhiêu lần số lợi tức em có thể làm ra nếu duy trì cái trại chăn nuôi này”. Có lẽ anh sẽ nói để động viên tôi thêm: “Chúng ta sẽ cùng nhau khai thác, em yêu dấu, như là hai người hùn hạp kinh doanh với nhau”. Lẽ tự nhiên, tôi sẽ mù quáng vì yêu anh nên nhận lời. Đó là cách anh đã nghĩ ra và tin chắc sẽ thành công, phải không nào?

- Tôi trả lời làm gì khi em không tin. Dù tôi có nói thế nào chẳng nữa.

- Anh nói đúng. Tôi sẽ không tin đâu.

Chàng đưa tay dịu dàng cầm lại tay nàng. Flame tự động trấn mình, sẵn sàng chống cự nếu chàng mưu toan dùng vũ lực, nhưng chàng không làm thế, làm nàng gần như thất vọng. Một phần, nàng quá tức tối nên muốn cắn, muốn đá, muốn hét lên. Nhưng bàn tay ấm áp và không đòi hỏi gì của chàng không cho nàng có cơ hội làm vậy.

- Anh đã chạm đến lòng tự ái của em, Flame, anh biết vậy - Giọng chàng bây giờ dịu dàng, nghiêm túc, vừa xoa dịu vừa thuyết phục - Em có lý để giận anh...

- Tôi được phép của anh để thù ghét anh, hay chưa! - Nàng lầm bầm cay cú, cố chống lại bị thuyết phục.

- Mẹ kiếp, anh đến đây để xin lỗi, Flame, để nói với em rằng anh yêu em, anh cần có em.

- Anh cần trang trại Morgan, mà bây giờ nó thuộc về tôi! - Nàng đáp và thấy chàng rụt đầu lại, nheo mắt quan sát nàng.

- Miệng lưỡi của em cũng sắc sảo lắm! Em muốn thuyết phục ai rằng em không còn yêu anh nữa, thuyết phục em hay anh? Nếu là anh, anh không tin đâu, bởi vì anh biết em vẫn còn quan tâm.

Lần đầu tiên, nàng hơi nao núng, vì cảm thấy tim mình đập mạnh và rung động cả toàn thân, nhưng nàng đã nghĩ rằng đó là vì chuẩn bị đương đầu với chàng. Tuy nhiên, nàng cố nhìn ngay mắt chàng không chớp và nói bằng một giọng lạnh lùng:

- Với tính tự kiêu của anh, tôi chắc anh tin như vậy.
- Tình yêu không thể vụn tắt đi như là vụn tắt một ngọn đèn, dù em có muốn thuyết phục anh nghĩ trái lại.
- Cái đó còn tùy từng trường hợp.
- Không, cảm tình của em dành cho anh vẫn còn đó, tuy bị che dấu sau bức tường giận dữ và tự ái bị va chạm. Em có thể nghĩ rằng thà phủ nhận, nhưng em muốn anh, cũng như anh muốn em.

Khi cảm thấy chàng kéo nàng vào mình, thoát tiên nàng muốn cưỡng lại dữ dội. Nhưng rồi nàng đổi ý, vì nghĩ rằng chỉ bằng cách tỏ thái độ hoàn toàn đứng đưng nàng mới chứng tỏ được là chàng nghĩ sai. Khi chàng ôm nàng vào vòng tay, nàng cố trăn mình để không phản ứng gì cả. Khi môi chàng tìm môi nàng, nàng chờ cho đến giây phút cuối cùng rồi mới quay đầu qua một bên để tránh, làm môi chàng trượt trên má nàng.

Không chịu thua Chance chuyển qua bên chỗ tĩnh mạch pháp phòng ở cổ nàng. Cảm giác quen thuộc đột ngột trở lại, cái miệng khiêu gợi đã làm nàng động tâm khi cắn nhẹ vào da nàng, hai bàn tay vuốt ve của chàng, và thân hình đầy cứng cáp của chàng. Nàng phải cố gắng giữ cho hai tay áp sát hai bên thân mình nàng và xua đuổi hình ảnh khi họ yêu nhau trong ký ức. Trong nàng vẫn còn tâm hồn của một đứa trẻ muốn được ôm vào lòng và dỗ dành. Nhưng chỉ một đứa trẻ ngây thơ mới nghĩ rằng được hôn là mọi sự trở nên tốt đẹp hơn. Và nàng đã mất đi sự ngây thơ ấy từ lâu. Tình yêu thể xác, dù thích thú và thỏa mãn đến đâu, cũng chóng qua. Nó không thể xóa bỏ được sự thiệt hại đã gây ra. Chàng đã lợi dụng nàng, và bằng cách lợi dụng đã phản bội nàng. Nàng không còn tin cậy chàng được nữa.

Nàng nhắm mắt để chống lại những rung động thâm kín và khát khao, không biết chắc có thể tin cậy vào chính mình được chừng nào. Nàng cố hỏi một cách lạnh lùng:

- Anh xong chưa?

Nàng cảm thấy chàng dừng lại, rồi từ từ thẳng người lên để nhìn nàng, nhưng nàng cẩn thận quay qua một bên, không muốn cho chàng thấy hàng rào phòng thủ của nàng mong manh đến thế nào.

- Bây giờ thì xong - Chàng nói với cái giọng đã dưng như cũ - Nhưng em không dừng đưng với anh như là em muốn anh tin như vậy. Anh có thể chứng minh điều đó cho em thấy, nhưng nếu anh làm vậy, em sẽ thù ghét anh vì việc đó. Mà anh không muốn sự thù ghét, Flame, anh muốn có tình yêu của em.

Tức bực vì sự ngạc nhiên của chàng, Flame ngẩng phắt lên và trừng mắt:

- Hattie đã nói đúng. Bây giờ tôi mới bắt đầu nhận ra bà ta đúng biết bao! Anh sẵn sàng hạ mình làm bất cứ việc gì, phải không? Anh sẵn sàng nói dối, gian lận, lầy cáp... bất cứ hành động nào miễn là chiếm được trang trại Morgan - Nàng hất hai tay chàng ra và thụt lùi, không chịu nổi nữa sự đụng chạm của chàng - Anh đừng đến đây nữa, đừng bao giờ nữa.

Trong một giây dài dằng dặc, chàng đứng bất động, và không nói tiếng nào. Cho đến khi nàng tưởng rằng chỉ còn cách kêu Charlie Rainwater và mấy người làm nữa để mời chàng đi, thì Chance từ từ gật đầu.

- Được, tôi sẽ đi. Nhưng tôi nói với em câu mà tôi đã nói với Hattie “Tôi sẽ trở lại”. Chuyện này chưa chấm dứt giữa chúng ta.
- Câu ấy nghe như là hăm dọa - Nàng ngẩng cao đầu, cho chàng biết nàng không dễ khiếp sợ.
- Tôi không bao giờ hăm dọa, Flame. Tôi tưởng em biết rõ tôi hơn thế.

Nàng đứng nguyên tại chỗ khi chàng đi vòng quanh nàng trở ra phòng ngoài. Khi nghe tiếng cửa trước đóng, nàng từ từ xoay người lại để nhìn từng theo chàng. Vài giây sau, nàng nghe tiếng xe hơi của chàng nổ máy. Rồi thì xung quanh nàng chỉ còn sự im lặng của ngôi nhà. Hattie đã đối xử với cha chàng như vậy đó, chà đạp dưới gót chân bà lòng kiêu hãnh và tự trọng của cha chàng. Hồi đó còn ở trang trại Morgan, Chance đã quan sát thấy cha chàng càng ngày càng suy sụp tinh thần vì sự tấn công liên tục của miệng lưỡi ác độc

của bà ta. Vì vậy chàng đã thù ghét bà. Ừi dà, chàng cũng đã một tiếng thưa dì, hai tiếng thưa dì, nhưng không bao giờ giọng chàng tỏ ra kính trọng bà, chỉ có thách thức.

Chuyện ấy xảy ra lâu rồi. Vậy mà, bây giờ đứng lại ở đây, chàng thấy như là mới hôm qua. Hít một hơi dài, Chance cố xua đuổi những hồi ức và bước vào cửa ra vào. Chàng nâng cái búa bằng đồng lên và thả nó xuống hai lần, tiếng đập theo gió bạt đi.

Maxine ra mở cửa, và lộ vẻ ngạc nhiên vì thấy chàng, rồi đổi qua vui mừng:

- Cậu Chance! Hai ngày nay, tôi cứ nghĩ đến cậu hoài, và bây giờ cậu đến.

Bước vào nhà, chàng cầm hai tay chị ta và mỉm cười với người quản gia béo mập xưa kia là bạn độc nhất của chàng:

- Chị mạnh không, Maxine?

- Bà ấy có thể đôi khi độc ác thật, nhưng đến lúc chót bà đau đớn quá thể nên tôi... - Chị ta cần môi không nói hết câu và gắng gượng mỉm cười - Thật khó tin được bà đã qua đời. Tôi vẫn còn tưởng như nghe tiếng bà gọi bất cứ lúc nào.

- Tôi hiểu.

Chàng liếc nhìn quanh phòng ngoài, thấy còn y nguyên như trong ký ức của chàng, kể cả bình hoa trên cái bàn tròn. Hơn thế nữa, chàng có thể cảm thấy sự hiện diện của Hattie, và lòng thù hận cũ bị khơi dậy.

- Thật là bất công, Chance. Tôi luôn luôn nghĩ rằng hễ cậu bước qua cửa này một lần nữa, là để ở đây luôn. Bây giờ... - chị ta liếc về phía phòng khách chính.

Chance biết ngay Flame đang có ở đấy:

- Tôi đến gặp bà Stuart, chị Maxine ạ!

- Cô ấy không chịu gặp cậu đâu. Cô ấy đã cho lệnh nghiêm ngặt rằng nếu cậu gọi đến hay...

- Maxine, hình như tôi nghe... - Flame dừng lại ở cửa vòm phòng khách, nhìn ngay vào chàng. Nàng mặc một cái áo dài màu đen tay dài, giản dị nhưng lịch sự, mái tóc đỏ chải về đằng sau và búi lại. Nàng không đeo món nữ trang nào, và chỉ đánh phấn son ở mức tối thiểu. Thế nhưng dưới mắt chàng chưa bao giờ nàng đẹp một cách mạnh bạo như vậy. Chàng bỏ tay Maxine ra, chị ta lùi lại, vẻ mặt lo lắng.

- Chào em, Flame.

- Anh đến đây làm gì nữa?

Có lẽ vì giọng nói hơi khản và các nếp nhăn mệt mỏi hai bên miệng nàng cho chàng biết nàng đang mệt mỏi và căng thẳng. Chàng không chắc có thật như vậy không. Dù sao, nàng trông có vẻ mệt nhọc, và chàng hy vọng dễ tấn công hơn.

- Tôi đến để gặp em - Chàng bước tới phía nàng - Em vẫn là vợ của tôi.

- Luật sư của tôi sẽ cho anh biết về chuyện đó.

Dù chàng đã trông đợi một việc tương tự như thế, chàng không khỏi nổi giận khi thực sự nghe nói ra.

- Em muốn nói luật sư của em là Ben Canon?

- Có cái gì không? - Nàng cũng giận, nhưng một cách lạnh lùng như khi ở văn phòng chàng - Dù vì lý do gì anh đến đây, thì lý do ấy cũng không còn nữa. Anh làm ơn rời khỏi nhà bằng không tôi sẽ cho người mời anh ra.

- Tại sao em sợ nói chuyện với anh đến thế, Flame?

- Tôi chẳng sợ - Nàng nổi xung, nhưng nén kìm - Và tôi không muốn đứng đây nghe anh phân trần.

- Sự thù hận rất dễ lây. Cái đó đã tiêm nhiễm vào các bức tường của ngôi nhà này - Chàng ung dung đi ngang qua mặt nàng vào phòng khách, mắt đưa quanh nhìn các đồ đạc quen thuộc, chiếc dương cầm màu đen, chiếc ghế nệm dài và các ghế dựa kiểu Victoria, tấm thảm lụa trên mặt sàn còn vết nước trà chàng đã

làm đổ lên lâu lắm rồi - Chỗ này không thay đổi - Chàng nói và liếc qua vai về phía nàng - Tôi đã ở nhà này khi còn nhỏ, Hattie có cho em biết không? (Nàng gật). Tôi không được phép vào phòng khách trừ những dịp thật hiếm hoi, nhưng tôi thường lên vào đây khi bà vắng nhà. Có một lần bà quát cho tôi một trận bằng cây gậy của bà. Có lẽ tội tôi đáng đánh. Nhưng bà không có quyền cấm tôi gặp mẹ tôi trong ba ngày liền - Chàng ngừng một chút, để hồi tưởng - Thật kỳ lạ, đối với Hattie, việc mẹ tôi cũng thuộc dòng họ Morgan không làm cho bà thấy có sự khác biệt. Tôi vẫn thuộc dòng họ Stuart, và vì vậy, bà biến cuộc sống của tôi thành địa ngục. Nếu có sự công bằng ở thế giới bên kia, đó là nơi bà đang ở.

- Tôi có cảm thấy buồn cho anh chẳng? - Flame châm biếm, nàng vẫn đứng ở khung cửa vòm, hai tay khoanh trước ngực trong một tư thế thách thức - Có phải anh muốn vậy khi kể những tình tiết bị hành hạ hồi còn nhỏ? Anh có biết buồn là gì không, Chance? - Nàng bước tới phía chàng, vẫn giữ thái độ thách thức - Nếu anh nói chuyện đó với tôi trước, nếu anh ngay thật với tôi từ đầu, có lẽ tôi còn có thể tin anh... và tôi lại càng tỏ ra ngu dốt hơn. Có lẽ tôi phải cảm ơn anh mới phải.

Chàng đứng ngay mặt nàng, cũng cảm thấy mệt mỏi:

- Tôi đã phạm sai lầm....

- Một sai lầm nghiêm trọng. Anh đã lợi dụng tôi. Anh đã lợi dụng tôi làm một phương tiện để có được trang trại Morgan một cách nhanh chóng và dễ dàng. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh vì việc đó hay quên nó.

- Em nghĩ sai. Khi chúng ta gặp nhau lần đầu, tôi không biết em có liên hệ gì với Hattie cả!

- Vấn đề lúc nào anh biết, trước hay sau khi gặp tôi, không quan trọng. Điểm quan trọng là anh không nói cho tôi biết. Trái lại, anh còn cố tình giấu tôi.

- Tôi thừa nhận việc đó là sai quấy. Tôi đã nghĩ rằng em sẽ không hiểu. Có thể là tôi muốn chúng ta ở bên nhau một thời gian đã. Nhưng tôi không nói dối khi bảo rằng tôi yêu em.

Nàng cười to, giọng cười gay gắt:

- Thật là khó tin. Sau khi đã làm những hành động ấy, bộ anh tưởng anh có thể đến đây nói với tôi anh yêu tôi biết chừng nào, và tôi sẽ ngã vào tay anh lại hay sao? Bộ anh tưởng tôi ngu xuẩn đến thế, dễ tin đến thế, để bị anh lừa dối một lần nữa sao?

Miệng chàng và cả một thớ thịt ở quai hàm bắt đầu co giật.

- Tôi mong em biết nghe lẽ phải.

- Lẽ phải của ai? Của anh à? Anh làm tôi muốn nôn, đồ lưu manh, nói dối.

Nàng quay đi, thù ghét chàng dữ dội như yêu thương chàng trước đó.

- Mẹ kiếp, Flame!

Bàn tay chàng đưa ra chộp cánh tay nàng. Nàng đứng lại, cả thân hình cứng ngắt, và trừng mắt nhìn bàn tay chàng trên cánh tay nàng, không nói một tiếng. Sự im lặng kéo dài mấy giây, rồi chàng buông tay nàng ra.

- Em cũng bị sự tiếm nhiễm thù ghét trong ngôi nhà này rồi, phải không?

- Có phải vậy mà anh quyết tâm muốn phá hủy nó để xây cất khu nghỉ mát của anh vào chỗ nó, vì anh coi nó là một nơi đầy thù hận?

Flame thấy được Chance giật mình, tuy chàng cố giấu mà không kịp khi nghe nàng đề cập đến khu nghỉ mát của chàng.

- Bộ anh tưởng tôi không biết anh dự định làm gì với trang trại Morgan, và các đất đai khác mà anh đã mua hay sao?

- Chuyện tôi định sử dụng hay không sử dụng đất này vào việc gì không liên quan gì đến nguyên nhân tôi đến đây.

- Thật à? - Nàng chế nhạo - Anh muốn nói anh không đến đây để thuyết phục tôi nghe theo anh? Tôi tò mò muốn biết, Chance. Anh sẽ thuyết phục tôi bằng cách nào để dìm cả thung lũng này xuống nước và tiêu huỷ trang trại Morgan? Không phải anh định chờ ít tháng rồi đến gặp tôi và nói “Em yêu dấu, anh có ý kiến này thật hay, là biến khu đất em thừa hưởng thành một khu nhà nghỉ mát vĩ đại. Em hãy nghĩ tới số tiền hàng triệu đô la em sẽ thu lợi, nhiều gấp bao nhiêu lần số lợi tức em có thể làm ra nếu duy trì cái trại chăn nuôi này”. Có lẽ anh sẽ nói để động viên tôi thêm: “Chúng ta sẽ cùng nhau khai thác, em yêu dấu, như là hai người hùn hạp kinh doanh với nhau”. Lẽ tự nhiên, tôi sẽ mù quáng vì yêu anh nên nhận lời. Đó là cách anh đã nghĩ ra và tin chắc sẽ thành công, phải không nào?

- Tôi trả lời làm gì khi em không tin. Dù tôi có nói thế nào chẳng nữa.

- Anh nói đúng. Tôi sẽ không tin đâu.

Chàng đưa tay dịu dàng cầm lại tay nàng. Flame tự động trần mình, sẵn sàng chống cự nếu chàng mưu toan dùng vũ lực, nhưng chàng không làm thế, làm nàng gần như thất vọng. Một phần, nàng quá tức tối nên muốn cắn, muốn đá, muốn thét lên. Nhưng bàn tay ấm áp và không đòi hỏi gì của chàng không cho nàng có cơ hội làm vậy.

- Anh đã chạm đến lòng tự ái của em, Flame, anh biết vậy - Giọng chàng bây giờ dịu dàng, nghiêm túc, vừa xoa dịu vừa thuyết phục - Em có lý để giận anh...

- Tôi được phép của anh để thù ghét anh, hay chưa! - Nàng lăm lăm cay cú, cố chống lại bị thuyết phục.

- Mẹ kiếp, anh đến đây để xin lỗi, Flame, để nói với em rằng anh yêu em, anh cần có em.

- Anh cần trang trại Morgan, mà bây giờ nó thuộc về tôi! - Nàng đáp và thấy chàng rụt đầu lại, nheo mắt quan sát nàng.

- Miệng lưỡi của em cũng sắc sảo lắm! Em muốn thuyết phục ai rằng em không còn yêu anh nữa, thuyết phục em hay anh? Nếu là anh, anh không tin đâu, bởi vì anh biết em vẫn còn quan tâm.

Lần đầu tiên, nàng hơi nao núng, vì cảm thấy tim mình đập mạnh và rung động cả toàn thân, nhưng nàng đã nghĩ rằng đó là vì chuẩn bị đương đầu với chàng. Tuy nhiên, nàng cố nhìn ngay mắt chàng không chớp và nói bằng một giọng lạnh lùng:

- Với tính tự kiêu của anh, tôi chắc anh tin như vậy.

- Tình yêu không thể vụn tắt đi như là vụn tắt một ngọn đèn, dù em có muốn thuyết phục anh nghĩ trái lại.

- Cái đó còn tùy từng trường hợp.

- Không, cảm tình của em dành cho anh vẫn còn đó, tuy bị che dấu sau bức tường giận dữ và tự ái bị va chạm. Em có thể nghĩ rằng thà phủ nhận, nhưng em muốn anh, cũng như anh muốn em.

Khi cảm thấy chàng kéo nàng vào mình, thoát tiên nàng muốn cưỡng lại dữ dội. Nhưng rồi nàng đổi ý, vì nghĩ rằng chỉ bằng cách tỏ thái độ hoàn toàn đứng vững nàng mới chứng tỏ được là chàng nghĩ sai. Khi chàng ôm nàng vào vòng tay, nàng cố trần mình để không phản ứng gì cả. Khi môi chàng tìm môi nàng, nàng chờ cho đến giây phút cuối cùng rồi mới quay đầu qua một bên để tránh, làm môi chàng trượt trên má nàng.

Không chịu thua Chance chuyển qua bên chỗ tĩnh mạch pháp phòng ở cổ nàng. Cảm giác quen thuộc đột ngột trở lại, cái miệng khiêu gợi đã làm nàng động tâm khi cắn nhẹ vào da nàng, hai bàn tay vuốt ve của chàng, và thân hình đầy cứng cáp của chàng. Nàng phải cố gắng giữ cho hai tay áp sát hai bên thân mình nàng và xua đuổi hình ảnh khi họ yêu nhau trong ký ức. Trong nàng vẫn còn tâm hồn của một đứa trẻ muốn được ôm vào lòng và dỗ dành. Nhưng chỉ một đứa trẻ ngây thơ mới nghĩ rằng được hôn là mọi sự trở nên tốt đẹp hơn. Và nàng đã mất đi sự ngây thơ ấy từ lâu. Tình yêu thể xác, dù thích thú và thoả mãn đến đâu, cũng chóng qua. Nó không thể xoá bỏ được sự thiệt hại đã gây ra. Chàng đã lợi dụng nàng, và bằng cách lợi dụng đã phản bội nàng. Nàng không còn tin cậy chàng được nữa.

Nàng nhắm mắt để chống lại những rung động thâm kín và khát khao, không biết chắc có thể tin cậy vào chính mình được chừng nào. Nàng cố hồi một cách lạnh lùng:

- Anh xong chưa?

Nàng cảm thấy chàng dừng lại, rồi từ từ thẳng người lên để nhìn nàng, nhưng nàng cẩn thận quay qua một bên, không muốn cho chàng thấy hàng rào phòng thủ của nàng mong manh đến thế nào.

- Bây giờ thì xong - Chàng nói với cái giọng đã dưng như cũ - Nhưng em không dừng dưng với anh như là em muốn anh tin như vậy. Anh có thể chứng minh điều đó cho em thấy, nhưng nếu anh làm vậy, em sẽ thù ghét anh vì việc đó. Mà anh không muốn sự thù ghét, Flame, anh muốn có tình yêu của em.

Tức bực vì sự ngạc nhiên của chàng, Flame ngẩng phắt lên và trừng mắt:

- Hattie đã nói đúng. Bây giờ tôi mới bắt đầu nhận ra bà ta đúng biết bao! Anh sẵn sàng hạ mình làm bất cứ việc gì, phải không? Anh sẵn sàng nói dối, gian lận, lấy cắp... bất cứ hành động nào miễn là chiếm được trang trại Morgan - Nàng hất hai tay chàng ra và thụt lùi, không chịu nổi nữa sự đụng chạm của chàng - Anh đừng đến đây nữa, đừng bao giờ nữa.

Trong một giây dài dằng dặc, chàng đứng bất động, và không nói tiếng nào. Cho đến khi nàng tưởng rằng chỉ còn cách kêu Charlie Rainwater và mấy người làm nữa để mời chàng đi, thì Chance từ từ gạt đầu.

- Được, tôi sẽ đi. Nhưng tôi nói với em câu mà tôi đã nói với Hattie “Tôi sẽ trở lại”. Chuyện này chưa chấm dứt giữa chúng ta.

- Câu ấy nghe như là hăm dọa - Nàng ngẩng cao đầu, cho chàng biết nàng không dễ khiếp sợ.

- Tôi không bao giờ hăm dọa, Flame. Tôi tưởng em biết rõ tôi hơn thế.

Nàng đứng nguyên tại chỗ khi chàng đi vòng quanh nàng trở ra phòng ngoài. Khi nghe tiếng cửa trước đóng, nàng từ từ xoay người lại để nhìn sững theo chàng. Vài giây sau, nàng nghe tiếng xe hơi của chàng nổ máy. Rồi thì xung quanh nàng chỉ còn sự im lặng của ngôi nhà.

Flame cảm thấy bực bội, nàng đi đi lại lại trong phòng khách một hồi lâu, rồi đứng lại bên cửa sổ, nàng quan sát những đám mây xám xịt đang ùn ùn kéo tới bên ngoài trời.

Trong lòng nàng cũng âm u và quay cuồng như ngoài trời vậy. Ba ngày vừa qua, những cảm nghĩ ấy đã nung nấu trong lòng nàng. Nàng cố chặn không cho chúng nổi lên, nhưng cuộc gặp gỡ Chance đã tháo khoá cho chúng. Cuối cùng, Flame đành thừa nhận một điều nàng đã biết từ lâu: giữa hai người sẽ không bao giờ đoạn tuyệt. Trang trại Morgan làm cho điều đó bất khả.

Nếu trước đó còn nghi ngờ gì, thì việc chàng đến đây đã xoá tan hết: chàng vẫn muốn đất đai này, chàng vẫn quyết tâm như bao giờ muốn chiếm nó. Hattie đã cảnh giác nàng về chính điểm đó trước khi chết. Nhưng bằng cách nào chàng có thể đạt được ý muốn? Hattie đã để cho nàng tự nghĩ lấy.

Flame bỗng cảm thấy lo lắng, và quay lưng lại cửa sổ. Ben Canon đã nói với nàng một điều. Nàng áp bàn tay lên trán, cố nhớ lại. Ông nói gì đó về việc Chance kiện phản đối chúc thư và, phải gì đó Chance dùng áp lực tài chính để ép nàng phải bán. Nhưng ông đã nói đến một cách thứ ba. Nàng hết cau mày và từ từ hạ tay xuống, vì vừa nhớ ra. “Ông ta có thể cố xin phép cấm sử dụng đất đai ấy” Ben đã nói vậy.

Tại sao cấm sử dụng đất đai ấy? Dĩ nhiên, vì cái hồ.

Nàng phải chặn đứng chàng lại. Nhưng bằng cách nào? Cái dự án mở mang của chàng là cái gì thế? Nếu nàng đấu tranh chống lại chàng và muốn thắng, nàng phải biết nhiều hơn về các kế hoạch của chàng. Chống lại một kẻ như Chance, nàng phải biết rõ rệt, cụ thể. Bằng không, nàng không hy vọng chặn đứng được mưu toan của chàng. Nàng không thể giữ thế thủ mãi mãi. Nàng phải tìm được cách tấn công vào chàng.

Vừa nghĩ đến đó. Flame nhận ra rằng chỉ ngăn cản chàng chiếm trang trại Morgan thôi thì chưa đủ. Dù đó là điều cuối cùng nàng làm được, nàng cũng sẽ bắt chàng trả giá đắt cho hành động của chàng, vì hương hồn của tổ phụ cũng như vì bản thân nàng. Đã đến lúc một người dòng họ Morgan trả được mối thù, và nàng sẽ là người sắp sửa làm việc ấy.

Lạ kỳ thay, nàng cảm thấy điềm tĩnh trong sự nôn nóng, vì nỗi tức giận trong mấy ngày qua, nàng đã tìm ra được một hướng để chia vào. Ngay lúc này nàng chưa biết trả đũa bằng cách nào, nhưng cái đó không quan hệ. Cái đó sẽ tới. Trước hết, nàng phải biết, càng nhiều càng tốt, các kế hoạch của chàng.

Nhưng bằng cách nào? Ben Canon có cho biết trong văn phòng của Chance có để các hoạ đồ và sơ đồ. Làm sao có được một bộ? Chance chắc không bao giờ tự nguyện cho nàng một bộ. Nếu nàng có cách nào vào được văn phòng chàng... Nàng hít một hơi dài, vì bỗng nghĩ ra một cách.

Nàng phải làm nhanh mới được. Tối nay, thật vậy. Và áo quần, nàng cần có áo quần dạ hội, thật bảnh. Nàng không có sẵn ở đây, vì đã mang theo áo quần đi phơi nắng cuối tuần, chứ không dự trữ ở một tuần trong mùa thu ở Oklahoma.

Cái áo nàng đang mặc là áo nàng mới mua hôm qua để dự đám tang. Còn thì giờ để đi mua sắm không? Và ở đâu? Flame tức bực vì phải mất thì giờ đi tìm kiếm, nhất là khi nàng biết có ít nhất ba bộ có thể dùng trong tủ áo của nàng ở San Francisco.

Tủ áo. Đúng vậy. Tủ áo của Hattie, đầy đủ mọi loại áo cho mọi trường hợp. Nếu tìm ra được một bộ thích hợp, dù nó cũ cũng không hề gì. Kiểu áo dài dạ hội ít khi thay đổi. Còn về cỡ, thì nhét bớt, ghim bớt lại một chút nàng có thể mặc vừa.

Flame bước nhanh ra khỏi phòng khách thì Maxine đi vào phòng ngoài.

- Tôi nghe tiếng Chan.... ở ông Stuart ra về. Cô muốn tôi dọn cơm tối lên chưa, cô Stuart?

Sau một giây lúng túng, Flame tiếp tục bước lên cầu thang:

- Không cần nấu gì hết, Maxine. Tối nay tôi không thấy đói.

-Ồ, tôi không phải nấu. Hàng xóm cho tôi vô số thức ăn và xà lách ăn cả tuần không hết.

-À, tôi quên - Flame dừng lại một chút ở chân cầu thang và quay lại người quản gia - Nếu chút nữa tôi muốn ăn gì, tôi sẽ tự đi lấy. Chị khỏi cần phải ở lại. Hôm nay là ngày quá dài. Tôi chắc chị muốn về nhà sớm.

- Tôi mệt thật, và... - Maxine ngập ngừng - Nếu quả thật cô không cần gì nữa tối nay, tôi về chỗ tôi vậy.

- Khi nào đi, chị ghé lại nhà công nhân và bảo ông Rainwater đến đây giùm tôi được không?

- Dĩ nhiên là được.

Lo xong chi tiết ấy, Flame bước lên cầu thang để bắt đầu thực hiện kế hoạch của nàng, và cố nhớ đã thấy cái áo dài dạ hội nào trong tủ áo của Hattie.

Từ đường phố bên dưới, Flame không thể thấy có đèn sáng hay không ở cửa sổ tầng lầu thứ hai mươi của toà cao ốc Stuart. Tối nay là tối thứ Bảy, có lẽ không có ai làm việc, ngoại trừ bà quét nhà. Dù vậy, nàng cũng lái xe chậm chậm quanh dãy phố để nhìn lại một lần.

Nàng cho xe tạt nhanh vào nhà xe và biết chắc không có chiếc xe Jaguar của Chance đậu tại chỗ dành riêng của chàng. An tâm về mọi mặt, Flame lái chiếc Lincoln của trang trại đến trước cửa ra vào bin-đinh và đậu lại sát lề. Nàng nín chặt tay lái với hai bàn tay mang găng và hít một hơi thật sâu, cố gắng làm cho thần kinh, mạch máu và giác quan dịu xuống.

Không kịp có thì giờ thắc mắc về sự khôn ngoan của hành động nàng sắp làm, nàng bước xuống xe và vuốt lại nếp áo xa tanh màu cà phê. Chiếc áo thon thả nói lên kiểu những năm giữa của thập kỷ năm, nhưng kiểu áo đơn giản làm cho nó thích hợp với mọi thời gian, và rất tiện dụng cho nàng, bởi vì không ai nhìn nó để phê bình cả. Nàng với tay vào trong xe lấy cái ví đầm và cái áo choàng lông thú. Chiếc áo choàng lông thú là món đặc ý nhất. Nó không còn tốt lắm, cổ tay và cổ áo đã sờn, nhưng đáp ứng nhu cầu của nàng.

Nàng choàng nó lên mình và bắt chấp liếc về cuối đường, nhưng tất cả đều yên tĩnh, xe qua lại cũng rất ít. Nàng quay lại cửa vào bin-đinh bằng kính và tiền sảnh bên trong, thấp đèn nê-ông sáng trưng. Dừng lại một chút, nàng sờ lên vật trước chiếc áo choàng để chắc chắn cành thoa nam kim cương đã ghim chặt vào giữa cổ áo hình chữ V của nàng.

May thay nàng cần tỏ ra lo lắng, bồn chồn và bối rối, vì đó là cảm nghĩ thật của nàng khi hấp tấp bước tới cửa. Nàng gõ lên kính mấy lần thì người gác mặc sắc phục ngồi sau bàn của bảo vệ mới ngược lên nhìn.

Nàng mỉm cười một nụ cười thật tươi với y và gõ nữa. Y do dự một chút, rồi đặt miếng bánh đang ăn xuống, hấp tấp chùi miệng bằng mu bàn tay, rồi đứng dậy đi ra.

Đó là một ông già ngoài sáu mươi, tay cầm một xâu chìa khoá kêu leng keng. Khi ông đến gần cửa, ông ngừng lại và tìm chìa. Flame lo lắng ngoái lại nhìn, vì chắc chắn Chance sắp tới và bắt gặp nàng. Cửa vừa mở hé ra, nàng đã hấp tấp bước vào.

- Có chuyện gì không ổn hay sao, cô? - Ông già tò mò nhìn nàng, qua bên trên cặp kính lão.

- Tôi nhẹ nhõm vì thấy ông có ở đây - Nàng nắm cánh tay ông ta và kéo ông đi về hướng thang máy - Tôi đã cứ lo là không có ai để mở cửa cho tôi vào. Tôi đã sợ không biết phải làm sao. Một việc thật kinh khủng đã xảy ra.

Gần đến bàn bảo vệ, nàng buông tay ông ta ra để mở ví đầm. Nàng bắt đầu lục tìm rồi ngừng lại, và nhìn ông như vừa chợt nghĩ ra.

- Ông không biết tôi là ai, phải không? Vậy mà tôi cứ nói giông dài. Tôi là Flame Stuart, vợ của ông Chance Stuart.

Mặt ông ta tươi lên ngay, và nở một nụ cười:

- Lẽ dĩ nhiên, bà Stuart. Cả bin-đinh nhận nhip vì tin ông Stuart làm đám cưới với bà. Mọi người đều nói ông Stuart đã tìm được người đẹp tóc đỏ và quả nhiên là vậy.

- Ông thật tử tế, ông... - Nàng nhìn bảng tên của ông ta "Fred Dunlap" - Ông Dunlap. Để tôi cắt nghĩa vấn đề của tôi cho ông nghe. Một chuyện không hay kinh khủng đã xảy ra - Nàng nói, và lại lục tay vào trong ví, lần này cầm ra một chiếc bông tai nhận kim cương ăn với cành thoa - Tôi đã đánh mất chiếc bông tai kia. Chance, à, ông Stuart đã tặng tôi đôi bông tai cùng với cành thoa này. Tôi phải gặp ông ấy trong một giờ nữa và ông ấy muốn tôi đeo chúng. Tôi đã tìm khắp nơi. Rồi tôi nhớ tôi đã đeo chúng hôm tôi tới đây. Có cách gì ông cho tôi vào văn phòng của chồng tôi để xem có để quên trong ấy không? Tôi không chịu được ý nghĩ phải nói cho chồng tôi biết tôi đã đánh mất nó.

- Chắc chắn tôi giúp bà được, bà Stuart. Không có vấn đề gì cả. Bà chỉ việc đi với tôi và tôi sẽ đưa bà lên.

- Thật tôi cảm ơn ông vô cùng, ông Dunlap. Tôi lo gần như mất trí vì chuyện này - Nàng biết đang nói huyền thuyên như một con mụ khùng, nhưng nàng có vẻ như không ngậm miệng được trong khi đi theo ông ta đến thang máy - Tôi biết bộ nữ trang ấy làm tổn của chồng tôi nhiều lắm. Nhưng nó còn có giá trị nhiều hơn thế. Đó là món quà tặng đầu tiên của ông ấy cho tôi. Ồ, không phải là đầu tiên. Ông ấy tặng tôi hoa phong lan trước nhất. Đó là lý do tại sao ông ấy cho làm cành thoa và cặp bông tai này theo hình cành phong lan, bởi vì hoa phong lan mới thật là quà tặng đầu tiên.

Flame không chắc gì người bảo vệ lắng nghe khi ông ta dùng chìa mở một cái bảng đẩy ổ điện và bật một cái nút điện trong đó. Mũi tên chỉ lên nhấp nháy trên thang máy ngay trước mặt nàng và hai cánh cửa lặng lẽ mở ra. Nàng gần như chạy ào vào, rồi chờ người bảo vệ bước vào theo. Ông ta cho bấm nút lên tầng thứ hai mươi. Những giây đồng hồ trôi qua thật chậm và sốt ruột trước khi hai cánh cửa cuối cùng từ từ khép lại.

- Tôi không hề nhận thấy cái thang máy này chạy chậm quá vậy.

- Luôn luôn thấy vậy khi bà hấp tấp. Không có gì chạy nhanh như ý muốn.

- Chắc là vậy, nàng vừa nói và cười xoà.

Cuối cùng thang máy ngừng lại ở tầng cuối cùng. Flame nôn nao đứng chờ trong phòng ngoài mờ tối, trong khi người bảo vệ đi bật đèn văn phòng. Một lần nữa, giây phút trôi qua chậm quá cho đến khi ông ta trở lại và đưa nàng đi xuống hành lang rộng tới văn phòng Chance. Đến đó lại phải chờ ông tìm chìa khoá mở cửa.

Khi ông ta đi theo nàng vào văn phòng, Flame muốn kêu thét lên bảo ông đi ra ngoài. Thay vì thế, nàng gượng mỉm cười:

- Cảm ơn ông Dunlap - Nàng nói, và quay lại đối diện ông, để ngàng cho ông hiểu sự hiện diện của ông không còn cần thiết.

Ông ta do dự một lát, rồi nói:

- Tôi sẵn sàng tìm giúp bà chiếc bông tai bị mất, bà Stuart.
- Ông không cần làm thế. Ông đã giúp tôi nhiều rồi và tôi không muốn vì tôi mà ông vắng mặt quá lâu ở bàn bảo vệ. Dầu sao, ông còn công việc phải làm. Nếu tôi làm ông bỏ bê công việc thì thật là không phải.
- Tôi cũng nghĩ vậy - Ông gật đầu có vẻ bất đắc dĩ - Tuy nhiên, nếu bà cần đến tôi, bà chỉ cần gọi số 3131. Đó là số điện thoại của tôi và tôi sẽ lên đến đây liền.
- Tôi nhớ rồi. Cảm ơn ông, ông Dunlap.

Nàng đứng nguyên tại chỗ, nhìn theo ông quay lưng lại và đi ra, rồi chỉ hít một hơi khoan khoái khi nghe tiếng động xa xa thang máy chạy đi. Rồi nàng hấp tấp bước tới đóng cửa lại, để phòng trường hợp ông ta quyết định trở lại kiểm tra nàng.

Quay lại, nàng cởi áo choàng lông chồn và nhìn quanh phòng, cố nghĩ xem nên bắt đầu tìm các sơ đồ của dự án xây cất ở đâu trước. Nàng bắt đầu ở bàn giấy của Chance, nhất là cái bàn dài đằng sau nó. Nhưng các giấy tờ để trên mặt bàn không có cái nào nói về dự án, và các ngăn kéo cũng không có gì.

Nhận thức thời gian đi ngược lại nàng, Flame đến dây tủ gắn trong tường ở phòng khách. Sau một cánh tủ, nàng tìm thấy vô số sơ đồ. Nàng mất hết mấy phút quý báu để mở hết ra xem, và cũng không có được gì cả.

Chúng để ở đâu? Nàng cố nén sự khiếp đảm dâng lên và ra sức lục lọi các kệ sách gần bàn họp. Không có gì hết. Chứa ơi, nếu chúng không để ở đây thì làm sao bây giờ? Nếu chúng để ở văn phòng của Sam thì làm sao đây?

Rồi nàng nhìn thấy các ống bìa cứng dài ở một cái kệ đứng bên kia bàn giấy, loại ống đựng sơ đồ và hoạ đồ. Cố nén vui mừng, Flame liệng áo choàng và cái ví xuống một chiếc ghế, bước đến lục lọi.

Mười phút sau, ba cái ống đã cho nàng đủ bản đồ thiết kế chi tiết của địa điểm, sơ đồ của cái đập dự định xây cất, và các bản vẽ của các hoạ sĩ về khách sạn hạng sang, bến tàu, các khu nhà tự quản và các biệt thự. Và còn nhiều tài liệu khác nữa, kể cả một bản nghiên cứu ảnh hưởng đến môi trường và một bản nghiên cứu khả thi. Cộng với mấy bản văn thư ghi lại sơ lược tình trạng các vụ mua đất đai tiếp giáp do Chance đã thực hiện.

Nàng sửng sốt vì số lượng thì giờ, công sức, và tiền bạc đã bỏ ra để thiết kế dự án này. Điều đó có vẻ là bằng chứng Chance đã rất tự tin sẽ chiếm được trang trại Morgan, không bằng cách này cũng bằng cách khác. Những lời Ben Canon đã nói với nàng không có gì cho nàng ấn tượng là các kế hoạch của Chance về khu chỉnh trang này đã tiến xa như vậy. Nàng tự hỏi không biết người luật sư đã biết chưa.

Flame lại lục lọi trong các sơ đồ, hoạ đồ và báo cáo để tìm các bản sao, và sắp lại thành một chồng để đem đi, còn bao nhiêu trả lại chỗ cũ. Chance sẽ không biết thiếu những bản sao ấy. May thay, cái nào cũng có nhiều bản sao, trừ các bản vẽ tô màu, một bản báo cáo kỹ thuật nguyên thủy và một bản đồ địa hình tổng thể. Nhưng có những bản sao đen trắng của các hình vẽ, một bản báo cáo kỹ thuật làm sau nhưng cũng có đủ thông tin như bản nguyên thủy, và một bản đồ cao độ về hệ thống thoát nước tự nhiên.

Từ văn phòng phía ngoài bỗng có tiếng động báo hiệu thang máy vừa lên đến tầng lầu. Nàng đứng ngây người ra như phỗng. Chính cái thang máy riêng, cái từ nhà đậu xe ở tầng hầm chạy thẳng lên, cái cần có chìa khoá mới cho chạy được, cái dành riêng cho Chance! Nàng sợ điếng người, tìm muốn lọt ra ngoài.

Nàng hoảng hốt nhìn quanh tìm chỗ nấp vì sắp bị bắt gặp đến nơi. Nhưng không có chỗ nào cả, không có tủ áo, góc phòng tối, dễ nấp. Văn phòng rất thoáng, rất lộ liễu. Nàng không thể chui xuống dưới bàn giấy của chàng, chắc chắn chàng sẽ đi đến đó. Núp sau cái ghế nệm dài cũng không được, chàng sẽ thấy nàng nằm sau đó khi đi ngang qua.

Có tiếng chân đi trong văn phòng phía ngoài của Molly. Nàng phải hành động thật nhanh. Nàng hốt hết các tài liệu đã gom và bỏ ở một góc phòng, với hy vọng không ai để ý đến, rồi chộp cái áo choàng lông thú và cái ví đầm ở ghế, nàng trốn xuống dưới bàn họp, kéo mấy cái ghế sát lại để các chân ghế che khuất nàng.

Cửa văn phòng Chance mở ra, Flame cố thu mình thật nhỏ, nép sát vào trụ giữa của cái bàn. Nàng không dám cử động, thở mạnh cũng không dám, sợ cái áo xa tanh của Hattie kêu sột soạt và lộ hình tích.

Nhưng không phải là Chance đi vào, mà là một người đàn bà. Flame thấy được bóng bà ta trong kính cửa sổ mờ. Nàng suýt nữa thở ra nhẹ nhõm vì tưởng là bà quét dọn văn phòng. Với bà, nàng có thể nói này nói nọ cho qua. Nhưng rồi nàng nhận ra Molly và biết cũng không thể nói cho chị ta tin được nàng chui xuống dưới bàn để tìm chiếc bông tai bị mất.

- Thật tình, mấy bà dọn phòng này! - Molly nói lớn - Chẳng biết đèn này để sáng đã bao lâu. Nếu họ phải đèn tiền điện, chắc họ không làm ăn tùy tiện như vậy.

Có tiếng cắc và tối om, trừ ánh sáng từ phòng giấy của Molly rọi sang qua cửa mở. Molly bước qua phòng mình và kéo cánh cửa đóng lại, làm văn phòng của Chance gần như tối mịt.

Flame thở ra và nghỉ xả hơi một lát. Đến đây thì nàng đã thoát hiểm, nhưng cũng còn bị nhốt, không ra về được trước khi Molly về. Tối thứ bảy mà chị ta còn đến đây làm gì? Bao lâu nữa chị ta mới ra về? Nếu người bảo vệ lên xem nàng tìm được chiếc bông tai chưa thì sao? Sao nàng lại có thể nghĩ rằng nàng sẽ làm việc như thế này trót lọt? Tại sao nàng để mất thì giờ碌碌 tất cả nhiều như vậy? Tại sao nàng không mang những thứ tìm được đi cho sớm? Nếu làm vậy, nàng đã ra khỏi đây và an toàn trên đường về trang trại Morgan.

Nàng lắng nghe tiếng chân Molly đi lại ở phòng giấy bên ngoài, kéo ra đóng vào các ngăn kéo. Im lặng một lúc, rồi có tiếng máy đánh chữ kêu lách cách. Bất lực, Flame ngồi bệt xuống sàn nhà dưới bàn, trong bóng tối càng lâu càng dày đặc.

Nhưng tiếng máy đánh chữ kéo dài không lâu. Rồi có tiếng đóng ngăn kéo và một chiếc ghế kêu răng rắc. Và rồi tiếng chân và tiếng động khó đoán ra.

Molly đã ở đó bao lâu rồi? Năm phút? Mười? Hai mươi? Trong bóng tối, Flame không có ý niệm về thời gian, nhưng hình như cả thiên thu đã trôi qua trước khi nàng nghe tiếng của thang máy leng keng mở ra đóng lại, rồi tất cả trở lại im lặng, trừ tiếng đập thành thịch của con tim nàng. Sau khi coi lại cho chắc chắn không có ánh sáng ló ra dưới mép cánh cửa, Flame mò mẫm chui ra khỏi bàn.

Lần này nàng không dám la cà, mà làm thật nhanh trong bóng tối, gom hết các giấy tờ, bản vẽ và ôm chung với cái áo choàng lông thú và cái ví đầm trong hai tay. Mò theo tường, nàng tìm được cái cửa và mở nó ra, nàng bước qua phòng giấy của Molly cũng tối mò.

Nàng ra được hành lang mà không va đầu vào cái gì. Từ đó nàng thấy được một ánh sáng mờ mờ ở cuối hành lang và biết nó từ chỗ thang máy rọi đến. Nàng nâng váy chiếc áo dài cà phê của Hattie lên và chạy tới đó. Tuy không xa nàng cũng thở hơi tai khi đến được đó, tim đập thành thịch trong lồng ngực. Nàng sợ hết hồn, đứng vậy.

Nàng cố hít vào hơi dài và thở ra từ từ để lấy lại bình tĩnh dù phải bỏ ra mấy giây quý báu. Rồi đặt cái áo choàng lông chồn xuống sàn, nàng bỏ các báo cáo, bản đồ và bản vẽ vào trong áo, rồi cuộn lại, cầm lên trước ngực, để giấu bó giấy tờ bên trong.

Khi thang máy mở ra, nàng bước ngay vào và ấn nút cho chạy xuống tầng trệt. Rồi liếc bóng mình trong tấm gương gần ở vách để coi lại bề ngoài của nàng. Chúa ơi, mặt nàng bơ phờ và tái mét. Nàng vội vàng ngất hai má cho đỏ! Nàng lúng túng ôm bó áo lông thú vào một tay, còn tay kia moi trong ví đầm mò tìm cả hai chiếc bông tai nhận kim cương. Nàng vừa đeo xong chiếc thứ hai vào tai thì chiếc thang máy mở ra ở tầng trệt.

Flame cẩn thận nhìn ra để chắc chắn người bảo vệ chỉ có một mình sau bàn. Rồi nở một nụ cười thật tươi, nàng bước tới phía ông ta.

- Tôi tìm được rồi. Ông có tin được không? - Nàng quay đầu qua lại cho hai chiếc bông tai bắn những tia sáng lấp lánh vào ông ta.

- Hay quá, bà Stuart!

- Hay thật, phải không ông? - Nàng hỏi lại và ôm chặt cái áo choàng lông thú, nũng nịu năng nỉ: - Ông cảm phiền đừng cho ông Stuart biết gì về chuyện này nhé! Đừng cho ông ấy biết tôi đã bỏ quên ở đâu, dù chỉ trong chốc lát.

- Xin bà đừng lo, bà Stuart! - Ông ta nhe răng ra cười và nháy mắt tỏ ra đồng lõa với nàng - Cái đó sẽ là một bí mật nho nhỏ giữa bà và tôi. Tôi sẽ thủ khẩu như bình.

- Cám ơn ông, ông Dunlap. Ông thật dễ thương vô cùng.

Nàng phải chờ cho ông mở cửa lại, rồi gần như chạy bay ra xe đậu ở lề đường. Mở cửa xe, nàng quăng bó áo choàng vào ghế sau, và hấp tấp ngồi vào tay lái. Hai bàn tay nàng run lật bật, đút chìa mãi mới lọt vào ổ công tắc xe. Nàng vặn chìa mở máy, chiếc xe nổ máy ngay. Người bảo vệ đứng ở cửa nhìn theo nàng. Nàng vẫy tay chào ông ta rồi lái xe chạy đi trên đường phố trống trơn. Ông ta vẫy tay chào lại.

Nàng cảm thấy rã rời, vừa căng thẳng, vừa nhẹ nhõm và hân hoan. Dòm vào đồng hồ điện tử ở bảng kiểm soát sáng trưng của chiếc xe, nàng biết chỉ vừa trôi qua 23 phút. Nàng đã chắc chắn bị kẹt trong bin-đinh ít nhất là một tiếng đồng hồ. Tuy nhiên, nàng đã thi hành xong, đã lấy cắp được các bản đồ của Chance. Nàng bắt đầu cười vang và cười mãi không thôi.

20. Chương 20

Chiều chủ Nhật, Flame đáp máy bay phản lực xuống phi trường San Francisco và đi thẳng tới chỗ Ellery đứng đón. Anh ta hôn lên má nàng và như thường lệ, không hỏi gì cả. Anh không cần phải hỏi. Trên đường về nhà, nàng đã kể cho anh nghe xong toàn bộ câu chuyện rắc rối.

Mấy chiếc va-li của nàng còn nguyên ở lối vào phòng ngủ phía trong, do Ellery mang vào để đấy. Nhưng cái hộp dài nàng mang theo thì đã được mở ra, và giấy tờ trong đó được trải trên bàn uống cà phê.

Flame rót thêm rượu sâm banh và ly cổ cao. Chai rượu là quà biếu của Ellery để mừng hạnh phúc của người vợ mới cưới của Chance, nào ngờ đã được dùng vào việc uống cho hả giận. Nàng quay qua Ellery đang ngồi dựa ngửa ra ở ghế nệm dài, mặc một cái áo len mỏng lịch sự một cách tự nhiên.

- Sâm banh nữa chứ? - nàng hỏi.

Anh ta khoát tay đang cầm ly rượu, từ chối.

- Chị biết không, đây là lần đầu tôi uống rượu sâm banh sau một lễ cưới? Kinh nghiệm này quả là mới đối với tôi - Nhưng nụ cười châm biếm tan ngay và ánh mắt anh ta đổi qua suy tư và thiện cảm - Chủ nhật trước, giọng chị nghe hân hoan quá chừng khi gọi điện thoại về, tôi phải thừa nhận tôi không hề mơ có....

- Tôi cũng vậy - Nàng cắt ngang.

Anh ta chồm tới nghiên cứu các bản vẽ đen trắng trên bàn cà phê trước mặt anh, hai cùi tay chống lên đầu gối:

- Đây là một khu chĩnh trang anh ta muốn thực hiện! - Bỗng anh ngẩng lên tò mò hỏi - Làm sao chị có được những hoạ đồ và báo cáo này?

- Tôi có bằng cách nào thì can hệ gì? - Flame nhún vai.

- Tại sao tôi cần phải hỏi nhỉ? Hiển nhiên là trong trường hợp này, anh ta đòi nào chịu cho chị các thứ đó. Điều đó có nghĩa là chị đã xoáy chúng.

- Chúng chỉ là bản sao. Anh ta không biết là thiếu đâu!

Ellery chú ý trở lại vào đồng giấy tờ bản vẽ trước mặt.

- Cái làm tôi ngạc nhiên là.... tại sao phải là Tulsa? Tại sao phải là Oklahoma? Dự án này phải tốn hàng triệu đô la. Tại sao anh ta lại muốn đầu tư nhiều tiền như thế vào vùng này?

- Anh chưa đọc bản nghiên cứu khả thi và thị trường.

Flame bước tới và rút nó từ đồng giấy ra. Nàng lật đến một bản đồ Hoa Kỳ có đánh dấu địa điểm dự án trên đó giữa một vòng tròn tỏa ra chung quanh.

- Nếu anh để ý, sẽ thấy khu chính trang nằm trong một vòng có bán kính 450 dặm, khoảng một ngày đường xe hơi, bao trùm tất cả các đô thị lớn của miền Trung Tây: Dallas, Houston, Kansas City, St. Louis, Denver, Memphis, New Orleans và Chicago lọt ra ngoài vòng ấy một chút xíu thôi. Gần một phần ba dân cư của cả nước sống bên trong cái vòng ấy. Anh ta có thể biến khu này thành thánh địa Mecca của dân nghỉ mát ở miền Trung Tây một cách dễ dàng.

- Tôi nghĩ rằng chị nói đúng. Trời thần ơi, anh chàng khôn đáo để!

- Nhưng anh ta cần trang trại Morgan để làm chuyện ấy. Nàng lật các bản vẽ cho đến khi tìm ra bản địa đồ địa điểm. Bởi vì cái đập tạo nên cái hồ nằm ngay đây, ở khu đất của tôi. Nếu Chance đạt được ý muốn, toàn thể khu đất này sẽ nằm dưới mặt nước.

- Ý chị đích xác muốn làm gì với tất cả các sơ đồ và hoạ đồ này? Hiển nhiên chị có thể ghim chúng lên tường và phóng các mũi tên vào chúng, hay dán chúng lại thành một hình nộm của Stuart và đốt cho bỏ ghét. Nhưng ngoài ra...

- Tôi sẽ đem chúng đến một công ty kỹ thuật có tiếng tăm và nhờ họ duyệt xét cho tôi.

- Để làm gì? Chị đã biết chúng là cái gì rồi.

- Tôi chỉ biết thế. Tôi không phải là một kỹ sư. Tôi không đọc được một bản vẽ. Có lẽ trong đó có những cái tôi không thấy ra. Một cách nào đó mà Chance dùng để giành đất của tôi.

- Chị cứ nói như thể chị tin chắc anh ta sẽ cố thực hiện cho được kế hoạch của anh ta. Nhưng việc đó bây giờ chắc chắn là không thể được vì chị đã thừa hưởng đất đai ấy. Nếu chị không bán cho anh ta, và tôi giả thuyết rằng chị sẽ không bán, thì anh ta chỉ còn cách từ bỏ ý định và coi như chịu lỗ.

- Anh ta có làm vậy không? Anh không biết anh ta là tàn nhẫn đến thế nào. Tính đó là bẩm sinh ở con người anh ta. Anh đừng quên anh ta đã cưới tôi vì nghĩ rằng bằng cách đó anh ta nắm quyền kiểm soát vùng đất ấy. Anh ta muốn chiếm trang trại Morgan, Ellery ạ - Tay nàng bóp mạnh ly rượu, giọng đầy giận dữ - Những lý do của anh ta vượt quá thì giờ và tiền bạc anh ta đã đầu tư. Không, với Chance đó là một vấn đề riêng tư hoàn toàn. Anh ta thù ghét trang trại Morgan. Đó là lý do tại sao anh ta tìm cho được và đã tìm ra cách tiêu diệt nó. Sự kiện anh ta có lời hàng triệu đô la trong khi làm vậy chỉ là một bổng lộc mà thôi. Anh ta sẽ cố sức và cố sức mãi. Ellery ạ. Đó là lý do tại sao tôi phải tìm ra một cách ngăn chặn anh ta.

- Toàn thể câu chuyện này sặc mùi báo thù - Anh nói giọng có ý chế nhạo làm Flame trăn mình - Bên nào cũng nghĩ được báo thù cho hả dạ.

- Không, Ellery, anh lầm rồi! - Nàng lạnh lùng nói. - Báo thù là tất cả.

Molly nhìn người đàn ông đang đứng trước bàn giấy của chị ta với ánh mắt nghi ngờ, nhưng được che dấu bằng nụ cười tươi tắn mang nhãn hiệu công chúng của chị. Chị nói:

- Tôi rất tiếc, ông Stuart chưa vào. Sáng thứ Năm nào cũng chơi ném banh, và đến văn phòng trễ - Chị giả vờ coi lại lịch tiếp khách trong ngày, mà đến giờ này chị đã thuộc lòng - Rủi thay, khi đến đây hôm nay, ông ấy phải đi dự ngay một buổi họp. Tôi e rằng ông ấy sẽ bận cả ngày. Ông cần ông ấy về việc gì? Có lẽ tôi có thể giúp ông.

- Tôi không nghĩ vậy. Việc này riêng tư.

Cái áo mưa màu vàng của ông ta lấm bết, đã sờn, thiếu một hạt nút ở vạt trước, và bộ áo quần bằng vải polyester bên dưới không có vẻ gì mới hơn, vậy mà ông ta có điệu bộ quyền hành một cách ngấm ngầm.

- Thì ra vậy!

Molly đáp và nhìn lại ông ta, cố đoán xem ông ta bao nhiêu tuổi. Mới ngoài năm mươi, chắc vậy. Mặc dầu ông ta thất cả vạt bằng sợi dây và đi đôi giày bốt cao bồi, chị chắc chắn ông ta không phải là người làm ở

trại chăn nuôi hay ở nông trại. Mặt ông ta rám nắng và gân guốc như một người cả đời sống ngoài trời, và hai đuôi mắt ông ta không có những nếp nhăn vì nheo mắt tránh ánh nắng suốt ngày. Chị nói tiếp:

- Vậy, tại sao ông không để tôi ghi cho ông hẹn giờ gặp ông ấy?

- Không cần thiết. Tôi sẽ chờ ông ấy đến.

- Nhưng ông ấy có...

- Không sao. Tôi không nói chuyện với ông ấy quá mấy phút, chắc chắn ông ấy có thể dành chừng ấy thời giờ cho tôi trước khi đi họp.

Molly ngậm miệng, vì biết không có cách nào nói cho ông ta chịu đi, trừ phi cho người đuổi. Chị quay đi lo các giấy tờ bên cạnh bàn máy chữ, liếc nhìn ông ta canh chừng khi ông ta bước qua ngấm bức tranh trên tường.

- Molly? - Có tiếng Sam từ trong văn phòng của Chance, tiếng anh ta có vẻ phân vân.

Molly đứng dậy, liếc nhìn người đàn ông một cái nữa đầy nghi ngờ rồi đi vào văn phòng Chance. Sam đứng bên bàn họp, tay ôm mớ hoạ đồ. Anh quay ra khi chị bước vào.

- Có mấy hoạ đồ bỏ sai chỗ - Anh cau mày - Các hoạ đồ kiến trúc lại nằm ở chỗ phải để sơ đồ cái đập nước, và các sơ đồ cái đập ở... chúng ở đâu không quan trọng. Nhưng có ai đã lục lọi và trộn lẫn chúng. Tôi biết chắc không phải là Chance. Còn tôi thì chắc chắn là không. Còn ai khác có thể động vào chúng?

- Chúng đủ không?

- Có lẽ là mấy người quét dọn. Họ chọn nhiều chỗ thật kỳ lạ để quét dọn thật sạch, trong khi các góc nhà đầy mạng nhện lại còn nguyên xi.

Chị nhún vai như coi chuyện đó không có gì quan trọng, và đưa mắt về phía cửa khép hờ qua phòng chị, chị hạ giọng nói:

- Bên phòng có một ông nhất quyết đòi gặp Chance khi ông ấy đến. Ông ta không chịu nói tên và công việc, nhưng tôi có thể cam đoan ông ta là một thừa phát lại. Tôi có thể đánh hơi họ.

Sam cau mày thêm:

- Chị nghĩ rằng, có ai thừa kiện công ty chẳng?

- Chứ gì nữa? - Chị ta đưa hai tay lên trời và buông xuống nói thêm - Theo ý tôi, ông nên đi xuống nhà dưới và báo trước cho Chance biết, trước khi ông ấy vào thang máy. Ông ấy sắp tới rồi.

- Để tôi.

Sam trao mớ hoạ đồ cho Molly và tiếp:

- Đem mấy cái này vào cất trong văn phòng tôi.

Hai cuộn muốn bung ra và Molly loay hoay một lúc, thì có tiếng thang máy kêu keng. Hai người nhìn nhau, biết là trễ rồi.

- Chance Stuart? - Giọng người đàn ông cất lên hỏi.

- Phải.

- Cái này gửi cho ông.

Sau câu nói là tiếng chân rời phòng giấy bước ra hành lang.

Molly quay lại cửa và thấy Chance bước vào văn phòng, tay cầm văn kiện pháp lý và đọc lướt qua, trán cau lại.

- Thừa phát lại! - Chị ta nói với Sam - Tôi đã nói với ông là tôi có thể đánh hơi họ từ xa phải không nào?

Sam không để ý đến Molly đoán đúng hay không, anh ta cố đoán qua vẻ mặt của Chance có gì nghiêm trọng không.

- Chúng ta bị kiện, tôi chắc vậy. Ai kiện thế?

Chance liếc nhìn Sam, cặp mắt lạnh lùng, quai hàm bạnh ra. Chàng không thể trả lời ngay mà sải bước đến bàn viết, liệng tờ giấy lên mặt bàn, rồi bước qua đứng trước cửa sổ nhìn tròng tròng ra ngoài, đầu hơi ngửa lui, hai tay thọc túi quần.

- Chúng ta không bị ai kiện cả, Sam. Flame đã nộp đơn ở tòa xin huỷ bỏ cuộc hôn nhân của nàng và tôi.

- Mẹ kiếp! - Sam chửi thề khe khẽ.

-Ồ, Chance, tôi rất buồn! - Molly nói đầy thiện cảm và ngập ngừng tiến lên mấy bước về phía chàng.

Chàng quay phắt lại, nhìn cả hai người:

- Tôi chưa bao giờ bảo rằng tôi coi đây là câu trả lời tối hậu thư của nàng.

- Dĩ nhiên không! - Molly lấy lại ngay vẻ cương quyết, và ngẩng cao đầu để bày tỏ ủng hộ và tin tưởng chàng hoàn toàn.

- Luật sư của nàng là ai?

- Thử đoán xem - Chance gay gắt đáp.

- Ben Canon - Sam lẩm bẩm, rồi thở dài náo ruột.

- Anh nói đúng, đáng lẽ tôi phải biết trước - Sam tiếp, anh ngập ngừng nhìn Chance - Khi anh gặp nàng hôm thứ Bảy, nàng có để dấu vết gì cho thấy nàng sẽ làm một hành động như thế đó không?

- Có. Nhưng tôi không ngờ chuyện ấy xảy đến nhanh như vậy.

- Anh sẽ làm gì? Anh có thể làm gì?

- Hoãn binh - Chàng đáp và quay qua Molly - Gọi điện thoại cho Quentin Worthy và bảo cho ông ta biết chị sẽ cho người đem giấy báo thị này qua cho ông ta. Và bảo ông ta tìm cho tôi một luật sư chuyên về li dị giỏi nhất, tôi không cần biết ông ta phải đi tới đâu để tìm cho ra. Trong khi đó, tôi muốn xin toà hoãn lại mọi hành động liên quan đến đơn thỉnh nguyện này. Giải thích cho ông ta biết, tôi đang thuyết phục vợ tôi đồng ý giải hoà.

- Anh không thật sự nghĩ rằng nàng sẽ chịu chứ? - Sam ngờ vực hỏi.

- Dĩ nhiên cô ta sẽ chịu - Molly nói - Bây giờ cô ta đang chạm tự ái, tức giận và bối rối, và tất cả là do lỗi của bà già Morgan ấy. Nhưng cô ta yêu ông Chance. Tôi biết như vậy. Chính cô ta cũng nhận thức điều đó. Ông cứ chờ xem, sự vắng mặt sẽ làm cho trái tim mềm yếu hơn.

Sam lắc đầu trước sự lạc quan muôn thuở của chị ta, anh nói:

- Nếu chị bắt đầu tuôn ra những lời lẽ sáo mòn, Molly, thì chị đừng quên câu “Xa mặt, cách lòng” và giữa hai người, cách nhau một nửa đại lục. Không còn cách nào xa mặt hơn thế.

- Nếu hai người đã trao đổi xong những câu sáo mòn, thì tôi muốn biết có ai hẹn gặp tôi ngày mai mà không dời lại được không? - Chance nói.

Molly liếc nhìn chàng với vẻ xin lỗi và đáp:

- Ông có hẹn sáng mai ăn sáng với ông Thống Đốc tiểu bang ở dinh Thống Đốc tại thành phố Oklahoma, còn các giờ hẹn khác thì đều có thể dời qua một hôm khác. Tôi không nhớ có cuộc hẹn nào gấp khác.

- Vậy thì sau khi liên lạc được với Quentin Worthy, chị gọi Mick Donovan và cho ông hay chúng ta sẽ bay đi San Francisco sau khi rời thủ đô tiểu bang sáng mai.

Người tài xế của Malcom Powell đã sẵn sàng cái ô để che mưa cho Flame khi nàng bước xuống xe hơi.

- Cám ơn anh, Arthur - Nàng mỉm cười với anh ta và cầm lấy cái ô che trên đầu.

Anh ta chạm tay vào vành mũ:

- Gặp bà lại tuần tới.

Nàng gật đầu và bước đi, băng qua dòng người đi bộ để vào toà nhà văn phòng. Ellery đứng ở cửa, mở sẵn cánh cửa cho nàng, rõ ràng anh cũng vừa đi ăn trưa về như nàng.

- Tôi thấy chị vừa ăn trưa với nhà kinh doanh vĩ đại về... - Ellery nhìn theo chiếc xe hơi vừa chạy đi và nói.

- Phải - Nàng đáp và bước ngang qua mặt anh ta để vào nhà.

Ellery sai hai đi kịp theo nàng về hướng thang máy. Anh hỏi:

- Tình hình xấu đến vậy sao?

- Xin lỗi anh muốn nói gì? - Nàng giả vờ không hiểu.

- Chị vẫn còn đang nghiến răng. Điều đó nói lên bữa ăn trưa với ông Powell không được vui lắm.

Nàng định phủ nhận, nhưng ích gì? Ellery biết quá rành tâm trạng của nàng.

- Khổ thay, Malcom không tệ nhì như các khách hàng và người hợp tác khác đã tỏ ra với tôi.

- Y hỏi chị nhiều câu về vụ đổ vỡ giữa chị và Stuart phải không?

- Nói cách đó cũng đúng.

Chuyện đã bắt đầu gần như ngay từ lúc nàng mới vào văn phòng ông, mặc chiếc váy nhung dài ngang đôi giày ống. Nàng không băng qua phòng để tới bên bàn giấy ở đó Malcom đang đứng, mà ngừng lại giữa chừng, để cái xách tay xuống một chiếc ghế.

- Xin lỗi đã đến trễ, Malcom - Nàng nói với ông, trong khi vừa kéo đôi găng tay ra và mở chiếc áo mưa kiểu poncho, cẩn thận tránh cặp mắt màu xám soi mói của ông - Debbie, người phụ tá của tôi, nghỉ ở nhà vì bị cúm. Tôi lấy một người thay tạm. Khi họ gọi điện thoại lên báo Arthur đang chờ tôi dưới nhà, tôi đang bận nói điện thoại với một khách hàng. Và cô phụ tá mới không nói lại cho tôi biết trước khi bỏ đi ăn trưa - Nàng mỉm cười xin lỗi, trong khi ông đi vòng ra trước bàn giấy và hướng về phía nàng.

- Tôi hiểu - Nhưng lời nói dịu ngọt không che được giọng tức bực, nhắc Flame nhớ lại Malcom không phải là hạng người có thể cho chờ đợi.

Quay lại để đối diện ông, nàng đứng trước con người toát ra sức mạnh ấy. Ngực, hai tay và cổ ông cuộn cuộn bắp thịt và gieo một ấn tượng mạnh mẽ, cũng như quai hàm rộng, cái cằm có lõm hất ra đằng trước, nói lên ý chí sắt đá của ông. Nàng hoang mang tự hỏi sao nàng có thể quên sau hai tuần ngắn ngủi. Nàng chịu không nổi ánh mắt cứng cỏi của ông.

- Mặc dầu phải nói rằng, tôi bắt đầu nghi cô đã bỏ trốn đi với tình nhân của cô. Hay tôi phải gọi là chồng cô?

Khó chịu vì câu nói châm biếm, Flame phải nhìn xuống và che dấu bằng cách gấp cái áo choàng ngắn và vắt nó lên ghế với cái ví.

- Chuyện đó là một sai lầm! - Nàng đã dùng câu ấy để trả lời luôn miệng mấy ngày vừa qua - Một sự sai lầm mà tôi đang lấy biện pháp sửa chữa càng sớm càng tốt.

Nàng giả vờ nở một nụ cười có vẻ dừng dưng và cố tình nhìn về phía hai cánh cửa phòng ăn riêng của Malcom, đang mở ra để lộ bàn ăn đã dọn sẵn cho hai người.

- Ăn trưa ở đây à, hay quá.

-Tôi đã bảo cô, Stuart không phải là người đàn ông thích hợp với cô.

Không người nào khác đeo đuổi đề tài ấy, một khi nàng đã trả lời dứt khoát như trên. Nhưng Malcom thì khác.

- Ông đã nói vậy, và ông đã nói đúng - Nàng thừa nhận, bằng một giọng gay gắt hơn là nàng định dùng - Nhưng nếu yêu cầu tôi đến đây hôm nay để tỏ ra đặc chí...

- Không phải để tỏ ra đắc chí, mà để nhắc cô nhớ tôi còn đây - Cặp mắt màu xám của ông đưa lên người nàng ra vẻ hăm dọa, ánh mắt trở nên nồng nàn - Cảm nghĩ của tôi đối với cô không hề thay đổi, Flame, những ý muốn của tôi cũng vậy.

- Tôi thiết tưởng ông có thể hiểu rằng sau khi phạm tội sai lầm, tôi không sẵn sàng tái phạm.

- Còn tôi thì nghĩ rằng, bất cứ việc gì xảy ra giữa cô và Stuart ắt hẳn đã làm cho lòng tự hào của cô bị tổn thương nặng nề.

- Anh ta đã làm tổn thương đến nhiều thứ hơn là sự tự hào! - Nàng nổi đóa ngay, nhưng vội quay mặt đi, cố lấy lại bình tĩnh - Nếu ông không trở ngại, Malcom, tôi muốn chúng ta dừng bàn về chuyện đó nữa.

- Tôi có thể thấy điều đó. Nhưng tôi không khỏi tò mò. Tôi chưa hề bao giờ thấy cô tức giận đến như vậy, Flame, ngay cả khi cô nổi nóng với tôi.

- Có lẽ tôi có lý do.

- Có lẽ. Và có lẽ một ly rượu Chardonnay cô thường thích, sẽ làm cho cô dịu bớt chút ít.

Đang ăn, Malcom đã nói bóng nói gió tới Chance và vụ đổ vỡ như thể ông biết, hay đoán, rằng có nhiều điểm nàng chưa chịu nói ra hết.

- Tôi nghĩ rằng Malcom hy vọng rằng tôi gục vào vai ông ta mà khóc, nhưng tôi không cần đến vai của ông ta hay của ai khác.

Hai người đi đến thang máy.

- Nhân nói về vai, chúng ta sẽ hoàn tất phần vẽ của bảng quảng cáo cho Shodderly trong tuần tới. Chị muốn xem qua vào thứ Sáu tới không?

Thang máy đến họ bước vào.

- Sáng ngày đó thì được. Chứ chiều hôm đó tôi có hẹn ở Oakland.

- Để gặp ai ở Oakland?

- Công ty kỹ thuật Thorgood.

- Tôi chưa hề nghe tên công ty ấy. Nó trở thành khách hàng của công ty ta từ khi nào?

- Họ không phải là khách hàng. Tôi gặp họ có việc riêng.

Thang máy ngừng ở tầng lầu trụ sở công ty. Họ bước ra.

- Về các hoạ đồ của Chance Stuart, phải không?

Flame gật đầu, và bước vào hành lang dẫn tới văn phòng của nàng.

- Ít nhất họ cũng cho tôi biết những biện pháp gì Chance phải áp dụng khai thác đất đai của tôi hầu thực hiện tại chỗ đó một cái hồ nước.

- Rõ thật chị không ở yên khi có thì giờ.

- Không, và có thể cả anh ta cũng vậy. Đó là lý do tại sao tôi không thể ngồi yên và chờ xem bước đầu tiên của anh ta làm gì.

Ellery nắm cánh tay nàng, chặn nàng đứng lại khi đến gần văn phòng phụ tá của nàng:

- Tôi có cảm tưởng chị đã có sẵn một phương án hành động, phải vậy không? Ngoài việc tham khảo công ty kỹ thuật đó?

Flame mỉm cười hơi chút tự đắc:

- Hôm qua nói chuyện với Ben Canon, luật sư của tôi ở Tulsa. Tôi đã yêu cầu ông ta tìm xem trang trại Morgan có đủ tiêu chuẩn để được liệt vào loại các địa điểm có giá trị về mặt lịch sử quốc gia hay không. Nếu có, thì một ngôi nhà như vậy bị chìm xuống đáy mặt hồ sẽ bị phản đối.

- Hay lắm! - Ellery gật đầu tán thành.

- Tôi cũng nghĩ vậy - nàng nói.

Nhưng nàng biết còn quá sớm tự chúc mừng. Tuy nhiên, nàng cũng không khỏi hài lòng đôi chút, trong khi quay bước đi vào phòng cô phụ tá của nàng.

- Có gì trong khi tôi đi vắng không, cô Austin?

- Chỉ có hai việc - Cô đưa hai mảnh giấy cho Flame.

- Cám ơn - Flame vừa đọc vừa bước đến cửa văn phòng nàng.

-Ồ, cô Bennett, hãy chờ tôi một chút. Tôi quên không nói. Có một ông đang chờ cô trong văn phòng.

- Trong văn phòng tôi? Ai vậy?

- Hình như ông ấy tên là Stuart, ông bảo quen cô.

Giận không thốt ra lời, Flame muốn bóp cổ cô gái. Quay qua Ellery, nàng chưa nói gì thì anh ta đã đưa một tay lên, bảo nàng khỏi cần nói.

- Tôi biết. Tôi sẽ rầy ngay nam nhân viên và đổi cho chị một cô khác.

Flame đi vào văn phòng, còn nghe Ellery nói:

- Cô đoán đúng đấy, cô Austin.

Khi nàng bước qua cửa, Chance đang đứng ở cửa sổ quay lưng lại cửa vào. Chàng ngoái nhìn lui, rồi quay mặt lại đối diện với nàng. Trong khoảnh khắc, dưới cặp mắt nhìn chòng chọc vào nàng, những cảm xúc cũ muốn khơi dậy trong lòng nàng. Nhưng nàng chặn ngay, và khép cánh cửa.

- Anh đến đây làm gì?

- Hình như lần chót mình gặp nhau em cũng hỏi câu đó - Chàng cười chế diễu - Và câu trả lời của anh cũng vẫn là, đến thăm em.

- Tôi tưởng đã nói rõ là không muốn thấy anh nữa.

- Flame. Tôi không chịu như vậy được! - Chàng đến đứng trước bàn giấy.

- Anh không còn cách nào khác. Và anh muốn gì khi vào văn phòng tôi ngang nhiên như thể anh là...

- ... là chồng em?

- Không phải tôi định nói thế.

- Không, không phải thế. Nhưng tôi nghĩ rằng chờ em ở đây tốt hơn là chờ ở phòng giấy bên ngoài vì ở đây nhiều người cộng sự của em có thể thấy tôi. Tôi thiết tưởng tôi đã tránh cho em đỡ phải trả lời nhiều câu hỏi không cần thiết.

- Sự có ý tứ ấy thật là cảm động nếu ở người khác, chứ ở anh thì không.

Nàng ngồi xuống sau bàn giấy và bắt đầu lật chồng thư tín trên mặt bàn, giả vờ đọc các thư từ nhưng thật ra không tiếp thu một chữ nào.

- Flame, tôi không đến đây với mục đích gây bối rối em hay làm em tức giận...

- Vậy thì lý do gì anh đến đây?

Sau rốt, nàng ngược mắt lên nhìn chàng, để ý những đường nét quen thuộc, rất thu hút sự chú ý.

- Tôi đến thảo luận với em.

- Anh muốn nói, để thuyết phục tôi nhả trang trại Morgan ra thì có.

- Không, tôi không định làm vậy - Giọng chàng điềm tĩnh làm nàng phải để ý - Em không chịu nghe tôi nói hết mà cứ lên án tôi. Tôi không quả quyết rằng khi nghe tôi nói xong, em sẽ đổi ý. Nhưng ít nhất em phải nghe tôi nói đã, Flame.

- Tôi không nghĩ như vậy.

- Có lẽ là không, nhưng nghe tôi nói có hại gì cho em đâu? Tối nay mời em đi ăn với tôi.

Nàng định từ chối ngay, nhưng chợt có ý nghĩ khác làm nàng do dự, và đứng dậy nhích ra xa bàn giấy để che đậy sự do dự của mình.

- Anh ở đâu?

- Khách sạn Carrington.

- Để tôi suy nghĩ và gọi cho anh biết sau ở khách sạn.

Chance đã cảm thấy nàng sắp sửa đồng ý gặp chàng. Nhưng đồng thời chàng cảm thấy nếu thúc đẩy nàng, nàng sẽ từ chối. Chàng thụt lùi.

- Được, tôi sẽ chờ em gọi.

Nàng ngạc nhiên thấy chàng chịu thua dễ dàng như thế. Nàng đã chờ đợi chàng thúc ép nàng trả lời dứt khoát. Trong khi chàng ra đi, nàng thắc mắc tại sao chàng làm vậy. Có phải chàng tự tin rằng trước sau gì nàng cũng phải nhận lời? Thái độ tự tin có quan hệ gì không? Chắc hẳn chàng không thể đoán được lý do nàng dự định gặp chàng.

Chance vừa bước ra khỏi văn phòng thì Ellery bước vào. Anh ta nhìn nàng từ trên xuống dưới, với vẻ quan tâm.

- Chị bình an chứ?

- Bộ anh sợ tôi không được bình an sao?

- Tôi không dám chắc.

- Tôi hứa với anh, Ellery, tôi không sụp đổ chỉ vì thấy lại mặt anh ta đâu - Nàng trở lại bàn giấy.

- Anh ấy muốn gì?

- Muốn mời tôi ăn với anh ta tối nay để có thể nói chuyện.

- Dĩ nhiên chị từ chối.

- Chưa.

Ellery lặng thinh mấy giây, nhìn nàng dò xét.

- Trong đầu chị đang sắp xếp một chuyện gì!

Flame mỉm cười:

- Anh ta đã đi nước cờ đầu tiên. Anh ta sẽ cố gắng dỗ dành tôi trở về với anh ta. Đã một lần, anh ta làm tôi tin rằng anh ta yêu tôi, thì tại sao anh ta không nghĩ rằng anh ta có thể làm lại một lần nữa? Chuyện gì sẽ xảy ra, Ellery, nếu tôi để cho anh ta nghĩ rằng có thể thắng?

- Chị biết đang nói gì không đã?

Nàng không để ý câu hỏi, và tiếp tục nói lên ý nghĩ trong đầu nàng:

- Nếu tôi giả vờ nghe theo thì anh ta sẽ không kiên xin tranh chấp gia tài hay làm một hành động công khai nào để giành lại trang trại Morgan. Và anh nghĩ xem, tôi sẽ có được bao nhiêu thì giờ.

- Stuart không phải là người dễ bị lừa đâu.

- Tôi biết, nhưng anh ta cũng nghĩ là tôi khó chiếm. Và cũng dễ đóng kịch thôi.

- Đây không phải là một trò chơi.

Nàng quay nhìn anh ta với cặp mắt màu xanh lục sáng ngời, đầy vẻ tinh quái.

- Có chứ! Và trò chơi ấy là phỉnh nhau. Tôi đã học được của một chuyên viên.

Flame cố tình để đến gần sáu giờ mới gọi điện thoại cho Chance nhận lời mời của chàng. Khi chàng đề nghị đem xe đến đón nàng, nàng từ chối:

- Chúng ta có thể ăn tối ở khách sạn nơi anh ở. Tôi sẽ gặp anh ở nhà hàng lúc tám giờ.

Ngồi trong phòng ăn nhiều tầng, Chance quan sát Flame đi theo sự hướng dẫn của người hầu bàn trưởng, đến bàn của chàng ngồi. Chàng không thèm để ý đến các thực khách quay đầu ra nhìn nàng khi nàng đi qua, mà hoàn toàn bị thu hút sự chú ý. Kiểu đầu ngẩng cao, vai ưỡn ra đầy tự tin rất tự nhiên ở nàng, giống như màu đỏ rực của tóc nàng. Sự lôi cuốn chú ý và thu hút mắt nhìn của mọi người chỉ là chuyện ngẫu nhiên. Tuy nhiên, đối với chàng, nàng đã có tác dụng nhiều hơn thế. Nàng đã làm lắng dịu phần lớn sự bồn chồn trong tâm hồn chàng, nàng đã khơi dậy bản năng chiếm hữu và bảo vệ kẻ yếu của chàng. Chàng không nhận thức hết mức độ những cái đó cho tới khi nàng bỏ đi. Chàng muốn nàng trở lại. Chàng phải đem nàng trở lại được với chàng. Chàng quyết tâm về điểm này cũng như về việc chiếm trang trại Morgan.

Lạnh lùng nhìn chàng và lăm lăm chào, rồi ngồi xuống ghế đối diện với chàng. Một người hầu bàn đến ngay và hỏi nàng muốn dùng rượu gì. Nàng liếc thấy chàng đang uống unction, và do dự một chút, nàng kêu một ly Chardonnay.

Khi chỉ còn lại hai người, cuối cùng nàng mới nhìn chàng với một vẻ dừng dưng.

- Tôi nghĩ rằng đây là lần đầu tiên không có sâm banh làm từ trái đào, và cũng không có hoa phong lan.

- Tôi đã nghĩ rằng chúng sẽ không thích hợp.

Chàng nhìn nét mặt cương nghị của nàng, cố tìm một khe hở trong thái độ dè dặt của nàng đối với chàng. Nhưng cặp mắt xanh lục của nàng lúc này xa cách và quá lạnh lùng, chàng thật là khó dò. Thà rằng nàng giận dữ như đã lộ ra khi ở văn phòng nàng, còn hơn là có vẻ chịu đựng và dừng dưng như vậy.

- Anh nói đúng. Chúng sẽ không thích hợp.

Người hầu bàn mang ly rượu đến. Nàng mỉm cười cảm ơn anh ta. Đó là nụ cười đầu tiên của nàng mà Chance được thấy, kể từ hôm chàng hôn nàng để từ giả và bay sang Texas; buổi sáng đó đã đánh dấu sự chấm dứt nguồn hạnh phúc hiếm có chàng đã được nếm mùi. Khi nàng quay mặt lại, nụ cười đã tan biến. Chàng cảm thấy bừng bừng nóng giận và liền nén nó xuống, vì biết sẽ không đi đến đâu nếu để lộ ra với nàng. Chàng nâng ly chúc, và nói:

- Cảm ơn em.

- Về chuyện gì? - Nàng cầm ly rượu lên, chưa nhấp môi, như thể chờ trả lời.

- Cảm ơn em đã đến tối nay.

- Chance Stuart mà khiêm nhượng thế sao? - Nàng châm biếm - Tôi thấy thật khó tin!

Chàng nhấp một ngụm unction, rượu mạnh nóng bỏng trong cổ họng cũng như cảm xúc trong lòng chàng. Nhưng chàng đã tập được từ lâu không để lộ cảm xúc ra ngoài.

- Tôi đã nhận được báo thị em đưa đơn xin toà huỷ bỏ hôn nhân.

Bây giờ nàng mới nhấp một ngụm rượu vang.

- Tôi chắc anh sẽ chống lại.

- Nếu tôi nghĩ rằng sẽ có ích lợi gì, tôi sẽ làm.

Theo ý chàng, hoãn binh không phải là chiến đấu. Nàng nhếch mép thách thức:

- Phải chăng anh muốn nói, nếu anh nghĩ rằng làm vậy sẽ chiếm được trang trại Morgan, anh sẽ làm?

- Flame, tôi mời em đến đây tối nay không phải để nói về trang trại Morgan.

- Thật thế à?

- Tôi muốn nói chuyện với em về chuyện chúng mình.
- Không thể dùng chữ chúng mình, nếu anh muốn nói về anh và tôi.
- Tôi đã một lần bảo em rằng tôi đã phạm sai lầm khi tôi không cho em biết tôi là cháu của Hattie Morgan, và trang trại Morgan có lẽ đã về tay tôi nếu bà ta không biết về em. Và anh cũng đã sai lầm khi không nói với em anh đã muốn sở đất ấy. Nhưng đó chưa phải là sai lầm lớn nhất của anh - Chàng lựa lời kỹ lưỡng để nói - Sai lầm lớn nhất của anh là muốn cả hai. Anh đã tham lam, Flame. Khi anh nói rằng anh yêu em, anh không nói dối. Nếu như không có trang trại Morgan anh vẫn muốn lấy em làm vợ.

Vẻ mặt nàng thoáng lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng đổi thành chán nản và nghi ngờ sau khi nhìn chăm chăm vào mắt chàng giây lát để dò xét. Sau vài giây, nàng nhìn xuống ly rượu, hai khoé môi nhếch lên có vẻ không tin.

- Nói vậy chắc ăn, phải không, Chance? Chút xíu nữa là đáng tin. Nhưng chỉ một vấn đề, là trang trại Morgan có thật, và sẽ có ở đây mãi. Cho nên tình huống ấy không bao giờ thể hiện - Nàng nâng ly lên, nhìn chàng với vẻ chế giễu - Anh hên lắm kia mà?
- Làm sao hên được khi tôi mất cả hai.
- Có lẽ anh đúng. Nhưng chuyện này chưa xong, phải không? Anh vẫn còn có thể kiện để phản kháng chúc thư của Hattie. Ai biết được? Không chừng anh sẽ thắng kiện cũng nên!

Chàng ngồi trước mặt nàng, mặc một bộ đồ sọc màu xanh nước biển cắt khéo và thanh lịch, thắt chiếc cà vạt bằng lụa. Tối nay, có lẽ hơn tối nào cả, chàng có vẻ một người đánh bạc, một kẻ dám làm những việc người khác không dám làm. Chàng là con người sống bên lề sự nguy hiểm và thích như vậy. Nhưng nàng không để cho mình bị lung lay vì cái đó như trước kia đã từng bị, và tự nhắc nhở rằng những tay đánh bạc nổi tiếng về gian lận và lừa gạt.

- Tôi không có ý định tranh chấp chúc thư, Flame. Việc đó không có lợi gì cho cả hai ta, mà chỉ làm cho chủ quyền đất đai bị kẹt lâu ở toà án không giải quyết được và làm hao tổn cả một tài sản về tiền thù lao luật sư.

Nàng nhẹ nhõm phần nào, vì biết rằng tranh chấp trước toà án là một việc nàng không có khả năng theo đuổi. Điểm đó là lợi thế của Chance đối với nàng; chàng có thể tiêu 1000 đô la so với một đô la của nàng bỏ ra mà vẫn thiếu tiền. Đồng thời, nàng cũng không dám tin rằng chàng đã nói thật.

- Các ý định thì luôn luôn có thể thay đổi, phải không?

Nàng thách thức, vì biết rằng hy vọng độc nhất của nàng là có thể trì hoãn Chance đủ thì giờ cho Ben Canon xin giải quyết xong chủ quyền tài sản để lại, một thủ tục mà người luật sư của tiểu bang Oklahoma này đang ra sức xúc tiến.

- Có thể, nhưng không chắc.
- Tôi thấy anh không loại trừ khả năng đó.
- Không, không loại trừ điểm nào cả. Và tôi cũng không muốn thuyết phục em cũng nên làm như thế.
- Tôi? - Nàng cau mày, không biết chắc chàng muốn nói gì.

Chàng nhìn nàng, ánh mắt lộ vẻ mạnh bạo sống động, và làm nàng bối rối.

- Bộ em chưa bao giờ nghĩ rằng tôi có thể nói thật với em là tôi yêu em thật tình, và muốn lấy em làm vợ dù em có phải là người thừa kế của Hattie hay không sao? - Nàng định trả lời, nhưng chàng cắt ngang - Tôi không muốn em trả lời điểm đó, chỉ muốn em nghĩ về nó như là một khả năng. Thế thôi. Bằng không chúng ta sẽ đi dần đến chỗ cãi nhau suốt đêm. Tại sao chúng ta không hưu chiến? Tôi sẽ không cố thuyết phục em đổi ý nếu em nêu lên vấn đề trang trại Morgan và chuyện tôi muốn lừa gạt em để chiếm nó. Đồng ý?

Flame do dự không chắc làm vậy là khôn ngoan. Thế nhưng nếu từ chối thì tỏ ra mình có chỗ yếu.

- Tại sao không? - Nàng đáp - Ít nhất cái đó bảo đảm một bữa ăn tối yên tĩnh.

Nghe vậy, Chance mỉm cười:

- Tôi chắc chúng ta sẽ tìm ra một đề tài để nói chuyện - Chàng cầm thực đơn lên - Nhân nói về bữa ăn, tại sao em không quyết định nên gọi món gì. Tôi nghe nói món thịt cừu ở đây nấu ngon lắm.

Bữa ăn tối tỏ ra khó chịu nhiều hơn Flame đã trông đợi. Nàng đã quên tài thuyết phục của Chance như thể nào khi chàng ra tay dùng sự cảm dỗ. Hơn một lần nàng kịp nhận ra đang đáp ứng lại nụ cười quyến rũ hay ánh mắt dã dượi của chàng. Chỉ là thói quen, do phản ứng tự nhiên trước những kích thích đó. Nhưng trong đó có sự nguy hiểm, mặc dầu những phản ứng không lường trước đó cũng phục vụ tốt cho mục đích của nàng là để chàng nghĩ rằng có thể chiếm lại nàng nếu kiên trì.

Flame từ chối khi Chance đề nghị dùng một cốc rượu vang sau bữa ăn. Có một thời nàng đã muốn kéo dài thời giờ ở bên nhau, nhưng bây giờ thì hết rồi. Nàng xin lỗi cáo từ, lấy cớ ngày mai phải đi làm sớm mà tối nay còn phải chuẩn bị cho công việc ngày mai. Nàng nghĩ rằng chàng không tin. Chẳng phải điều đó quan trọng gì. Nếu chàng nghĩ rằng nàng chạy trốn chàng, lại càng hay.

Nhưng Chance không để nàng thoát đi dễ dàng, nhất định đòi đưa nàng ra taxi. Nàng buộc phải chờ chàng gọi hầu bàn và ký vào hoá đơn. Trong khi đi băng qua tiền sảnh với bàn tay chàng đặt sau eo lưng, Flame nhớ lại những lần cùng chàng đi các thang máy ở đây lên phòng chàng. Nàng cảm thấy khó chịu và tức giận trở lại khi nhớ lại cách nàng bị lừa bởi những lời nói dối ngon ngọt của chàng. Không bao giờ nữa!

Bên ngoài, trời đêm mát lạnh, người gác cửa huýt sáo gọi taxi. Nhưng Chance đích thân bước tới mở cửa cho nàng.

- Cám ơn bữa ăn tối. Nàng nói, và bắt đầu bước lên xe.

Tay chàng chạm vào tay nàng chặn lại.

- Tôi muốn gặp lại em, Flame - Không phải là yêu cầu hay năn nỉ, mà chỉ là nói ra một ý muốn của chàng.

Nàng nhìn chàng, và thấy chàng nhìn mình một cách đăm đũa từng làm cho nàng tưởng chàng quan tâm sâu sắc đến nàng.

- Tôi chưa biết được.

- Sáng mai tôi bay đi Tohoo để kiểm tra dự án của tôi tại đó. Em muốn đi với tôi không?

- Trong chiếc máy bay phản lực của anh à? Để anh đưa tôi đến một nơi nào xa lắc xa lơ và ở với anh cuối tuần trong một khung cảnh hoang dã và lãng mạn sao? Không, cám ơn. Tôi đã trải qua chuyện đó rồi.

- Vậy em đến đó gặp anh.

Nàng do dự, rồi nhích ra xa chàng và bước vào xe. Ngồi trong xe, nàng nhìn chàng nói:

- Để tôi suy nghĩ đã.

Chàng không ưa câu trả lời của nàng, nhưng như nàng chờ đợi, chàng không ép nàng trả lời dứt khoát.

Mặt hồ phẳng lặng như tấm gương phản chiếu màu xanh như ngọc của bầu trời và các đỉnh núi tuyết phủ của dãy Sierras. Nhưng khung cảnh tuyệt hảo như một tấm bưu ảnh ấy bị làm hỏng bởi tiếng máy chạy rầm rầm và tiếng máy hàn xé tai vì toán thi công đang ra sức chạy đua để dựng xong sườn sắt và lợp lại trước khi tuyết rơi nhiều trong khi mùa đông đã tới.

Chance đội cái nón sắt đi giữa đồng vật liệu thông thường ở một địa điểm đang xây dựng một khách sạn cao tầng, hai bên chàng là những người quản đốc công trường và người kiến trúc sư, và cả người cai. Chàng ngừng lại xem một chiếc cần trục đưa một đà sắt vào vị trí, rồi hỏi chuyện người kiến trúc sư, với giọng thật to để át tiếng ồn. Một người thợ sắt hấp tấp băng ra công trường, vẫy tay cho họ chú ý. Chance thấy và dừng lại chờ anh ta đến.

Người cai thầu về sắt, bước tới đón anh kia hỏi:

- Chuyện gì thế?

Anh ta nhìn Chance và đưa tay chỉ lui sau vai, ra hiệu về chiếc xe rờ moọc làm văn phòng.

- Có một bà đến trong ấy muốn gặp ông Stuart.

Chance ngẩng lên nhìn về phía chiếc rờ-moọc, toàn thân chàng căng thẳng. Flame. Nàng đã tới. Chàng lẳng lặng bỏ mấy người kia lại, hấp tấp đi về phía chiếc rờ-moọc. Chàng kéo cánh cửa mở ra, đầu óc đầy hình ảnh sinh động và rõ ràng của nàng, tất cả lòng thèm muốn cực độ bị khơi dậy.

Chàng bước vào và đứng khựng lại:

- Lucianna! - Chàng tức giận, thất vọng, giọng đầy đắng cay - Em đến đây làm gì?

- Em đến thăm anh, dĩ nhiên - Cô đến gần, với nụ cười tươi như hoa, nét mặt rạng rỡ. Chàng nắm tay nàng giữ lại. Không cho nàng hôn như có ý định.

- Sam cho em biết anh ở đây. Nào, nào, đừng giận anh ấy. Anh ấy nghĩ đến anh. Đây là lúc anh nên có bạn thân ở một bên.

- Lẽ ra em phải gọi điện thoại cho anh biết trước. Anh đã yêu cầu Flame đến đây gặp anh!

- Tuyệt diệu! - Lucianna nhún vai và mỉm cười - Khi nào cô ấy đến, em hứa sẽ biến đi không để lại dấu vết. Nhưng Flame không đến.

21. Chương 21

Flame hăm hở đi vào văn phòng của ông Karl Bronky ở công ty kỹ thuật Thurgood.

- Hân hạnh được đón tiếp cô, cô Bennett. Xin mời cô ngồi - Karl Bronky đi vòng quanh bàn giấy ra đón nàng.

Ông ta vào khoảng ngoài 40, thân hình gầy ốm, da mặt đầy nốt đỏ hoe, có tật vừa nói vừa gục gặc cái đầu.

- Lưu thông qua cầu Bay Bridge ắt là kẹt lăm. Thứ Sáu nào cũng vậy, mọi người đua nhau ra khỏi thành phố đi nghỉ cuối tuần.

- Đúng vậy - Nàng nói, nhưng không muốn mất thì giờ nói về lưu thông hay thời tiết - Sáng nay khi tôi nói chuyện với ông, ông đã bảo vừa coi xong các hoạ đồ tôi trao cho ông.

- Vâng, tôi đã coi xong.

- Ông có ý kiến gì không?

- Tôi nghĩ rằng đó là một dự án quá nhiều tham vọng, thuộc loại bất cứ một kỹ sư nào cũng mơ ước được dự phần vào đó.

- Vậy là.... ông không thấy lỗi lăm nào cả?

- Cô nên hiểu, cô Bennett, các hoạ đồ này chỉ là ở giai đoạn chuẩn bị, chưa phải là hoạ đồ hoàn chỉnh để thi công. Điều đó không có nghĩa là nội dung của chúng không phong phú, trái lại là đằng khác. Theo ý tôi, nó thật sự là một dự án khả thi.

- Tôi hiểu - Nàng cố giấu nổi thất vọng.

- Cô đã yêu cầu tôi xem kỹ hoạ đồ của cái đập nước - Ông soạn ra một ít trong đồng hoạ đồ cuộn tròn và bản vẽ để trên mặt bàn - Nhưng cô biết không, hoạ đồ này không có ghi tên hãng chịu trách nhiệm vẽ các hoạ đồ này, hay địa chỉ của nó.

- Tôi biết.

Nàng đã xoá bỏ hết các mục đó trước khi trao cho ông duyệt, nàng sợ có ai đó ở công ty kỹ thuật Thurgood quen với đồng nghiệp công ty kỹ thuật được Chane mượn vẽ. Mỗi lĩnh vực kinh doanh là một thế giới nhỏ, nàng không muốn công ty ấy vô tình biết được nàng có các hoạ đồ ấy.

- Dù sao, tôi không biết ai phụ trách phần kỹ thuật của các hoạ đồ về cái đập nước, nhưng có vẻ đó là một cá nhân, hay một nhóm rất thành thạo - Ông trải một hoạ đồ ra bàn và chặn bốn góc lại - Thật ra, tôi chỉ thắc mắc ở mỗi một điểm. Điều đó không có nghĩa là người thiết kế sai. Không thể bảo rằng người ta sai khi ta không nắm tất cả các yếu tố.

- Ông thắc mắc điểm nào? - Nàng để ý thấy ông trải hoạ bản đồ tổng thể ra, và cúi xuống trên đó, mặt có vẻ phân vân.

- Cô nói cô là chủ thung lũng này và những người này đã đến gặp cô với đề nghị thực hiện dự án to lớn này?

- Phải.

- Điểm tôi không hiểu được, ít nhất tôi chưa có thêm thông tin, là tại sao họ chọn đặc biệt địa điểm này để làm cái đập và tại sao họ muốn làm ngập nước toàn bộ thung lũng.

- Ông muốn nói gì? - Nàng cố dằn nổi hy vọng vừa chớm trời lên, vì còn quá sớm - Họ có thể xây cái đập ấy ở chỗ nào khác sao?

- Một lần nữa, cô Bennett, tôi muốn cô hiểu là tôi chưa thấy địa điểm ngoài thực tế. Tôi chỉ dựa trên các hoạ đồ này mà thôi. Nhưng khi nghiên cứu chúng, tôi nhận thấy địa điểm hợp lý nhất để xây đập có lẽ là ở chỗ thất lại giữa các đồi này - Ông chỉ cho nàng xem trên bản hoạ đồ, xa hẳn về phía Bắc điểm hiện tại - Và cách làm đó sẽ chừa lại phần phía Nam của thung lũng y nguyên.

Phần đó cũng là nơi có ngôi nhà chính và tất cả các kiến trúc khác của trại chăn nuôi gia súc, Flame hiểu ra. Nàng nhìn sững bản hoạ đồ, sững sốt không phản ứng gì cả.

- Cô hãy nghĩ đến cái sân gôn và câu lạc bộ đánh gôn có thể xây dựng trong thung lũng này, và những hạng mục đó có thể đóng góp như thế nào vào toàn bộ khu chính trang. Chắc nó sẽ tốt hơn cái sân gôn hiện nay được vẽ trong hoạ đồ chạy ngoằn ngoèo qua các quả đồi. Dĩ nhiên, hình thể cái hồ sẽ bị thay đổi, nó sẽ bị dời qua thung lũng kia ở về phía Tây Bắc. Theo ý tôi, chỗ đó tốt hơn cho các bến tàu và khách sạn vì có những quả đồi này che gió. Dời chỗ cái đập sẽ mở ra nhiều sự chọn lựa mới. Có thể mở một sân bay cho máy bay tư nhân, vì có trời biết đúng hay không, một khu chính trang như thế này sẽ thu hút những hạng du khách có máy bay riêng. Còn theo dự án hiện tại, phải san bằng một quả đồi để làm ở đó một sân bay, có thể không làm được vì tốn phí quá cao.

- Vậy thì tại sao... - Nhưng nàng đã biết tại sao. Chane thù ghét trang trại Morgan. Chàng muốn thiêu huỷ nó. Chàng muốn chìm nó xuống đáy hồ.

Karl Bronky đứng thẳng lên, trán nhăn lại tỏ ra hối tiếc:

- Lẽ ra tôi không nên nói nhiều như vậy. Một lần nữa, tôi phải nhấn mạnh rằng người kỹ sư thiết kế công trình này là chọn địa điểm này thay vì chọn địa điểm tôi đã nêu lên có lẽ có những lý do rất xác đáng.

- Như là gì?

- Có thể các lỗ khoan thử đã cho thấy địa điểm kia không chịu nổi cái đập nếu không chèn chân kỹ hơn và tốn kém. Và có lẽ ở đây thì có đá ngầm để giữ chân móng của cái đập ít tốn hơn - Ông nhún vai, ra điều có vô số khả năng - Chưa đến xem kỹ hiện trường và chưa thực hiện được các cuộc thử nghiệm cần thiết, thì tôi chỉ có thể suy đoán mà thôi, cô Bennett ạ.

- Ông Bronky, trong vòng hai tuần tới, ông có thể bay qua Oklahoma với tôi một ngày và đích thân thám sát sở đất ấy được không?

- Oklahoma... dự án ở đấy hả? - Ông nói, rồi hít vào thật sâu, ra chiều chú ý đến đề nghị của nàng - Tôi chắc có thể sắp xếp lại chương trình của tôi để rảnh vài ngày.

- Tốt, bởi vì tôi muốn biết có thật là tuyệt đối cần thiết phải chìm hết đất đai của tôi xuống dưới mặt nước hay không. Không phải tôi không tin công trình của người kỹ sư này. Chỉ là để có thêm ý kiến thứ hai.

- Tôi không trách cô. Thật ra, làm như vậy là khôn ngoan.

Đèn lưu thông bật đỏ và chiếc xe nhà từ từ dừng lại trước đường băng dành cho bộ hành qua đường. Từ ghế sau, Flame theo dõi một chiếc xe điện chạy ngang qua ngã tư kêu leng keng. Nàng lơ đãng nhìn lại Arthur, tài xế của Malcom, ngăn cách với ghế sau bằng một tấm vách kính kéo qua lại được. Anh ta đã mở radio, và âm nhạc êm dịu phát ra từ các loa âm thanh nổi.

Quay qua Malcom, nàng mỉm cười:

- Nếu tôi nhắm mắt lại, chắc là ngủ quên.

- Tôi tưởng cô đã ngủ rồi!

- Sau bữa ăn ngon tuyệt ấy, ông trách tôi được chẳng? - Nàng vẫn mỉm cười, nhưng sự thờ ơ vì buồn ngủ dễ chịu vẫn còn, làm cho nàng cảm thấy đã đuối và no đầy - Ngay bây giờ, không cần thuyết phục nhiều cũng có thể làm tôi đứng về phe những người ngủ trưa.

Ông quan sát mặt nàng:

- Cô có vẻ mệt thật đấy.

Nàng không chối cãi:

- Mười ngày nay tôi không ngớt chạy đôn, chạy đáo để thu xếp công việc cho xong mới rời đi Tulsa ngày mai được. Hôm nay là lần đầu tôi thực sự ngồi yên và thư giãn sau bao nhiêu ngày bận rộn, và tôi cảm ơn ông về điều đó.

- Tulsa! Đó là lãnh địa của Stuart, cô biết đấy - Ông nói và theo dõi phản ứng của nàng khi nghe tên Chance.

Flame mỉm cười thản nhiên:

- Anh ta không có độc quyền ở đấy, Malcom.

- Cô có ý định gặp anh ta trong khi ở đấy không?

- Có thể. Tùy theo chương trình của tôi có cho phép hay không. Tôi còn nhiều vấn đề pháp lý phải giải quyết liên quan đến gia sản của Hattie để lại, phải ký nhiều văn kiện, những việc như thế đó.

Nàng không nói đến người kỹ sư Karl Bronky sẽ bay sang một ngày sau khi nàng về để gặp nàng và đi xem đất đai ở trang trại Morgan, nhất là địa điểm đề nghị xây đập trong dự án, và địa điểm có thể thay thế. Nàng vẫn chưa thổ lộ với Malcom những lý do đưa đến sự tan vỡ với Chance hay cuộc chiến đấu đang chờ nàng để ngăn cản Chance chiếm được quyền kiểm soát khu đất mà chàng đã cưới nàng để có được trong tay.

Malcom cau mày về suy tư và nheo mắt lại.

- Tôi không hiểu tại sao cô còn gặp anh ta khi cô cứ bảo rằng đã dứt khoát với anh ta.

Nàng cười trừ, mắt sáng lên vẻ tinh nghịch:

- Ông nói nghe như anh ta luôn ở bên cạnh tôi, Malcom ạ. Tôi chỉ gặp anh ta có hai lần. Và trái lại những tin đồn mới đây, không có vấn đề giải hoà đang xảy ra.

Không có chút nghi ngờ nào trong giọng nói của nàng. Nàng dứt tình với anh ta rồi chẳng, Malcom tự hỏi. Đúng là nàng không còn phản ứng một cách quyết liệt khi chỉ nghe cái tên Stuart, nhưng mỗi khi tên ấy được ai nhắc đến, mắt nàng vẫn lộ vẻ muốn báo thù.

Đèn lưu thông bật xanh và chiếc xe nhà lướt đi êm như ru.

- Cô sẽ ở lại Tulsa bao lâu?

- Chỉ trong cuối tuần. Đầu tuần tới tôi đã về đây - Nàng tò mò liếc nhìn ông - Tại sao ông hỏi?

- Tôi đang thắc mắc không biết cô có dự định làm gì vì nay cô đã có tài sản và phương tiện tự lập. Chuyến đi này có phải để chuẩn bị ở luôn không?

Khả năng, nàng dời chỗ ở đi xa quá tầm tay của ông, ra khỏi ảnh hưởng của ông... đã làm ông lo ngại từ khi nàng kể cho ông nghe chuyện thừa hưởng một trang trại rộng lớn ở Oklahoma.

- Phương tiện tự lập khiêm nhượng thôi. Chắc chắn không đủ để thúc đẩy tôi từ chức ở công ty.
- Tốt - Malcom mỉm cười nhẹ nhõm ra mặt - Có nghĩa là tôi không phải làm việc với một người khác.
- Kế tới, chắc ông sẽ cố nói cho tôi tin ông chỉ chú ý đến phần trí tuệ của tôi mà thôi. Nàng nhìn ông với vẻ giả vờ trách móc.
- Tôi thừa nhận có cô ở bên cạnh rất kích thích về mặt tinh thần. Rủi thay, tôi chưa có cơ hội khám phá sự kích thích của cô đến mức nào về... các mặt khác.

Nàng phì cười:

- Ông không bao giờ chịu thôi, phải không, Malcom? Nếu sự kiên trì là một mặt đạo đức thì có lẽ ông là người đạo đức nhất đời mà tôi biết.

Nụ cười trên môi ông nở to hơn. Ông nói:

- Cái đó gọi là làm cho đối thủ phải thấm mệt.
- Chắc chắn ông là một chuyên viên trong trò chơi này - Nàng vui vẻ nói.

Ông trở nên nghiêm túc và khao khát:

- Phải chăng rốt cuộc tôi đã tiến được phần nào?

Nàng định phủ nhận, nhưng rồi đổi ý, nhìn ông, và nhớ lại nàng đã thấy thoải mái như thế nào trong hai giờ vừa qua bên cạnh ông. Cái đó chẳng là hiếm có sao, cũng hiếm có như sự kích thích ngáy ngất nàng đã biết bên cạnh Chance?

Quyết định trả lời một cách ngay thật nhất với ông, nàng nói:

- Tôi không biết nữa, Malcom.

Ông không nói gì cả, chỉ cầm tay nàng lên hôn vào lòng bàn tay nàng, vừa lúc chiếc xe hơi dừng lại trước toà nhà của công ty quảng cáo. Arthur bước xuống xe và mở cửa hông bên phía phải phía nàng, chìa tay ra đỡ nàng xuống xe. Nàng rút mấy ngón tay ra khỏi bàn tay của Malcom và bước xuống khỏi xe và quay lại:

- Cảm ơn về bữa ăn trưa.... và về sự có mặt của ông, Malcom.
- Chúng ta sẽ nói chuyện lại tuần tới khi cô ở Tulsa về - Ông hứa, và mắt ông ánh lên còn bạo dạn hơn trước.

Flame từ từ và trầm ngâm quay lại đi về phía cửa vào toà bin-đinh.

Sáng Chủ nhật, Flame đưa Karl Bronky đi bộ trở về cửa trang trại Morgan, sau khi ông ta đã quan sát sơ bộ khu đất. Charlie Rainwater chờ ở bên ngoài để đánh xe hơi đưa ông vào phi trường.

- Cảm ơn sự đón tiếp của cô - Ông nói - Tôi thật không muốn làm phiền.
- Ông chẳng làm phiền chút nào - Nàng đáp - Chúng ta sẽ thảo luận khi tôi trở lại San Francisco.
- Phải - Ông đáp, và đi ra cửa.

Mặt đỏ ửng vì cảm giác thảng thột, Flame đóng cửa lớn lại và quay vào không dấu được vẻ kích thích. Vừa lúc đó nàng thấy Maxine đứng ở phòng ngoài theo dõi nàng.

- Ông Bronky về rồi à? - Bà quản gia cau mặt.
- Phải - Nàng liền cảnh giác ngay, vì nhớ lại lời căn dặn của người đốc công rằng Hattie đã ngờ vực sự trung thành của Maxine từ lâu. Theo ông, chị ta chưa hề giấu diếm thiện cảm của mình đối với Chance. Nếu có sự tiết lộ tin tức ở trang trại Morgan ra ngoài có khả năng người quản gia là đầu mối - Charlie đã đưa ông ấy ra sân bay cho kịp chuyến bay.

- Tôi thấy hình như ông ấy sang đây không bỏ công - Chị ta nói - Cô và ông ấy đến đây tối qua vừa kịp ăn tối, rồi tảng sáng hôm nay đi theo Charlie gần hết buổi. Chắc là ông ấy có mặt bên cô không đầy một giờ. Tiếp khách kiểu gì lạ quá, tôi không hiểu nổi.

- Karl là người thành thị. Ông ấy chưa bao giờ đặt chân đến một trại nuôi gia súc nên bị thu hút bởi cảnh này. Có lẽ hồi lớn lên ông ấy đã mơ trở thành người chăn bò - Flame nhún vai ra vẻ không quan tâm.

- Ông ấy làm nghề gì? - Maxine tò mò hỏi.

- Ở thành phố thì còn làm gì nữa? Ông làm việc trong một văn phòng bốn bức tường.

Nếu Maxine để ý thấy nàng tránh trả lời rõ rệt, chị ta không nói ra.

- Ben chờ cô trong phòng sách.

- Chị đem giùm...

- Tôi đã bung vào một bình cà phê, và mang thêm một cái tách cho cô.

- Cảm ơn Maxine. Thế là đủ - Flame bước những bước đi phần khởi vào phòng sách.

Vào trong, nàng quay lui, kéo đóng kín cửa lại. Lửa trong lò sưởi đang cháy kêu lách tách giống như tâm trạng đang phần khởi của nàng. Nàng băng qua ngang phòng, đến bàn giấy. Ben Canon ngồi sau bàn giấy, thân hình bé nhỏ của ông càng bị cái bàn giấy đồ sộ án hết. Nàng dừng lại khi thấy khay cà phê và các giấy tờ pháp lý trải ra trước mặt ông.

- Các hoạ đồ! Chúng ở đâu?

- Tôi cuộn chúng lại và dựng ở góc phòng.

- Maxine không thấy chúng chứ?

- Không. Tôi đã cất đi trước khi chị ấy bung cà phê vào.

- Tốt lắm! - Flame bớt căng.

- Người bạn kỹ sư của cô ra về êm thấm chứ?

Nàng lơ đãng gạt đầu và lấy lại bức hoạ đồ vị trí trải trên mặt bàn giấy.

- Charlie đưa ông ta ra sân bay. Tôi e rằng ông ta đã dẫn Charlie đi bộ rã chân hôm nay. Nghe ông kể lại, Karl đã dẫm chân lên từng tác đất đồi cả hai địa điểm, thậm chí còn trèo xuống quan sát hai bờ sông. Ngay trước khi ra về, Karl nói với tôi không có lý do gì để tin rằng cái đập nước không thể đặt địa điểm về phía Bắc. Tôi đã cho phép anh ta khoan thử bao nhiêu lỗ tùy ý, và đã dặn anh ta mang toàn khoang đất từ duyên hải đến, đừng muốn ở địa phương này. Tôi không muốn Chance biết chúng ta đang mưu mô gì.

- Cô có mưu mô định làm gì? - Ben Canon nhìn nàng chòng chọc - Với tư cách là luật sư của cô, tôi phải biết chứ!

- Tôi muốn chứng minh địa điểm đắp đập thứ nhì là có thể dùng được. Ông đã cảnh giác tôi về thể lực và ảnh hưởng của Channen về mặt chính trị. Nếu phải chống lại mưu toan cấm khai thác vùng này vào mục đích khác, thì đây có thể là một vũ khí cho chúng ta dùng, một giải pháp thay thế cho đề án của anh ta và cứu vãn được ít nhất là ngôi nhà và một phần thung lũng.

Nàng có ý kiến khác nữa, một ý kiến lớn vồn mãi trong óc nàng từ khi Karl Bronky nêu lên khả năng dùng một địa điểm khác để đắp đập, nhưng nàng không nói ra với Ben Cannon, vì biết ông sẽ cho là điên khùng, không thể làm được. Có lẽ là vậy, nhưng nàng chưa chịu tin hẳn như vậy.

- Cái đó có thể thành công - Ông gạt đầu tán thành - Phải là chuyện đó không?

- Tôi còn tò mò về một điểm khác - Nàng thừa nhận, và đẩy bản đồ vị trí tới trước mặt ông - Cái thung lũng này ở mặt Tây Bắc, hình như Chance chưa làm chủ nó, hay dành quyền mua nó. Tôi muốn biết ai là chủ đất ở đây.

- Hình như của gia đình Starret. Nhưng tôi sẽ ghé lại toà án Quận và xem ở các hãng đóng thuế đất cho chắc chắn.

- Theo tôi, tốt hơn là ông đừng đích thân đi hỏi, Ben ạ. Nếu Chance biết, anh ta có thể thắc mắc tại sao ông chú ý đến, mà chúng ta không muốn để cho anh ấy biết tẩy của mình.

- Cô nói giống hệt bà Hattie - Ông bật cười - Bà ấy chắc đang trở mình nơi chính tuổi vì biết cô mời anh ta đến ăn tối nay tại đây.

- Có lẽ. Và có lẽ cũng tán thành.

Từ khi xa nhau, lần này sẽ đánh dấu lần thứ ba nàng gặp lại chàng, và lần đầu gặp ở một nơi không phải là công cộng. Phần ấy không làm nàng lo ngại. Nàng tự tin có thể đối phó với chàng, dù rằng đôi khi nàng còn bị chàng lôi cuốn trong chốc lát. Không, nàng sửa lại ý nghĩ ấy. Nàng không bị chàng lôi cuốn mà bị những kỷ niệm cũ lôi cuốn, những kỷ niệm đã có giữa hai người trước khi nàng khám phá ra chàng chỉ lợi dụng nàng. Thuở ấy, cảm tưởng yêu và được yêu còn mạnh mẽ.

Ben Cannon nói:

- Tôi mong rằng cô làm sao cho Stuart để lộ tẩy của anh ta ra.

- Chắc ông có lý do để nói vậy, Ben. Chuyện gì thế?

Nàng biết người luật sư già tinh khôn không nói ra điều gì không có ý.

- Như cô biết, việc kiểm kê và đánh giá tất cả tài sản của Hattie để lại là hoàn tất, cùng với sự liệt kê tất cả các món nợ chưa trả, các khoản cầm cố, và các món nợ ngân hàng. Trong khi tôi kiểm lại tất cả các kết quả ấy để tính xem tài sản để lại là bao nhiêu, tôi thấy có một cái làm tôi không an tâm.

- Cái gì vậy?

- Nhà băng đã nhượng lại giấy cầm cố trang trại Morgan trong mùa xuân vừa rồi.

Nàng căng lên tức thì:

- Nhượng cho ai? Chance?

- Tôi không biết, và đó là điều làm tôi không an tâm. Tôi có tên một tập đoàn công ty là kẻ chủ nợ cầm đất mới, nhưng không phăng ra được người nào là chủ nợ thật sự. Cũng vì thế tôi nghĩ rằng sẽ tìm ra Chance đằng sau cả mớ bong bóng những công ty tài chánh và quỹ ký thác nằm trong tập đoàn ấy. Khổ thay, tôi không có gì để chứng minh điểm đó cả.

Flame quay mặt đi, chưa xót vì nhận ra cảm tưởng đắc thắng vừa rồi chỉ là trống rỗng và ngán ngùi.

- Anh ta biết thế nào là đặt tiền vào nhiều mặt, phải không?

- Có thể nói như vậy.

- Tôi nghĩ rằng anh ta có thể đòi ta trả nợ cầm đất.

- Có thể, và có khả năng nhiều hơn, anh ta sẽ làm thế.

- Còn tiền bảo hiểm nhân thọ của Hattie thì sao?

- Đủ để trả thuế thừa kế và còn dư lại một số cho cô dùng làm vốn trong hoạt động sáu tháng. Tôi e rằng muốn có khả năng để trả món nợ cầm cố nhà đất cho Chance, cô chỉ còn một cách duy nhất là tìm được một người chịu cho cô vay. Và tôi phải nói thẳng thắn, Flame chuyện đó sẽ không dễ dàng.

- Tại sao? Trang trại này xứng đáng để được vay tiền.

- Giá trị của nó thì có, đúng vậy. Nhưng sự quản lý và khả năng trả nợ, đó là những điểm một người cho vay xét rất kỹ, nhất là đạo này có nhiều nông trại và trại chăn nuôi của gia đình lấy đang phá sản. Và cô thì gần như không biết chút gì về khai thác một trang trại chăn thả gia súc.

- Tôi thì không, nhưng Charlie Rainwater....

- già rồi. Đã đến tuổi hưởng thụ cấp an ninh xã hội. Đã đến lúc phải đối đầu với thực tế, Flame ạ - Ông đưa một tờ giấy cho Flame xem - Trang trại Morgan như một con voi trắng, nhất là cái nhà cũ này. Như cô thấy trên các bản kết quả kinh doanh ghi chi phí so với lợi tức, công cuộc khai thác trại chăn thả gia súc thật ra có lời chút ít trong vài ba năm vừa qua. Tất cả lợi nhuận đó đã dùng hết vào việc bảo quản và trang trải các chi tiêu của ngôi nhà này. Tôi biết Hattie xưa kia đã quý mến ngôi nhà này và tôi cũng đấu tranh hết sức như bà ta để giữ cho nó khỏi rơi vào tay Stuart. Nhưng thực tế mà nói, nếu ngôi nhà này không nằm ở vùng quê tại đây có lẽ tôi đã khuyên cô nên hiến nó cho một hội bảo vệ di tích lịch sử địa phương để làm một viện bảo tàng, bất cứ gì để khỏi phải đài thọ các chi phí do nó sinh ra. Tôi không muốn nói như một nhà tiên tri cảnh cáo về ngày tận thế, Flame ạ, nhưng nếu thị trường gia súc suy sụp, hoặc số bê con chết trong mùa xuân tăng lên cao, hoặc sức khỏe của Charlie suy giảm, và người quản lý mới của cô không khôn ngoan như ông ta, cô có thể gặp khó khăn. Tôi nói hết những điểm ấy cho cô hay để cô biết rõ sẽ trải qua một giai đoạn khó khăn về mọi mặt.... nhất là với chuyện món nợ cầm nhà đất ấy.

- Tôi hiểu. Ít nhất tôi cũng bắt đầu thấy rõ - Nàng nhìn chăm chăm vào xấp giấy ở tay - Tôi có thể giữ các giấy tờ này để coi kỹ không?

- Dĩ nhiên - Ben gật đầu - Đó là những bản sao dành cho cô - Ông đặt cái cặp lên bàn và mở ra - Tôi có mang một số văn kiện cần có chữ ký của cô - Ông trải ra và trao cho nàng một cây bút - Nếu may mắn, và Stuart không can thiệp vào, thì cuối tuần tới trang trại Morgan và tất cả những gì nằm trên đó sẽ chính thức trở thành sở hữu của cô.

- Tốt.

-Ồ, còn một chuyện nữa - Ông lục trong cặp lấy ra một bài cắt trong báo - Cái này trong một tờ nhật báo ở Reno gần đây. Tôi đã nghĩ có lẽ cô muốn đọc, để đề phòng trường hợp Chance quyết định làm khó dễ về việc cô xin toà huỷ bỏ cuộc hôn nhân.

Tầm hình trong bài báo cho thấy một chàng Chance đang mỉm cười và một cô Lucianna mặt mày rạng rỡ, với chú giải ở dưới: “Nhà tài phiệt địa ốc Chance Stuart và nữ danh ca Lucianna Colton cùng nhau tái xuất hiện”. Ảnh chụp tại một buổi lạc quyên gần đây để giúp cho ngành nghệ thuật biểu diễn. Flame không đọc nữa, người nàng lạnh toát, rồi nóng sôi lên vì giận. Tất cả những lời nói vừa rồi, nào là yêu nàng như thế nào, cần nàng đến mức nào, muốn chiếm lại tình cảm của nàng như thế nào, vì nàng, tất cả chỉ là nói dối nữa. Và tối nay chàng còn tới đây để nói dối thêm nữa.

Sau bữa ăn tối, Chance đứng trước lò sưởi ở phòng khách, tay cầm một ly rượu brandy, và nhìn sững vào các ngọn lửa đang nhảy múa và bắn ra các tia nhỏ từ các khúc củi khô không theo một kiểu mẫu nào cả. Những cảnh đáng lẽ là ảm cúng, với rượu brandy và cà phê cho hai người, ánh sáng của bếp lửa, sự yên tĩnh của ngôi nhà, ánh đèn êm dịu của gian phòng.

Flame ngồi co hai chân lên chiếc ghế bành dưới ánh đèn vàng của ngọn đèn độc nhất ở trần. Chance quay nghiêng qua, quan sát nàng.

Trông nàng như một con mèo, cuộn tròn trên ghế, hai tay áo len xắn lên, chiếc quần trắng không nếp rộng rãi mềm mại ôm hai chân nàng. Mái tóc dài màu hổ hoàng xoa tự nhiên hai bên khuôn mặt xinh đẹp và kiêu hãnh của nàng. Chỉ nhìn nàng, chàng đã cảm thấy rung động tận đáy lòng.

Thế nhưng, đang nhìn nàng, chàng không nghĩ tới nàng. Đầu óc chàng cứ nghĩ về cuộc thảo luận với Sam trong văn phòng chàng hôm nay.

- Chance, một tháng qua rồi. Anh không nghĩ rằng chúng ta phải hành động chứ? - Sam nói, vẻ mặt bức tức và thất vọng - Chúng ta đã không kiện xin tranh chấp chúc thư. Nếu trong vòng vài ngày nữa, chúng ta không làm gì cả, toà án sẽ trao chủ quyền trang trại Morgan cho nàng. Anh biết chứ?

- Kiện tranh chấp chủ quyền chỉ làm cho nó không được giải quyết, chả được gì cả, Sam. Tôi sẽ không chống lại nàng ở điểm đó, cái đó là dứt khoát.

- Anh không chống lại về chuyện đó, mà cũng không chống lại về chuyện xin huỷ bỏ hôn thú. Mẹ kiếp, Chance, tôi không biết anh yêu nàng và muốn chiếm lại nàng. Cái đó tôi hiểu, nhưng còn trang trại Morgan

thì sao?

- Thì sao?

- Tôi thấy hình như anh trông cậy nhiều vào khả năng chiếm lại Flame. Tôi muốn nói, anh không hành động gì khác cả để chiếm đất đai ấy.

- Nếu tôi làm một hành động gì chống lại nàng bây giờ, tôi có thể quên đi việc dỗ dành nàng trở về với tôi. Nàng sẽ tin rằng tôi chỉ muốn đất đai ấy mà thôi.

- Có lẽ là vậy. Nhưng tôi lo ngại thấy thì giờ trôi qua đã nhiều. Tôi không bảo rằng anh nên ra mặt đòi món nợ cầm đất, nhưng anh có thể quấy phá nàng chút đỉnh bằng cách yêu cầu nàng cung cấp bản tình trạng tài chánh và duyệt lại món nợ. Phải dùng áp lực đôi chút với nàng chứ, và có thể làm cho nàng sợ hãi một chút chút!

- Không làm cho Flame run sợ được đâu, chỉ tổ làm nàng tức giận thôi

- Tôi nghĩ không làm gì cả là sai lầm Chance ạ. Chúng ta còn khoanh tay như thế này bao lâu nữa?

- Bao lâu thì bao lâu.

- Anh có tiến tới được chút nào với cô ấy không? Hay là cô ấy chỉ móc cần câu kéo anh theo mà thôi?

Chàng đã không trả lời được câu hỏi ấy, mà bây giờ cũng vậy. Chàng nốc một ngụm rượu gần hết ly.

- Anh dùng rượu brandy nữa không? – Giọng nói dịu dàng của nàng lọt đến tai chàng, làm giác quan chàng rung động, nhưng chàng chỉ để ý đến sự lễ độ trong câu hỏi.

- Không – Chàng quay lại ngay mặt nàng và nhìn nàng từ trên xuống dưới, làm nàng hơi ngượng ngịu và bắt đầu thủ thế, hai hàng mi che cặp mắt xanh lại và vẻ mặt không để lộ gì cả - Trong gần bốn tuần lễ qua, chúng ta đã ăn tối với nhau, đã nói chuyện và đôi khi còn cười ồ lên với nhau. Vậy thì tại sao tôi vẫn còn cảm tưởng không nói cho em hiểu được, còn em thì chỉ làm ra vẻ bề ngoài thôi.

Với vẻ chậm rãi duyên dáng, nàng duỗi hai chân ra và đứng dậy, hai bàn tay thọc vào túi quần và bước đến gần lò sưởi.

- Anh quên rằng những cuộc gặp mặt ấy do ý kiến của anh, chứ không phải do ý kiến của tôi.

- Tôi chắc rằng chúng không có ý nghĩa gì với em cả, rằng em hối tiếc mỗi khi vô tình mỉm cười với tôi. Và đúng là có những khi em cười với tôi. Đồng ý những khi đó em không cảnh giác, em quên thù ghét tôi.

- Chắc là những khi đó hiếm lắm – Nàng lạnh lùng đáp.

Chàng mỉm cười khi nghe câu đó và uống cạn ly rượu rồi bước tới bàn để cà phê, đặt ly xuống. Chàng không quay lại:

- Em muốn gì ở tôi Flame?

Mọi giác quan đều căng thẳng chờ, nhưng không có trả lời. Chàng lại nói, gần đến lúc nổi giận:

- Em muốn tôi quỳ xuống năn nỉ em? Em muốn gì?

- Tôi không muốn gì ở anh cả, Chance. Tuyệt đối không gì cả.

Khi chàng quay lui, nàng đứng day lưng lại đối diện lò sưởi. Chàng ngẩng nhìn hình dáng cao lớn, yếu điệu của nàng trên nền lửa sáng.

- Tôi không tin rằng em đã hết quan tâm Flame ạ.

Chàng bước tới sau lưng nàng và thấy nàng bỗng trân mình cảnh giác, thủ thế chống lại sự có mặt của chàng bên cạnh.

- Và tôi thì không quan tâm đến điều anh tin.

- Tôi đã làm em bật cười. Tôi đã làm em mỉm cười. Tôi đã làm em tức giận. Và chắc chắn tôi đã làm em khóc.

- Trong lúc anh đang kể những thành tích của anh, đừng quên rằng anh đã làm tôi thù ghét anh.

- Nhưng em còn quan tâm, em không dừng dừng với lời tôi nói cũng như con người tôi đối với em – Chàng sờ lên hai đầu vai mềm mại của nàng, dịu dàng áp hai tay vào nó và nhớ lại cảm giác về thân thể nàng, và cảm thấy thân mình nàng trần trụi. Chàng đứng sát thêm vào chút nữa và phớt môi lên tóc nàng, hít mùi thơm trong sạch ở đây – Tôi đã thấy thiếu em – Chàng không định nói thế, nhưng lỡ đã nói ra, chàng nói hết luôn – Anh luôn nghĩ rằng 1 người đàn bà hoặc là tất cả đối với một người đàn ông, hoặc không là gì cả. Em là tất cả đối với anh Flame. Tất cả!

Chàng vuốt xuống hai cánh tay của nàng đang vòng lên trước ngực và ôm quàng nàng kéo nàng dựa lưng vào chàng. Nàng nghiêng đầu sang một bên như muốn tránh chàng, nhưng chàng áp mặt lên đường cong của cổ nàng và tĩnh mạch đang phập phồng ở đây.

- Anh chưa bao giờ biết chút gì về đời sống gia đình và tình yêu vì không lớn lên ở ngôi nhà này. Nhưng em đã dạy cho anh, đã cho anh thấy những cái ấy có thể như thế nào.

- Không! – Nàng không chắc là nói không với chàng hay với các kỷ niệm của nàng, hay với sự cứng cỏi của thể xác nàng do chàng khơi dậy. Lời nói, giọng nói, sự đụng chạm của chàng phối hợp nhau tác động vào nàng, phá hoại các tường rào nàng dựng đứng lên để chống lại chàng. Nàng không cưỡng lại chút nào khi chàng xoay nàng lại trong vòng tay của chàng.

- Có! – Chàng liếc nhanh khắp thân mình nàng.

Gần nhau như thế này, Chance để ý hai hàng lông mi dài và nét cong ở miệng nàng, và những đường nhỏ ở hai khốe môi khiến nàng khi muốn gì có vẻ đầy ý chí và kiêu hãnh một cách cứng cỏi. Hai vú nàng áp vào ngực chàng nên chàng nghe được tiếng đập nhanh của tim nàng và hơi thở gấp của nàng. Mặt nàng áp vào chàng, và chàng có cảm giác nàng hồi tiếc và hoang mang, điều ít khi có ở nàng. Tuy nhiên trong đầu óc chàng không có chút nghi ngờ nào. Chàng cần có nàng. Đối với chàng, nàng là sự êm ái và bất tận, ngọn lửa và những đáy sâu, xanh và mát.

- Anh cần em Flame – Chàng thì thầm và hôn nàng, chàng nóng bỏng và cuồng nhiệt áp lên môi nàng.

Bị bất ngờ hay là bỗng nhiên thuận tình, Chance không biết chắc chắn, nàng hôn trả lại chàng thật sâu. Rồi nàng vùng ra, lùi lại tránh xa chàng.

- Anh tài lắm Chance. Anh rất tài! Nhưng không được đâu, lần thứ hai không thành công đâu, bởi vì tôi biết không phải anh cần tôi mà là cần cái trang trại Morgan.

- Cái đó là một việc riêng.

- Thật không? – Nàng kéo trong túi áo ra bài báo đã cắt có hình chụp chung của Chance và Lucianna và đưa cho chàng – Tôi có thể thấy anh tan nát cả cõi lòng như thế nào vì tôi.

Chàng liếc nhanh vào tấm hình và trở lại nhìn nàng.

- Cái này không có nghĩa gì cả, Lucianna là bạn cũ. Em biết điều đó mà.

- Vậy thì để cô ấy an ủi anh. Tôi chắc cô ấy giỏi việc đó lắm.

- Mẹ kiếp Flame... - Chàng sấn tới một bước.

Nàng khiến chàng đứng khựng lại bằng một câu:

- Theo tôi, tốt hơn anh nên ra về Chance ạ. Anh đã có được bữa ăn tối như anh muốn, và được nói chuyện như anh muốn nhưng không có được tôi đâu.

Chàng ngáp ngừng. Nàng nhận thấy chàng phân vân muốn làm tới để lợi dụng chỗ yếu của nàng đã để lộ ra với chàng. Rồi hình như chàng đổi ý, vò bài báo trong tay và liệng nó vào bếp lửa.

- Tôi về. Chúng ta sẽ giải quyết chuyện này khi khác.

Nàng biết rõ hơn, sẽ không còn lần khác. Nhưng nàng không nói làm chi với chàng. Nàng để chàng đi ra khỏi phòng khách với niềm tin nàng sẽ gặp lại chàng ở nơi nào đó. Nàng đã được thời gian mong muốn.

Khi tiếng cửa trước đóng lại, nàng quay về lò sưởi và ngắm nhìn các ngọn lửa bùng lên đốt cháy tờ báo đã bị vấy vò. Trong giây lát, bức ảnh của Chance và Lucianna đang quàng tay nhau nổi bật lên rõ rệt, rồi trong giây sau chỉ còn lại một mớ than đen ngòm.

22. Chương 22

Sau khi nàng về San Francisco, hai lần Chance tìm cách tiếp xúc lại với nàng nhưng cả hai lần Flame bận dự họp và cũng không buồn gọi điện thoại lại cho chàng. Nàng biết sớm muộn gì chàng cũng nhận thức nàng cố tình tránh chàng, nhưng nàng không có thì giờ để quan tâm chuyện đó.

Rảnh một giờ, hay một phút trong ngày là nàng gấp mặt hay điện thoại nói chuyện dông dài với Karl Bronky và người cộng tác của anh ta là Devlin Scott. Kết quả các lỗ khoan thử đã có, chứng minh rằng địa điểm ở phía bắc có thể dùng cho cái đập nước. Nhưng Flame không còn coi nó như là vũ khí để chống lại Chane nếu chàng làm đơn xin khai thác đất đai này. Địa điểm phía bắc để xây đập đã trở thành một viên đá đầu tiên cho một kế hoạch mới táo bạo, và kế hoạch ấy chỉ được nàng thảo luận với Karl Bronky và Devlin Scott mà thôi, không với ai khác, và được Karl Bronky duyệt đi duyệt lại một mình cho đến khi cảm thấy sẵn sàng. Ngay cả đến giờ này nàng cũng không nói cho Karl biết toàn thể kế hoạch, nhất là phần quan trọng của nó. Cho rằng đã chuẩn bị đầy đủ hơn bao giờ cả, Flame gọi điện thoại một lần cuối để khởi động kế hoạch, hoặc nếu không xong thì trở lại lúc khởi đầu.

- Alô Malcom, Flame đây.
- Nếu cô gọi tới để hỏi bữa ăn trưa ngày thứ Năm thì là lần thứ 2 cô hỏi lại đấy nhé.
- Không phải đâu. Tôi có một đề nghị kinh doanh muốn thảo luận với ông.
- Một đề nghị kinh doanh? Về chuyện gì?
- Việc riêng, không liên quan đến công ty của tôi. Và tôi muốn đem hồ sơ đến cho ông xem tốt hơn là nói trên điện thoại.
- Cô muốn bao giờ gặp tôi?
- Bất cứ lúc nào. Thật ra càng sớm càng tốt
- Tối nay được không? Tôi có buổi họp lúc sáu giờ, nhưng đến tám giờ có lẽ rảnh. Tối nay tôi ở lại căn hộ dưới phố thay vì lái xe về nhà ở Belvedere. Chúng ta có thể gặp nhau khoảng tám giờ rưỡi.

Không chút do dự, Flame trả lời ngay:

- Được, tám giờ rưỡi.

Khi bỏ máy xuống, người phụ tá của nàng gọi máy điện đàm nội bộ cho nàng.

- Chị có người muốn nói chuyện ở số Hai, một ông Canon nào đó ở Tulsa lại muốn chị nói chuyện với ông ấy. Hay tôi bảo ông ấy gọi lại sau.
- Để tôi nói chuyện – Nàng liền cầm ống nói lên ấn nút xuống nút ở đường dây có đèn đang nhấp nháy – Alô Ben?
- Tôi vừa nhận được một cú điện thoại chắc cô muốn biết.
- Của ai?
- Một người kinh doanh địa ốc ở địa phương. Y hỏi người chủ mới của trang trại Morgan có muốn bán trang trại không? Hình như có người ở Texas, như là ở Dallas có ý muốn mua.
- Thật à? – Nàng bỗng nổi sùng – Ông có thể cá là có Chance đằng sau vụ này.

Nàng bực tức vì Chance nghĩ nàng ngu dốt lắm hay sao mà không thấy mưu mẹo của chàng.

- Tôi cũng chắc vậy. Anh ta biết cô không bao giờ bán cho anh ta. Có khả năng anh ta hy vọng cô sẽ bán cho một người khác để trả thù anh ta cho bố ghét, nhất là nếu người ta trả giá cao. Tôi chắc rằng sẽ như vậy.

- Ông bảo sao với người kinh doanh địa ốc?

- Không nói gì cả.

- Ông hãy gọi lại cho y và bảo... - Nàng định nói gì vì giận dữ nhưng kịp thời chặn lại và đổi ý – Ông hãy trả lời rằng theo ý ông, người chủ mới không định bán nhưng bảo y nói với người mua ở Dallas đích thân tiếp xúc với tôi, và để cho y biết, theo ý ông, có thể thuyết phục tôi nếu giá cả phải chăng.

- Nếu cô muốn thế thì tôi sẽ làm như thế.

- Đúng thế. Có nhiều cách câu móc Chance.

Khu phòng ở trung tâm thành phố của Malcom nằm ở tầng lầu thứ 18 của cao ốc bằng kính thép sáng loáng tương đối nhỏ nhưng sang trọng thực sự. Một phòng chung rộng rãi vừa kèm phòng khách và phòng ăn, có thêm một khu giải trí sắp xếp tinh vi. Toàn thể trang trí theo kiểu hiện đại nhưng có cả những điểm cổ điển như các tháp bằng cẩm thạch do Malcom sưu tập, và các đồ gỗ hiệu Bierdermin. Màu màn được dùng chủ yếu là màu xám với dụng ý để mắt bị thu hút vào toàn cảnh của thành phố lấp lánh ánh đèn bày ra trước mắt.

Nhưng Flame không để ý đến khi bước vào phòng khách đúng tám giờ rưỡi. Sau khi lễ phép hỏi han về cuộc họp vừa qua của ông, nàng vào đề ngay:

- Ông cảm phiền cho tôi mượn cái bàn để trải các họa đồ này nhé!

Không chờ trả lời, nàng băng qua phòng đến cạnh cái bàn ăn bằng sơn mài.

- Không sao cả! – Malcom ung dung đi theo, và tò mò nhìn nàng bày các bản vẽ lấy ở cặp da trên bàn – Mời cô dùng ly rượu nhé.

Nàng định từ chối nhưng thấy ông đã cầm cái ly lên, nên nói:

- Cho tôi ly gin và nước.

Khi ông mang lại, nàng đặt ly rượu qua một bên sau khi đã nháp chỉ một ngụm nhỏ, và mở cặp lấy ra cuốn sách nhỏ trong đó có bản tóm tắt và phân tích dự án chỉnh trang của Chance.

- Sau khi nói chuyện điện thoại với cô sáng nay, ban đầu tôi tưởng cô muốn bàn với tôi lập riêng một công ty do cô đứng đầu, nhưng có vẻ tôi đã đoán sai.

- Đúng thế - Nàng mỉm cười với ông – Như ông đã biết, gần đây tôi thừa hưởng một gia tài ở Oklahoma – Nàng chỉ vào các sơ đồ vị trí và họa đồ trên bàn – Đây là những gì Chance dự định thực hiện với đất đai ấy.

Malcom bước tới gần bàn, liếc qua các họa đồ và quay sang nhìn nàng chăm chú:

- Nếu tôi nhớ không lầm, cô đã thừa hưởng gia sản ấy sau khi bỏ anh ta đi.

- Đúng vậy – Nàng cố không tránh cặp mắt của ông sau câu nói làm nàng đau lòng ấy – Và tôi nghĩ rằng, hiển nhiên là nhiều công suy nghĩ và làm việc đã bỏ ra cho các bản vẽ này, và anh ta đã thiết kế dự án này từ lâu rồi, trước khi gặp tôi. Như ông có thể thấy qua bản sơ đồ vị trí này, anh ta đã làm chủ các khoản đất này. Anh ta chỉ còn thiếu cái thùng lũng.

- Và đó là lý do anh ta cưới cô.

- Phải – Không có lý do gì để phủ nhận điều đó, và đến lúc này Malcom đáng được biết sự thật về Chance, về tất cả - Tôi cho ông xem qua những cái này, Malcom và cho tôi biết thành thật ông nghĩ gì về dự án này?

Ông nhìn nàng chòng chọc như muốn tìm ra động cơ thúc đẩy nàng yêu cầu. Cuối cùng ông chỉ gật đầu, nói:

- Được rồi!

Khi ông rút từ túi áo ra một cặp mực kính, Flame cầm ly rượu lên và thơ thẩn đi quanh khu phòng khách để ông nghiên cứu các tài liệu cho thoải mái. Lạ thay, nàng không cảm thấy bồn chồn nóng ruột, phải quyết tâm. Nàng biết đích xác mình muốn gì, và tại sao muốn, và sẽ làm gì để đạt được ý muốn, không nghĩ lại, không hối tiếc.

Nàng ngồi xuống chiếc ghế đệm dài đối diện với bàn ăn và Malcom. Nàng nhấp ly rượu chứ không uống. Nàng cố không để ý đến ông nhưng bắt buộc phải thấy mỗi cử động của ông, ánh sáng ngọn đèn ở trần nhà rọi vào mái tóc đen đã xen màu xám mỗi khi ông nghiêng đầu. Sự chờ đợi trở nên khó chịu đựng nổi, nhưng nàng vẫn ngồi lì ở ghế dài. Nàng vừa tưởng không thể chờ được nữa thì Malcom cất cặp kính xuống, liếc một lần cuối tất cả tài liệu trên bàn rồi quay lại phía nàng. Bất giác nàng nín thở, hỏi:

- Sao?

- Tôi nghĩ rằng có lẽ Stuart vực dậy ngành phát triển địa ốc nếu làm được việc này, và còn lời hàng triệu đôla nữa là đằng khác – Ông nói, rồi ngưng một chút – Hay là tôi chỉ suy đoán mà thôi, khi nói rằng anh ta có lẽ?

- Không, ông nói không sai – Nàng đứng dậy và đi đến bàn ăn. Nàng mở tập hồ sơ và lấy một bản vẽ khác – Đây là khu chính trang tôi muốn thực hiện – Nàng trải chúng lên mặt thảm, đề lên những họa đồ của Chance và làm ngơ trước vẻ ngạc nhiên của Malcom – Như người ta có thể thấy quan niệm gọn như quan niệm của anh ta, sự sắp xếp các thành phần đã được thay đổi. Địa điểm đắp đập ở xa hơn về phía bắc trên dòng sông, chừa khoảng thung lũng ra, mà nơi đây là địa điểm tuyệt hảo để xây dựng một sân gôn 36 lỗ và một câu lạc bộ khách sạn với dư chỗ xung quanh để xây cất những khu nhà tự quản và các khu biệt thự, cũng như một sân bay cho máy bay tư nhân. Sự thay đổi địa điểm xây đập đưa đến thay đổi địa điểm xây khách sạn và bến tàu bằng cách dời chúng tới khu vực này. Thật ra, địa điểm mới này tốt hơn địa điểm của anh ta ấn định vì bến tàu được khuất gió – Và nàng không tránh khỏi lộ vẻ tự mãn trong giọng nói – Thay đổi địa điểm đập nước còn có nghĩa là hầu hết các khu đất do Chance làm chủ trở nên vô dụng.

- Cô nghĩ ra chuyện này thật nghiêm túc chứ?

- Trong đời tôi chưa bao giờ nghiêm túc nhiều như vậy về bất cứ việc gì. Tuy nhiên, tôi phải nói rõ địa điểm xây khách sạn nghỉ mát và bến tàu nằm ngoài ranh giới của trang trại Morgan. Địa điểm ấy gồm bảy khu đất do bảy chủ sở hữu khác nhau, kể cả khu vực của thung lũng sẽ ngập nước khi đập xây xong. Dĩ nhiên, đất đai ấy phải mua càng sớm càng tốt.

- Tại sao cô làm việc này Flame? – Ông điềm tĩnh hỏi, có lẽ điềm tĩnh quá – Ngoài lợi nhuận có thể có được, cô còn làm thế vì một cái gì khác phải không?

- Chance vẫn dòm ngó đất của tôi. Chỉ sự kiện anh ta cưới tôi để nắm quyền cai quản đất đai này cũng chứng tỏ anh ta quyết tâm chiếm đất ấy đến thế nào. Không phải vì mục đích ấy thất bại mà anh ta đã chịu thôi. Anh ta sẽ cố và còn cố làm cho đến khi thành công. Anh ta đã mua lại giấy tờ cầm cố trang trại Morgan. Giả thiết là một nhà đầu tư ở Dallas, tôi không chút nghi ngờ rằng Chance đứng đằng sau vụ hồi mua ấy. Hễ tôi từ chối là anh ta ra mặt đòi nợ cầm đất. Nếu tôi vay nợ nơi nào, mà việc đó không phải là dễ, có lẽ anh ta cũng sẽ mua lại giấy nợ ấy nữa. Anh ta sẽ làm tất cả những gì trong khả năng và quyền hạn của anh ta để cưỡng ép tôi ra khỏi đất đai ấy. Nếu tôi chỉ lo phòng vệ thì cuối cùng sẽ thất bại. Chỉ còn một cách thôi, đó là tôi phải thắng anh ta bằng chiến thuật của anh ta.

Nàng bắt gặp ánh mắt kính nể và khâm phục mới có trong mắt Malcom trước khi ông mỉm cười nói:

- Và có lẽ trả thù được phần nào trong khi làm thế.

- Cái đó cũng có trong đó – Nàng ngay thẳng đáp.

- Còn chuyện đề nghị kinh doanh cô nói trên điện thoại, chuyện đó nằm chỗ nào trong kế hoạch này?

- Tôi cần một người hùn vốn.

Nàng không nói thêm là người đó phải có thế lực và được tin cậy về mặt tài chánh, vì mọi chuyện đó là đương nhiên.

- Có lẽ tôi có thể chuẩn bị để thực hiện khu chỉnh trang này một mình, nhưng cả hai chúng ta đều biết sẽ có nhiều khó khăn, nếu không nói là không thể làm được, nhất là nếu Chance biết được. Nhưng nếu tôi được sự ủng hộ của tên tuổi và tiền bạc của Powell, thì ngay cả Chance cũng khó địch lại ông.

- Nhưng tại sao tôi phải hậu thuẫn cho cô, Flame. Ngoài lợi nhuận tôi có thể thu được, tôi còn được gì trong việc này?

- Tôi! - Nàng thần nhiên trả lời.

Ông mỉm cười hơi mỉa mai:

- Tôi đã biết cô sẽ trả lời như vậy, - lần đầu tiên Flame cảm thấy lúng túng. - Dù cho đề nghị ấy có cảm dỗ đến thế nào, và nó rất cảm dỗ, tôi không chắc đã ưng cái ý nghĩ bị cô lợi dụng để trả thù Stuart.

- Chúng ta luôn luôn thẳng thắn với nhau, Malcom - Nàng nói, lựa từng lời - Tôi không chắc ông đã ý thức chuyện đó hiếm có như thế nào. Về phần tôi, tôi biết là tôi không nhận thấy. Ông chưa hề một lần nào tỏ với tôi là ông muốn gì hơn là một chuyện tình qua đường. Thật ra, ông đã công khai thừa nhận ông không có ý định bỏ vợ bao giờ. Tôi đã đánh giá cao sự thẳng thắn ấy, và còn nhiều điểm khác nữa. Tôi đã luôn luôn kính trọng và khâm phục ông, Malcom, vừa cả về mặt một nhà kinh doanh vừa cả về mặt con người. Và chúng ta thích thú khi ở bên nhau. Như có lần ông đã lưu ý tôi, chúng ta hoà hợp với nhau lắm. Có cơ sở nào tốt hơn để quan hệ với nhau bằng sự khâm phục và kính trọng lẫn nhau?

Ông hít một hơi thật sâu, về mặt hơi có vẻ chán nản.

- Tôi muốn cô, Flame ạ, tôi muốn cô hơn bất cứ người đàn bà nào khác. Tôi muốn cô nhiều đến nỗi gần như tin lời cô vừa nói. Cô gái rất thuyết phục.

- Và tôi muốn ông. Sự báo thù cũng có trong đó, Malcom ạ. Tôi không phủ nhận điều đó - Nàng chậm chậm bước tới cho đến khi chỉ còn cách ông vài phân. Nhưng nàng vẫn không chạm vào ông - Nhưng chưa hết. Tôi chán cảnh cô đơn. Tôi muốn có một người để có thể chia sẻ mọi việc cùng nhau, dù là việc làm hay nghỉ ngơi. Điều đó có thật sự khó tin với ông không?

- Không.

- Vậy thì.... chúng ta hôn hạp với nhau được không?

Để thay trả lời, ông nắm cánh tay nàng kéo sát vào và cúi xuống. Nàng hôn trả lại ông, tuy rằng phải thừa nhận không say sưa và mãnh liệt như khi hôn Chance. Nhưng nàng đã học nhiều qua con đường khó khăn và đau khổ là tốt hơn nên yêu một cách khôn ngoan, an toàn, còn hơn là bị cảm xúc cuốn đi. Nàng ngã vào ông và ôm choàng lấy ông, đáp lại nụ hôn mạnh mẽ của ông.

Khi ông dẫn nàng vào phòng ngủ, cũng trang trí một màu xám yên tĩnh, nàng có phần nào hơi hối tiếc rằng, việc kế tiếp trong nhiều việc khác là phải làm tình với nhau. Trong khi cởi áo quần trước cặp mắt rực lửa của ông, nàng tự nhủ sau này sẽ còn thì giờ để thảo luận về chiến thuật các đường lối chọn lựa. Bây giờ thì đã có việc này. Nàng biết ông không muốn có một tình nhân thụ động. Nàng ngay thật cố hiển cho ông cái gì ông muốn. Nàng dồn hết sức mạnh để đáp lại sức mạnh của ông và thúc đẩy ông xua đuổi cho bằng được các kỷ niệm của nàng. Dù sao, cái đó cũng là một phần của hợp đồng giữa họ.

Nếu hai bàn tay và đôi môi của ông không nhanh nhẹn bằng để tìm ra những điểm khơi động cảm giác của nàng, nếu ông dựa vào sức nhiều hơn là vào sự tinh tế để tỏ lộ sự thèm muốn của ông, nàng cố tình không nghĩ tới. Sau đó, nằm trong tay ông, đầu gối lên bộ ngực nở nang của ông nàng cảm thấy một phần hài lòng và thoải mái. Nàng cho thế là đủ.

23. Chương 23

Sam bước từ văn phòng mình ra, liếc nhanh về phía cửa văn phòng Chance đóng im ỉm, ngập ngừng một chút, rồi tiến vào bàn giấy của Molly:

- Chance bận hay sao?

- Bận gì - Chị ta thở dài và liếc vào nút ở máy điện thoại đang bật sáng, báo hiệu một đường dây đang có liên lạc - Ông ấy đang ở trong văn phòng để tìm cách liên lạc với Flame nữa.

- Và không được gì khác ngoài mất thì giờ gọi loanh quanh như thường lệ, phải không? - Sam nói và lắc đầu, rồi thở dài giống Molly - Trong hai tháng qua, anh ta nói chuyện với nàng đúng một lần, và tôi dám cá chỉ là một dịp bất ngờ. Nếu nàng biết anh ta gọi lại, nàng đã không gỡ máy lên.

- Ông ấy làm tôi lo quá, Sam ạ - Molly nói - Ông có nhận thấy ông ấy mất bao nhiêu ký rồi không? Và ban đêm ông ấy cũng không ngủ được. Không trách ông ấy dễ bực tức và...

- không chịu nghe ai nói cả - Sam nói hết câu thay cho chị ta.

- Tại sao cô ta xử sự với ông ấy như vậy? Bộ cô ta không biết đang làm hại ông ấy hay sao?

- Chị cũng như Chance. Làm như cả hai không ai hề nghĩ rằng chỉ vì nàng ta không thêm quan tâm đến.

- Có lẽ tôi đã nghĩ sai về cô ta. Cô ta đã có vẻ yêu ông ấy thật tình. Có lẽ đó chỉ là đóng kịch. Chỉ có cách giải thích đó là hữu lý.

- Có thể giải thích bằng một vài cách khác - Nhưng Sam không nói rõ hơn. Molly sẽ không bao giờ thừa nhận thái độ hiện thời của Flame một phần do lỗi của Chance đã lừa dối cô ta về vấn đề trang trại Morgan. Về phần Molly, chị ta cho rằng đáng lẽ cô ta phải tha thứ cho Chance chuyện đó.

- Tôi đã nghĩ bà già Hattie thật độc ác và không có lương tâm - Molly nói, quai hàm bạnh ra lộ vẻ tức giận

- Bây giờ tôi bắt đầu nghĩ rằng cả dòng họ đều như vậy. Hai người phụ nữ ấy đã hành hạ ông ấy quá thể... Chúng ta sẽ làm gì?

- Chị thì thế nào tôi không biết, chứ tôi thì phải vào trong đó và nói cho anh ta biết tôi đã nhận được tin của J.T. Nếu anh ta đã bực mình, thì tin này càng làm cho anh ta bực mình hơn.

- Chuyện gì vậy? - Chị hỏi, rồi đoán ra ngay - Cô ta không chịu bán.

- Đại khái là vậy - Anh ta tiến tới cửa văn phòng Chance và gõ cửa.

Nhưng Chance không nghe vì chàng đang đập ống nói đánh rầm xuống máy điện thoại, cắt ngang tiếng nói ở đầu dây bên kia đang bắt đầu giải thích rằng cô Bennett đang bận họp và không thể bị quấy rầy, một cái có chàng đã nghe quá nhiều lần để còn tin là đúng. Không một người phụ nữ nào đã từng bao giờ làm cho chàng điều đúng như thế này, đến mức chàng không thể nghĩ đến chuyện gì khác hơn là đem được nàng trở về. Nàng giống như một cái búa cứ đập vào sức mạnh của chàng cho đến khi nó tiêu tan mới thôi. Thậm chí thế, chàng đưa tay vuốt mái tóc ngắn, và dựa lên bàn hai vai chồm tới để chống lại sự đau đớn không chịu tan đi.

- Chance? - Tiếng Sam gọi khiến chàng ngẩng phắt lên.

- Cái gì đó? - Chàng nạt, và xoay ghế đi để cố lấy lại bình tĩnh.

- Tôi vừa nói chuyện với J.T. ở Dallas.

Chàng xoay ghế lại ngay:

- Y đã gặp Flame chưa? Cô ta nói gì? Cô ta chịu bán trang trại Morgan không?

- Không. Cô ta nói nguyên văn như thế này với y: “Ông hãy nói lại với Chance, tôi không bán trang trại Morgan với bất cứ giá nào.” Dĩ nhiên J.T. chối không nhận rằng anh có liên can trong vụ này, nhưng cô ta chỉ mỉm cười và mời y ra về.

- Mẹ kiếp!

- Anh không nghĩ rằng đã đến lúc chúng ta ra tay hay sao, Chance?

Chàng dựa ngửa lại lên trên ghế và đút tay vào túi áo lấy ra chiếc nhẫn cưới mà ngày nào chàng cũng mang theo trong mình từ hôm Flame thả nó rớt xuống đất. Chàng nắm nó lại trong lòng bàn tay, những cạnh của viên kim cương ấn vào da chàng.

- Anh hãy gửi giấy đòi nợ cầm đất - Chàng nói, rồi từ từ mở ngăn kéo giữa của bàn giấy ra và bỏ chiếc nhẫn vào đấy. Chàng đẩy ngăn kéo lại và ước chi có thể đẩy Flame ra khỏi tâm trí mình như vậy - Chặn hết tất cả các nguồn tín dụng của trang trại Morgan. Anh hãy rút lại các khoản cho vay và dùng tất cả bất cứ áp lực gì phải dùng, nhưng làm cho xong đi. Tôi muốn nàng không còn tiền mặt, không còn chút tiền nào để điều hành. Trong lúc đó, anh cho mượn hết những nhân công làm ở trang trại Morgan, càng nhiều càng tốt.

Nghệ tiếng chìa khoá quay trong ổ khoá, Malcom hạ tờ báo xuống và cất cặp mực kính, mắt ông quay về phía hành lang vào khu phòng của ông. Tiếng mở khoá nối tiếp tiếng giày cao gót kêu lóc cóc trên sàn bằng đá cẩm thạch, và Flame hiện ra, nàng vẫn còn mặc bộ đồ len Aldolfo nửa nâu nửa trắng mà nàng đã mặc từ sáng sớm, càng làm cho màu tóc đỏ của nàng nổi bật.

- Anh chờ em đã một tiếng đồng hồ rồi.

- Em biết, anh yêu - Nàng quàng áo choàng xuống ghế rồi đi vòng ra sau ghế nệm dài, cúi xuống hôn ông một cái thật nhanh - Em xin lỗi. Cuộc hẹn với Ellery kéo dài hơn dự định. Chỉ vì phải duyệt qua nhiều mục quá. Anh muốn em lấy thêm nước đá cho anh không? - Nàng hỏi và đưa tay đón cái ly.

- Ủ, nhờ em. Ông nói trong khi nàng bước qua chiếc xe đẩy để rượu, tay cầm cái ly của ông.

- Ngày mai em bận gần trọn ngày ở công ty - Nàng gấp nước đá bỏ vào ly của ông và ly của nàng - Em không có cách nào khác, khổ vậy, em có nhiều công việc ứ lại.

Nhìn nàng rót thêm ụch-ky vào ly cho ông, Malcom thấy nàng không có vẻ gì mệt mỏi, về tinh thần hay thể xác. Trái lại, ông chưa từng thấy nàng sống động như vậy bao giờ, dường như thúc đẩy bởi một nguồn nghị lực không chịu ở yên một chỗ. Ấn tượng ấy càng mạnh khi nàng quay lại, và nhìn thẳng vào ông với đôi mắt xanh lục. Trong giây phút ấy, ông nhìn thấy nàng như hình ảnh đã hiện ra với ông trước đó, một hình dáng xinh đẹp như mơ, một bếp lửa âm ỉ trong đêm tối, rực hồng thật đều và ngay ở giữa thì trắng. Ông tin rằng ánh mắt sáng ngời của nàng là do ông mà có. Nhưng ông biết rõ hơn, như những lời sau đó của nàng cho thấy.

- Em chưa thể, ít nhất là trong một thời gian nữa. Em không biết Chance theo dõi em sát đến mức nào. Nếu em xin thôi việc ở công ty, anh ta sẽ bắt đầu tự hỏi em sắp sửa làm gì - Nàng bước tới đưa ly rượu cho ông - Và chúng ta không nên liêu lĩnh làm cho anh ta nghi ngờ quá sớm!

Nàng hất đôi giày cá sấu ra khỏi chân, và ngồi xuống trên tấm nệm ghế dài bên cạnh ông, xếp hai chân mang bít tất lùa dưới thân mình và xoay ngang đối diện ông.

- Ngoài ra, công việc của em ở công ty không đến nỗi nặng nhọc quá vào lúc này vì em đã chuyển giao bớt một số lớn khách hàng từ trước đến giờ do em phụ trách cho mấy đồng nghiệp khác ở công ty, trừ hồ sơ Powell, dĩ nhiên - Nàng đưa mấy đầu ngón tay vuốt dọc theo vành tai và tiến đến dọc theo quai hàm của ông.

- Dĩ nhiên!

Ông mỉm cười máy móc trong khi thầm thắc mắc có bao giờ ông hết hờn ghen vì cứ ba câu nói của nàng thì có một câu nhắc đến Chance. Anh chàng đó như một sự hiện diện vô hình luôn luôn ở cạnh hai người. Chỉ ở giường ngủ nó không hiện đến, mà Malcom cũng chưa chắc hẳn về điểm đó. Ông đã thắc mắc không biết bao nhiêu lần, tự hỏi ông có làm cho nàng vừa lòng khi lên giường như Chance đã có một thời với nàng hay không. Sự cường tráng của ông là một điều ông chưa bao giờ nghi ngờ... cho đến bây giờ. Ông cứ tự nhắc mình mãi rằng Flame đang ở với ông, chứ không phải đang ở với Stuart. Thế nhưng ông không thể xua đuổi cảm nghĩ nàng đã không bao giờ đến với ông nếu không vì lòng khao khát báo thù đến tuyệt vọng của nàng. Đúng ra, có lẽ ông nên cảm ơn Stuart, nhưng ông đang bắt đầu thù ghét anh chàng ấy cũng nhiều như Flame nói là nàng cũng vậy. Thật tình mà nói, ông hăm hở muốn đo sức với Chance và chứng tỏ ông là người hơn hẳn anh ta.

- Nhân nói về Chance... tuần vừa rồi em nhận được báo thị báo hạn món nợ cầm đất dai. Em có một hạn kỳ 60 ngày để vay cho ra hơn bảy trăm ngàn đô la.

- Tuần vừa rồi à? - Malcom cau mặt - Em đã không hề đề cập đến!

- Em quên phắt vì phải họp liên miên với các kỹ sư và người thiết kế đất đai. Còn nhiều thì giờ để xoay cho ra số tiền đó nếu thật ra không có gì quan trọng. Và em không định trả hết số nợ ấy cho đến phút chót. Em chắc anh ta tin rằng đã gây khó khăn cho em và em muốn anh ta cứ tiếp tục nghĩ như vậy.

- Em là một phụ nữ khôn ngoan. Flame - Đồng thời, ông cũng nhận thức và công nhận rằng mỗi một ý nghĩ, mỗi một hành vi của nàng đều nhằm đáp ứng điều mà nàng chờ đợi ở Chance.

- Phải khôn ngoan và còn phải có thêm yếu tố bất ngờ mới thắng anh ta được - Sự bồn chồn lại nổi lên và nàng duỗi hai chân ra đứng dậy - Em sức nhớ, Karl đã đưa họa đồ vị trí mới đến văn phòng của anh chứ? Anh ta đã hứa vẽ xong hôm nay.

- Nó đang ở trên bàn kia kìa.

- Có gì thay đổi nhiều không? - Nàng bước tới nghiên cứu lấy.

- Ít thôi, và không quan trọng - Malcom do dự, rồi đặt ly xuống bàn cà phê, và bước đến cạnh nàng - Anh ta cũng sẽ vẽ xong các họa đồ đập nước. Anh đã nói cho Karl biết tên người mà anh ta phải liên lạc ở Washington và bảo anh ta bay lên đó trong tuần tới để cho ông ấy xem qua các họa đồ.

- Có hơi sớm quá chẳng...

- Không! - Malcom gạt đi - Nếu chúng ta bị kẹt ở chỗ này, thì chắc chắn là ở cái đập nước. Và anh muốn biết sớm có chỗ nào bị kẹt.

Nàng nhún vai ra vẻ đành chấp nhận, nhưng hình như không hoàn toàn đồng ý với ông.

- Luật sư của anh có nghe thêm được tin gì không ở những người kinh doanh địa ốc ở Tulsa?

Malcom đã chỉ thị cho luật sư của ông sử dụng bảy văn phòng địa ốc ở đây để mua bảy khu đất ở địa điểm dự trù xây dựng khách sạn nghỉ mát và bến tàu.

- Cho tới ngày hôm nay thì chưa có gì cả.

- Em thắc mắc không biết khó khăn ở chỗ nào. Em lo ngại vì chúng ta chỉ mới dành được quyền ưu tiên mua ba khu. Họ đã điều đình cả tháng nay rồi.

- Em không hề có ý nghĩ là họ không ham bán đất hay sao?

- Nhưng em nóng lòng muốn mua. Malcom, anh không nhớ là anh chưa hề thấy tận mắt trang trại Morgan sao? Anh chỉ thấy các họa đồ vị trí các bản vẽ mà thôi. Sao chúng ta không thu xếp để bay tới đó ở vài ngày?

- Chắc anh phải sửa lại chương trình của anh - Ý nghĩ ở riêng với Flame trong vài ba hôm hấp dẫn ông nhiều hơn là việc thấy tận mắt khu vực sẽ chỉnh trang.

- Chúng ta có thể gặp mặt các người kinh doanh địa ốc trong khi ở đây, và biết được kẹt ở chỗ nào. Nếu là vấn đề giá cả, chúng ta có thể cho phép họ nâng đề nghị lên. Nếu là chuyện gì khác, chúng ta có thể nghĩ ra một cách để đối phó - Nàng nói - Theo em, chuyển đi thật sự là một ý hay. Lần trước Charlie có cho em biết ông ta đang gặp một vài khó khăn. Ông ta bị mất đi nhiều nhân công ở trại chăn thả. Và cũng gặp khó khăn với kho thực phẩm cho gia súc. Có lẽ em cũng có thể giải quyết các điều đó nhân dịp có mặt ở đây.

- Em thì luôn luôn nghĩ đến công việc, phải không? - Malcom lẩm bẩm, ông nhận ra quan hệ giữa nàng và ông không thay đổi gì mấy so với lúc trước.

Trong một lúc nàng lặng thinh tuyệt đối. Rồi nàng quay lại, bao nhiêu sự căng thẳng biến mất hết.

- Không, không phải luôn luôn - Nàng nhoẻn miệng cười. Nàng đưa hai tay lên bả cổ ông và dùng một ngón tay nghịch chơi với mấy sợi tóc đen trên gáy ông - Em nhớ rất rõ, nhiều lúc em hoàn toàn không nghĩ đến công việc. Anh không thể sao?

Nàng lướt đôi môi qua lại trên môi ông nhiều lần, nhưng đôi môi ông mím lại không đáp ứng.

Nhưng ông chỉ chống cự được trong chốc lát, rồi kéo nàng vào và đè môi lên môi nàng hôn thật mạnh, với hy vọng lần này nhận được cảm giác không có một người thứ ba ở cùng họ.

24. Chương 24

Trong báo cáo mới nhất, mọi chỉ dấu đều cho thấy dự án Tahoe của Chance đang tiến triển sớm hơn kế hoạch dự trù, nhưng chàng không hài lòng về những con số và tiến bộ thi công. Chúng không trám được các chỗ trống trong con người chàng và tinh thần chàng, làm chàng bồn chồn và dễ nóng giận. Những kỷ niệm cứ bị khơi động khiến chàng cắn chặt hàm răng lại. Nàng không trở lại với chàng. Chàng chấp nhận điều đó, cũng như chàng chấp nhận chuỗi ngày còn lại sẽ trở thành vô vị, ám ảnh bởi kỷ niệm những ngày chung sống với nàng trước đây.

Chàng không có phương cách gì thay đổi sự việc đó. Chàng không có cách nào khác là sống với những hối tiếc đắng cay.

Cửa văn phòng mở ra không báo trước. Chance ngẩng lên, bực tức:

- Mẹ kiếp, Molly!

Nhưng người hiện ra ở khung cửa không phải Molly, mà là Lucianna, đang bạo dạn bước vào phòng chàng.

- Lucianna! - Chàng đứng bật dậy, bực tức ra mặt vì cô đến không báo trước - Em đến đây làm gì?

- Anh không thích em đến sao, Chance? - Cô ta trách móc.

Cô mặc một chiếc áo choàng bằng len mỏng in đốm da báo, viền lông chồn ở cổ áo, cổ tay và đường viền của tà áo, đầu đội một cái mũ tròn bằng lông thú che hết mái tóc đen. Cô đặt cái ví đầm lên ghế và đi vòng ra sau bàn giấy:

- Đáng lẽ anh phải nói: Lucianna, em yêu dấu, thật là ngạc nhiên đây thích thú thấy em đến đây, mới phải chứ!

Khi không thấy chàng hôn, cô từ từ rút hai tay lại, khéo léo che giấu sự thất vọng của mình bằng cách làm vẻ mặt đứng đưng kiêu hãnh.

- Em đến kéo anh đi ăn trưa, và anh đừng thoái thác bận việc. Em đã kiểm tra với bà la sát thư ký của anh và thấy chương trình của anh không ghi hẹn với ai trong hai giờ sắp tới. Thật ra... - Cô nở một nụ cười đầy hiểu biết - ... chương trình của anh cho thấy anh rảnh rang trong bốn ngày sắp tới. Không đi đâu, không có buổi họp nào quan trọng, không có gì cả. Như vậy chúng ta có cả cuối tuần, và có lẽ ra ngoài tuần.

- Anh tưởng em đi châu Âu tháng này chứ!

- Trước thì định vậy, nhưng cổ họng em có vấn đề. Bác sĩ bảo em phải nghỉ hát hoàn toàn trong ba tháng, và em đã bảo ông ta, em chỉ huỷ bỏ các buổi trình diễn đã giao trước trong một tháng mà thôi.

Nhận ra vẻ lo sợ trong giọng nói của cô, Chance dịu lại. Chàng nói:

- Ba tháng! Ất là họ phải trông cho em một cái áo giữ người điên và dán miệng em lại bằng băng keo mới được, phải không?

Lucianna quay phắt lại, đôi mắt đen trở nên dịu dàng vì thấy chàng tỏ ra thông cảm. Cô nói:

- Thì em cũng đã bảo ông ta vậy, nhưng bây giờ em không biết làm gì cả một tháng! Và em nghĩ ra, có ai hơn anh để em ở trong một tháng? Chúng ta sẽ sống như ngày xưa, phải không anh?

Chàng nhìn Lucianna, nhớ lại mối tình say đắm đã có một thời giữa họ, và cũng nhớ lại sự cô đơn trong đời sống của chàng hiện nay, và sự cô đơn ấy buồn thảm như thế nào.

- Có thể là vậy - Chàng nhượng bộ, và khẽ mỉm cười - Dù sao, anh sẵn sàng đón tiếp em.

Không muốn làm tới, Lucianna thụt lùi, vẻ mặt tin tưởng và nồng nhiệt cô hỏi:

- Anh đưa em đi ăn trưa ở đâu?

- Theo chỗ anh nhớ, thì em đưa anh đi chứ!

- Nếu vậy... - Cô bước tới luồn tay vào cánh tay chàng - Em sẽ tìm một chỗ thật ấm cúng và thật yên tĩnh mới được!

Cô bắt đầu kéo tay chàng đi, thì Sam chạy ào vào văn phòng chàng.

- Chance, tôi... - Anh ta khựng lại, ngạc nhiên thấy Chance đang quàng tay một phụ nữ - Lucianna! Cô làm gì ở đây?

Lucianna làm bộ thở dài:

- Sự đón tiếp của các anh ở đây thật còn thiếu sót rất nhiều. Tôi đã chờ đợi ở anh khá hơn, Sam!

- Xin lỗi cô, tôi... - Mặt anh lộ vẻ buồn thoáng qua, thay thế ngay bởi vẻ cau có bối rối khi mới vào, và day sang Chance nói - Fred Garver mới vừa gọi tôi, anh ta muốn biết có chuyện gì đang xảy ra. Bạn của anh ta là Zorinsky, hội kỹ sư bảo rằng có một bộ hoạ đồ khác cho cái đập nước đang chuyển đi trong sở của y.

- Làm gì có chuyện đó! - Chance gạt phắt - Có lẽ ai đó trông thấy địa danh giống nên lầm tưởng hai bộ là một.

Sam gật:

- Tôi cũng đã nói như vậy. Fred cũng thế, nhưng Zorinsky thề rằng anh ta đã kiểm tra tới lui ba lần trước khi gọi cho Fred hay các hoạ đồ ấy cũng dự trù cho một cái đập ở trang trại Morgan, nhưng cái đập này ở một địa điểm cao hơn về phía Bắc địa điểm của chúng ta cả một dặm. Ngôi nhà và phần lớn thung lũng sẽ không bị ngập nước.

- Cái gì? - Chance cau mày, đột ngột lo ngại, không còn nghi ngờ gì nữa, trong khi rút tay ra khỏi tay Lucianna - Các hoạ đồ ấy ở đâu ra? Fred biết không?

- Chúng do một hãng kỹ thuật có tên là Thurgood lập ra. Fred chắc chắn đó là một công ty ở bờ biển phía Tây. Điều đó có nghĩa là đằng sau có Flame. Nhiều điểm khác cũng bắt đầu sáng tỏ, Chance ạ, như những lời kể của bọn công nhân của trang trại Morgan mà chúng ta đã rủ về làm cho chúng ta. Anh nhớ chứ, chúng đã kể có một số người đến khoan thử đất? Lúc đó tôi đã gạt đi, vì nghĩ rằng cô ta đã tiếp xúc với những công ty dầu hoả và khí đốt và sắp xếp cho một vài nhà địa chất của họ đến xem ở đây có tiềm năng dầu lửa hay khí đốt gì chẳng, nhưng hiển nhiên là...

- ...họ đã khoan đất thử cho cái đập! - Chance nói hết câu thay cho anh ta.

- Đúng vậy. Và còn việc này nữa. Fred bảo nếu cái đập dời lên phía Bắc, sẽ có thêm nhiều khu đất ở phía Tây Bắc bị ngập nước sau này. Anh nhớ có những tin đồn về hoạt động địa ốc sôi nổi ở đây không? Có ai đó đang mua, hay tìm cách mua khu đất đồi ở đây. Vậy mà chúng ta đã tưởng có ai nghe phong phanh về dự án chỉnh trang của chúng ta nên đầu cơ vào đất đai. Chúng ta cũng đã nói gần giống như vậy khi nghe tin đồn về một dự án chỉnh trang lớn đang được tiến hành đâu đó ở miền Trung Tây. Chúng ta đã nghĩ rằng họ nói về dự án của chúng ta. Nhưng tôi dám cá với anh bất cứ bao nhiêu rằng cô ta đã sắp đặt một chuyện gì đó từ lâu nay.

- Lý luận ấy có chỗ sai, Sam. Nàng không có tiền để làm việc đó. Chúng ta đã thấy bản báo cáo tình hình tài chính của nàng. Ngoài trang trại Morgan và căn nhà của nàng ở San Francisco, nàng chỉ có tiền mặt khoảng hai chục ngàn đô la. Nàng có thể xoay được một ít tiền từ tiền trả bảo hiểm nhân thọ của Hattie để chi vào việc lập các hoạ đồ của cái đập, nhưng Sam, cho đến nay nàng chưa xoay ra số tiền để trả nợ cầm thế nhà đất mà chúng ta đã đòi. Vậy thì nàng lấy tiền đâu để mua những khu đất ấy?

- Ở Malcom Powell - Lucianna ngồi trên ghế cạnh bàn giấy, cô đang mở hộp trang điểm và tô lại lớp son mới vào môi đã đỏ chót. Cô không tránh cặp mắt của chàng giận dữ nhìn cô - Ông ấy chứ còn ai nữa, anh yêu, vì ông và cô ta đang có một cuộc tình nồng thắm với nhau.

- Chuyện đồn đại ấy đã có khi anh gặp nàng - Chàng nóng nảy nói - Quan hệ giữa họ chỉ thuần túy làm ăn. Nàng trông coi hợp đồng quảng cáo của ông ta với công ty, thế thôi.

- Có thể vậy, “lúc đó”... - Lucianna nhún vai làm ra vẻ dừng dừng - Nhưng bây giờ là sự thật. Oscar cho tôi biết người ta thấy họ đi với nhau thường xuyên.

- Anh đã nói với em nàng trông nom hợp đồng quảng cáo của Malcom. Lẽ tự nhiên nàng phải gặp ông ta.

- Lẽ tự nhiên! - Cô giả vờ nhịn thua và mỉm cười - Và em chắc đó là lý do ông ta trao cho cô ta một chìa khoá của căn nhà của ông ta dưới phố... để họ họp riêng trên giường thay vì trong phòng của hội đồng quản trị!

- Anh không tin lời em nói - Chàng lạnh nhạt đáp.

- Về cái chìa khoá hay về việc họ là đôi tình nhân? Họ là thế anh biết không. Nhưng anh phải tin lời em nói. Cứ gọi Jacqui Van Cleeve hay đọc các cột báo của bà ta viết trong mấy tuần vừa rồi. Bà ta chỉ đăng lên mặt báo những gì là chuyện tuyệt đối có thật. Anh cứ tin đi, bà ta có cả một hệ thống chỉ điểm viên mà cơ quan mật vụ KGB cũng còn thêm muốn.

Chàng dăm dăm nhìn vào Lucianna một lúc lâu, ý muốn cô phải thừa nhận là đã nói sai, đã phóng đại thái quá. Cô nhìn lại, trong mắt có một ánh buồn, một chút thương hại, và tiếc rằng cô là người đã nói cho chàng biết. Rồi chàng bỗng nhận ra. Cô ấy đã nói sự thật. Lòng ghen tuông nổi bùng lên trong người chàng làm chàng nóng bừng. Chàng quay đi, hai bàn tay nắm chặt lại, muốn dăm vào một cái gì, bất cứ gì, nhưng không có gì cả, chỉ có trái tim chàng đang bị bóp chặt.

- Chance, tôi... - Sam gắng gượng nói.

Chance trăn mình, rồi quay lại:

- Anh gọi lại Fred đi nhé! Bảo anh ta nếu có được một bản sao của các hoạ đồ ấy, tôi muốn anh ta đoán cho ra dụng ý của việc dời địa điểm cái đập là gì. Và tôi cần biết ngay bây giờ.

- Phải - Sam gật đầu, đi trở ra cửa.

Chance ấn nút máy điện đàm nội bộ:

- Molly, vào đây chút được không?

Ngồi trên ghế, Lucianna lẩm bẩm:

- Em có cảm tưởng kỳ lạ là bữa ăn trưa của chúng ta đã bị huỷ bỏ.

Chance làm ngơ không trả lời, vừa lúc đó Molly đi vào:

- Tìm cho ra Kelby Grandt. Bảo anh ta đến đây. Tôi muốn anh ta mua cho tôi một ít đất đai... ngày hôm qua.

- Vâng, thưa ông chủ.

- Và Sam - Chance gọi giật khi anh ta ra chưa đến cửa - Bảo Fred tôi muốn có ngay một bộ bản vẽ hoàn chỉnh về địa điểm xây đập của chúng ta. Và tôi muốn sở kỹ thuật đóng dấu chấp thuận lên bộ hoạ đồ ấy ngay trong ngày hôm sau, tôi không cần biết anh ta làm sao để hoàn tất công việc ấy.

- Nhưng anh ta không thể hoàn tất các hoạ đồ nếu chưa khoan thử ngay tại chỗ - Sam cãi lại.

- Bảo anh ta đem một toán địa chất ra đấy mà thử.

- Nhưng đất không phải của chúng ta - Sam nhìn Chance như thể nghi ngờ chàng đã hoá điên.

- Anh chưa bao giờ nghe nói đến chuyện xâm phạm vào ranh giới đất của người khác hả? Hễ tiếp xúc xong với Fred, thì anh gọi Matt Sawyer. Bảo y tôi muốn biết tất cả những tin gì có thể thu thập về Malcom Powell.

- Được rồi.

Molly chạy theo Sam khi anh ta từ văn phòng đi ra.

- Sam, chuyện gì thế? Chuyện gì đã xảy ra thế?

Sam giải thích cho chị ta hiểu vấn đề. Anh nói xong, chị ta tỏ vẻ giận dữ:

- Cô ấy biết gì về chính trang phát triển? Dù Malcom Powell bỏ tiền ra hay không, cô ta cũng sẽ không bao giờ thành công.
- Tôi cũng không biết nữa, Molly ạ. Qua những gì đọc về Malcom Powell, tôi biết ông ta có khả năng bỏ tiền ra cũng nhiều như Chance. Như thế vậy còn chưa đủ, đồng tiền của ông ta là đồng tiền cũ. Chance không có số điện thoại của một nửa số người mà Malcom gọi bằng tên tục. Với ông ta làm hậu thuẫn cho Flame, việc này sẽ biến thành một trận chiến kinh hồn. Và trang trại Morgan sẽ là bãi chiến trường.
- Phải chặn đứng cô ta lại.
- Bằng cách nào? - Anh ta hỏi và lắc đầu.
- Thì phải có ai làm thử chứ!
- Tôi biết - Anh thở dài náo ruột - Tôi không tránh khỏi ý nghĩ do lỗi ở tôi cả, Molly ạ. Nếu tôi đã không phụ lòng tin cậy của Chance, nếu tôi đã canh chừng Hattie kỹ hơn, chúng ta đã hiểu về Flame ngay từ đầu. Và có lẽ nhờ đó những chuyện như thế này không xảy ra.
- Mong ước không làm thay đổi được quá khứ. Vì vậy anh đừng mất thì giờ mong ước hoài vô ích. Thay vì vậy, hãy tập trung vào việc tìm cho ra một cách chặn đứng cô ta lại. Nói đến đây, tôi chợt nhớ... - Chị ta quay lại bàn - Tôi mới nhận được hôm nay một giấy báo của Maxine. Bà quận công mới ở trang trại Morgan sẽ về ngày thứ Năm này, với hai ông khách. Ất hẳn là một tin hay nếu biết hai người khách ấy là ai.

25. Chương 25

Sau khi cưỡi ngựa phi nhanh về chuồng ngựa, Flame hân hoan đi bộ vào tòa nhà chính đồ sộ của trang trại Morgan, một tay quàng ngang lưng Malcom. Vòng tay ông quàng lên vai nàng ra vẻ chiếm hữu, bước chân nàng nhanh nhẹn và nhẹ nhõm tương xứng với tâm trạng phấn khởi mới có của nàng. Tới gần cửa trước, nàng buông ông ra và đứng chờ ông mở cửa cho nàng, rồi tiến vào tiền sảnh. Nàng dừng chân quay lui, kéo đôi găng tay ra trong khi chờ ông đóng cửa lại

- Cưỡi ngựa được một lúc thích quá! - Nàng nói và dựa ngả vào Malcom khi ông đến bên nàng, hai tay ông ôm ngang eo lưng nàng, xác nhận lại quyền của ông trên thân thể nàng - Chúng ta uống chút gì nhé?

Ông lắc đầu:

- Anh muốn đi tắm và thay đồ hơn. Em đi với anh nhé?
- Em sẽ lên với anh sau. Em còn phải hỏi Maxine có ai gọi lại không, rồi xem Ellery đang làm gì.

Có tiếng Ellery từ phòng khách vọng ra:

- Ai vừa nhắc đến tên tôi đấy?

Flame hôn lên má Malcom thật nhanh rồi đi vào phòng khách với Ellery.

- À, thì ra bà chủ trang trại và ông khách có quyền lực đã về. Chào... - Ellery nói, anh ta đang ngồi dựa ngửa ra trên ghế nệm trước lò sưởi một cách ung dung.
- Cuộc đi chơi thật thích thú, cây cỏ mọc xanh um trên khắp miền quê. Tôi có cảm tưởng mỗi cây và bụi cây đều sẵn sàng đâm lộc bất cứ lúc nào. Chúng tôi cưỡi ngựa lên địa điểm xây đập, và tôi chỉ cho Malcom chỗ sẽ trở thành cái hồ nước - Nàng bước cạnh qua chiếc xe để rượu, rót cho mình một ly nước và bỏ mấy cục nước đá vào - Đáng lẽ anh nên đi cùng chúng tôi.
- Cám ơn, cho tôi xin. Khi nào tôi đi ngựa, tôi muốn ngựa phải thắng vào xe đằng hoàng.

Có tiếng xột xoạt, Flame để ý thấy tờ nhật báo mở ra trên đùi anh ta. Nàng nói:

- Anh đọc báo giờ này hả? Thế mà anh đã viện cớ phải vẽ cho xong mấy bản phác họa sân gôn để không đi cùng chúng tôi.

Anh nhướn đôi chân mày khi nghe giọng nói của nàng có vẻ sốt ruột.

- Tôi còn đang nghĩ chị đã trở thành thế nào? Một bà chủ hách dịch, một người điều khiển bọn nô lệ từ khi có dự án này?

- Một bà chủ hách dịch? – Nàng cau mặt tức tối – Sao anh có thể nói vậy Ellery? Tôi chưa bao giờ có lỗi cư xử như thế cả.

- Thật không? – Chân mày anh ta càng nhướn lên cao hơn – Chắc chị đã quên chị mạt sát người ta một cách thô lỗ như thế nào sáng nay trên đường dây điện thoại.

- Anh muốn nói những người kinh doanh địa ốc ấy à? – Nàng nhớ lại và không hối tiếc – Đáng kiếp bọn ấy! Những kẻ không chịu chờ để nghe người ta trả lời thế nào sau khi họ đưa ra một cái giá, chỉ chờ một thời gian trôi qua để đề nghị một giá khác, để khỏi phải tỏ ra quá ham muốn và đẩy giá lên cao. Họ quan tâm làm gì? Đâu phải mua đất cho họ? Cho tôi! Ben đã cảnh giác tôi rằng ở vùng này người ta làm ăn chậm chạp lắm, nhưng sáng nay thì thật là lỗ bịch.

- Chị đã trở nên khó tính, phải không?

Nàng định nạt lại nhưng rồi thôi, chỉ thở dài:

- Xin lỗi, tôi vẫn bực tức vì đã mất nhiều thì giờ, bởi vì họ làm như không chịu ép ai bán đất. Anh cứ tin đi, họ khỏi phải quan tâm đến việc đó nữa. Anh đã lảng tránh câu hỏi của tôi về các sơ đồ, đã vẽ được chút nào chưa?

- Dù rằng đây là một cuộc du hí như đã nói thế, tôi cũng đã vẽ để có ăn tối chứ - Anh ta chế nhạo – Tôi để trên bàn cạnh cửa sổ kia kìa.

Flame bước qua để xem. Có cả thấy sáu bản phác họa bằng bút chì, từ sáu góc nhìn khác nhau của thung lũng, khu đồng cỏ và các cây có bóng mát biến thành một cái sân gôn có cỏ được cắt xén thật kỹ.

- Tốt lắm Ellery – nàng nói và coi đi coi lại mấy tấm phác thảo.

- Vậy là tối nay tôi khỏi phải lo đói bụng.

- Anh có chịu ngừng nói giỡn không nào? Tôi thật tình khen anh đấy chứ.

- Cám ơn – Anh ta làm điệu bộ cúi đầu phục thiện.

Lắc đầu, nàng để các bản vẽ xuống, tự nhắc sẽ cho Malcom xem sau.

- Nói thật đấy Ellery, những sơ đồ này tốt lắm. Đôi khi tôi có ý nghĩ tài hoa của anh bị phí đi ở xưởng hội họa của công ty Boland and Hayes...

Anh ta nhún vai gạt đi.

- Nhân nói về nghệ thuật – Anh ta cầm tờ báo lên – Chị đọc báo sáng nay chưa?

- Tin gì? – Nàng bước tới ghế nệm dài và nhìn anh qua vai anh ta đang chỉ ngón tay vào một bài báo – Anh muốn nói bài viết về danh ca giọng nam cao Sebastian Montebello được mời đóng trong vở *Ottello* sắp trình diễn phải không? Hình như tôi đã trông thấy một tờ áp phích về chuyện ấy...

Nàng bỗng lấp bắp vì vừa chợt thấy bức hình chụp chung của Chance và Lucianna Colton ở góc bên trái trang báo. Flame nhìn trừng trừng nụ cười đã dưng và ấm áp của Chance, nụ cười mà nàng đã một thời tưởng rằng chỉ dành riêng cho nàng mà thôi. Bây giờ chàng đang dành cho Lucianna nụ cười ấy. Ghi chú dưới bức ảnh nói rằng người nữ danh ca bị đau cổ họng nhẹ không thể hát được, và có ý định tham dự buổi trình diễn vở *Ottello*, với tư cách khán giả bên cạnh trùm địa ốc Chance Stuart để xem bạn của cô là Sebastian Montebello biểu diễn.

- Không biết còn ghế trống ở chỗ tốt không? – Nàng lăm bắm.

- Chị định đi xem sao?
- Tại sao không? Không lẽ vì anh ta có đó mà tôi phải lánh mặt.
- Trời thần ơi...!
- Nếu Malcom và tôi mua được vé, anh chịu đi xem không?
- Chị Flame yêu quý, tôi quyết không bỏ lỡ dịp này.

Khán giả đứng đầy phòng đợi của nhà hát nhạc kịch Chapman. Đứng ở đấy, Chance có thể nghe trong dàn nhạc đang lên dây các nhạc cụ. Chàng hít thêm một hơi thuốc lá và thổi khói ra. Không phải là lần thứ nhất chàng đã tự hỏi tại sao đồng ý đến đây. Chàng liếc vào đồng hồ tay, còn tám phút nữa mới đến giờ mở màn. Lucianna đứng bên chàng, thấy chàng xem đồng hồ nên nói:

- Anh không chán đấy chứ Chance thân yêu?
- Không – Chàng nói dối.
- Em xin lỗi đã kéo anh tới đây. Khổ thay, Sebastian biết em có mặt ở Tulssa này. Nếu em không đến dự tối nay, anh ta sẽ không bao giờ tha thứ cho em. Em cũng chẳng cần, nhưng phiền nỗi em phải đóng cặp với anh ấy trong vở Aida sắp lên sân khấu mùa thu này. Và nếu để anh ấy thù oán thì em sẽ không chịu nổi khi ở trên sân khấu với anh ấy. Chỉ những câu bông đùa không ngót của anh ấy cũng làm em chịu hết nổi.
- Và em là mục tiêu tuyệt hảo cho chúng, phải không? Em làm chuyện gì cũng thật hết lòng hết dạ, hoàn toàn dành hết tâm trí cho vai tuồng của mình, em dễ bị người ta châm chọc.
- Anh ấy làm thế để em không tập trung được, và anh ta nổi bật lên trong khi em bị thua sút – Cô ta nói rồi thở dài, liếc chàng – Tuy em không muốn, em cũng phải đi vào hậu trường trước khi mở màn để chúc anh ấy biểu diễn tốt. Anh đi với em không?
- Dĩ nhiên, nhưng anh nghĩ rằng em sắp sửa bị phục kích – Chàng nói, vì thấy một phụ nữ cao lớn đang xẹt qua đám đông để đến chỗ hai người đứng, và nghĩ rằng đáng lẽ chàng phải biết thế nào bà Gayle Frederick này cũng tìm đến ngay khi thấy Lucianna. Bà ấy tự cho mình là một người bảo trợ các ngành nghệ thuật. Điều ấy có nghĩa là bà ấy giàu quá sức.
- Chance, thật tuyệt vời khi được gặp anh! – Bà ta mỉm cười với chàng và hôn lên hai má chàng với vẻ đóng kịch.
- Chào Gayle – Chàng nói.
- Và chào cô Colton – Bà ta quay lại Lucianna – Được gặp cô tôi rất mừng. Cô biết không? Tối nay thật là tuyệt vời, với Sebastian Montebello trên sân khấu và Lucianna Colton trong khán giả.
- Bà thật tốt bụng – Lucianna đáp, và lấy ngay về mặt nữ danh ca thượng thặng.
- Không có đâu, tôi chỉ may mắn thôi. Tuy rằng không may mắn bằng cô – Bà nói và liếc Chance – Tôi muốn nói, cô đang ở bên cạnh một người đàn ông làm cho tất cả các quả tim phụ nữ đều đập mạnh ở Tulsa.
- Tôi may mắn! – Lucianna thừa nhận, và nắm chặt tay Chance thêm chút nữa.

Thấy ở cửa vào có vẻ hơi nhộn nhịp, Chance nhìn về hướng đó và liền trông thấy Flame, khiến toàn thân chàng bỗng căng thẳng, không phải sốt ruột và bức tức như vừa rồi. Những ngày tháng từ lần gặp gỡ đầu tiên ở buổi tiệc cốc-tai hình như biến đi đâu không để lại dấu vết, chàng đã nhìn sống nàng qua một gian phòng đông người, thu hút bởi sự hài hòa kỳ lạ giữa mái tóc màu hổ hoàng và đôi mắt màu xanh lục.

Thế nhưng tối nay nàng có vẻ khó đến gần, xa cách phần nào. Thấy sự thay đổi lạ lùng ấy, Chance nhìn nàng chăm chú hơn. Nàng vẫn kiểu tóc khác trước, thay vì để tóc xỏa xuống trên hai bờ vai, tóc nàng bây giờ vuốt thẳng ra sau và kẹp lại ngang gáy. Kiểu tóc nghiêm nghị hơn, mà tác dụng muốn có là làm dịu bớt ngọn lửa bằng một lối chải tóc tinh vi hơn. Hình ảnh đó không phải là Flame, cũng như bộ quần áo cắt theo kiểu lịch sự bằng vải sáng loáng màu đồng, không kèm theo một món nữ trang nào cả. Cái áo trắng đượm che mất những đường cong đầy đặn của thân thể nàng, làm cho Chance có cảm tưởng nàng mặc một

áo giáp bằng đồng. Một bóng người hiện ra che mắt Flame. Trong chốc lát, Chance cố nhìn xuyên qua nhưng rồi nhận ra cái cảm chề, quai hàm vuông, đôi mắt ánh thép. Đó là Malcom Powell, người tình nhân mới của nàng. Chance nhìn chằm chằm vào đầu điều thuốc ông ta hút đang cháy đỏ, và toàn thân chàng căng như một cái lò xo.

Khi ngẩng lên nhìn lại, chàng bắt gặp cái cười mỉm của nàng với Malcom... nồng nàn, ái mộ, và mẹ kiếp, thân mật quá! Chàng đã cố tự thuyết phục rằng nàng đã xoay qua Malcom vì tức khí, rằng đó là một cách để trả đũa chàng, có thể là một thủ đoạn để làm chàng nổi ghen. Nhưng cách nàng nhìn Powell... Chàng quay đi và dụi tắt điều thuốc đang hút vào cái gạt tàn một cách tàn bạo, ấn nó xuống sâu trong cát trắng.

- Coi kìa, Malcom Powell và bầu đoàn đã đến – Gayle Frederick nói lớn và Chance quay lại. Chàng trăn mình khi thấy họ đi ngay về phía nhóm mình, tuy nghĩ rằng Flame chưa thấy chàng – Tôi đã bảo tôi nay là tôi gì? – Bà tóc nâu nói giọng đầy kích thích - Anh biết ông ta chứ, Chance?

- Có.

Mấy ngón tay của Lucianna bấm vào tay chàng.

- Có lẽ... - Cô ta bắt đầu nói.

Nhưng Chance chặn trước câu nói vì biết cô muốn kéo chàng đi trước khi Flame và Powell đến gần họ, và ra dấu cho cô ta dừng nói nữa. Lòng tức giận thúc đẩy chàng muốn đối mặt với Flame.

- Ông ấy đang ở đây thăm bạn hữu – Gayle nói nhanh và quay lại chực đón nhóm người đang đi tới, trong đó có cả Ellery Dorn – Ông Powell, thật là hân hạnh đón ông tối nay. Xin ông cho phép tôi làm người mới nhất, nếu không phải là người đầu tiên, chúc mừng ông đến Tulsa.

- Cám ơn bà... Frederick, phải không? – Powell nghiêng đầu thi lễ và đáp.

- Vâng, đúng đấy ạ! – Gayle đáp, vẻ mặt hân hoan vì ông nhận ra bà – Và tôi chắc ông biết cô nữ danh ca tuyệt diệu Lucianna Colton, và dĩ nhiên Chance Stuart.

- Đúng vậy – Cặp mắt màu xám nhìn vào chàng, như thể công khai đo lường sức mạnh của chàng.

- Powell! – Chance chỉ gạt đầu một cái, chàng nhìn lại ông ta và bắt tay ông, ý thức sức mạnh và thể lực của ông ta không phải chỉ ở bàn tay của ông.

Gayle tiếp tục giới thiệu:

- Và đây là Flame Bennett ở trang trại Morgan...

Nhưng Flame đã xen vào.

- Ông Stuart và tôi đã gặp nhau trước rồi.

Vẻ lạnh nhạt của nàng khiến chàng bức tức, trong khi đó Gayle quay lại phía chàng, hai má đỏ bừng.

“Chết rồi!” bà ta lầm bầm, đúng lúc đó mới sực nhớ ra trước đây Flame Bennett là gì của chàng.

- Không sao cả, Gayle – Chàng nói, cố giấu cơn tức giận – Bà Stuart cũ có thói quen hay nêu lại một quá khứ mà tốt hơn là để rơi vào quên lãng - Chàng cố tình nhìn ngay vào mắt Flame, chàng thấy ánh giận bùng lên trong mắt nàng, tuy nàng cố giấu.

- Tôi rất tiếc...

- Khỏi phải xin lỗi, bà Gayle – Flame cố tình xen vào – Ông Stuart không mấy nổi tiếng về sự nhớ dai.

Chance quay qua Powell.

- Ông đến Tulsa vì công việc hay là đi chơi?

- Tôi thiết tưởng ông có thể cho rằng đó là một cuộc nghỉ để làm việc.

- Flame lo về việc quảng cáo cho ông, phải không? – Chàng ngừng chút xíu – Và nhiều việc khác, theo chỗ tôi hiểu.

Không để ý đến lời nói châm chích của chàng, Gayle Frederick xen lại vào câu chuyện:

- Tôi thật tình mong ước ông chọn Tulsa làm nơi mở thêm một cửa hàng, ông Powell ạ. Ở đây có Neiman Marcus và Saks. Chúng tôi chỉ thiếu một cửa hàng Powell.

- Để rồi xem – Ông đáp và nắm chặt cánh tay Flame, ánh mắt đầy tự mãn và tự tin, nói lên sự thân mật giữa nàng và ông. Ông nói – Chúng ta đi chứ em yêu? Ellery? – Rồi quay qua Chance – Xin lỗi ông, tôi nghĩ đã đến giờ chúng ta vào lấy ghế ngồi.

Trong khi họ đi ra xa để sắp hàng vào trong rạp, Gayle thở dài:

- Khủng khiếp! Tôi mãi không có dịp được gặp cái ông có vẻ hào hoa phong nhã và đẹp trai đi cùng với họ. Ông ta có phải là nhân vật quan trọng nào chăng, anh biết không?

Chance làm ngơ không trả lời, quay sang chú ý đến Lucianna.

- Hồi nãy em nói muốn đi vào hậu trường.

- Anh thật có lòng tốt nhớ ra – Cô nói, giọng hơi gay gắt – Nhất là khi em tưởng anh đã hoàn toàn quên em.

- Trí nhớ của anh không bị gì cả, Lucianna – Chàng nói, tuy rằng trong lúc đó chàng biết mình nói sai.

Flame cố tập trung vào người ca sĩ giọng nam cao đang biểu diễn, nhưng mắt nàng cứ lạc ra khỏi sân khấu và lướt qua các khuôn mặt nhìn nghiêng phía trước chỗ nàng ngồi. Nàng lên nhìn lướt qua một lần nữa, ước chi được biết Chance ngồi ở đâu. Cứ cái kiểu bị nhốt mãi ở gáy thế này, gần như chắc chắn là Chance ngồi ở đằng sau nàng.

Một lần nữa nàng tự hỏi tại sao đã để cho bài báo có hình chụp Chance và Lucianna đưa nàng đến đây tối nay? Phải chăng nàng đã muốn Chance thấy nàng đi với Malcom, để chàng biết nàng đã có người đàn ông khác trong cuộc đời? Hay là nàng muốn biết những chuyện mách lẻo trên mặt báo chí về chuyện tình giữa chàng và Lucianan Colton có thật hay không? Rằng người bạn tốt của cô đã trở thành tình nhân của cô ta? Nếu nàng muốn có bằng chứng về điểm thứ hai thì nàng đã thỏa mãn. Cách của Lucianna đứng nép vào chàng như hai hông của họ dính vào nhau, và ánh mắt đắc thắng ngạo nghễ của cô ta như muốn nói “chàng thuộc về ta”, và cách chàng quàng tay ôm ngang lưng cô ta một cách chủ nhân. Tất cả những điểm đó phối hợp với nhau để nói lên mức độ thân mật trong quan hệ giữa hai người mà kẻ quan sát vô tình nhất cũng thấy rõ. Phải chăng Lucianna đã là tình nhân của chàng suốt thời gian từ đó đến nay, kể cả trong lúc chàng đeo đuổi nàng? Flame lạnh người khi nghĩ đến đó, và thù ghét cả hai người.

Tiếng vỗ tay bùng lên xung quanh nàng. Flame cũng vỗ tay theo trong khi đèn trong rạp hát sáng từ từ, báo hiệu bắt đầu giờ giải lao giữa hai hồi. Nàng giả vờ nhìn lui đằng sau một cách tự nhiên, nhưng có quá nhiều người cử động đứng lên, vươn vai, quay lui nói chuyện với người khác, hay chen đi ra hành lang dọc. Nếu Chance ngồi ở phía sau đó thì nàng cũng không thể thấy được.

Flame ngáp ngừng rồi đứng dậy, cặp cái ví da rắn mối vào nách và mỉm cười với Malcom:

- Em phải ra ngoài một lúc cho thoáng khí.

Malcom định nói cho nàng biết có thể gặp Chance ở ngoài đó, nhưng rồi nhận ra nàng đã biết điều ấy, cũng như nàng đã biết tối nay Chance có mặt ở nhà hát kịch, nên ông chỉ gật đầu và không nói gì cả, ngồi yên ở ghế chịu trận. Ông có được nàng, nhưng thật ra không bao giờ có nàng hoàn toàn.

Bên ngoài, gió đã lặng, và đêm ấm áp, hứa hẹn mùa xuân sắp đến. Ánh đèn ở trung tâm thành phố Tulsa rọi lên sáng rực, làm sao ở bầu trời chỉ còn là những điểm mờ nhỏ li ti, không thi đua được với những ánh sáng rọi ra từ các cửa sổ của những nhà cao ngất sừng sững trước trung tâm các nghệ thuật biểu diễn.

Xa xa có tiếng còi xe, nhưng ít có xe chạy trên các đường phố ở trung tâm. Tiếng xe cộ chạy nhiều chỉ vẳng lại từ xa. Flame hít thở khí trời yên tĩnh của ban đêm, và cảm thấy tâm hồn lắng dịu.

- Tôi nghe tin đồn mới đây! - Tiếng nói kéo dài và quyến rũ của Chance từ đâu trong bóng tối phát ra đập mạnh vào nàng.

Sự yên tĩnh biến mất, thay vào đó là sự cảnh giác cao độ. Flame cố đứng y nguyên không quay lui và tiếp tục nhìn mờ mờ vào đêm tối.

- Thật à? -Nàng đáp, chắc chắn chàng nói bóng gió đến quan hệ giữa nàng và Malcom.

- Phải.

Tiếng chân bước trên nền đất cho nàng biết chàng đang đứng sau lưng nàng.

Nàng hít một hơi thật gấp và ngửi thấy mùi nước hoa cologne, thơm ngát mùi đàn ông. Nàng từ từ quay lui, ý thức không những nàng đã sẵn sàng cho cuộc đương đầu này, mà còn trông chờ nó xảy đến.

Chàng đứng trước mặt nàng, lịch sự trong bộ đồ dạ phục màu đen.

- Những tin đồn ấy cũng rất đáng chú ý.

- Thật sao? - Nàng cố dò xét vẻ mặt của chàng, nhưng chàng không hề để lộ gì cả.

- Phải, dù loại lời bàn tán ấy về cái đập nước, khách sạn nghỉ mát, bến tàu.

Nàng cứng đờ người, tim nàng muốn lộn ra ngoài. Nàng không may mắn chờ đợi chàng nêu đề tài này ra. Làm sao chàng đã biết nhanh như thế?

Như đọc được ý nghĩ của nàng, chàng nói:

- Bộ cô tưởng tôi không nghe nói về dự án của cô sao? Đôi khi, trái đất này cũng nhỏ, Flame ạ!

- Có lẽ như vậy.

- Cô không thật sự nghĩ rằng sẽ thành công, phải không?

- Chắc anh không nghĩ rằng, anh là độc nhất có khả năng xây cất dự án đó, phải không?

- Thoạt đầu tôi không tin các lời đồn đại lắm, cho đến khi tôi biết được người hùn hạp với cô là ai - Chàng nghiêng đầu làm ra vẻ kính nể - Cô nằm với Powell cả về nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, phải không nhỉ?

Nổi giận, nàng nói:

- Chắc anh tức tối vì biết tôi sẽ xây dựng khu chính trang do anh bắt đầu nghĩ ra mà vẫn giữ được hầu hết trang trại Morgan y nguyên.

- Giả thiết rằng cô thành công! - Chàng cười chế nhạo.

- Chắc chắn rồi!

- Thật không? Cô đã để cho mình bị lôi cuốn vào một canh bạc với những tay cờ bạc, Flame ạ! Và trong sự tranh đua cắt cổ nhau, không có qui luật nào cả.

- Anh có ý muốn cho tôi sợ, phải không? - Flame châm chọc lại.

- Cô đã phạm một sai lầm của người mới vào nghề. Đáng lẽ cô phải bịp tôi, bằng cách giả vờ không biết tôi đang nói về chuyện gì cho đến khi tìm biết được tôi biết nhiều hay ít về dự án của cô. Nhưng cô đã thú nhận ngay - Chàng mỉm cười xảo quyệt - Cô đã để lộ tẩy, Flame ạ!

- Thế là chúng ta huê. Bởi vì bây giờ tôi khỏi phải thắc mắc tự hỏi anh có biết gì không về chuyện tôi làm. Anh đã nói với tôi.

- Đây là lần cảnh cáo duy nhất mà cô nhận được, Flame ạ! - Chàng điềm nhiên nói - Vì lợi ích của cô, cô nên rút lui khi còn có thể.

- Và để anh chiếm trang trại Morgan? Thà tôi thấy anh xuống địa ngục còn hơn.

- Tôi đã ở đây gần suốt cuộc đời rồi, có sao đâu. Khi nào gặp lại Powell, cô hãy bảo ông ta đừng chờ làm gì vô ích. Chỉ bằng ông ấy viết cho tôi một tấm chi phiếu để trả hết tiền nợ cầm nhà đất. Xưa nay tôi không bao giờ ưa dùng tiền của tôi. Có thể tôi sẽ dùng tiền của ông ấy để chặn đứng cô.

- Anh sẽ nhận được số tiền ấy khi nào đáo hạn, chứ không trước.

- Tùy cô - Chàng định quay đi, nhưng rồi lại thôi - Nhân thể nhắc đến Powell, ông ta có nhận được những món lời trên giường ngủ của sự hùn hạp đó nhiều như tôi trước kia không?

Giận dữ, nàng tát vào mặt chàng mạnh đến nỗi đau hết cả gân ở tay. Tức thì chàng chớp lấy hai tay nàng, mấy ngón tay bấm vào lớp vải làm nàng đau điếng. Nhất quyết không vùng vẫy và cho chàng có dịp tự mãn về sức mạnh của mình, Flame đứng im lặng và không khuấy phục, mắt giương lên nhìn lại cặp mắt xanh lạnh lùng của chàng.

- Ông ta có làm cho cô giận dữ như thế này không? - Chàng hỏi.

- Anh sẽ không bao giờ biết được - Nàng để ý thấy thớ thịt ở quai hàm chàng thoáng co giật và biết câu trả lời châm chọc của nàng đã thấm vào chàng.

- Thật à? - Chàng chế nhạo - Cô lạnh lùng quá. Cái đó cho tôi hiểu ông ta không làm cho cô lay động chút nào. Cô không “cảm thấy” gì với ông ta cả phải không?

- Tôi tin cậy và kính trọng ông ấy, đó là những cái tôi không bao giờ có thể nói khi nhắc đến anh.

Nhưng Chance mỉm cười:

- Lòng tin cậy. Sự kính trọng. Đó là những thứ nguội lạnh. Không như thế này.

Chàng ôm nàng kéo vào mình, môi đè lên môi nàng trước khi nàng kịp quay mặt đi. Cái hôn giận dữ và đòi hỏi. Nàng cố quay đầu đi nhưng không tránh được. Rồi thì nàng sững sờ vì nhận thấy một bộ phận của thân thể nàng không muốn chấm dứt sự dán sát vào nhau và sự cọ xát của hai làn môi. Lòng kiêu hãnh không cho phép nàng đáp ứng, nhưng một nỗi khát khao bên trong không để cho nàng dứt ngang.

Chance đột ngột đẩy nàng ra. Hít vào một hơi dài, nàng ngửa đầu ra sau nhìn chàng, môi mím lại. “Chàng có nhìn được cặp mắt sáng ngời của nàng không?” Nàng tự hỏi “Chàng có biết chăng do những giọt nước mắt nóng hổi đã chảy ra?”

- Cô có thấy là vô cùng mỉa mai không, Flame? Cô lên án tôi lợi dụng cô để chiếm trang trại Morgan. Vậy mà cô vẫn có thể biện minh cho việc cô lợi dụng Powell, vì ông ta là phương tiện giúp cô giữ được trang trại Morgan.

Nàng run rẩy vì quá giận rằng chàng đã dám so sánh như vậy. Nàng muốn thét to lên là hai việc đó không giống nhau. Trong cuộc tình giữa nàng và Malcom, không hề có sự giả vờ yêu thương của bất cứ bên nào, và cũng không mưu toan lừa dối nhau. Đó chỉ là một sự sắp xếp thích hợp cho cả hai bên. Nhưng Chance đã bỏ đi. Nàng nhìn trừng trừng theo chàng biến mất vào trong toà nhà, và thù ghét chàng đã cố bôi nhọ nàng.

Quay lưng lại toà nhà sáng trưng, nàng hít mạnh khí trời ban đêm và cố lấy lại bình tĩnh. Tại sao nàng để cho chàng chọc tức nàng đến vậy? Tại sao nàng không đơn giản là làm ngơ trước những lời châm chọc của chàng? Những lời ấy không đúng sự thật một chút nào.

- Em đã hít đủ không khí mát mẻ chưa? - Malcom cố giữ cho giọng nói không có vẻ gay gắt nhưng không được.

Dừng lại đằng sau nàng, không phải là mùi hương trong mát của không khí ban đêm, mà là mùi nước hoa cologne nồng nặc pha lẫn với mùi nước hoa của nàng mà ông ngửi thấy. Nghe tiếng ông, nàng quay phắt lại, mặt giận và nóng bừng bừng. Ông hài lòng vì thấy dù Stuart đã làm được gì đối với nàng, thì cũng không có sự thuận tình của nàng. Thế nhưng ông cũng bức tức vì cảm xúc mãnh liệt do Stuart đã khơi dậy nơi nàng, trong khi ông chỉ gây được một gợn sóng nhỏ trong suốt thời gian quen nàng.

- Anh ta biết, Malcom ạ.

- Anh ta biết về cái gì?

- Dự án chỉnh trang của chúng ta.

- Em nói với anh ta à? - Ông nhìn nàng ngạc nhiên.

- Em không nói gì với anh ta cả mà anh ta biết. Sự kiện này làm thay đổi hết, Malcom. Anh ta bây giờ sẽ ra mặt chặn đứng việc làm của chúng ta.
 - Anh sẽ đối phó với anh ta. Em đừng lo. Ngay khi trở về, anh sẽ bảo Bronsky xúc tiến việc xin chấp thuận cái đập nước, và anh sẽ đích thân gọi điện thoại cho vài ba nơi để dọn đường cho việc đó. Về phần tài trợ cho dự án thì tới nay coi như anh đã lo đầu vào đầy cả. Anh không thấy anh ta có thể dựng lên trở ngại gì trên đường đi của chúng ta mà có thể chặn đứng chúng ta được.
 - Nhưng anh không hiểu. Anh ta sẽ dùng tất cả những gì anh ta có trong tay để chống chúng ta. Đây không phải là một cuộc tranh đấu mà chúng ta có thể thắng nếu cứ đứng ở xa mà điều khiển. Kể từ nay một trong hai chúng ta phải luôn ở tại Oklahoma này. Hiển nhiên, là em.
- Ông không đồng ý với cách suy luận của nàng, nhưng biết rằng lý luận không dính dáng gì đến quyết định của nàng. Nàng bảo rằng ghét Stuart, nhưng lại muốn ở đây để đấu với anh ta. Ông lặng quan sát nàng, nàng cứng cổ và kiêu hãnh quá. Ông muốn hôn nàng cho người nàng hết cứng, nhưng lại không muốn người thấy mùi một người đàn ông khác còn trên môi nàng.
- Dọn về ở đây! Đó là ý muốn của em từ lâu, phải không? - Ông hỏi với hàm ý coi đó là số mệnh.
 - Không - Nàng phủ nhận.
 - Em đã dự định như vậy khi làm đám cưới với anh ta.
 - Nhưng bây giờ em có phải là vợ của anh ta đâu?
 - Anh biết, nhưng thắc mắc không biết em còn nhớ vậy hay không - Ông nắm cánh tay nàng - Thôi ta đi vào. Khí trời ban đêm coi bộ không tốt với cả hai ta.

26. Chương 26

Trong vòng không đầy một tuần lễ, Flame bay đi San Francisco xếp đồ đạc vào thùng, báo cho người quản lý building biết nàng sẽ đi vắng trong vài tháng, sắp đặt để thư từ được chuyển tiếp, từ chức ở công ty, dọn sạch bàn giấy và đáp chuyến bay đi Tusla. May mắn thay, nàng đã tập cho Rudy Gallagher chăm nom hợp đồng quảng cáo của Powell, là khách hàng quan trọng duy nhất nàng còn đích thân đảm trách trong mấy tháng sau này, nên sự chuyển giao công việc đích thực ít tốn thì giờ nhất trong các việc còn lại phải làm. Phần còn lại đã tiến hành thật gấp rút và bề bộn.

Khi về đến trang trại Morgan, nhịp độ làm việc của nàng cũng không vơi bớt. Sáng thứ Sáu các thùng đồ của nàng gửi đi được giao đến, nàng chọn riêng ra ba thùng có chữ P ở ngoài, tức là giấy tờ hay đồ dùng văn phòng và bung vào phòng thư viện. Số thùng còn lại được giao cho Maxine mở ra.

Một môi vì đổi chỗ bằng máy bay phản lực và ít ngủ trong năm ngày vừa qua, Flame đứng trong thư viện nhìn sững vào ba thùng đồ, rồi lắc đầu không biết nên mở thùng nào trước. Có quan hệ gì? Cuối cùng cũng phải mở cả ba thùng kia mà. Nàng vừa dùng kéo cắt cái băng dán và mở nắp một thùng ra thì ở cửa trước có tiếng búa gõ, đồng thời chuông điện thoại reo vang.

Nghe tiếng chân thình thịch của Maxine đi xuống cầu thang vội vàng, Flame gọi to ra:

- Để tôi trả lời điện thoại - Nàng bước tới bàn và cầm ống nói lên - Trang trại Morgan đây, Flame Bennett đang nghe đây.
 - Tôi biết cô đang cố làm việc gì.
- Ngạc nhiên vì giọng nói lạ hoắc, Flame áp ống nói vào tai sát hơn và cau mặt.
- Cô nên ngừng lại, bằng không sẽ hối tiếc!
 - Ông là ai? - Nàng tức giận hỏi - Ông là gì?

Nhưng đường dây tắt cầm. Nàng cầm ống nói dang ra và nhìn trừng trừng vào nó. Trong cú điện thoại hăm dọa có một cái gì tương tự như các mảnh giấy viết vội nguệch ngoạc nàng đã hết nghĩ đến y cả mấy tuần nay. Nhưng các sự việc đó xảy ra ở San Francisco, trước khi nàng đám cưới với Chance. Phải chăng y đã bám theo nàng suốt đường đến Tulsa? Nếu vậy thì sao y thôi không dùng cách gửi những mảnh giấy nhỏ nhỏ mà lại gọi điện thoại?

Cái giọng ấy nghe lạ lùng và giống như cái máy, giống như một robot. Chắc chắn không phát ra từ cửa miệng một người thường. Không, một cái máy tổng hợp tiếng nói đã được dùng, hiển nhiên để bảo vệ người gọi đến. Nhưng nàng chưa hề nghe người có mặt điều hâu nói, nàng không thể nhận ra giọng nói của y cũng nên.

Nàng xua đuổi cả chuyện đó ra khỏi trí óc, đặt ống nói trở lại máy, tự nhủ mình coi chuyện đó quan trọng quá. Rất có thể đó là một cậu thiếu niên hay một tên cà chớn nào gọi chọc phá. Nàng không thấy có gì vui vẻ trong đó.

- Tôi đến ngay lúc cô đang dọn tới.

Flame giật mình quay phắt lại, nhìn sững Ben Cannon đang đứng ở ngưỡng cửa như từ đâu đột ngột xuất hiện.

- Maxine bảo cô ở trong này. Có chuyện gì không ổn chẳng?

- Không! – nàng nhanh nhẩu phủ nhận, rồi chỉ vào máy điện thoại – Một tên cà chớn nào đó gọi lại, thể thôi – Nàng nhún vai, bỏ qua câu chuyện cú điện thoại hăm dọa – Vào đi, nhưng ông đừng chấp sự lộn xộn nhé. Như ông thấy, tôi đã dọn hết cả thùng, túi và hành lý về đây.

- Phải, tôi đã thấy ở phòng đợi bên ngoài.

- Có chuyện gì ông phải đi đến đây xa vậy?

- Tôi có mấy tin vui – Ông đặt cái cặp lên ghế.

- Tôi đang cần.

Người luật sư lấy ra một lá thư từ cái cặp và trao cho nàng:

- Trang trại Morgan vừa được công nhận sơ bộ là một địa điểm lịch sử. Tôi nhấn mạnh hai chữ “sơ bộ”, có thể còn các bác bỏ. Rủi thay chúng ta không chứng minh được Will Rogers đã từng ngủ lại ở đây, hay Edna Ferber đã viết một phần cuốn “Crimarron” trong một phòng ngủ dành cho khách. Nếu được vậy, chắc chắn sẽ được chấp thuận. Tuy nhiên tôi vẫn cho đây là dấu hiệu tốt.

- Tôi cũng vậy.

Flame bắt đầu đọc lá thư thì Maxine bước vào, tay bưng một khay cà phê, đế cao su của đôi giày chính hình của chị ta không gây tiếng động nào trên sàn gỗ cứng.

- Cô không nói gì, nhưng tôi chắc cô muốn dùng cà phê – Chị ta nói và nhìn người luật sư có dụng ý.

- Chị thật là chu đáo, Maxine ạ.

Khoái chí vì được khen, chị ta nói:

- Tôi đã nghĩ thà rằng đem lên bây giờ còn hơn là đi lên trên lầu rồi nghe cô kêu ầm lên bảo mang cà phê.

Chị ta vừa đặt cái khay lên bàn thì lại có tiếng gõ cửa trước. Chị quản gia vừa đi ra vừa lẩm bầm:

- Cái nhà này đang trở thành ga xe lửa chắc?

- Cô có chờ ai không? – Ben tò mò nhìn nàng hỏi, và cầm lên một tách cà phê.

- Không, nhưng tôi cũng không chờ đợi ông đến.

Maxine trở vào ngay và nói:

- Có một ông buôn bán nhà đất xưng tên là Hamilton Fletcher – Chị đưa cho Flame tấm danh thiếp – Ông ta yêu cầu được nói chuyện với cô nhưng không chịu nói cho biết về việc gì.

Flame nhận ra tên công ty trên tấm danh thiếp là của công ty nàng đã giao nhiệm vụ mua đất cho nàng. Nàng bảo Maxine:

- Đưa ông ta vào.

Tay cầm cái mũ cao bồi trắng bằng rơm và đi đôi giày boots đen bóng loáng, Hamilton Fletcher trông giống một chủ trại chăn thả, điềm tĩnh và khiêm tốn, có một khuôn mặt gầy gầy giống như một học giả. Ông ta xin lỗi bằng giọng ôn tồn:

- Tôi không muốn xông vào nhà bà như thế này, bà Bennett. Tôi đã có dịp nói điện thoại với bà, nhưng chưa hề gặp bà. Tôi là Hamilton Fletcher của công ty địa ốc Cánh Đồng Xanh. Tôi vừa từ nhà của gia đình Crowder đến, là chỗ bà muốn tôi tìm cách mua lại cho bà. Sẵn đi ngang đây, tôi nghĩ nên ghé lại để hỏi cho rõ một điểm. Sau khi tôi nói điện thoại với bà tuần trước, tôi đã đến gặp ông bà Crowder và đề nghị họ một giá mới, hôm nay tôi lại đến thì họ bảo không muốn bán. Và họ nói đã trả lời người kia rồi kia mà.

- Người kia nào? – nàng cau mày.

- Đó cũng là điều làm tôi thắc mắc. Nếu bà đã nhờ ai khác hỏi mua đất ấy cho bà, tốt hơn hết là tôi nên rút lui để khỏi vướng nhau. Tôi biết bà đã bực mình vì tôi đã để mất quá nhiều thì giờ...

- Ông Fletcher – nàng cắt ngang – Ngoài ông ra tôi không nhờ ai hỏi mua chỗ đất của Crowder cho tôi cả.

- Như vậy là có ai khác cũng muốn mua đất ở sở ấy.

- Vậy thì tôi đề nghị ông trở lại gặp gia đình Crowder và đề nghị một giá khác, cao hơn nhiều.

Ông ta ngần ngừ, xoay xoay cái mũ trong tay:

- Lần cuối, tôi đưa giá cao hơn giá thực sự của đất ấy 100 đô la một mẫu Anh.

- Vậy thì ông nâng lên 500. Tôi cần có đất ấy, ông Fletcher.

- Tôi không còn nghi ngờ gì nữa là bà sẽ mua được, với giá cao như thế.

- Tốt, nếu không có gì nữa thì ông Fletcher... - nàng nhướn chân mày lên nhìn ông ta.

Ông ta hiểu ngay:

- Tôi đi đến nhà ông bà Crowder ngay. Cảm ơn bà đã dành thì giờ cho tôi. Chào ông Cannon.

Sự bồn chồn và nóng nảy nàng cố nén trước mặt ông Fletcher tha hồ lộ ra sau khi ông ta đã đi ra. Nàng quay phắt lại và đi tới đi lui trong phòng.

- Chance đã biết tôi cần cái thùng lũng ấy.

- Có thể đoán chắc như vậy! – Ben Cannon gật đầu.

- Và tôi biết anh ta đã làm thế nào. Ngày trước hôm tôi rời San Francisco, tôi đã gặp Bronsky, anh ta cho tôi hay đơn xin phép và họa đồ cái đập của chúng ta đã biến mất một cách bí mật. Chúng ta phải nộp lại toàn bộ hồ sơ một lần nữa. Nếu Chance không nắm trong tay các họa đồ nguyên thủy của ta, thì cũng có các bản sao. Có nghĩa là anh ta biết hết mọi chuyện – Cũng như nàng đã biết hết toàn bộ dự án của chàng – Đó là lý do tại sao anh ta cho người đi tìm cách giành mua đất còn lại ở thùng lũng ấy trước chúng ta. May thay chúng ta đã được hứa bán ba khu đất. Nhưng khu đất của gia đình Crowder là then chốt, chúng ta phải có nó!

- Tôi chắc Chance Stuart cũng biết vậy.

- Ông có biết gì về gia đình Crowder không Ben?

- Họ chỉ là một cái tên đối với tôi. Cô phải hỏi Charlie câu đó, ông ta biết mọi chuyện về tất cả những ai sống trong vòng hai mươi dặm quanh trang trại Morgan.

Mùa xuân là mùa bận rộn của trang trại Morgan. Chương trình của nàng và Charlie đều bận rộn nên Flame chỉ nói chuyện được với ông ta trong ngày hôm sau. Nàng đến chỗ ông làm việc ở các khu nhốt bò, tại đó các người làm công đang đánh dấu vào tai bò, chích thuốc, đóng dấu các con bê và thiến các con bê đực.

Charlie đứng ở hàng rào, hai tay choàng lên hai thanh ngang trên cùng, một chiếc giày bốt dậm lên thanh ngang dưới cùng. Khi nàng đi đến và dừng lại bên cạnh ông, ông liếc nàng và gật đầu, bộ ria bạc trắng nhích lên để mỉm cười:

- Cô đã dọn nhà xong rồi chứ, cô Flame?
- Cũng gần xong. Mấy người mới làm việc như thế nào?

Charlie đáp với vẻ khinh bỉ:

- Đa số là vô dụng như vú ở những con heo đực – Ông ta vội vàng nhìn nàng với vẻ xin lỗi – Xin lỗi cô, cô Flame, nhưng thật như thế đấy. Tôi phải canh chừng bọn họ từng phút, bằng không là họ ngồi nghỉ.

Bụi bay mù lên vì một con bê đang lao qua, Charlie tức thì đứng thẳng lên và la lớn về phía một người chăn bò:

- Wolstener! Anh để con bê ấy chạy đi mà chưa đánh dấu vào tai nó. Đuổi nó trở về!

Rồi ông trở lại tư thế ung dung cạnh hàng rào, và nói với Flame:

- Cô thấy tôi muốn nói gì chứ?
- Phải.
- Tuy vậy cô đừng lo. Tôi sẽ bắt họ làm việc cho ra hồn.
- Tôi biết ông sẽ làm được – Nàng ngừng một chút, rồi hỏi – Charlie, ông biết gì về gia đình Crowder không?
- Crowder nào?
- Gia đình Crowder làm chủ nông trại ở thung lũng về phía bắc và tây của chúng ta ấy.
- À, cô muốn nói lão Dan Crowder và vợ lão chứ gì? – Ông gật đầu – Vâng, họ vẫn sống ở nơi họ gọi là chỗ quê nhà. Tuy rằng tôi nghe nói con gái của họ và chồng cô ta làm gần hết các việc đồng áng từ khi lão Dan lâm bệnh. Họ có hai đứa con trai, nhưng cả hai đều chết trong một tai nạn xe hơi... phải mười năm rồi. Bây giờ họ chỉ còn đứa con gái, tôi không nhớ tên cô ta là gì... Martha, Mary hay Marjorie gì đấy, một tên gì na ná thế.
- Ông bảo ông già Crowder bị bệnh à?

Charlie gật đầu:

- Mỗi năm ngoài vì ung thư cổ. Gia đình ấy không bị chuyện này thì bị chuyện khác, nhưng họ là người tốt, ngay thật, chịu khó làm việc, khiến ta cầu mong những người như vậy có một nơi để sống đàng hoàng.
- Nông trại ấy không đáng giá bao nhiêu, phải không?

Charlie lắc đầu:

- Đất xấu quá! Nằm ở đáy thung lũng như vậy, cứ tưởng là rất tốt nhưng thực sự thì không. Có lẽ họ thu hoạch vừa đủ sống mà thôi.
- Chắc là họ muốn bán đi và mua chỗ nào khác?
- Chắc vậy. Nhưng đã có một dòng họ Crowder làm ruộng ở đây từ khi vùng đất này chưa thành một tiểu bang. Dĩ nhiên đã có một dòng họ Morgan tại đây trước khi họ đến.
- Ông Charlie ơi – Một người chăn bò kêu to – Chắc ta có thể bảo người đầu bếp chiên xào cho chúng ta một mớ trai núi để ăn tối nay chứ?

Charlie la lớn trả lời:

- Các chú làm việc với nhịp độ như vậy thì e rằng còn ở đây đến sáng mai!
- Tôi để ông làm việc, Charlie – Flame nói.

Nàng phấn khởi vì được ông cho biết một ít tin tức về gia đình Crowder. Bệnh tình và ca mổ của ông già ắt hẳn đã làm gia đình thiếu tiền. Nàng chắc họ sẽ không cưỡng lại trước đề nghị mua bán với giá cao như vậy.

Nhưng sau đó gọi điện thoại cho Hamilton Fletcher, nàng không biết được câu trả lời ra sao, tốt hay xấu? Ông ta bảo đã trở lại và nói giá mới với bà Crowder và định gọi điện thoại lại đầu tuần tới. Nếu từ đây đến đó không được trả lời. Ông hứa sẽ gọi lại ngay cho nàng nếu có trả lời, dù tốt hay xấu. Nhưng chủ nhật đến rồi qua đi, vẫn không có điện thoại của ông ta gọi tới.

Flame đang ngủ thì tiếng chuông reo vang khiến nàng cau mặt vì bị đánh thức. Nàng cố đừng nghe và thành công được một lát, rồi tiếng chuông lại ré lên, càng lớn và gắt hơn lần đầu. Lâu lâu trong miệng, nàng úp mặt qua một bên, chắc chắn rằng trời chưa sáng. Nàng có cảm tưởng vừa mới ngủ. Rồi nàng tỉnh hẳn và nhận ra không phải là tiếng chuông đồng hồ báo thức, nó chỉ 11h 36' ban đêm. “Malcom ơi, có sự sai biệt hai giờ kia mà”, nàng rên rỉ giữa tiếng nói lên áp vào tai.

- Alo – nàng kêu.

- Cô không chịu nghe lời tôi – Giọng nói máy móc lạ lùng ấy lại vang lên, nghe đơn điệu và lạc giọng lạ kỳ. Flame ngồi bật dậy trên giường, đầu óc tỉnh hẳn – Tôi cảnh cáo cô, tốt hơn là cô nên ngừng lại bằng không sẽ hối tiếc!

- Nếu như ông muốn tỏ ra hài hước thì tôi nói cho mà biết, chả vui chút nào đâu.

Nhưng không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng o o trống rỗng báo hiệu liên lạc đã bị cắt. Flame nắm ống nói thêm một lát rồi bỏ mạnh xuống máy. Ai làm vậy? Người đàn ông có khuôn mặt điều hâu? Nhưng vì lý do gì? Đầu tiên y đã cảnh cáo nàng “phải tránh xa anh ta”, nàng đã suy đoán rằng câu đó ám chỉ Chance. Đúng vậy không? Bây giờ y lại cảnh cáo nàng nên “ngừng lại”. Ngừng lại chuyện gì? Không có nghĩa gì cả. Hai câu không có vẻ dính dáng gì đến nhau cả. Nhưng nếu không phải là người mặt điều hâu thì là ai? Chance? Chàng đã cảnh cáo nàng hôm ở nhà hát nhạc kịch, phải không? Phải chăng đây là một chiến thuật gì đó của chàng để làm cho nàng khiếp sợ? Có lẽ thế! Thế nhưng, dù cố nghĩ như vậy nàng vẫn không hình dung được chàng cố tình làm cho nàng khiếp sợ như thế này.

Thứ Tư, Flame cho Maxine ra về sớm. Hai mươi phút sau khi chị ta ra về, chuông điện thoại reo vang. Flame trăn mình ngay, toàn bộ dây thần kinh của nàng căng thẳng. Nàng nhìn trừng trừng vào máy điện thoại trên bàn giấy và nghe nó reo một hồi chuông thứ hai, và tự nhắc lại cho mình nhớ là đã ba ngày nay không nhận được cú điện thoại hăm dọa nào. Nó đã thôi gọi nữa rồi chẳng? Hay bây giờ đây?

Nàng gỡ ống nói lên, hỏi:

- Ai đấy, tôi...

- Flame, phải em đấy không?

- Malcom, em xin lỗi, em không biết trước là anh.

- Chứ em tưởng ai?

- Không có gì quan trọng – Nàng không muốn nói đến chuyện đó ngay bây giờ, còn rất nhiều việc quan trọng hơn nàng phải nói với ông – Em vui mừng vì anh gọi. Em đã định gọi cho anh trễ một chút tối nay. Ở bên đó mọi việc đều ổn cả chứ?

- Mọi việc đều tốt. Tuy rằng dạo này những buổi ăn trưa để họp của anh trở nên nhạt nhẽo và chán ngắt.

- Chắc là do người ăn chung với anh dạo này?

- Chắc chắn là vậy!

- Anh nghe nè, em có mấy tin vui. Chúng ta đã được người ta hứa bán thêm một khu đất, mới hứa miệng thôi. Ben đang thảo hợp đồng và tối nay em ăn cơm với ông ta để coi lại bản thảo. Sáng mai hy vọng có thể gửi Fax qua cho anh.

- Tại sao em không mang nó theo khi bay qua đây thứ sáu? Thêm một ngày không hại gì cả.

Trong giây lát nàng không biết ông muốn nói gì? Rồi nàng nhớ ra từ đầu là đã nói với ông nàng sẽ bay về bên đó mỗi cuối tuần để còn việc gì lòng thông thì giải quyết cho xong.

- Em sẽ không về bên ấy được, Malcom, em rất tiếc. Ở đây em còn quá nhiều việc phải làm.

- Lại thật Flame – Ông nói bằng giọng bức mình – Em bận quá không gặp được anh trước khi ra đi. Và bây giờ em bận quá không trở về được. Cả tuần nay, mấy lần chúng ta đã nói chuyện được. Không hề lần nào nghe em nói em thấy thiếu anh. Chúng ta đã có một thỏa hiệp với nhau, Flame, trong thỏa hiệp ấy không có việc nói chuyện bằng đường xa như thế này.

- Anh tin em đi, em cũng không thích như vậy. Em thấy thiếu anh thật đấy, Malcom. Có lẽ em không nói ra, nhưng anh chưa biết đã bao nhiêu lần em ước chi có anh ở đây. Em cần anh, và có quá nhiều việc chúng ta cần bàn với nhau. Hình như chúng ta sắp gặp khó khăn về miếng đất của gia đình Crowder, họ từ chối đề nghị mua của chúng ta lần chót. Em biết họ cần tiền, họ không có bảo hiểm y tế và đang nợ bệnh viện một số tiền lớn vì ca mổ của ông già Crowder năm ngoái. Chắc là họ đang nợ ngập đầu với tiền thù lao bác sĩ và tiền thuốc đang tiếp tục phải trả để chữa bệnh. Em đang cố tìm biết họ nợ tất cả là bao nhiêu. Đó là một điểm em muốn bàn qua với anh. Có lẽ nếu chúng ta biếu họ một số tiền đủ để trả hết nợ và còn dư chút ít để dự phòng, có lẽ chúng ta có thể thuyết phục được họ chịu bán. Anh nghĩ thế nào?

- Nghe hợp lý – Ông đáp và trầm nghĩ có lẽ nàng thấy thiếu được nói chuyện với ông về công việc. Tại sao nàng có thể nói rằng thiếu ông rồi ngưng ngang?

- Có nghĩa là chúng ta sẽ trả nhiều hơn giá thị trường của nông trại ấy. Nhưng khu đất ấy quan hệ đến nỗi em nghĩ rằng rốt cuộc nó sẽ xứng đáng với bất cứ giá nào chúng ta phải trả. – Ngừng một chút, nàng lại nói – Malcom, tại sao anh không bay qua đây? Một khi em có được tất cả các con số, nếu anh có ở đây thì em cùng anh duyệt lại dễ hơn là qua điện thoại biết mấy?

- Chắc là vậy, phải không em?

- Đây là một quyết định em không muốn lấy một mình mà không có anh, Malcom ạ. Anh qua được không?

- Cuối tuần này thì không. Sáng thứ bảy anh có một buổi họp hội đồng quản trị phải dự.

- Còn cuối tuần tới thì sao?

Malcom do dự. Cuối tuần tới là ngày khai trương mùa du thuyền ở San Francisco. Trong tất cả các năm từ ngày cưới nhau, chưa lần nào ông và Diedre vắng mặt trong buổi chiêu đãi chiếc du thuyền của họ. Nhưng ông muốn gặp Flame! Bao nhiêu năm rồi, nay vắng một lần có sao đâu?

- Anh có thể sắp xếp để qua với em – Ông nói.

- Tuyệt vời! Chúng ta có thể vận mấy điều hòa không khí lên và ngồi với nhau trước lò sưởi suốt một buổi tối thật ấm cúng với đèn đuốc tắt hết và một chai rượu brady đã có rất lâu mà em vừa tìm được.

Tiếng nàng nghe có vẻ sung sướng. Malcom tự hỏi Diedre nói đúng chẳng khi than phiền ông trở nên khó tính và khó làm vừa lòng. Dù sao chính Flame đã yêu cầu ông đến với nàng. Và nàng chưa hề là hạng người bất lực, bám vào chéo áo đàn ông. Đó là một phần trong sự hấp dẫn của nàng đối với ông ngay từ đầu, tính kiêu hãnh và độc lập của nàng.

- Em gọi lại anh ở đâu trễ một chút tối nay?

- Bây giờ?

- Gặp Ben để ăn tối và họp bàn chắc không lâu quá vài giờ. Em trở về trang trại có lẽ vào lúc mười giờ là trễ nhất. Mười giờ, theo giờ trung ương nhé!

- Có nghĩa là tám giờ ở đây. Lúc đó anh còn ăn tiệc ở nhà gia đình DeBorg. Tại sao em không gọi anh sáng mai ở văn phòng?

- Được, ngay đầu giờ làm việc – Nàng hứa – Và anh cố gắng qua đây cuối tuần tới nghe anh, Malcom?

- Anh sẽ qua. Anh muốn ném chai rượu brandy bên cạnh bếp lửa và... em!

27. Chương 27

Khi Flame bước ra khỏi nhà hàng ăn ở trung tâm thành phố, mắt nàng tự động nhìn vào tòa cao ốc cao sừng sững màu đen ở đầu dãy phố kế tiếp. Mặt tiền tòa nhà cần đá cẩm thạch màu đen làm như vươn lên trên đầu nàng với chữ S thép vàng gắn ở đó để chỉ Stuart hình như châm chọc nàng. Nàng quay đi, chờ Ben Cannon ra theo.

- Cảm ơn ông về bữa ăn tối nay. Tôi rất lấy làm thú vị.
- Sau bao nhiêu bữa ăn tối một mình ở trang trại Morgan, tôi nghĩ cô cần thay đổi một lần cho vui.
- Đúng vậy! – Nàng mở ví lấy chìa khóa ra – Tôi sẽ gọi điện thoại cho Malcom sáng mai và nói với anh ấy ông sẽ gửi Fax qua ngay cho anh ấy bản thảo cuối cùng của hợp đồng hứa bán.
- Tôi trở lại văn phòng ngay bây giờ để sửa lại mấy điều chúng ta thảo luận tối nay. Cô đậu xe ở đâu? Để tôi đưa cô ra xe.
- Tôi để ở bãi đậu xe bên kia đường – Nàng hất hàm về phía chiếc xe hiệu Lincoln màu xanh nhạt đậu ngay dưới một bóng đèn – Ông không cần phải đưa tôi qua đây, nhất là khi xe ông đậu ở phía ngược lại.
- Chỉ cố tỏ ra hào hoa phong nhã, thế thôi – Ông nhún vai, đứng dừng trước sự từ khước của nàng.
- Ông hãy tỏ ra là luật sư của tôi thay vì thế, và hoàn thành hợp đồng hứa bán ấy trước khi Chance lên vào và mua phông trên chúng ta.

Ông cười khúch khích:

- Cô nói nghe càng ngày càng giống Hattie. Chúc cô ngủ ngon Flame!

Ông vẫy tay chào và bước đi, nụ cười lơ đãng trên môi. Nàng nhìn theo ông ta một lát rồi rẽ qua đường tới bãi đậu xe. Một ngọn đèn rơi ánh sáng vào chiếc xe Lincoln màu thiên thanh đậu cạnh cột đèn cao, không còn sót lại bóng tối nào xung quanh.

Trong khi Flame dừng lại dưới ánh đèn để mở cửa xe ngồi vào tay lái, nàng có một cảm giác bất an, nhột nhột. Cái cảm giác kỳ lạ, khó chịu và quá quen thuộc đang bị ai theo dõi. Từ khi rời San Francisco, nàng đã không còn thấy lại cảm giác ấy, hồi đó nàng bị người có gương mặt điều hâu theo dõi. Nàng nhìn quanh bãi đậu xe và đường phố, như chờ đợi thấy người đàn ông mặt điều hâu lẩn tránh nàng. Nhưng không có gì cả, không có ai đi trên vỉa hè, không có ai ngồi trên một chiếc xe đậu, không có bóng đen nào nấp trong bóng tối các cao ốc gần đó.

Nàng giận mình, cố xua đuổi cảm giác ấy và quy trách nhiệm cho các cú điện thoại hăm dọa đã làm cho trí óc tưởng tượng tan biến hẳn trong khi mở cửa xe và nhanh nhẹn ngồi vào sau tay lái. Tuy vậy, cảm giác ấy vẫn không tan biến hẳn, nó còn ẩn nấp sau nhu cầu làm nhanh và tăng tốc độ để chạy từ bãi đậu xe ra đường phố.

Cách nhà hàng ăn bốn dãy phố, kính chiếu hậu phản chiếu lại hai đèn pha sáng trưng sau xe nàng. Flame căng lên liền. Chiếc xe ấy từ đâu ra? Nàng chắc chắn ở ngã tư chót không có chiếc xe nào chờ để quẹo qua. Làm sao nó có thể xuất hiện như thế, như ở từ khoảng không chạy ra? Nhưng rồi nàng thấy hoang tưởng quá và tự trách mình đã nhìn thấy một sự đe dọa trong một vật vô tội như một chiếc xe hơi trên đường phố công cộng. May quá, đường rẽ vào xa lộ liên bang đang ở trước mặt. Lẽ tự nhiên, chung quanh phố đó xe cộ nhiều hơn, ngay cả ở trung tâm thành phố là nơi yên tĩnh.

Flame thật tình muốn quên chiếc xe hơi theo sau, thế nhưng nàng cũng nhận thấy nó rẽ vào xa lộ khi nàng rẽ. Nhưng một chiếc thứ hai đằng sau nó cũng làm vậy.

Đoạn xa lộ dài mười dặm cho tới chỗ rẽ ra để về nhà có vẻ dài hơn tối nay. Dọc đoạn đường ấy, nàng qua mặt xe chạy chậm hơn và cũng bị qua mặt mấy lần, nhưng ánh đèn pha trong kính chiếu hậu của xe nàng vẫn y nguyên. Nàng không ngớt tự nhủ có thể là ánh đèn pha của một chiếc xe khác.

Khi nó cũng rẽ vào đường rẽ về đồng quê như xe của nàng, nàng bắt đầu tự hỏi phải chăng bản năng lúc đầu của nàng đã đúng, rằng chiếc xe ấy đã theo dõi nàng? Từ điểm này đến trang trại Morgan còn nằm dặm trên một con đường hẹp, chỉ hai dòng xe và ít có xe cộ, nhất là về đêm.

Cảm giác bất an càng gia tăng. Flame cho chiếc Lincoln chạy chậm lại để buộc chiếc xe sau phải qua mặt, nhưng nó cũng chạy chậm lại. Khi nàng chạy nhanh lên, nó cũng chạy nhanh lên và giữ đúng khoảng cách sát xe nàng như cũ. Hai lòng bàn tay nàng bắt đầu rịn mồ hôi. Người mặt điều hâu chưa bao giờ ra mặt lộ liễu như vậy khi theo dõi nàng trước đây. Tại sao bây giờ lại thế? Rồi nàng ý thức ai đang ở sau đó muốn cho nàng biết nàng bị theo dõi, y muốn cho nàng lo lắng, sợ hãi... Cái tệ nhất là y đã thành công!

Nàng cố gắng trông ra xa hơn hai ngọn đèn pha của xe nàng tìm một dấu vết hai bên đường cho nàng biết còn bao xa mới đến đường rẽ đi trang trại Morgan. Đằng trước mặt, con đường lộ quẹo gắt về bên phải. Từ điểm đó, Flame biết không còn đây một dặm là tới đường đi vào trang trại. Nàng duỗi ra duỗi vào mấy ngón tay, cố lấy lại sự mềm dẻo sau khi nắm chặt tay lái nãy giờ và cho xe chạy chậm lại để bắt đầu rẽ.

Nhưng chiếc xe đằng sau không chạy chậm lại, hai đèn pha của nó bỗng tiến sát lên, ánh sáng của chúng gần làm nàng quáng cả mắt .

- Ông điên rồi sao? - Flame la lớn lên - Bộ ông không biết đằng trước có khúc cua hay sao?

Chỉ một giây sau, nó húc vào đít xe nàng, hất nàng chồm tới trên tay lái và đẩy chiếc xe Lincoln vọt tới khúc quẹo. Xe nàng chạy nhanh quá, không thể nào quẹo được mà không lộn ra ngoài.

Nàng cuống cuống đạp phanh, chiếc Lincoln quay ngang, chạy lẩn vào dòng bên kia. Nàng cố hết sức giữ sự kiểm soát chiếc xe một cách tuyệt vọng, sự sợ hãi làm cổ nàng thắt lại, các dây thần kinh căng thẳng dữ dội. Nhưng nàng không giữ được xe trên đường. Chiếc xe trượt dài trên đường mương ở bên kia đường. Trong một giây kinh hoàng, nàng tưởng chừng xe bắt đầu lật úp thì chiếc Lincoln tự nó đặt lại được bốn bánh xuống đường, và lao lên phía bờ bên kia của đường mương, nhồi lên nhồi xuống làm nàng lắc lư qua lại trong xe.

Nó ngừng lại trong một đồng cỏ trống cách đường hai mươi thước. Flame ngồi yên một giây, hai bàn tay cứng đờ vì sợ bám chặt vành lái. Rồi thì nàng bắt đầu run, và nhẹ nhõm cả thân mình vì ý thức nàng đã suýt toi mạng. Nàng ngồi bệt trên ghế, rồi trăn mình vì sự nhớ chiếc xe đã đẩy xe nàng ra khỏi đường lộ. Nhưng nàng chỉ thấy ánh đèn đỏ ở đít nó đang chạy ra xa xa.

Nàng không biết đã ngồi bao lâu trong chiếc xe, rồi máy nổ chậm, hộp số trả về số không, một việc làm nàng không nhớ đã làm lúc nào, chờ cho bớt choáng váng. Cuối cùng, nàng bước xuống xe trên đôi chân run rẩy và kiểm tra lại xe hư hại ra sao. Nàng không thấy gì ngoài vài dấu móp ở cái cản krôm sau xe và mấy vết đất, bụi cỏ mắc kẹt đây đó.

Ý thức giờ này ít có hy vọng còn ai lái xe ngang qua đây, nàng biết chỉ còn cách hoặc là cuộc bộ đi cầu cứu hoặc là lái xe ra khỏi đây và trở lại đường lộ. Nàng chọn giải pháp sau.

Dặm đường còn lại để về đến trang trại Morgan là đoạn đường dài nhất mà nàng từng lái trong cả cuộc đời. Hai tay, hai vai, và cổ nàng đau nhói vì nàng bị nhồi lắc quá mức. Nàng tin chắc sẽ bị bầm tím nhiều chỗ, nhưng ít nhất cũng có thể thôi. Cơ sự đã có thể xảy ra tệ hơn nhiều, và đó là cái đáng sợ.

Chuông điện thoại bắt đầu reo đúng vào khi nàng vừa bước vào nhà. Nàng đứng khựng lại, sợ hãi tràn lên trong khi nàng nhìn sững máy điện thoại ở bàn trong phòng đợi. Nàng từ từ bước tới và cầm ống nói lên.

- Alô! - Nàng nói giọng mệt mỏi.

Cái giọng nói xa lạ ấy đáp lại một cách đơn điệu và kỳ lạ:

- Cô đã được cảnh cáo. Lần tới chưa chắc đã hên như vậy đâu.

Flame nắm chặt ống nói, không nói được, không cử động được, bị ý nghĩ của lời nói nhấn nhủ như làm cho tê liệt. Đường dây tắt ngấm và nàng có thể cảm thấy đau đớn do tất cả các chỗ bị bầm và các thớ thịt bị căng trong người nàng... và sự sợ hãi lên đến tận cổ họng nàng.

Cố chống cự lại, nàng ấn máy xuống và nghe tiếng o o quen thuộc. Vội vàng, nàng ấn mấy con số, nhưng hấp tấp quá nên nàng ấn lộn số phải ấn lại.

- Ben! - Nàng cầm ống nói bằng cả hai tay - Có một kẻ... một kẻ cố tình húc xe tôi lọt ra khỏi đường.
- Cái gì? Hồi nào?
- Vừa mới đây. Trên đường về trang trại Morgan. Cố tình, Ben ạ. Có kẻ giết người.
- Flame, cô đang ở đâu? Làm sao cô biết là cố tình? Cái gì khiến cô chắc chắn như vậy?
- Tôi ở đây... ở trang trại Morgan. Tôi vừa nhận được một cú điện thoại bảo tôi rằng tôi đã được cảnh cáo, và lần sau chưa chắc hên như vậy.
- Cái gì? - Ben sửng sốt không kém nàng - Ai gọi cho cô?
- Tôi không biết.
- Có phải giọng đàn ông không? Hay đàn bà?
- Một giọng rô-bô, người máy.
- Sao? Nói nghiêm túc chứ, Flame?
- Tôi rất nghiêm túc. Ai đó dùng một máy tổng hợp tiếng nói để gọi những cú điện thoại hăm dọa ấy.
- Những cú? - Ben lặp lại - Đã có nhiều lần khác sao?
- Đây là lần thứ tư, hay có lẽ lần thứ năm. Tôi không nhớ chính xác.
- Mẹ kiếp, Flame, tại sao cô không nói cho tôi hay?
- Tôi đã tưởng không quan trọng. Tưởng do một tên cà chớn nào đấy. Bây giờ... tôi nghĩ rằng tôi phải báo cho cảnh sát biết.
- Để tôi gọi cho. Cô ở yên ở đấy. Tôi sẽ đưa một thanh tra cảnh sát đến nói chuyện với cô. Nói với tôi xong, cô gọi ngay Charlie đến. Tôi không muốn cô ở một mình trong ngôi nhà đó.
- Nàng định cãi lại là không cần thiết phải cẩn thận như vậy. Nhưng nghĩ lại, nàng đồng ý gọi Charlie.
- Tôi sẽ đến đó trong vòng ba mươi phút, bốn mươi là nhiều - Ben hứa.

Flame ngồi trong phòng khách, hai bàn tay ôm tách cà phê đen thật đậm thứ ba do Charlie pha cho nàng khi ông ta đến. Thời gian và cà phê đã khiến nàng xua đuổi được sự sợ hãi, cho phép nàng tự chủ được cảm xúc trở lại, và kể lại các việc đã xảy ra cho người thanh tra cảnh sát thành phố Tulsa.

- Không, tôi đã trả lời ông là không thấy được hiệu xe gì. Anh ta theo tôi quá sát. Ánh đèn pha sáng quá...
- Anh ta? Người lái là đàn ông?
- Đó chỉ là cách nói. Tôi không thấy được người lái xe. Tôi không biết là đàn ông hay đàn bà.
- Không có chiếc nào khác trên đường sao?
- Không có chiếc xe nào khác. Cả trước lẫn sau khi xe tôi bị húc đẩy ra khỏi đường.
- Chúng ta hãy trở lại các cú điện thoại hăm dọa mà cô đã nhận được.
- Nữa sao? - Nàng hỏi lại, bực tức.
- Vâng, thưa cô, nói lại nữa. Người gọi nói gì?
- Hắn ta cảnh cáo tôi rằng, tôi nên ngừng lại, bằng không sẽ hối tiếc, hay là tương tự như vậy.
- Ngừng việc gì?
- Tôi không biết! - Nàng cố nén bực tức.
- Chắc cô đã suy đoán một chuyện gì - Người thanh tra hỏi tới.

Nàng đặt cái tách lên bàn salon và đứng dậy khỏi ghế nệm dài, không thể ngồi yên được nữa. Nàng bước tới lò sưởi, làm ngơ trước cơn đau nhói ở đầu gối và quay lại đối đầu với người thanh tra.

- Có kẻ muốn giết tôi tối nay, ông Barnes, và tôi muốn biết ông sẽ làm gì về việc đó?

Ông ta dựa lưng vào ghế, đầu tựa vào lớp bọc gấm hồng:

- Ai có thể muốn giết cô, cô Bennett?

Flame do dự một giây. Nàng bỗng quay lưng lại người thanh tra nhìn trừng trừng vào bộ lò sưởi trang trí tinh vi. Nàng nói:

- Tôi mới dọn về đây vài tuần. Tôi không quen nhiều người ở đây - Nàng lại do dự và quay trở lại đối diện với ông ta - Tôi không chắc có liên hệ gì chẳng, nhưng trước tôi dọn đến đây ở, khi tôi còn ở San Francisco, tôi bị người này theo dõi. Y đã chuôi cho tôi hai mảnh giấy có lời hăm dọa.

Người thanh tra nhìn nàng với vẻ chú ý nhiều hơn, cây bút hờm sẵn trên tập ghi chép nhỏ màu đen.

- Anh ta ra sao? Cô có thể tả anh ta không?

- Anh ta cao trung bình, to lớn cũng trung bình, tuổi trạc gần năm mươi. Tôi chắc anh ta có tóc màu nâu và mắt màu dâu đỏ. Và mũi anh ta như là một người có gương mặt điều hâu.

- Và các mảnh giấy đó, có nói giống nhau như các lời hăm dọa trên điện thoại cô nhận được không?

- Không, chúng khác. Bởi vậy tôi không chắc là có ý nghĩa gì không. Người mặt điều hâu thì luôn luôn cảnh cáo tôi nên "tránh xa anh ta".

- Cô phải tránh xa ai?

- Tôi...

- Xin lỗi ông - Ben Canon nói - Tôi thấy có thể làm sáng tỏ điểm này. Ông thấy không, thay mặt cho một khách hàng của tôi là bà Hattie Morgan đã quá cố, tôi đã thuê một thám tử ở San Francisco, tên là Sid Barker, trước để tìm ra tung tích cô Bennett, và sau thì... để canh chừng cho cô ta.

Flame quay phía sau nhìn sững ông luật sư:

- Ông thuê anh ta theo dõi tôi? - Nàng hỏi, vừa sững sốt, vừa giận dữ.

Ông ta mỉm cười để xoa dịu:

- Lúc đó cô là người thừa kế trang trại Morgan. Và Hattie lo lắng không muốn... chuyện gì xảy đến cho cô.

Ông ta có ý do dự khiến nàng thấy rõ là Hattie đã cố cảnh cáo nàng tránh xa Chance.

- Tại sao ông không nói chuyện này cho tôi hay trước?

Nhưng bây giờ nàng có giận cũng đã quá muộn, nhất là khi nàng biết Hattie đã đúng khi muốn cảnh giác nàng về Chance.

- Tôi không hề nghĩ đến. Tôi xin lỗi - Ben nói.

- Vậy ai gọi những cú điện thoại ấy? Ai cố giết tôi? - Nàng không muốn nghĩ rằng đằng sau chuyện đó là Chance. Nhưng một khi đã loại bỏ người mặt điều hâu, thì còn ai khác nữa?

- Phải có một người, cô Bennett ạ! - Người thanh tra cảnh sát nhất quyết nói - Một người chồng cũ, một bạn trai cũ, một tình nhân ghen tuông, một người vợ tức giận... phải có một người.

Diedre, vợ của Malcom, phải chăng bà ta cảm thấy bị đe dọa quá mức bởi chuyện dạn dít giữa chồng bà và nàng đến nỗi có một hành động quá khích như vậy? Không, không thể có. Bà ta ở San Francisco, xa quá. Với Lucianna cũng vậy, trừ khi cô ta hay Diedre mướn người khác. Nhưng Flame cũng bác bỏ khả năng đó, vì không thể hình dung được một trong hai người phụ nữ ấy thật sự muốn ai giết nàng.

Nàng ngẩng lên nói:

- Chồng cũ của tôi là Chance Stuart. Cái đó có giúp gì cho ông không?

Ông ta thở ra một hơi thật dài:

- Stuart hả?

- Phải. Ông Barnes, ông hãy cho tôi biết, ông sẽ làm gì trước mưu toan cố sát tôi tối nay?

Ông ta nhún vai:

- Kiểm tra lại chiếc xe hơi của cô, coi xem phòng thí nghiệm có tìm ra dấu vết sơn nào của xe kia để lại trên đó có thể giúp chúng tôi nhận diện ít nhất là hiệu của chiếc xe ấy - Ông ta ngừng một chút - Nhưng nói thật với cô, cô Bennett, dù cho chúng tôi có may mắn truy ra người chủ của chiếc xe, điều đó vẫn không có nghĩa là ông ta hay bà ta đã là người lái xe tối nay. Và thậm chí dù cho có chứng minh được, họ cũng không thể bị buộc tội gì khác hơn là lái ẩu.

- Nhưng còn những cú điện thoại thì sao? Những lời hăm dọa tính mạng tôi? Ông không thể bỏ qua chúng.

- Muốn truy tố được một vụ mưu toan giết người, chúng ta sẽ phải chứng minh được người lái xe đã gọi các cú điện thoại ấy. Chúng tôi có thể bắt lên vào đường dây điện thoại của cô và theo dõi tất cả các cú điện thoại cô nhận được. Nhưng, qua những gì cô đã kể với tôi người gọi không bao giờ nói lâu hơn mười lăm hay hai mươi giây. Có nghĩa là không đủ lâu để có thể dò ra ai gọi.

- Và nếu dò ra được, thì thế nào?

Người thanh tra tế nhị không nói, và Ben Canon nói ngay:

- Người gọi có lẽ sẽ bị buộc tội đã có một hành vi có thể khép vào một khinh tội.

- Một khinh tội? - Nàng sững sờ.

- Đó là giả thiết chúng ta không chứng minh được người gọi điện thoại là kẻ lái xe cố tình húc vào xe cô

- Người thanh tra giải thích - Tôi rất tiếc, cô Bennett, nhưng trừ phi một hành vi tội phạm đã được thực hiện...

- Ông muốn nói phải chờ đến khi, người đó thực sự giết tôi chết, ông mới làm được cái gì - Flame tức giận và cảm thấy bất lực khủng khiếp.

Ông ta không đáp, mà gấp cuốn sổ tay lại bỏ vào túi:

- Tôi để lại tấm danh thiếp của tôi, nếu cô nghĩ ra điều gì khác, thì cô biết là cô tiếp xúc với tôi. Và nếu có còn nhận cú điện thoại hăm dọa nào, hãy ghi lại thời điểm và nội dung chính xác, rồi cho tôi hay.

Ben đứng dậy:

- Để tôi đưa ông ra xe, ông Barnes.

- Không cần thiết - Người thanh tra đứng dậy và gật đầu, lễ phép chào Flame - Tôi đi ra một mình được rồi!

Sự im lặng bao trùm phòng khách, chỉ nghe tiếng chân ông ấy ở hành lang dẫn đến cửa ra vào, rồi tiếng đóng cửa lại. Flame nhận thức giọng nàng không khỏi tỏ ra gượng gạo.

- Cô nghĩ là Chance, phải không? - Ben hỏi.

- Tôi cũng chẳng biết nghĩ sao nữa! - Nàng gay gắt đáp.

Nàng không muốn tin là Chance, mặc dù chỉ có thể là chàng. Chàng đã thề sẽ chặn đứng nàng. Thế nhưng nàng không thể tưởng tượng ra chàng dùng đến vũ lực với nàng. Có thể nào nàng nhầm lẫn về chàng đến như vậy!

- Flame, tôi... - Ben bắt đầu nói.

Nàng cắt ngang:

- Xin lỗi, tôi không muốn nhắc đến chuyện đó nữa. Tôi mệt và... chỉ muốn thay bộ quần áo này ra.

“Và muốn quên” nàng nghĩ thầm, nhưng nàng biết là không thể nào quên được ngay cả khi nàng bước ra khỏi phòng.

28. Chương 28

Bằng một cử chỉ dễ dàng và nhanh nhẹn do kinh nghiệm lâu ngày, Charlie Rainwater với tay xuống mở chốt cổng ra đồng cỏ mà khỏi phải xuống ngựa. Flame ngồi trên mình ngựa chờ ông ta đẩy cửa mở ra cho nàng.

Nàng cho ngựa chạy qua rồi dừng lại chờ, ông vẫn ngồi trên lưng ngựa đóng cửa lại. Rồi ông ngồi thẳng người lên và theo dõi hai con bê đang nhảy nhót tung tăng dưới mắt các con bò cái mẹ của chúng thuộc giống Hereford.

- Tôi nhìn cảnh này không bao giờ chán - Charlie nói, rồi cho ngựa đi bước một bước cạnh nàng. Cặp mắt xanh nhạt của ông quan sát nàng với vẻ trầm ngâm - Có thật cô nhất quyết thực hiện đến nơi đến chốn các kế hoạch của cô về khu chính trang?

- Nếu tôi làm được! - Nàng nghĩ thầm, giả thiết rằng nàng không bị người ta giết trước đó, ký ức về lần chết hụt còn chưa phai mờ.

Năm ngày vừa qua, nàng không nghĩ đến gì khác, trở nên căng thẳng và dễ tức bực, và nghi ngờ tất cả mọi người. Nàng đã bắt Ben và Charlie thề giữ kín không hé môi cho ai, kể cả Malcom về các cú điện thoại hăm dọa hay vụ mưu toan cố sát nàng. Nếu ông ta biết, chắc chắn ông sẽ đòi cho được nàng phải trở về San Francisco. Trong trí nàng, chạy trốn những sự hăm dọa ấy đồng nghĩa với bỏ cuộc, và nàng không sẵn sàng làm như vậy. Nàng cũng không thể hoàn toàn loại bỏ khả năng vợ Malcom đứng sau những chuyện ấy. Hay là Maxine, vì chị ta đã nuôi nấng Chance khi chàng còn bé và tin rằng chàng đáng lẽ thừa hưởng trang trại Morgan. Hay là Lucianna Colton, cô ta có thể muốn đẩy Flame ra khỏi đời Chance hoàn toàn. Hay một trang trại Morgan bảo vệ môi trường diên khùng không muốn thay đắp đập trên dòng sông và biến nó thành một cái hồ. Mẹ kiếp, có thể là bất cứ ai. Không nhất thiết phải là Chance.

Thất vọng và bối rối, Flame quay đầu ngựa hướng về toà dinh cơ đồ sộ tọa lạc trên mỏm đồi thoải thoai và trông xuống toàn thể thung lũng. Toà dinh cơ do ông cố của nàng đã vẽ kiểu và xây dựng. Bỗng nhiên nàng sức nghĩ ra trang trại Morgan phải để lại cho một thân thuộc trực hệ. Từ lâu, Chance đã là người đáng tình nghi, nhưng bây giờ nàng nhận ra chàng có một lý do càng xác đáng hơn tất cả các lý khác để muốn nàng chết. Trang trại Morgan sẽ tự động chuyển về tay chàng hưởng. Sự kiện thật hiển nhiên, chàng là người độc nhất có lợi nếu nàng bỏ cuộc, hay bị giết.

Thế nhưng khi nhớ lại những lần ở bên chàng, sức mạnh hai cánh tay âu yếm của chàng, bàn tay chàng vuốt ve trìu mến, nàng không thể tưởng tượng rằng Chance thực sự muốn làm nàng đau khổ, về mặt vật chất, dù nàng cố gắng đến mấy. Chàng đang cố làm nàng khiếp sợ. Đó là cái chàng đang làm. Chàng nghĩ rằng có thể làm nàng sợ mà bỏ cuộc.

Rồi nàng tức giận, vì ý nghĩ cho rằng nàng có thể bị khiếp sợ bởi sự hăm dọa bằng vũ lực. Nhưng tại sao phải ngạc nhiên vì chuyện đó. Không phải là lần đầu chàng đánh giá nàng quá thấp.

Nàng đang chìm đắm trong suy nghĩ nếu không nghe tiếng Charlie:

- Mỗi lần tôi nhìn đàn bò Hereford tản mát ra trên cánh đồng cỏ xanh, tôi cố hình dung một đám người giàu có cưỡi những chiếc xe đẩy chạy điện chạy loanh quanh đuổi theo một quả banh có nhiều lỗ lõm. Nhưng hình ảnh ấy chẳng chịu hiện ra. Mà trước mắt tôi cứ thấy dòng sông cây cối, và đàn gia súc.

Con ngựa của ông ta hí lên và chổng tai về hướng toà nhà.

- Có vẻ cô có khách, cô Flame ạ.

- Ai thế nhỉ?

Có người nào đang ở trước cửa ra vào, một người đàn bà. Maxine có vẻ như đang cãi cọ với bà ta. Flame cho ngựa chạy nước kiệu băng qua bãi cỏ trước nhà, theo sau là Charlie.

Gần đến nhà, nàng nghe tiếng người đàn bà thét lên tức giận thách thức:

- Tôi biết cô ta có nhà. Chị cứ đi vào cho cô ấy hay tôi không đi đâu cả nếu chưa gặp cô ta.

- Nhưng cô ấy không có đây, Maxine cãi. Cô ấy đi... - Chị ta ngừng nói, vì thấy Flame và Charlie đang về tới.

Người đàn bà quay lui nhìn, và Flame lần đầu trông thấy rõ ràng chị ta, khi thắng cương dừng lại trên thềm nhà. Chị ta mới ngoài ba mươi, mặc một cái quần không nếp, loại có lưng luồn dây thun, một cái áo bờ lu nữ bằng vải in rộng khiến bộ ngực càng thêm đồ sộ. Mái tóc nâu nhạt cắt ngắn và uốn quần tít dễ săn sóc. Chị ta đối diện Flame, hai môi mím lại vì giận cô.

- Chuyện gì vậy, Maxine - Flame xuống ngựa và hỏi Maxine sau khi trao cương cho Charlie.

- Chị này... - Maxine bắt đầu và không có dịp để nói thêm tiếng nào, vì chị ta đã lên tiếng:

- À, thì ra cô là cái bà Bennett, bà nữ quận công mới của trang trại Morgan - Chị ta nói giọng khinh bỉ - Chỗ này đủ chứa Hattie. Tại sao nó không đủ chứa cô?

- Tôi tin tôi và chị chưa gặp nhau.

- Không. Cô ở cao sang và quyền thế quá nên không đích thân đến gặp tôi. Thay vì thế, cô đã cho người đến quơ qua quơ lại nắm tiền trước mặt chúng tôi - Chị ta bước tới một bước, mặt chị ta bèn bẹt căng lên vì căm hờn - Và trong trường hợp cô chưa đoán ra, tôi là Martha Crowder Matthews.

- Người con gái! - Flame lầm bầm vô tình tiếng hơi lớn.

- Phải, người con gái! - Người đàn bà nạt lại - Và tôi cho cô biết ngay mặt cô, là trang trại của chúng tôi không bán! Tôi chẳng biết tưởng cô là ai mà đến đây vẩy tiền bạc vào mặt chúng tôi, tưởng rằng chúng tôi sẽ chộp lấy. Bốn đời dòng họ Crowder đã khai thác đất ấy, và một ngày nào đó các con trai và con gái của tôi sẽ cày cấy nó. Ông cố và ông nội tôi đều chôn ở đây, và khi nào cha tôi qua đời, ông cũng sẽ được chôn ở đây. Mọi người ai cũng lo nông trại của gia đình sẽ ra sao nếu có những bọn người như cô muốn phá huỷ nó.

- Bà Crowder, à bà Matthews! - Flame nhanh miệng sửa lại - Tôi không tìm cách phá huỷ....

Nhưng chị ta không chịu nghe. Chị nói:

- Tôi đã tống khứ cái ông kinh doanh địa ốc của cô sáng nay. Nếu ông ta còn trở lại quấy phá cha tôi về việc bán đất, và khiến ông có cảm tưởng không vui vì không lo được đầy đủ cho gia đình như ý ông muốn, cô sẽ phải trả lời với tôi! Bây giờ, tôi cảnh cáo cô phải ngừng lại, và tốt hơn nên nghe lời.

Flame trăn mình, câu nói của chị ta y hệt như những câu hăm dọa nàng đã phải nghe. Có phải người đàn bà này là người gọi tất cả các cú điện thoại ấy? Và đẩy nàng ra khỏi mặt đường cái? Flame nhớ lại những giây phút kinh hoàng ấy, khi chiếc xe lật đè lên nàng, và nổi giận.

- Đừng hăm dọa tôi, bà Matthews.

- Tôi không hăm dọa ai cả, tôi chỉ nói cho cô biết! - Bà ta hét lên và quây quây bỏ đi thẳng ra chiếc pickup đầy một lớp bụi đỏ.

Chiếc xe vọt tới, làm bắn sỏi về đằng sau. Flame nhìn theo nó chạy ra xa.

- Coi bộ cô không mua được đất của gia đình Crowder rồi! - Charlie nói, tay chống vào mũi yên ngựa.

- Để rồi xem - Nàng đáp.

- Ông ấy nói gì thế?

Nghe Maxine hỏi, Flame quay lại, nhận ra người quản gia đã nghe hết câu chuyện. Nàng nói:

- Không dính dáng gì đến chị! - Nói xong nàng vừa bước lên tam cấp vừa tháo găng tay đi ngựa - Chị đã dọn hết các thùng không ở trên lầu chưa? Tôi không muốn còn bừa bãi ra đây khi ông Powell đến đây tối mai.

- Thưa bà, chưa ạ, nhưng tôi sẽ dọn.

Tiếng sấm nổ rền ở xa xa, át cả tiếng máy xe trong khi Charlie lái chiếc Lincoln của trang trại đến trước cửa nhà. Bỗng qua phòng đợi, Flame ngược lên nhìn trời đầy mây đen bao phủ. Nhưng trời chưa đổ mưa, nên nàng để nguyên chiếc áo mưa vắt ở cánh tay và đang mở dù.

Nàng dừng lại ở dưới cầu thang và kêu lớn:

- Maxine, tôi đi đón ông Powell ở sân bay. Khi nào xong mấy cái khăn lông chị có thể ra về.

Có tiếng trả lời nghe rồi ở một phòng trên lầu. Flame vừa bước đi, thì chuông điện thoại reo vang. Nàng do dự, rồi bước tới bên bàn nhấc máy lên.

- Trang trại Morgan đây.

- Cô đã được cảnh cáo - Giọng nói như máy vang lên - Tại sao cô chưa chịu nghe tôi?

- Tôi không sợ - Nàng tức giận đáp, nhưng đúng như các lần trước, đường liên lạc bị cắt ngay.

Nàng đập mạnh ống nói xuống máy, toàn thân giận run. Tại sao con mẹ Matthews ấy gọi nữa? Nàng chưa nói rõ hôm qua hay sao? Rồi Flame lặng người vì nhận ra là nàng chỉ suy đoán người con gái của ông bà Crowder ở đằng sau những cú điện thoại hăm dọa. Nàng không có bằng chứng. Nàng lại cảm thấy nổi giận bồng bồng. Lẽ nào quấy phá nàng như vậy?

Maxine đứng ở đầu cầu thang, cau mày ngạc nhiên:

- Cô Bennett, tôi tưởng cô đã đi rồi chứ?

- Chưa! - Nàng liếc nhìn máy điện thoại, rồi hỏi - Chị Maxine, chị có nghe... những cú điện thoại lạ lùng không?

- Lạ lùng? Cô muốn nói gì? - Chị ta bước xuống cầu thang, nhìn Flame với vẻ ngạc nhiên.

- Những giọng nói nghe kỳ lạ... hay có lẽ mình vừa trả lời thì họ cắt bỏ máy!

- Không - Maxine lắc đầu không hề do dự - Không có cú điện thoại nào như vậy - Chị nhìn kỹ Flame hơn - Cô có chắc là bình thường không, cô Bennett?

Chị ta hỏi, làm như chị nghĩ Flame đã bị loạn óc.

- Tôi khoẻ như thường - Nàng đáp và đi ra cửa.

Charlie Rainwater đang xăm xăm bước lên tam cấp:

- À cô kia rồi! Tôi không chắc cô đã nghe tôi lái xe đến. Chìa khoá xe đây.

- Cám ơn - Nàng cầm chìa khoá ở tay ông, và bắt đầu bước đi, nhưng chợt do dự dừng lại hỏi - Charlie, ông có biết gia đình Crowder có xe hiệu gì không?

- Họ không có xe nhà, ít nhất là không còn có nữa. Họ đã bán chiếc xe của họ mùa thu vừa qua để trả tiền thuốc cho ông già Dan. Bây giờ họ chỉ còn lại chiếc xe pickup mà người con gái lái hôm qua.

Rồi ông ta cau mày:

- Tại sao cô hỏi?

- Chỉ tò mò thôi.

Nàng bỏ qua câu hỏi của ông và lại đi ra chiếc xe Lincoln, nàng bối rối hơn trước. Có lẽ nàng không thấy chiếc xe suýt cán nàng là xe hiệu gì, nhưng chắc chắn không phải là một chiếc xe pickup. Giả sử người đàn bà ấy đã mượn một chiếc xe hơi của láng giềng, điều đó cũng không giải thích được làm sao chị ta biết Flame ở nhà ăn đó ra, trừ phi chị ta đã theo dõi nàng khi tới. Thế nhưng điều đó có vẻ không hợp lý, không thể có chuyện đó với một người đàn bà có chồng và mấy đứa con ở nhà, và một người cha già bệnh hoạn phải săn sóc. Và tại sao chị ta không đối đầu với nàng như hôm qua thay vì tìm cách cản nàng bằng xe hơi? Đúng là ngược lại.

Flame thở dài náo ruột và ngồi vào sau tay lái. Nếu loại bỏ bà Matthews, thì chỉ còn Chance trở lại.

Nửa đường lên phi trường, mây tan và mưa đổ xuống như thác. Sấm nổ ầm ầm và chớp loè sáng khắp bầu trời, cho Flame một ý niệm về giông tố ở miền Trung Tây.

Mưa to làm chiếc máy bay phản lực riêng của Malcom đến trễ. Flame dùng thì giờ để gọi cho ông thanh tra Baracs ở ty cảnh sát và báo cáo với ông ta vừa nhận được một cú điện thoại hăm dọa khác, đồng thời cho ông biết thời gian điểm chính xác và nội dung của lời hăm dọa. Trở lại phòng đợi, nàng bắn khoản tự hỏi tại sao mất công gọi ông ta? Cảnh sát không làm được gì cả về vụ hăm dọa, ngoại trừ cất vào hồ sơ.

29. Chương 29

Mưa đổ như thác làm Chance ướt như chuột lột khi chàng chạy ào từ chiếc xe Jaguar màu bạc đến cửa có mái nửa tòa nhà của chàng ở Tulsa. Chàng dừng lại để rũ bớt nước mưa chảy ròng ròng, và đưa tay vịn nắm cửa. Nhưng cửa vừa mở từ bên trong và người gác gian là Andrews hiện ra, mặc cái áo mưa và cầm một chiếc dù đen.

- Ông Stuart, tôi đang đem dù ra.

- Bây giờ không cần nữa. Cô Colton đâu ạ? Tôi không thấy chiếc xe Mercedes khi tôi lái xe đến.

- Thưa ông, cô ấy đi mua sắm về cách đây 40 phút – Andrews đón lấy cái cặp ở tay ông chủ, rút khăn mùi xoa ra – Máy bay đã đáp một giờ trước khi trận bão tới.

- Anh trở lại đây lâu thế kia à? – Lucianna lên tiếng trách móc từ cầu thang. Cô không đi xuống hết mà cứ đứng ở đó.

- Anh có mấy việc phải xem qua cùng Sam và Molly.

Nụ cười nhanh nhẩu của chàng khi cô bước xuống gần không xóa hết được vẻ ưu tư trên nét mặt. Làm ngơ, Lucianna bắt đầu đưa hai bàn tay bá cổ chàng thì đụng ngay vào áo vét ướt đầm, nàng rút lại:

- Anh yêu, anh ướt cả người rồi.

- Trời đang mưa bên ngoài em không biết sao.

Lucianna quay lại người gác cửa:

- Andrews, vắn nước nóng cho ông Stuart tắm.

- Đừng làm gì cả Andrews – Chance ra lệnh ngược lại – Chỉ cần lấy sẵn cho tôi mấy cái áo quần sạch và khô.

- Thưa ông, vâng.

- Anh có chắc chắn vậy không? – Lucianna thì thảo và nép sát vào chàng, nhưng cẩn thận tránh để bộ đồ ngủ satin của cô đụng vào quần áo ướt của chàng – Em định tình nguyện kỳ cọ kỹ lưỡng cho anh... và làm nhiều việc khác nữa.

Cô luồn hai bàn tay vào dưới áo vét và sờ vuốt bên ngoài áo sơ mi của chàng trong khi Andrews lặng lẽ đi lên cầu thang để đến dãy phòng của chủ nhân.

Chance giữ hai tay Lucianna lại và kéo bỏ ra ngoài.

- Để khi khác – Chàng nói, bác bỏ cả sự tấn công và đề nghị của cô.

Bị khựng lại một lát, cô cười to để che đậy sự ngượng ngập và nắm tay chàng dẫn đi lên cầu thang.

- Một ngày nào đó anh sẽ hối tiếc đã cư xử với em như vậy, Chance Stuart. Em không thường nói ra những đề nghị như thế đâu.

Khi chàng không trả lời bằng kiểu nói bông đùa như vậy, cô liếc nhìn chàng với vẻ suy nghĩ, cô tìm hiểu tâm trạng ưu tư của chàng. Sau bao nhiêu năm, cô tưởng mình đã biết hết các trạng thái tâm hồn chàng. Nhưng lần này cô phân vân không hiểu, cuối cùng cô hỏi:

- Có chuyện gì không ổn chẳng Chance?
- Dĩ nhiên không, sao em nghĩ vậy?
- Em có cảm giác có chuyện gì làm anh phiền muộn.
- Anh chắc là do trực giác của phái nữ đầy thôi.
- Anh yêu, anh không thể chối cãi em là phụ nữ. Và bản năng của em cho em biết có chuyện gì đó đang làm anh bức mình và tạo ra những nếp nhăn quanh miệng anh kia kìa.

Chàng nhìn cô một lát, không phủ nhận cũng không xác nhận. Bỗng một tiếng sấm nổ đánh âm làm rung chuyển tòa nhà.

- Vậy thì em quy trách nhiệm cho trận bão, và sự xáo động trên bầu trời – Chàng nói.

Bỗng nhiên Lucianna biết chuyện đang làm chàng bức tức thế nào cũng dính dáng đến Flame. Cô nổi giận đùng đùng, và nổi ghen. Cô quay nhìn nơi khác vì biết đối đầu với chàng cũng vô ích. Flame Bennett là một đầu đề không bao giờ chàng chịu đề cập đến với cô, dù là một cách đại khái. Chàng đã gặp nàng rồi chẳng? Đã nói chuyện với nàng ta chẳng? Nhưng không thể có được, chàng đã từ sân bay đi thẳng về đây. Không, chàng đã gặp Sam và Molly trước khi về nhà. Vậy thì trong cuộc họp mặt ấy ắt hẳn đã bàn về Flame? Cô chưa hề thù ghét ai dữ dội như thù ghét Flame, nhưng cô biết cách làm sao cho Chane quên nàng ta. Chỉ cần có một khung cảnh thích hợp.

Hai mươi phút sau, Chance đứng trước cái giường có kích thước rất lớn, và nhét vạt áo sơ mi sọc vào trong quần kiểu Ý. Ngoài trời, trận bão đã lắng dịu, chỉ còn mưa không ngớt. Một ánh sáng chớp lóe ra khiến chàng nhìn vào cửa sổ ướt đầm nước mưa. Trong đầu óc chàng, hình ảnh ấy lại hiện ra. Chàng rời sân bay sau khi gặp Sam và Molly. Một ánh chớp làm bầu trời đêm sáng rực lên và trong ánh sáng ấy, chàng thấy chiếc xe Lincoln màu xanh nhạt ở bãi đậu xe và người phụ nữ từ xe đi ra, tay cầm chiếc dù che mưa đang đổ xuống như thác. Dáng hình và điệu bộ rất quen thuộc, đúng là Flame, chàng biết ngay dù không thấy mặt. Chỉ có một lý do để nàng đến sân bay: Malcom bay sang ở với nàng cuối tuần.

Từ phòng khách kế bên văng sang tiếng bốp của nút một chai rượu sâm panh vừa mở, làm tan biến hình ảnh vừa hiện ra trong trí óc chàng. Chance vội quay mặt đi khỏi cái giường, nơi nàng đã trải qua mấy đêm quý báu trong vai vợ chàng, quay lưng lại những kỷ niệm ấy.

Một bộ cửa hai cánh dẫn vào phòng khách. Chàng bước đến kéo cửa mở ra. Andrews ngẩng lên nhìn chàng rồi tiếp tục rót sâm panh vào hai ly chân cao, chai rượu bọc quanh bằng hai cái khăn để thấm bọt rượu tràn ra. Thấy chàng, Lucianna đang nằm dựa trên ghế nệm dài vội nhòe dụi mắt và lấy một tư thế dễ quyến rũ, hai tay vịn vào nệm, hai vai đưa về phía đằng trước, đầu ngửa ra sau, hỏi:

- Dễ chịu hơn chứ hả anh? – mắt cô lướt trên người chàng đầy vẻ ái mộ.
- Đã khô rồi – Chance đáp và bước vào phòng trong khi cô ta bưng hai ly rượu lên, đứng dậy tiến về phía chàng.
- Sâm panh à? Nhân dịp gì? – Chàng hỏi khi cầm ly rượu cô trao.
- Anh yêu dấu, có dịp nào khác để chúng mình uống sâm panh nữa đâu? – Cô ta hỏi lại, và chạm ly vào chàng.

Chance đưa ly lên môi, nhưng rượu nổi bọt vừa chạm vào môi, chàng giơ ly ra:

- Quỷ thần ơi... - Chàng không nói hết câu, và nhìn Lucianna với vẻ tức giận.

Cô ta cười vang khi thấy phản ứng của chàng.

- Đó là rượu sâm panh làm từ trái đào, anh yêu dấu, không phải thuốc độc đâu.

Chàng quay phắt lại người hầu đang bỏ chai sâm panh bọc kỹ trong cái khăn lên kệ cạnh xô nước đá. Chàng hỏi:

- Ở nhà còn bao nhiêu rượu loại này nữa, Andrews?
- Ông chỉ thị cho tôi mua hai thùng khi...
- Dem vứt hết đi! Vứt tất cả!

Andrews lắp bắp:

- Nhưng... thưa ông...
- Tôi đã bảo vứt hết đi!

Chance đặt ly rượu lên cái bàn bằng nhựa mạnh quá đến nỗi chân ly gây đôi, làm rượu tràn xuống tấm thảm và cái ly văng xuống sàn, vỡ tung từng mảnh. Nhưng chàng hình như không để ý, sải bước ra ngoài.

- Chance, anh đi đâu? – Lucianna gọi, cô vẫn còn sửng sốt và bối rối.

Chàng dừng lại ở ngưỡng cửa và quay lui. Mặt chàng lạnh như tiền:

- Vào phòng thư viện – Và nhìn Andrews – Ai gọi điện thoại thì đừng kêu tôi. Tôi không muốn bị ai quấy rầy cả.

Chàng đóng cửa đánh rầm. Lucianna giật nảy mình, nhìn chăm chăm vào ly rượu sâm panh trong tay cô. Cô hỏi:

- Ông bảo anh mua rượu này khi ông đem cô ta về đây, phải không Andrews?
- Vào khoảng đó, thưa bà – Anh ta trả lời.

Lucianna bước tới chậu để rượu, đổ hắt ly rượu vào xô nước đá và nhìn trừng trừng vào y:

- Tại sao anh còn đứng đó? Anh đã nghe ông Stuart nói rồi chứ? Vứt hết đi, vứt ngay bây giờ!

Cô quay lưng lại, khoanh hai tay trước ngực, trong tay còn chiếc ly không.

Giao động một lúc rồi có tiếng chốt cửa đóng lại. Một mình trong phòng, Lucianna đứng nhìn sửng cái ly trong tay, cơn tức giận nổi lên, cô liệng nó vào tường và bịt hai tai để khỏi nghe tiếng thủy tinh đất tiền vỡ tung ra từng mảnh vụn.

30. Chương 30

Malcom vừa bước xuống sân bay thì Flame tiến ra đón ông ở chân cầu thang. Nàng giở cây dù che mưa cho cả ông và hôn nhanh một cái lên miệng ông để đón tiếp, nhưng cái hôn kéo dài trở thành say đắm.

- Anh còn nguyên vẹn, em cứ sợ không biết anh có được an toàn không.
- Anh cũng vậy.
- Trên đó nhồi dừ lắm phải không anh?
- Máy bay đã tránh được vùng dừ đội nhất.
- Hay lắm! Xe em để ở bãi đậu, chúng ta sẽ trở lại lấy hành lý sau. Đã có dự trù là chúng ta gặp Ben và Ham Fletcher là người kinh doanh địa ốc đang lo mua đất của gia đình Crowder cho chúng ta, mà không thành công. Anh ấy đòi gặp cho kỳ được chúng ta vì có chuyện quan trọng. Em đã định gặp anh ta một mình, nhưng nghĩ rằng anh nên nghe anh ta nói còn hơn là nghe em nói lại.
- Chúng ta gặp họ ở đâu?

- Ở khách sạn sân bay.

Malcom cảm thấy bức tức tràn hông trong khi chui vào xe và ngồi lên ghế:

- Anh bay suốt quãng đường xa xôi tới đây, để lại lọt vào một buổi họp khi vừa xuống máy bay. Em biết anh không trông chờ như vậy, Flame. Chứ còn chuyện chai rượu brandy rất cũ và ngon cùng buổi tối ấm cúng bên lò sưởi mà em đã mô tả trên điện thoại thì sao rồi?

Ông nghĩ, vì thế mà ông chịu thuyết phục qua đây.

- Xin lỗi anh yêu, nhưng em hứa chúng ta sẽ có đêm khác – Nàng đáp. Và liền kể cho ông nghe các tiến triển mới nhất trong vụ Crowder.

Malcom giả vờ lắng tai nghe, nhưng ông không nghe gì hết. Ông nhớ lại cái hôn lấy lệ của nàng khi ông từ máy bay bước xuống. Với một cảm tưởng mỉa mai, ông nhớ lại là ông đã luôn luôn tưởng tượng ra một cuộc tình với Flame, khác hẳn, đem lại cho ông sự say đắm và thoát ly khỏi sự căng thẳng hàng ngày. Thay vì vậy, nó đã đem lại thêm áp lực cho ông. Ông đã bàn bạc công việc suốt mười sáu giờ một ngày chứ còn gì nữa. Vậy mà ông bay cả một quãng đường dài từ bên đó sang đây để lại bàn công việc nữa. Ông thầm cười mình, vì nhận ra ông đã bỏ một chuyến nghỉ ngơi cuối tuần hiếm có trên du thuyền để đổi lại điều này.

Nụ cười trên môi ông đột nhiên tan biến ngay, vì ông nhớ lại phản ứng của vợ ông khi ông nói với bà là ông sẽ không có mặt trong lễ khai trương. Ông đã chờ cho đến cách đây hai ngày mới nói với bà. Ông cũng không biết chắc tại sao, có lẽ vì để làm cho chuyến đi ra vẻ khẩn cấp hơn. Nhưng ông không lừa bà được chút nào.

- Thứ Sáu này, có nghĩa là ông không có ở đây trong ngày khai trương? – Bà nói, thất vọng ra mặt.

- Rất tiếc, nhưng không làm sao được – Ông đáp.

- Ông phải đi đâu?

Ông đã do dự chưa đầy một giây, đáp:

- Tulsa.

Lúc đó bà biết đích xác ông đi gặp ai và tại sao, tuy bà không nói một tiếng nào, chỉ đôi mắt thoáng qua một vẻ đau khổ và chạm tự ái mà thôi. Bà quay mặt đi, hai vai so lên như để chịu đựng sự đau đớn.

- Nếu ông phải đi thì ông nên đi – Bà nói, cố làm ra vẻ không có chuyện gì cả - Năm tới vẫn còn dịp – Bà hạ giọng nói thật khẽ - Còn không ông?

- Dĩ nhiên! – Ông đã cộc cằn với bà để che dấu mặc cảm phạm tội của ông.

Ông bắn khoản tự hỏi, bây giờ bà đang làm gì?

- Tới nơi rồi – Flame reo lên, làm ông trở lại với thực tế - Ben sắp xếp cho chúng ta dùng một phòng họp của khách sạn. Ông ấy bảo sẽ gặp chúng ta ở tiền sảnh.

Một bình nước lạnh có nước đá và bốn cái ly đặt trong khay để chính giữa chiếc bàn dài, bên cạnh là một bình café có cách nhiệt. Những tách bằng nhựa và hũ đường, bột kem. Chỗ còn lại trên bàn đầy cặp da, tập ghi chép và đĩa gạt tàn thuốc.

Malcom ngồi dựa ngửa ra ghế ở đầu cái bàn dài, mấy ngón tay gài lại với nhau đặt trên bụng. Ở đầu kia bàn, khối bốc lên cuộn cuộc từ cái ống điều khiển ở rằng người luật sư. Giống như Ben Cannon, Malcom phần lớn chỉ nghe và theo dõi, trong khi Flame điều khiển buổi họp, và tỏ ra hăng hái quyết tâm trong công việc. Nàng làm ông nghĩ đến một con cạp ở xí nghiệp, sẵn sàng vô bất cứ điểm nào có thể đưa đến mục tiêu nàng mong muốn.

- Nhưng mà ông Fletcher, ông vừa nói ông già Crowder muốn bán phải không?

- Tôi biết chứ, nhưng con gái của ông ta không chịu để cho ông bán.

- Chị ta có quyền gì bảo ông ấy nên bán hay không, khi đất ấy đứng tên ông ta. Ông ta đâu cần có chị ấy cho phép?

- Vậy mà có, chị ta nắm quyền về mọi việc.
 - Lố bịch! Chị ta là con gái của ông ấy kia mà – Flame lộ vẻ nóng nảy.
 - Tôi cũng không biết đích xác như thế nào. Có lẽ ông Canon có thể giải thích rõ hơn, nhưng chị ta... tôi đoán rằng có thể gọi chị ta là người giám hộ của ông ấy trên mặt luật pháp. Họ sắp đặt như thế khi ông ta chịu giải phẫu ung thư năm ngoái. Và bây giờ tình trạng vẫn còn duy trì hiệu lực. Tội nghiệp ông già gần như không còn nói được ra tiếng vì đau ốm và suy yếu do uống thuốc quá nhiều. Và ông cũng chẳng còn viết lách gì được, cứ viết một chữ lại nghỉ để lấy sức. Còn bà Crowder thì cứ như mất trí, chỉ biết lo lắng vì ông ta, vì các hóa đơn chồng chất không biết lấy gì mà trả, và vì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.
 - Sao chị ta kỳ cục vậy? – Flame đứng dậy – Bộ chị ta không thấy rằng nếu nhận đề nghị của chúng ta, cha mẹ chị sẽ được yên thân trong những ngày cuối của cuộc đời thay vì phải lo lắng về nợ nần sao? Thay vì lo ngại về một chỗ chôn cất ông một khi ông chết, đáng lẽ chị ta nên nghĩ cách ông ấy sẽ sống như thế nào.
 - Ta có thể nghĩ như vậy, nhưng chị ta nhất quyết giữ nông trại dù chuyện gì xảy ra.
 - Việc đặt người giám hộ, hay biện pháp nào khác có thể được hủy bỏ không? – Nàng xoay qua hỏi Canon.
 - Có thể. Nhưng ta phải đưa ra tòa và chứng minh chị ta không có khả năng để đảm nhận tư cách đó. Và lại phải mất nhiều thì giờ, đến đó thì có lẽ ông già Crowder đã chết.
 - Nếu ông ta ký một giấy thỏa thuận bán theo giá chúng ta cho, ta có thể bắt họ đồng ý không?
 - Tôi nghĩ không được.
 - Họ không chịu bán đâu, cô Bennett – Người kinh doanh địa ốc nói – Tôi thiết tưởng cô nên chấp nhận điều đó. Và nếu cô có ý định đề nghị với họ một giá khác nữa, cô phải kiếm người khác để đi nói với họ. Lần chót tôi đến đó, chị ta đã xách súng sẵn ra đuổi tôi. Và chị ta nổi sùng hóa điên, có thể nổ súng lắm. Lần tới có thể chị ta bắn thật chứ chẳng chơi đâu. Và không món hoa hồng nào, dù lớn đến đâu, xứng đáng với mạng sống của tôi. Tôi rất tức, nhưng sự việc như thế đó.
 - Tôi hiểu – Nhưng ánh mắt của nàng đã tố cáo anh ta là kẻ hèn nhát.
- Anh ta đứng dậy, đóng cặp lại, cầm cái mũ cao bồi lên, lễ phép khoanh một tay cầm mũ trước ngực và nói:
- Xin chúc cô may mắn!
 - Cảm ơn ông – Nàng đứng yên nhìn anh ta bước ra khỏi phòng.
- Ben Canon trầm ngâm xoay than trong ống diều và ngược nhìn Flame:
- Trong tất cả vụ này, có một điểm an ủi. Nếu chị ta không bán đất cho ta, thì cũng không bán cho Stuart.
- Nàng quay qua ông:
- Chưa đủ. Chúng ta phải mua khu đất ấy, nó tuyệt đối cần thiết cho dự án chính trang. Điều đó có nghĩa là chúng ta không có sự lựa chọn nào khác. Chúng ta phải mua lại giấy nợ cầm cố của họ và ép họ dời đi.
 - Tại sao? – Malcom nhìn nàng với vẻ phê phán gay gắt, và bắt gặp mắt nàng nhìn ông sững sờ rồi đầy sắc giận.
 - Sao anh lại hỏi thế? Anh biết quá rõ là tại sao.
 - Thật à? Nếu vậy thì quả thật anh lấy làm lạ - Cả cuộc đời làm ăn của ông, ông từng nghe những câu nói khẳng định như của nàng vừa rồi. Nhưng ông không chịu được nghe nàng thốt ra những lời tàn nhẫn đó – Những kẻ ấy muốn giữ đất của họ, nhưng em định dùng vũ lực đuổi họ đi.
 - Em không sắt đá như vậy, Malcom! – Nàng nói, vẻ tức tối tăng lên – Em muốn mua lại giấy nợ cầm đất của họ và ép buộc họ “bán” chứ không phải “đuổi” họ đi mà không trả đồng xu nào. Chúng ta sẽ trả cho họ giá cao hơn giá trị thực sự của khu đất ấy.
 - Em biện minh cho việc đó như vậy phải không?

- Có chuyện gì thế? Nếu anh biết một cách nào khác thì cứ nói cho em hay, bởi vì em không thấy còn cách nào khác là bỏ cuộc. Và nếu chúng ta làm vậy, Chance...
- Anh tự hỏi, bao lâu thì em lại nhắc đến tên Stuart nữa? – Ông lầm bầm.
- Malcom, theo anh nghĩ chúng ta đang đấu tranh chống lại ai? Ai là kẻ đang cố sức chiếm trang trại Morgan bằng bất cứ cách nào?
- Còn theo ý em, ai đang trở nên cũng tàn nhẫn như Stuart?
- Em bắt buộc phải thế - Nàng thét lên vì giận dữ - Anh ta đang cố tiêu diệt em kia mà!
- Và do đó, em tiêu diệt gia đình Crowder là đúng, phải không?
- Em không... chúng ta không... tiêu diệt đời sống của họ. Cuối cùng, chúng ta giúp họ là đằng khác.
- Và em sẽ bắt họ nhận sự giúp đỡ ấy, dù muốn hay không...
- Anh trở thành đạo đức từ bao giờ thế? Có bao nhiêu cửa hàng của anh đã buộc người ta phải đóng cửa, hay làm cho người khác phải khánh tận? Có bao nhiêu công ty anh đã thôn tính? Con người thép của anh không phải là trong trắng như bông hoa huệ.
- Chuyện đó là chuyện kinh doanh. Còn với em chỉ là chuyện trả thù. Anh đã phải mất một thời gian để hiểu ra rằng mọi việc em làm chỉ xoay quanh ý tưởng muốn trả đũa lại Stuart. Có lẽ trước đây anh không muốn hiểu như thế.
- Không đúng sự thật! – nàng chối, và bồn chồn nóng nảy vì lời buộc tội của ông.
- Thật không? – Malcom hỏi lại, giọng hơi buồn rầu – Lý do duy nhất em đến với anh, Flame, là bởi vì anh có thể giúp em trả đũa Stuart. Em đã lợi dụng anh, cũng tương tự như anh ta đã lợi dụng em.
- Sao anh có thể nói vậy? – nàng sa sầm nét mặt.
- Bởi vì đó là sự thật! Và anh đã khám phá ra là anh không ưa chuyện đó. – Ông đứng bật dậy, và lấy làm lạ chỉ còn thương hại nàng – Em cứ tiến tới và mua lại giấy cầm đất đi, rồi ép buộc gia đình Crowder phải bán đất. Em muốn làm gì thì làm Flame. Em đã thay đổi tính tính, em đã trở thành hiếu thắng, chỉ biết báo thù cho hả dạ. Và anh không muốn dính vào chuyện đó.
- Khi ông bắt đầu bước đi ra cửa, nàng kêu lên:
- Anh đi đâu?
- Ông dừng lại gần cửa, và quay lui nhìn nàng:
- Trở về San Francisco, để ở cuối tuần với vợ anh trên du thuyền. Và tin hay không là quyền của em, anh thực sự muốn làm như vậy.
- Bộ anh rút lui sao Malcom? Em tưởng chúng ta là người hùn hạp với nhau kia mà?
- Ông nhếch mép mỉm cười:
- Có một lần em đã nói em muốn quan hệ giữa chúng ta chỉ là làm ăn. Em muốn vậy thì nay em được vậy. Lần tới nếu cần gặp anh, cứ việc gọi cho cô thư ký riêng của anh. Cô ta sẽ sắp xếp cho em hẹn giờ.
- Flame quay đi, không nhìn theo ông bước ra cửa, hai bàn tay nàng nắm chặt thành lưng ghế, tai đầy cả lời lén lút của ông. Nàng cảm thấy mắt Ben Canon dán vào nàng.
- Ông ta không hiểu – Nàng nói để tự bào chữa, nhưng nàng đã quá trễ không còn kịp để giải thích với Malcom các cú điện thoại hăm dọa nàng đã nhận được.
- Tôi thấy được chỗ đó – Ông luật sư đáp.
- Nàng thu thập các đồ đạc chuẩn bị ra cửa:
- Ông đã nghe ông ta nói. Hãy mua lại giấy cầm đất của gia đình Crowder càng sớm càng tốt!

Vẫn còn bức bối vì bị Malcom phê phán, Flame đi băng qua phòng và xuống hành lang dẫn tới tiền sảnh của khách sạn. Nàng thoáng thấy hình dáng quen thuộc của ông với mái tóc điểm bạc, trong khi ông bước lên một chiếc taxi. Con giận và thù hằn lại nổi bùng lên trong người nàng, nàng đã thẳng thắn với ông, nàng đã nói với ông từ đầu rằng trả đũa Chance là một phần trong đó. Phải chăng ông không tin nàng nói nghiêm túc? Phải chăng ông nghĩ rằng nàng sẽ chán trò chơi ấy sau vài tuần lễ? Có phải vì vậy mà ông đã xuyên tạc mọi chuyện, làm cho chúng nghe ra như là nàng đã lừa gạt ông phần nào. Nàng nghĩ rằng sự thật là mối quan hệ giữa họ đã không đáp ứng được hình ảnh do ông tưởng tượng ra, và ông quy trách cho nàng với sự ngạo nghễ điển hình của ông. Kệ xác ông!

Nàng đẩy cửa tiền sảnh, choàng áo mưa lên đầu, không cần che dù, chạy xe dưới làn mưa. Nàng lái xe ra đường phố nhắm về hướng xa lộ cách đó một dãy phố. Thấy một chỗ trống giữa các đèn đỏ ở đuôi các chiếc xe đang ứ lại một đoạn đường xa lộ, nàng tăng tốc thật nhanh và chiếm chỗ ấy.

Lái xe với tốc độ nhanh và cảm giác quyền lực đi theo đó khiến nàng thư giãn được phần nào sự tức giận và thất vọng không có lối thoát nào khác. Nàng nắm chặt tay lại, mấy ngón tay hết co lại rồi duỗi ra, hai môi mím chặt trong khi mắt nhìn trừng trừng vào màn mưa đang rơi nặng hạt vào các ngọn đèn ở đuôi xe trước mặt.

Một chiếc xe hơi chạy đến sau xe nàng, đèn pha mở sáng trưng. Nàng cau mặt vì ánh đèn pha phản chiếu ở kính chiếu hậu làm nàng lóa mắt. Nàng lăm bầm như nói với người lái chiếc xe sau không trông thấy: “Bộ chưa hề có ai bảo anh nên lịch sự hạ bớt đèn pha khi ở sau một chiếc xe khác hay sao?”

Nàng bật đèn pha ở chiếc Lincoln rồi xuống đèn cốt mấy bận, rồi đưa tay ra hiệu qua kính chiếu hậu cho chiếc xe sau cũng làm như vậy, nhưng người lái xe hình như không hiểu.

- Mẹ kiếp, anh có chịu hạ bớt đèn không?

Để tránh ánh sáng đèn, Flame quặt chiếc Lincoln vào băng đường ngoài để qua mặt các xe khác thì chiếc xe kia cũng quặt theo, bám sát xe nàng. Nàng quặt trở lại vào dòng xe và chạy chậm lại, hy vọng nó sẽ qua mặt nàng. Nhưng ánh đèn pha sáng trưng của chiếc xe ngay sau nàng phản chiếu trở lại trong kính chiếu hậu làm nàng lóa mắt.

Lần này, Flame nhận thức rõ, tất cả sự bức tức và giận dữ trước đó biến mất, nhường chỗ cho sự lo lắng vì biết đang bị theo dõi. Rất có thể là người đã cố tình đẩy xe nàng lọt khỏi xa lộ trước đây. Và cũng như lần trước, họ ở đó sau nàng, muốn nàng biết họ ở đó.

- Khốn nạn, người là ai? – Nàng kêu to, vừa sợ hãi vừa thất vọng.

Nàng cố nhìn xem chiếc xe hiệu gì, có phải là chiếc Jaguar màu bạc của Chance hay không. Nhưng không thấy được vì mưa như thác chảy rùng rùng trên kính sau xe của nàng, và đèn pha của xe sau làm nàng lóa mắt.

Flame trông thấy dấu hiệu liên bang báo có đường rẽ ra cách đây một dặm, và dấu hiệu kế tiếp hứa hẹn có chỗ lấy xăng, ăn uống và nghỉ lại ở đường rẽ ra. Và quan trọng hơn, có người cứu nàng.

Nàng nhấn chân ga, cho xe chạy thật nhanh đến chỗ có đường rẽ. Xe sau bám sát xe nàng. Nàng không chạy chậm bớt cũng không ra dấu báo ý định của nàng khi tới gần đường rẽ ra. Thay vì vậy, nàng chờ cho đến sát chỗ rẽ mới quặt vào thật nhanh. Nàng ngoái nhìn lại xem chiếc xe có theo nàng không, nhưng nàng không thấy gì. Nó không có trên xa lộ. Đồng thời nàng có cảm giác lạ kỳ là đang bị theo dõi. Một tiếng động nào đó, một cử động nào đó, một bản năng nào đó của nàng cho nàng biết chiếc xe kia đã đậu bên cạnh xe nàng trên đường rẽ rộng rãi. Nàng tự động đạp phanh và quay qua để nhìn.

Có một tiếng nổ khê và tấm kính chắn gió ở xe nàng nứt ra thành muôn vụn mảnh nhỏ. Nàng hét thấy gì. Cố chống lại sự sợ hãi đang ồ ạt dâng lên, Flame cho xe dừng hẳn. Lúc đó nàng mới nhìn thấy hai lỗ nhỏ trong kính chắn gió, những lỗ đạn. Và một lỗ tương ứng khác ở kính cửa sổ nơi chỗ người lái, làm nó nứt rạn hết.

Ngày hôm sau, trời xanh và trong, mặt trời chiếu sáng trưng, chỉ còn đôi vũng nước quanh cây xăng của lão Hank bên đường xa lộ nói lên đã có trận bão đêm qua. Nhưng cơn ác mộng trong đêm qua là rất thật với

Flame, trong khi nàng theo dõi một người thuộc phòng thí nghiệm của ty cảnh sát đang đo đường kính các lỗ đạn ở tấm kính chắn gió của chiếc xe Lincoln màu xanh nhạt.

Khi thấy nàng bắt giắc rung mình, Charlie chạm vào cánh tay nàng:

- Cô không sao chứ?

Nàng hất cằm cao lên thêm một chút, nhưng tránh cặp mắt ông:

- Có ai tìm cách giết tôi, Charlie ạ! Hattie đã cảnh giác tôi rằng anh ta sẽ không từ một hành động gì, ngay cả giết người, nhưng tôi đã không tin bà!

31. Chương 31

Chance đứng thẳng lên, vọt thòng xuống, các bắp thịt thư giãn, hơi thở ra vào sâu và đều. Chàng nhìn đối thủ vừa trượt chân nằm dài trên sân, anh ta từ từ đứng dậy với vẻ mệt nhọc và nhìn Chance lắc đầu:

- Đủ rồi, tôi chịu thôi. Trời ơi, tôi không biết ông giận ai mà đánh mạnh dữ vậy, như muốn giết người ta.

Hình ảnh Flame hiện ra trong tâm trí chàng, kiêu hãnh và cương nghị, đôi mắt xanh ánh lên một tia thách thức lạnh lùng. Chàng nhìn xuống và quay mặt đi, cầm khăn lông lên:

- Có lẽ vì làm việc nhiều quá ở văn phòng.

- Có lẽ, vậy thì ông nhớ nhắc tôi đừng đánh bóng với ông cuối ngày làm việc nữa.

Chance cầm khăn lông lên lau mặt và cổ cho hết mồ hôi. Liếc thấy có người ở cửa sân, chàng quay lại và thấy Sam bước vào.

- Có chuyện gì không? – Chàng hỏi.

Nhưng Sam nhìn người huấn luyện viên. Biết ý, anh ta cầm cái khăn lông đưa lên khỏi đầu thay thế cái chào và đi ra cửa.

Chance gật đầu chào lại, rồi quay qua Sam, để ý ngay thấy anh ta tránh mắt chàng.

- Chuyện gì đã xảy ra?

- Tôi đến trễ ba giờ đồng hồ - Nét mặt trẻ con của anh ta để lộ sự buồn rầu và có lỗi – Nàng đã nắm được giấy nợ cầm đất của ông Crowder. Ở nhà băng, người ta cho biết sáng nay nàng đã đến ký tất cả các giấy tờ.

- Mẹ kiếp, con quỷ cái ấy! – Chàng chửi thề.

- Tôi tưởng chúng ta đã thắng nàng khi mua được hai miếng đất ấy trong tuần qua, nhưng chúng không quan trọng đối với dự án của nàng. Chúng ta cần được miếng đất của Crowder kia. Như vậy là nàng đã thắng keo này, phải không? – Sam hỏi.

- Còn nước còn tát. Anh hãy gọi điện thoại cho Donovan và bảo ông ta chuẩn bị máy bay sẵn sàng. Tôi sẽ bay bên Washington ngay tối nay và đích thân thúc đẩy họ chấp thuận cái đập nước của chúng ta.

- Vô ích! – Sam lắc đầu rồi giải thích – Tôi đã trao đổi với Molly trước khi đến đây. Do đó tôi mới biết anh ở đây. Fred đã gọi đến nói rằng có tin của Zorinky cho biết trang trại Morgan đã được ghi vào sổ những địa điểm lịch sử của liên bang. Ông ta bảo, chúng ta không có cách gì xin chấp thuận được nữa.

Lần này Chance không nói gì cả. Chàng đứng ngây ra đó, cố suy nghĩ thật nhanh. Nàng đã chặn đứng được chàng.

Sam lúng túng nói:

- Anh muốn tôi chờ không?

- Không, tôi phải suy nghĩ.

Sam do dự rồi đi ra, bỏ chàng lại một mình.

Bóng tối đè nặng lên các cửa sổ phòng thư viện. Flame cầm chặt ống nói áp vào tai chờ cho tiếng nói hăm dọa chấm dứt, sự tức giận làm toàn thân nàng cứng đờ. Khi nghe tiếng cách báo hiệu liên lạc đã cắt, nàng bỏ ống nói xuống và ấn nút quay lại máy thu bằng gắn vào điện thoại. Nàng nghe lại để chắc chắn đã thu toàn bộ câu chuyện hăm dọa, rồi cuộn lại cuộn băng và dở ống nói lên, quay số ghi ở sổ tay.

- Vâng, Stuart đây!

Giọng nói cứng cỏi, nôm nóng ấy là của Chance. Nàng cười nhạt:

- Lạ lùng chưa? Có lẽ anh ngồi ngay máy điện thoại hay sao mà trả lời nhanh quá vậy? Hay là có lẽ anh vừa mới gọi điện thoại?

- Flame đây à? – Giọng chàng đầy ngạc nhiên.

- Anh không chờ đợi nghe tôi gọi, phải không? Tôi đã có ý nghĩ có thể gọi anh để nói cho anh hay tôi biết đích xác anh đang có hành động gì. Nhưng không có kết quả gì đâu, và anh nên chấm dứt những cú điện thoại hăm dọa đó đi. Dù anh có thành công trong việc giết tôi, anh cũng không chiếm được trang trại Morgan đâu. Tôi đã lo liệu để phòng ngừa chuyện ấy xảy ra.

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

Có bài mới 31.03.2015, 11:20

Hình đại diện của thành viên

lisa1207

Lớp phó văn thể mỹ

Lớp phó văn thể mỹ

Ngày tham gia: 22.10.2014, 18:13

Bài viết: 142

Được thanks: 11 lần

Điểm: 10.04

Có bài mới Re: TÌNH ĐỊCH (The Rival's in Love) - Janet Dailey - Điểm: 10

- Giết em? Em nói gì thế? Những cú điện thoại gì?

Nụ cười trên môi nàng nở to hơn:

- Tôi biết thế nào anh cũng chối. Dù sao anh là người đã bảo tôi đáng lẽ phải bịp anh và giả vờ không biết anh nói gì...

- Mẹ kiếp, tôi không biết thật. Những lời hăm dọa gì? Những cú điện thoại gì?

- Để tôi cho anh nhớ lại.

Nàng áp ống nói vào máy thu bằng và mở băng ghi âm cho chàng nghe. Giọng nói lạ tai cất lên rề rề đơn điệu làm nàng ớn lạnh xương sống: “Vận may của cô đã hết. Tôi sẽ chặn đứng cô thật sự!”

- Trời thần ơi, cái giọng đó... là cái gì vậy?

- Chắc chắn không phải là giọng nói của anh, phải không? Ngay trang giọng nói của anh là an toàn hơn phải không? Nhưng anh vẫn không tránh khỏi hậu quả đâu. Ty cảnh sát sẽ nhận được bản sao ghi âm này, họ đã biết về những lần tôi bị mưu sát. Và nếu có chuyện gì xảy đến cho tôi bây giờ, Chance, cảnh sát sẽ

đến thẳng anh. Và tôi sẽ mãn nguyện vì biết rằng anh sẽ không bao giờ chiếm được trang trại Morgan – Nhớ lại câu hăm dọa, nàng thêm – Không phải là chặn đứng tôi, mà là tôi chặn đứng được anh!

Nàng bỏ máy xuống, ngạc nhiên thấy bàn tay nàng run lật bật. Nàng nắm bàn tay ấy một lúc rồi bấm băng ghi âm vọt ra, lấy một phong bì và một tờ giấy ở ngăn kéo bàn. Nàng đẩy ghế xoay tới cạnh bàn đặt giấy vào cái máy đánh chữ xách tay nàng đã mang theo.

Một cách thần nhiên lạ lùng, Flame ghi lại chi tiết có liên hệ: thời điểm, nội dung câu hăm dọa, cú điện thoại của nàng gọi cho Chance, và hành động của nàng lúc này. Nàng rút tờ giấy ra khỏi máy đánh chữ, ký tên và viết ngày tháng rồi bỏ chung với cuộn băng trong phong bì, dán kín nó lại.

Có cảm giác số mệnh đã an bài, nàng cất phong bì rồi dựa ngửa người trên ghế, đưa mắt nhìn bức chân dung Kell Morgan trên bệ lò sưởi. Nàng lầm bầm: “Tôi hứa với cụ, một người dòng họ Stuart sẽ không bao giờ chiếm được trang trại Morgan”. Nàng cảm thấy con người nàng như xẹp lép, khô kiệt, không còn cảm xúc gì nữa cả.

Nàng đã cố hết sức không tin rằng Chance muốn hại nàng, nên khi đành chịu chấp nhận điều đó, nàng thấy lòng nàng trống rỗng. Nàng nhận thức rằng trong thâm tâm, nàng thật sự tin rằng chàng quan tâm đến nàng, dù lừa gạt nàng. Nhưng không phải vậy, bây giờ nàng mới biết. Áo ảnh cuối cùng của tình yêu thể là tan tành như mây khói.

Nàng vẫn nhìn đắm đắm vào bức chân dung: “Cũng giống như cụ, phải không? Ann cũng không thương yêu gì cụ. Và giống như tôi, rốt cuộc cũng còn lại một mình trong ngôi nhà này. Cha mẹ của cụ đã chết từ lâu về trước, và cụ đã đẩy Christopher phải bỏ nhà ra đi vì sự buồn rầu và sự thù hận của cụ, giống như tôi... giống như tôi đã đẩy Malcom ra đi với lòng thù hận của tôi.”

Chúa ơi, nàng đã trở thành một người như thế nào đây? Một người đàn bà lạnh lùng, chua cay, ám ảnh bởi sự báo thù. Nàng nhớ lại gia đình Crowder và quyết tâm của người con gái nhà đó muốn giữ đất của họ. Malcom đã nói đúng, nàng đã trở thành tàn nhẫn và hiếu thắng. Nàng thù ghét Chance, nhưng nàng khác gì chàng?

Tức cười thật, nàng có cảm giác như đã chết. Không còn cảm xúc gì nữa, hết còn phải quan tâm đến việc gì nữa. Còn nhiều việc phải làm nhưng chúng tỏ ra không quan trọng. Và nàng ngồi yên nhìn đắm đắm vào bức chân dung.

Chuông đồng hồ cổ lỗ đổ mấy tiếng boong boong làm nàng choàng tỉnh. Nàng đứng dậy, xoa tay trên trán rồi cầm tờ báo cáo của Karl mà hồi nãy nàng đang đọc thì có điện thoại gọi. Nhưng nàng không tập trung để đọc được.

Từ phía sau nhà có tiếng kèn kẹt văng lên, giống như tiếng bản lề cửa kêu. Flame dừng đọc một lúc và lắng tai, rồi bỏ qua, coi như tiếng động ấy như là bình thường trong một ngôi nhà xưa cũ. Nhưng thính giác của nàng đã được khơi động, làm nàng ý thức cả chục tiếng động khác, từ tiếng thỉnh thoảng của tim nàng đến tiếng sột xột khe khẽ của tờ giấy trong tay nàng.

Khi nghe tiếng xào xạc ở một bụi cây bên ngoài, nàng giật mình. Có một khuôn mặt hiện ra ở cửa sổ: Chance. Sững sốt, nàng dán mắt vào cặp mắt xanh sáng quắc của chàng. Vẻ mặt chàng nóng nảy và giận dữ. Rồi thì nàng nhìn thấy khẩu súng trong tay chàng. Nàng liếc lên bức chân dung Kell Morgan và thấy vẻ sợ hãi trong đôi mắt ông cụ. Nàng quay lại nhìn Chance, chàng kêu to với nàng và đẩy vào cánh cửa sổ, nhưng kính dày ngăn hết tiếng chàng.

Quên băng tờ báo cáo, nàng chụp ống nói điện thoại và cố quay cho Charlie ở dưới trại, nhưng không có tiếng o o. Nàng đập mạnh công tắc ở máy, nhưng vô ích, đường dây lặng câm. Nàng vùng đứng dậy khỏi cái ghế, trong khi chàng đập mạnh tay vào cửa sổ, cố tìm cách vào phòng. Hai chân nàng nặng như chì, cái bàn giấy hình như lớn dần, lớn dần thêm trong khi nàng cố chạy vòng từ sau ra để đến cửa.

Chàng hét to, lần này đủ lọt đến tai nàng:

- Flame, dừng!!!

Nàng khựng lại không đẩy một giây để quay qua nhìn chàng, rồi quay mặt trở lại cửa ở hành lang. Một bóng người mặc toàn đồ đen đứng chắn hết cửa ra, tay cầm khẩu súng. Flame thoáng nhìn thấy thì một vật

gì đập vào người nàng. Nàng nghe văng vẳng có tiếng súng nổ và tiếng kính vỡ trong khi ngã gục xuống... xuống... xuống vực sâu đen ngòm.

32. Chương 32: Chương Kết

Những ngón tay mạnh bạo đang nắm bóp bàn tay nàng, hơi nóng từ đó chuyển vào người nàng làm nàng nhúc nhích, rồi tỉnh dần dần như từ một giấc ngủ thật say. Nàng mở đôi mắt nặng trĩu ra, và tập trung vào hình dáng người đàn ông đang đứng bên chiếc giường bệnh viện:

- Ellery... tôi tưởng...

Nàng nhớ mơ hồ... bóng người mặc đồ đen, khẩu súng... Chance đã cố giết nàng.

Nàng đang nằm ở bệnh viện. Nàng nhớ có một cô nữ y tá cúi xuống mỉm cười với nàng và nói rằng nàng đã được giải phẫu xong, sẽ bình phục lại. Nàng nhìn chai nước trên cái giá cạnh giường, và ống dẫn đến tay nàng, rồi cau mày hỏi Ellery:

- Sao anh biết mà đến đây?

- Ben gọi Malcom, và Malcom gọi tôi. Tôi đáp ngay chuyến bay đặc biệt đến đây – Miệng anh ta thì thường có vẻ bất cần sự đời, bây giờ mím một nụ cười dịu dàng – Chị làm chúng tôi lo quá, nhưng bây giờ chắc chắn chị sẽ qua khỏi. Viên đạn trúng một động mạch chút xíu thôi, không trúng cơ quan trọng yếu nào cả. Chị đã mất rất nhiều máu, loại máu thượng lưu San Francisco, nhưng bác sĩ nói với tôi có lẽ chị ngồi dậy và đi được trong vài ba hôm nữa.

- Họ đã bắt... họ đã bắt được Chance chưa? – Nàng gắng gượng lắm mới hỏi được, nửa muốn biết, nửa không muốn.

- Chance? – Ellery nhướn một chân mày lên tỏ vẻ kinh ngạc – Tại sao họ bắt anh ta? Hay vì tại Oklahoma luật coi việc cứu mạng của chị là một trọng tội? Bởi vì, chị thân mến, nếu không có anh ấy lúc đó thì có lẽ chị đã chảy hết máu mà chết trước khi xe cứu thương đến.

- Nhưng mà... - Nàng cau mặt, cố hiểu – Anh ta ở đó lúc ấy, Ellery. Anh ta cầm khẩu súng, và tôi thấy anh ta...

- Khổ cho Flame chưa! – Anh ta trùi mền nắm chặt bàn tay nàng, mắt lộ vẻ thương hại – Chị tưởng Chance đồng lõa với bà ta chứ gì? Không phải đâu, anh ấy đến để ngăn chặn bà ta.

- Bà nào? Anh nói chuyện gì thế?

Nàng cố bóp óc suy nghĩ. Phải chăng là người vợ anh chàng Matthews, hay Maxine? Nhưng nếu sự thật là Chance đến để ngăn chặn một trong hai người đó, thì anh ta làm sao biết được ý định của họ... trừ phi đã âm mưu cùng họ? Có thể nào Lucianna chăng? Nhưng tại sao cô ta muốn cho nàng chết? Chance không yêu cô ta, phải không? Hai tiếng này chứa một hy vọng quá mong manh khiến nàng cảm thấy đau nhói trong tim trở lại. Nếu thật chàng đã cứu mạng nàng, điều đó phải chăng có nghĩa là chàng vẫn quan tâm đến nàng? Lạy chúa, nàng muốn chàng như vậy.

- Tôi đang nói về bà thư ký của Chance, Molly Malone – Ellery dịu dàng trả lời.

- Molly? – Nàng sửng sốt, rồi bối rối – Nhưng tại sao? Tại sao chị ấy lại muốn giết tôi, tôi có hề làm gì chị ấy đâu?

- Không làm gì bà ấy, nhưng với Stuart.

Nàng hít mạnh một hơi dài và sức nhớ câu nói của Chance: “Molly gần như một bà mẹ chồng đối với em”. Và câu ví của Sam nói rằng Chance là mặt trời trong đời chị ta, thế giới của chị ta xoay quanh chàng, rằng kẻ thù của Chance là kẻ thù của chị ta.

Ellery tiếp tục nói:

- Theo chỗ tôi hiểu thì bà ta tin rằng trang trại Morgan đúng ra phải về tay Chance, và muốn sửa lại tình trạng đã xảy ra bằng cách loại trừ chị. Đồng thời, bà ta cũng ngăn chặn được không cho một phụ nữ nào khác của dòng họ Morgan làm anh ta đau khổ nữa.

“Như Hattie” nàng lăm bằm và áp đầu vào gối, nàng nhìn đăm đăm lên trần nhà, nước mắt dâng lên nóng hổi.

Nàng nhớ lại lòng thù ghét của Hattie đối với chàng, và mấy lần Ben Canon đã nói nàng giống hệt Hattie. Nàng nhớ lại chỉ một lần duy nhất Chance kể cho nàng nghe về tuổi thơ ấu của chàng, hôm đó là ngày đám tang Hattie. Chàng đã kể Hattie độc ác như thế nào đối với chàng, rằng sự kiện mẹ chàng thuộc dòng họ Morgan bà ta chẳng cần đếm xỉa gì đến cả, vì chàng mang tên họ Stuart nên bà thù ghét chàng. Và chính nàng đối với chàng cũng có thái độ khinh khi cay đắng.

- Tôi đã gây ra bao nhiêu lộn xộn, Ellery. Anh cứ nhìn vào tôi bây giờ thì thấy – Nước mắt rưng rưng, nàng nín chặt bàn tay anh ta – Tôi lấy làm lạ tại sao chàng ngăn cản chị ấy làm gì? Mà làm sao chàng biết được mưu đồ của chị ta?

- Thì chị đã gọi điện thoại cho anh ấy và quay cuộn băng ghi âm gì đó cho anh ấy nghe, trong đó có giọng nói giống như một máy vi tính nói được mà công ty của anh ta vừa mới mua để cấp cho một nhân viên bị mù hai mắt. Trước hết anh ấy đã cố gọi cho Molly để hỏi bà ta về việc đó, và rồi đi đến trang trại Morgan. Khi anh ấy thấy chiếc xe hơi của bà ta đậu ở đường vào cách nhà nửa dặm... - Ellery ngừng lại, mỉm cười – Thật ra cả câu chuyện này giống như một cuốn tiểu thuyết của Dashiell Hammett!

Nàng gượng mỉm cười:

- Phải đấy!

Ellery bóp bàn tay nàng:

- Họ dặn tôi ở vài phút thôi. Tôi e rằng đã hết giờ rồi.

- Anh còn trở lại chứ?

- Tối nay, sau khi chị đã nghỉ ngơi – Anh nâng bàn tay nàng lên và áp mấy ngón tay lên môi anh, rồi ngập ngừng nói – Stuart ở bên ngoài. Thật ra các cô nữ y tá đã cho tôi hay anh ấy căng lều ở đây luôn từ khi người ta đẩy xe lăn đưa chị từ phòng mổ về đây. Anh ấy muốn gặp chị.

Nàng cố nén một tiếng nức nở vì vui mừng và cố gắng tỏ ra không chờ đợi quá nhiều:

- Tôi... tôi muốn gặp anh ấy!

- Tôi sẽ bảo anh ấy vào.

Chance bước vào sau khi Ellery đã đi ra. Flame nhìn thấy gương mặt cứng cõi nhưng trơn láng của chàng hơi xanh um vì râu mọc sau một đêm không cạo. Nàng cảm thấy muốn khóc, nhưng nàng vẫn tự chủ và kiêu hãnh quá, ngay cả trong lúc này, khi nàng đã nhận ra mình sai như thế nào.

Chàng đến bên giường bệnh viện và dừng lại ở chân giường, đôi mắt xanh sẫm lại. Nàng để ý thấy cánh tay phải của chàng treo bằng một dải vải băng.

- Anh bị thương à?

Chàng liếc vào cái băng treo tay như thể đã quên là có nó ở đấy, rồi đưa bàn tay kia sờ vội lên nó:

- Vết thương nhẹ ở thịt mà thôi. Ngày mai là gỡ băng được rồi, hoặc sớm hơn.

- Em rất mừng – Nàng ngập ngừng, ngập ngừng, và ước mong có cách gì xóa bỏ những cái đó – Em rất tiếc về chuyện Molly. Em biết anh thân với chị ta như thế nào.

- Vậy em đã biết chuyện? – Mắt chàng dò xét vẻ mặt nàng, trong ánh mắt có một chút lo lắng và hối tiếc

Nàng gật đầu:

- Ellery đã cho em hay. Anh ấy nói anh đã cứu mạng em. Em...

- Trước hết anh có lỗi, vì anh mà em suýt nguy đến tính mạng!

Cảm nghĩ có tội, phải chăng chàng có cảm nghĩ đó? Nàng không biết được trong khi chàng tiến tới một bước, cúi đầu một chút rồi ngẩng lên nhìn nàng, quai hàm cứng đờ:

- Flame, anh muốn em biết trang trại Morgan là của em!

Nàng thấy hy vọng vừa chớm nở của nàng bắt đầu tan rã thành mây khói khi chàng nói thế. Lại chuyện đất đai!

- Anh sẽ không làm một hành động gì nữa để tranh giành đất ấy của em. Anh thề rằng đất ấy chưa hề khi nào xứng đáng để em phải chịu đau đớn như vậy. Và có trời biết, nó chưa bao giờ đáng giá bằng tính mạng của em đối với anh.

Lời nói của chàng rung lên và thâm trầm, rất đáng tin.

- Nhưng em cũng chẳng muốn nó – Nàng cãi lại, và kinh ngạc vì mình nói thật - Vì nó mà quá nhiều đau khổ, quá nhiều máu đổ, quá nhiều sai lầm đã xảy ra, ở cả hai bên.

- Tối qua anh cũng đã đi đến một kết luận như thế - Chàng nói và gật đầu, chăm chú nhìn nàng.

- Một vài hôm nữa... - Nàng nói lớn lên ý nghĩ của mình, mắt vẫn dán vào mắt chàng – Em sẽ nói với Ben, có lẽ em sẽ hiến đất ấy cho tiểu bang... có lẽ để làm một công viên.

- Em hãy nói với ông ta, anh sẽ giúp hết mình nếu ông ta cần đến.

- Em sẽ làm vậy!

Dường như đến đó là hết. Không còn trang trại Morgan giữa hai người, nàng không còn có gì khác để gặp chàng nữa, mà nàng muốn gặp lại chàng. Trời đất, nàng vẫn yêu chàng!

Một cô y tá đi vào, áo đồng phục hồ cứng kêu sột xoạt. Cô ta mỉm cười lễ phép nhưng cương quyết với Chance:

- Tôi rất tiếc, nhưng xin mời ông ra về.

Chàng nhìn lại nàng một lần nữa rồi quay đi để ra về. Flame biết không thể để chàng ra đi như thế.

- Chance! – Mấy đầu ngón tay nàng cào vào bàn tay chàng.

Chàng quay lại ngay, tay chàng nắm lấy mấy ngón tay của nàng, mặt chàng bỗng lộ vẻ đau khổ vô hạn.

- Có trễ quá... giữa hai ta không, hả Chance?

Mắt chàng ánh lên tia sáng màu xanh, ấm áp như xưa kia thường có trong đôi mắt chàng khi nhìn nàng. Rồi chàng nhìn xuống bàn tay nàng đang bao quanh bàn tay chàng:

- Không bao giờ trễ cả, Flame ạ, nếu chúng ta không muốn vậy.

Đằng sau câu nói giữ ý ấy, nàng cảm thấy giọng chàng đầy cảm động và hy vọng lại bay vút lên cao.

- Em không muốn vậy!

Chàng nhìn nàng chăm chăm như muốn biết chắc nàng nói thật:

- Còn anh thì chưa hề khi nào muốn vậy! – Giọng chàng khàn đặc.

Không thốt nên lời, nàng áp chặt hơn bàn tay lên bàn tay chàng và theo dõi nụ cười đã dưng mà ấm áp đang nở trên môi chàng. Cũng nụ cười ấy đã luôn luôn làm tim nàng rạo rức. Lần đầu tiên, nàng thật sự tin rằng chưa quá trễ.

Cô y tá xen vào:

- Xin lỗi ông, nhưng...

- Tôi ra ngay – Chance đáp, mắt vẫn nhìn vào Flame, ánh mắt ấm áp – Nhưng anh sẽ trở lại!

Chàng cúi xuống áp môi lên trán nàng, rồi thì thầm bên tai nàng: “Hẹn kỳ tới!”

“Hẹn kỳ tới!” – Nàng lặp lại ba tiếng của chàng một cách hăm hở - “Lạy Chúa, còn có hy vọng, còn có nhiều hơn là hy vọng!”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-dich-the-rivals-in-love>